JENNIFER L. ARMENTROUT

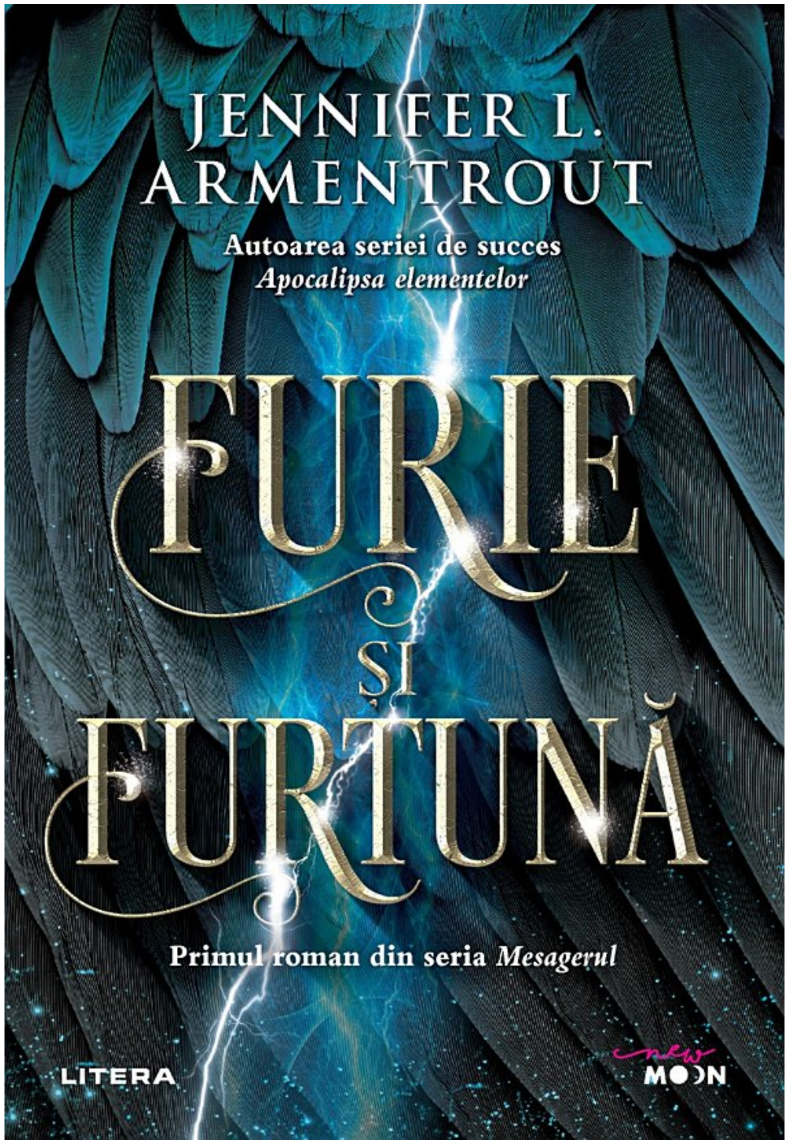
Autoarea seriei de succes
Apocalipsa elementelor

FURIE ȘI FURTUNĂ

Primul roman din seria *Mesagerul*

LITERA

new MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT
Autoarea seriei de succes
Apocalipsa elementelor
FURIE
ȘI
FURTUNĂ
Primul roman din seria *Mesagerul*
LITERA
new MOON

FURTUNĂ ȘI FURIE

Storm and Fury

Jennifer L. Armentrout

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Furie și furtună

Jennifer L. Armentrout

Traducere din limba engleză: Iulia Dromereschi

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trășculescu

Corector: Nicoleta Arsenie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT, JENNIFER L.

Furie și furtună / Jennifer Armentrout;

trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6190-6

ISBN EPUB 978-606-073-433-8

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

FURTUNĂ ȘI FURIE

Traducere din limba engleză Iulia Dromereschi

LITERA
București
2020

Ție, cititorule, și stelelor pe care încă le pot vedea.

1

-Doar un sărut?

Venele îmi pulsau de încântare când mi-am smuls privirea din ecranul televizorului și mi-am îndreptat-o spre Clay Armstrong. A durat un moment până ce ochii mei au recompus chipul lui Clay.

Era numai cu câteva luni mai în vârstă ca mine, iar cuvântul „drăguț“ n-ar fi fost o alegere nimerită pentru a-l descrie. Părul, de un șaten deschis, îi cădea mereu pe frunte, și parcă îmi implora degetele să treacă prin el.

E adevărat că nu văzusem niciodată un Gardian neatrăgător, chiar dacă nu mă pricepeam să le potrivesc imaginea umană cu cealaltă.

Clay ședea lângă mine pe canapea, în livingul părinților săi. Eram singuri, și nu știam exact ce alegeri făcusem în viață ca să ajung să stau aici, alături de el, cu coapsele atingându-ni-se. Asemenea celorlalți Gardieni, era cu mult mai înalt decât mine, cu toate că și eu aveam 1,73, deci nu eram nici pe departe scundă.

În comparație cu majoritatea Gardienilor, Clay se purtase întotdeauna prietenos, ba chiar flirtase cu mine, ceea ce nu-mi displăcea. Îmi oferea genul de atenție pe care o vedeam în jur, dar pe care nu o primisem până atunci. Nimeni din comunitatea lor, exceptând-o pe prietena mea, Jada, și, firește, pe Misha, nu mă băga în seamă, și nimeni nu voia să mă sărute.

Dar Clay era mereu amabil, îmi făcea complimente chiar și când știam că arăt oribil, și, în ultimele săptămâni, îmi căutase mereu compania. Îmi *plăcea* felul lui de a fi.

Nu era nimic greșit în asta.

Când s-a apropiat de mine lângă Groapă, care nu era altceva decât locul unde se făceau focurile de tabără și unde tinerii Gardieni se adunau seara să-și petreacă timpul, și m-a întrebat dacă vreau să merg la el să ne uităm la un film, n-a fost nevoie să repete invitația.

Acum, voia să mă sărute.

Și eu îmi doream să fiu sărutată.

– Trinity? a spus, iar eu am tresărit când mi-am dat seama că degetele lui mi se apropiaseră de față. Mi-a prins o șuviță căzută pe lângă obraz și mi-a dat-o pe după ureche. Iar ai început.

– Ce-am început?
– Să dispari, a răspuns el.
Da, făceam asta des.
– Unde ești?
Am zâmbit.
– Aici.
Ochii lui de Gardian, ca niște petice de cer, s-au înfipt într-ai mei.
– Bun.
Am zâmbit mai larg.
– Doar un sărut? a repetat el.
Am răsuflat lent.
– Doar un sărut.
A zâmbit, aplecându-se spre mine, până când gurile noastre s-au aliniat. Buzele mi s-au întredeschis, nerăbdătoare. Mai fusesem sărutată. O dată. De fapt, eu avusesem inițiativa. Îl sărutasem pe Misha când aveam șaisprezece ani, iar el îmi răspunsese la sărut, dar apoi a fost ciudat, pentru că îmi era ca un frate și niciunul din noi nu era genul.
În plus, nu așa trebuiau să stea lucrurile între mine și Misha, pentru că el era ce era.
Iar eu eram ce eram.
Buzele lui Clay le-au atins pe ale mele. Erau calde și... uscate. Am fost străbătută de un fior de surpriză. Credeam că vor fi, nici nu știu – mai *umede*. Dar era... plăcut, mai ales când buzele lui le-au separat pe ale mele și totul a devenit *mai intens*. I-am răspuns la sărut.
Nu am vrut să-l opresc atunci când mâna pe care mi-o ținea pe ceafă i-a alunecat pe spatele, apoi pe șoldul meu. Mă simțeam bine și, când m-a împins ușor în jos, am intrat în joc, punându-mi mâinile pe umerii lui, în timp ce el se folosea de un braț ca să-și susțină greutatea și să nu mă strivească.
Temperatura corpului Gardienilor era mai ridicată decât a oamenilor, decât a mea, dar el mi se părea mai fierbinte, de parcă era pe cale să ia foc.
Iar eu... eram... călduță.
Ne-am sărutat iar și iar, fără ca săruturile să mai fie uscate. Îmi plăcea felul în care corpul lui, de la mijloc în jos, se potrivea cu al meu, cum se mișca peste mine într-un ritm misterios, simțind c-ar trebui să fie, că ar putea fi mai mult de-atât – dacă voiam.

Era... *plăcut*.

La fel ca atunci când mă ținuse de mână, pe drum spre casă. La fel ca lumânarea pe care o aprinsese, răspândind miros de pepene roșu și limonadă – mi s-a părut romantic, asemenea palmei lui, care se închidea și se deschidea pe șoldul meu. Era plăcut și cald; nu ca și când mi-ar fi smuls hainele de pe mine și ne-am fi lăsat oarecum purtați de val, dar chiar și așa... Era plăcut.

Apoi, mâna lui mi s-a strecurat sub bluză și a urcat, atingându-mi sânul.

„Stai puțin!"

I-am apucat mâna și m-am retras.

– Ho!

– Ce e? Își ținea în continuare ochii închiși, mâna pe sânul meu, mișcându-și șoldurile.

– Am zis doar un sărut, i-am amintit. Ce faci acum e mai mult decât atât.

– Nu-ți place?

Să-mi placă? Ba da, îmi *plăcea*. La trecut.

– Nu mă mai simt în largul meu.

Nu știu care parte din „Nu mă mai simt în largul meu" s-a tradus prin „Sărută-mă iar", dar Clay tocmai asta a făcut. Și-a lipit gura de a mea, iar apăsarea n-a mai fost una suavă, ci aproape a durut.

M-am aprins ca un chibrit. I-am strâns brațul și i-am tras mâna de sub bluza mea. Apoi l-am împins de pe mine, eliberându-mi buzele din sărutare.

– Dă-te! am zis, străpungându-l cu privirea.

– Încercam să... a mormăit el, ridicându-se, dar nu suficient de repede.

L-am împins iar. *Tare*. Clay s-a rostogolit de pe mine într-o parte. A aterizat pe podea, și greutatea lui a făcut televizorul să trepideze și flăcările lumânărilor să tremure.

– Ce naiba? a strigat Clay, ridicându-se în capul oaselor. Părea uluit că eram capabilă să fac așa ceva.

– Ți-am zis că nu îmi place. Mi-am trecut picioarele peste marginea canapelei și m-am ridicat, adăugând: Și nu te-ai oprit.

Clay s-a uitat lung la mine, clipind lent, șocat. Mi se părea că nici măcar nu mă auzise.

– M-ai împins.

– Da, așa am făcut, pentru că ești scârbos. Am pășit peste picioarele lui și m-am îndreptat spre ușă.

– Nu ți s-a părut că sunt scârbos când m-ai implorat să te sărut.

– *Ce*? OK. Greșești, am zis. Nu te-am implorat. M-ai întrebat dacă poți să mă săruți și am zis că da, „doar un sărut“. Nu fă pe prostul!

– În fine. Știi ce, mie nici măcar nu mi-a plăcut.

Dându-mi ochii peste cap, m-am întors iar spre ușă.

– Eu, una, n-aș zice că nu ți-a plăcut.

– Doar pentru că ești singura femeie de aici care nu s-ar aștepta să mă împerechez cu ea.

„Împerechere“, în termeni de Gardian, nu însemna „combinație“. Însemna căsătorie și o tonă cubică de Gardieni mititei, iar asta mi s-a părut mai mult decât o insultă. Nu doar pentru că își alesese al naibii de greșit cuvintele, ci și pentru că îi dădeam oarecum dreptate.

Aici nu avea nimeni ochi pentru mine. Nicio relație nu ar fi putut să fie considerată serioasă. Gardienii nu se amestecau cu oamenii.

Nici măcar cu cei de soiul meu.

– Am convingerea că nu sunt singura femeie de aici care nu vrea să se împerecheze cu tine, ticălosule!

Clay s-a mișcat cu viteza unui Gardian. Acum era lângă canapea, și în clipa următoare ajunsese deja lângă mine.

– Nu trebuie să fii...

– Ai grijă cum vorbești, prietene. Iritarea mea s-a transformat iute în mânie, dar am încercat să mă calmez, pentru că... se întâmplau lucruri nasoale când mă enervam.

De obicei, implicau vărsare de sânge.

Și-a încleștat maxilarul, iar pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc, înainte ca trăsăturile frumoase ale feței să i se relaxeze.

– Știi ceva? Hai s-o luăm de la capăt! Mâna lui a ieșit din câmpul meu vizual și mi-a aterizat pe umăr. Am tresărit, speriată de atingerea neașteptată.

O mișcare greșită. *Nu* suportam să mă sperie cineva.

L-am prins de braț.

– Poți să-mi spui cât de tare doare când te izbești de pământ?

– Ce? Clay a căscat nițel gura.

– Pentru că o să te lovești foarte tare. I-am răsucit brațul și, într-o secundă, i-am văzut fața străbătută de șoc. Se pregătea să devină unul dintre războinicii de temut ai lumii, și nu înțelegea cum de ajunsesem atât de repede în avantaj.

Apoi, nu s-a mai putut gândi la nimic.

L-am învârtit și m-am sprijinit pe piciorul drept. Am lovit cu stângul, iar piciorul meu l-a nimerit în spate din plin. Incredibil de mândră de mine, am așteptat să dea cu nasul de podea.

Doar că n-a fost așa.

Clay a zburat prin cameră și s-a izbit de geam. Sticla a crăpat și a cedat, apoi el a zburat pe fereastră, în curte. L-am auzit izbind pământul, și mi s-a părut că sună ca un mic cutremur.

– Ups! am șoptit, cu mâinile la piept. Am rămas o jumătate de minut nemișcată, apoi am țâșnit spre ușă. Ah, nu, nu, nu!

Din fericire, pe verandă era lumină suficient încât să văd unde aterizase Clay.

Zăcea într-o tufă de trandafiri.

– Of, nu pot să cred! Am coborât scările, în timp ce el se rostogolea afară din tufiș, gemând. Părea în viață. Era semn bun.

– Ce mama Iadului se petrece aici?

Am tresărit și am ridicat privirea, recunoscând mai întâi vocea. Era Misha. A ieșit din umbră și s-a oprit în lumina verandei. Se afla prea departe ca să îl pot vedea bine, însă nu era nevoie să îi privesc fața pentru a-mi da seama că avea expresia lui tipică, un amestec de neîncredere și dezamăgire.

Misha și-a mutat privirea de la Clay la mine, la geam și iar la mine.

– O fi musai să aflu?

Prezența lui aici nu reprezenta deloc o surpriză pentru mine. Știam că era doar o chestiune de timp până avea să își dea seama că mă furișasem de lângă Groapă și ajunsesem în locul ăsta.

Am copilărit împreună, am avut parte de același antrenament imediat ce am învățat să facem primii pași și a fost lângă mine când mi-am julit pentru prima oară genunchiul, pe când încercam, și nu reușeam, să țin pasul cu el, lucru care îl amuza. Mi-a fost alături și când viața se prăbușea în jurul meu.

Dintr-un tocilar adorabil, cu pistrui și păr de culoarea morcovului, Misha s-a transformat de-a lungul timpului într-un băiat de-a dreptul atrăgător. Am fost îndrăgostită de el vreo două ore, când aveam șaisprezece ani și îl sărutasem.

Am trăit multe asemenea pasiuni efemere.

Dar Misha era mai mult decât un tovarăș de aventuri sau cel mai bun prieten al meu. Era „Protectorul“ meu, legat de mine de când eram mică, iar legătura era intensă.

Dacă eu muream, murea și el. Dar dacă el murea primul, legătura era tăiată, și atunci un alt Gardian avea să îi ia locul. Mereu mi se păruse nedrept, dar legătura nu era *complet* unilaterală. Ce aveam eu în mine, ceea ce eram îl alimenta, iar puterile lui de Gardian compensau adesea partea mea umană.

Într-un fel, eram două fețe ale aceleiași monede, iar eu încălcasem o regulă divină când îl sărutasem. Tata spunea că Protectorii și cei alocați lor nu trebuie niciodată să-și facă de cap împreună. Credeam că are de-a face cu faptul că eram legați unul de altul, dar nu pătrundeam sensul adevărat. La o adică, cu ce le-ar afecta legătura? Îl întrebasem pe tata, dar el mă privise de parcă aș fi vrut să știu cum se fac copii.

Nimic din toate astea nu mă făcea să fiu mai puțin iritată, în acest moment.

– Mă descurc. Am mișcat din cap, arătând spre Clay, care gemea, întins la pământ. Vedeam puncte mici și negre pe fața lui. Spini? Doamne, speram că da. E evident, nu?

– Tu ești autoarea? Misha s-a uitat lung la mine.

– Da. Mi-am încrucișat brațele la piept, în timp ce Clay se aduna de pe jos. Nu-mi pare rău deloc. N-a înțeles ce înseamnă „doar un sărut“.

Misha s-a răsucit spre Clay.

– Serios?

– Serios, am confirmat.

Mârâind, Misha s-a apropiat de Clay, care se ridicase în sfârșit în genunchi. Voia să se sprijine de ceva ca să se ridice în picioare. Apucându-l din spate de cămașă, Misha l-a ridicat de la pământ și l-a întors cu fața spre el. Când i-a dat drumul, Gardianul mai scund s-a împleticit un pas înapoi.

– Ți-a spus „nu“ și n-ai ascultat? a repetat Misha.

Clay a ridicat capul.

– Nu vorbea serios...

Iute ca fulgerul, Misha și-a înfipt un pumn în chipul amețit al lui Clay. Băiatul a căzut, pentru a doua oară în aceeași seară.

Am zâmbit batjocoritor.

– Așa cum nici eu nu vorbesc serios? a spus Misha, lăsându-se pe vine. Când cineva spune „nu“, atunci asta vrea să spună.

– Rahat! a miorlăit Clay, ducându-și mâinile la față. Cred că mi-ai rupt nasul.

– De-asta nu mai pot eu!

– Iisuse! Clay a dat să se ridice, dar a căzut iar în fund.

– Trebuie să-i ceri scuze lui Trinity, i-a poruncit Misha.

– Fie cum spui, omule! Clay s-a chinuit să se ridice, apoi mi-a spus, cu vocea înfundată: Scuze, Trinity.

I-am arătat degetul mijlociu.

Misha nu terminase cu el.

– Să nu îndrăznești să-i mai vorbești vreodată. Sau să te mai uiți la ea, sau să respiri măcar în direcția ei. Altfel, te azvârl din nou pe fereastră, și va fi mult mai rău.

Clay și-a lăsat o mână în jos, și am văzut sânge întunecat curgându-i pe față.

– Nu tu m-ai azvârlit...

– Cred că nu pricepi, a mârâit Misha. *Eu* te-am aruncat pe geam, și data viitoare va fi mai rău. Ai înțeles?

– Da. Clay și-a șters gura cu dosul palmei. Am înțeles.

– Atunci, pleacă naibii de aici!

Clay s-a grăbit să intre înapoi în casă și a trântit ușa după el.

– Trebuie să te întorci acasă, a spus Misha cu voce mohorâtă, luându-mă de mână și traversând curtea, spre zona mai întunecoasă.

Nu m-am opus, pentru că, de îndată ce ne îndepărtam de lumină, eu nu mai puteam să văd nimic.

– Trebuie să-l anunțăm pe Thierry, am spus, când am ajuns pe trotuarul ce ducea la clădirea principală.

– O, la naiba, fii sigură că-i spun! Thierry e musai să afle, iar lui Clay nu i-ar strica ceva mai mult decât o trântă zdravănă.

– De acord.

O mare parte din mine voia să se întoarcă acolo și să-l mai scoată o dată pe Clay prin fereastră, dar mai bine îl lăsam pe Thierry să se ocupe de problemă, cu riscul de a purta o conversație foarte jenantă cu bărbatul care îmi era ca un tată.

Oricum, din poziția pe care o deținea, Thierry avea mai multă putere să schimbe lucrurile. El era șeful aici, și nu doar lider de clan, ci Duce. Supraveghea toate celelalte clanuri și numeroasele avanposturi din zona centrală a Atlanticului și din valea fluviului Ohio. Era responsabil cu pregătirea noilor războinici și ne asigura protecția și camuflajul.

Numai el putea garanta că gestul lui Clay din acea seară nu se va mai repeta niciodată.

Misha s-a oprit când ne îndepărtaserăm suficient de casa lui Clay.
– Trebuie să vorbim.
Am oftat.
– Chiar n-am chef de predici. Știu că ai intenții bune, dar...
– Cum l-ai aruncat pe geam? a întrebat el, întrerupându-mă.
M-am încruntat și m-am uitat la fața lui posomorâtă.
– L-am împins și apoi... l-am lovit.
Și-a pus mâinile pe umerii mei.
– Cum ai reușit să-l arunci pe fereastră, Trin?
– Am ridicat piciorul, ca la antrenament...
– Nu mă refer la asta, deșteapto! m-a întrerupt Misha. Devii tot mai puternică.
Un fior mi-a coborât pe șira spinării și mi-a furnicat pielea. *Deveneam* mai puternică, într-adevăr, dar credeam că, odată cu trecerea anilor, la fel se va întâmpla cu amândoi, până când...
Până când ce?
Crezusem că lucrurile se vor schimba când urma să împlinesc optsprezece ani, dar ziua mea de naștere trecuse deja de o lună, și iată-ne încă aici, departe, ascunși, așteptând ziua în care să fiu chemată de tatăl meu, ca să lupt.
Asta nu era viață.
Nici pentru Misha.
Am simțit cum bine-cunoscuta senzația de nemulțumire începea să mă învăluie, ca o pătură prea grea, și am dat-o la o parte.
Nu era momentul pentru astfel de gânduri, căci, într-adevăr, pe măsură ce trecea timpul, eram tot mai puternică. Și mai rapidă, lucru pe care izbutisem să-l ascund, în timpul antrenamentelor cu Misha.
În seara asta îmi pierdusem cumpătul.
Putea să iasă mai rău.
– N-am vrut să-l arunc pe geam, dar mă bucur c-am făcut-o, am zis, uitându-mă în jos la pulover. A părut... uimit de cât de puternică sunt.
– Bineînțeles. Trin, aproape toată lumea de aici crede că ești om și atât.
Dar nu eram.
Și nu eram nici pe jumătate Gardian. Ei erau niște super-eroi din viața reală, care vânau răufăcători – asta dacă puteai accepta niște super-eroi gargui.

Cu vreo zece ani în urmă, statuile cu aspect de bestii, ghemuite pe biserici și clădiri de pretutindeni, fuseseră considerate doar capodopere arhitecturale, dar acum ieșiseră în public și se prezentaseră lumii drept niște creaturi vii, însuflețite.

După ce trecuseră de șocul de început, oamenii își dăduseră seama că Gardienii nu erau decât o altă specie și îi acceptaseră. Mă rog, majoritatea. Existau însă și fanatici, precum Biserica Fiilor lui Dumnezeu, care credeau că Gardienii prevesteau apropierea apocalipsei sau a ceva șubred, dar cei mai mulți nu aveau nimic împotriva lor, și chiar dacă, uneori, Gardienii ajutau forțele de ordine să prindă un om care comitea delicte, de obicei urmăreau creaturi malefice mai periculoase.

Demoni.

Lumea nu avea habar că demonii erau reali, sau cum arătau, sau câte specii diferite existau deja. La naiba, nici măcar nu-și imagina că mulți demoni se amestecau atât de bine printre oameni, încât ajunseseră să fie aleși prin vot în funcții importante, care le confereau putere și influență.

Marea masă credea că demonii erau creaturi mitice din Biblie, pentru că nu știu ce regulă divină impunea ca omenirea să rămână în beznă când venea vorba despre demoni, pornind de la ideea credinței oarbe.

Omul trebuia să creadă în Dumnezeu și în Rai, iar credința să izvorască dintr-un loc pur, și nu din teama de consecințe celeste. Dacă omul afla vreodată că Iadul exista cu-adevărat, lucrurile aveau să o ia razna foarte repede, pentru toată lumea, inclusiv pentru Gardieni.

Gardienii erau cei care trebuiau să scape lumea de demoni și să mențină în beznă omenirea, pentru ca oamenii să-și continue viața și să se bucure de liberul arbitru și tot tacâmul.

Cel puțin așa ni se spusese, și asta credeam.

Când eram mai mică, nu pricepeam. Dacă omenirea ar ști că demonii sunt reali, s-ar putea apăra. Dacă ar ști că atunci când cineva comite o crimă, se pricopsește cu un bilet nerambursabil spre Iad, s-ar *strădui* să se poarte cum se cuvine – însă, în acest caz, faptele oamenilor nu ar mai fi apanajul liberului arbitru. Asta îmi explicase Thierry cândva.

Omenirea trebuia să se afle mereu în postura de a acționa liber, fără teamă de consecințe.

Dar Gardienii de pe dealurile Potomac, străvechiul centru al puterii pentru clanurile din zona centrală a Atlanticului și din valea fluviului Ohio, unde

războinicii erau antrenați să protejeze orașele oamenilor și să lupte cu populația de demoni mereu în creștere, aveau un scop mai măreț decât această pregătire.

Mă ascundeau pe *mine*.

Majoritatea celor care locuiau în comunitate nu știau asta – nici Clay și bretonul lui stupid. Nu știa nici măcar că puteam vedea stafii și spirite, și că existau nenumărate diferențe între cele două. Puteam număra pe degetele de la o mână câți cunoșteau adevărul. Misha. Thierry și soțul lui, Matthew. Jada. Atât.

Și așa avea să rămână.

În general, Gardienii vedeau în mine o simplă ființă umană orfană, luată de Thierry și Matthew sub aripa lor din milă, însă eu nu eram nici pe departe „doar un om".

Partea umană o moștenisem de la mamă. Când mă uitam în oglindă, parcă o vedeam pe ea. Aveam același păr închis la culoare, și ochii ei căprui. Aceeași piele măslinie care-i atesta originile siciliene. Același chip. Cu ochi mari. Poate o idee prea mari, pentru că nu trebuia să fac efort ca să arăt oripilată. Aveam pomeții ei înalți și nasul mic, cu vârful ușor curbat într-o parte. Și aceeași gură largă și foarte expresivă.

Nu erau singurele trăsături moștenite de la mama. Mă „bucuram" și de genetica îngrozitoare a familiei.

Partea mea non-umană... nu *avea* nimic în comun cu tata.

Nimic.

– Un om nu poate lovi un Gardian. Nu-l poate mișca un centimetru, a zis Misha. Nu spun că trebuia să te abții, dar vreau să ai grijă, Trin.

– Știu.

– Chiar știi? a întrebat încet.

Am închis ochii. Da, știam. Știam prea bine. Clay meritase ce îi făcusem, ba chiar mai mult, dar trebuia să am grijă.

Deși avea destule pe cap, era necesar ca Thierry să afle despre incidentul cu Clay, pentru că, dacă se purtase așa cu mine, probabil că făcuse la fel și cu altele.

De când murise conducătorul clanului Gardienilor din D.C., în ianuarie, lucrurile deveniseră tensionate. Aveau loc întâlniri cu ușile închise, mai des decât de obicei, și auzisem – de fapt, trăsesem cu urechea – când Thierry

vorbea despre atacurile care se înteţiseră, nu doar asupra avanposturilor, ci asupra comunităţilor aproape la fel de mari ca a noastră. Lucru rar.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, demonii se apropiaseră de ziduri. În noaptea aceea...

În noaptea aceea lucrurile nu merseseră deloc bine.

– Crezi c-o să aibă Clay ceva de comentat? am întrebat.

– Dacă i-au mai rămas cât de cât neuroni în creier, nu. Misha m-a luat de după umeri şi m-a tras spre el. M-am cuibărit la pieptul lui. Cred că e prea speriat, ca să spună ceva.

– De mine, am zis, zâmbind batjocoritor.

Misha n-a fost distrat de gluma mea, aşa cum credeam. Am simţit că îşi sprijină bărbia de creştetul meu. A trecut o clipă foarte lungă.

– Majoritatea Gardienilor de aici n-au nici cea mai mică idee pe cine ascund. N-au cum să afle ce eşti.

Nu făcea decât să repete ceea ce ştiusem dintotdeauna. Nu vor afla niciodată.

Tresărind, m-am ridicat în capul oaselor. Eram în pat. Dincolo de ziduri erau demoni.

Nu existau alarme care să-i avertizeze pe Gardieni să-şi caute adăpost, lucru care le-a permis demonilor să se apropie de zid. Domnea o linişte de mormânt, dar eu ştiam că demonii dădeau târcoale. Un soi de radar interior care adulmeca demonii îmi dădea de veste.

Sclipirea blândă şi luminoasă a stelelor lipite de tavanul camerei mele s-a stins când am aprins lampa de pe noptieră şi m-am dat repede jos din pat.

Am tras degrabă pe mine o pereche de pantaloni de trening negri şi un maiou sport, pentru că nu mi se părea o idee tocmai grozavă să văd despre ce e vorba ieşind în pijama, cu expresia „Ziua cocoaşei“[1] imprimată pe fundul pantalonilor.

Oricum aş fi dat-o, era o idee neinspirată să ies din cameră, dar nu aveam timp să analizez.

M-am încălţat într-o clipă cu adidaşii pentru alergat şi mi-am luat pumnalele de fier din dulap. Erau cadoul de ziua mea de la Jada. Am păşit încetişor pe coridorul puternic luminat. Toate becurile din casă rămâneau mereu aprinse, de dragul meu, în caz că mi se făcea brusc foame la miezul nopţii. Pentru că îmi lipsea capacitatea de a percepe adâncimea, nimeni nu-şi

dorea să mă împiedic și să cad, sau să-mi rup gâtul pe scări, așa încât aveam impresia că locuiesc într-un nenorocit de far.

Nu voiam să-mi imaginez cât costa electricitatea.

Metalul rece al pumnalelor mi se încălzea în palme, în timp ce coboram de la al treilea etaj la parter, grăbindu-mă, înainte să descopere cineva, sau, mai precis, umbra mea omniprezentă, ce puneam la cale.

Misha ar fi luat-o razna dacă mă prindea, mai ales după cele întâmplate cu Clay, în urmă cu o seară.

La fel și Thierry.

Dar era a doua oară într-o lună când demonii ajunseseră atât de aproape de ziduri, și ultima dată făcusem ce se aștepta de la mine: rămăsesem la adăpost, între zidurile fortăreței păzite nu doar de Misha, ci de un întreg clan de Gardieni dispuși să-și dea viața pentru mine, chiar dacă nu aveau habar ce făceau.

În noaptea aceea muriseră doi, eviscerați de ghearele ascuțite ca niște lame ale unui demon de Nivel Superior. Fuseseră sfâșiați în așa hal, încât abia dacă ne mai rămăsese ceva de îngropat, darămite de arătat celor dragi.

Nu voiam să se mai repete.

Când făceam ce mi se spunea, ce se aștepta din partea mea, se întâmpla mai mereu ca altcineva să plătească prețul lipsei mele de reacție.

Pentru a mă proteja pe mine.

La fel se întâmplase și cu mama.

M-am strecurat afară pe ușa din spate, în aerul rece, de munte, al începutului de iunie, apoi am luat-o la fugă spre partea stângă a zidului, secțiunea despre care știam că nu va fi monitorizată la fel de atent precum cea din față. Lumina ștearsă a felinarelor din oraș și a lămpilor solare a scăzut, aruncând porțiunile, până atunci vizibile, de teren în beznă totală. Ochii mei nu se puteau adapta. Nu reușeam niciodată să văd noaptea, dar cunoșteam drumul ca pe propriul buzunar, pentru că, în ultimii ani, explorasem fiecare centimetru din tabăra lungă și lată de câțiva kilometri. Nu aveam nevoie de vederea mea proastă ca să mă orientez printre copaci, când am iuțit pasul. Vântul îmi ridica șuvițele lungi de pe față. După ce am trecut de ultimul ulm bătrân, am știut exact câți metri mai erau între mine și zid, chiar dacă nu îl puteam vedea.

Cincisprezece.

Zidul era foarte înalt, cam cât o clădire cu șase etaje. Prima dată când încercasem să mă cațăr pe el, mă lovisem ca o gânganie de un parbriz.

Mă duruse rău.

De fapt, avusesem nevoie cam de vreo zece încercări până să reușesc să îl escaladez, și cam de două ori mai multe înainte să îmi iasă una după alta.

Un puseu de forță mi s-a răspândit prin corp. Cu brațele încordate, mi-am trecut pumnalele într-o singură mână și, când mă mai despărțeau doar șase metri de perete, am *făcut un salt*.

Parcă zburam.

Senzația de imponderabilitate, bezna și nimic altceva în afară de luminițele care sclipeau slab pe cer. Timp de câteva secunde prețioase, m-am simțit liberă.

Apoi m-am lovit de zid, aproape de marginea de sus. Am izbit cu palma cimentul neted al bordurii de deasupra și m-am prins de ea cu mâna liberă, ca să nu cad. Cu mușchii brațului urlând, am rămas agățată acolo câteva clipe precare. Apoi m-am ghemuit, mi-am luat avânt și am urcat pe marginea de sus a zidului.

Respirând sacadat, m-am scuturat de arsura din brațul stâng și am luat câte un pumnal în fiecare mână, în timp ce mă chinuiam să aud vreun sunet în beznă, care să-mi indice locul unde se petrecea acțiunea.

Acolo.

Mi-am plecat capul spre dreapta. Am auzit susur de voci masculine, scăzute, în apropiere de intrare. Erau Gardieni. Chiar dacă simțurile lor superioare trebuiau să-i alerteze cu privire la prezența demonilor, nu păreau la curent. Simțurile mele erau mai ascuțite, și știam că, în doar câteva minute, se vor prinde și ei.

Aveam de ales.

Să pornesc alarma și să îi trimit pe Gardieni în pădurea deluroasă ce înconjura tabăra. Existau șanse să fie cineva rănit, poate chiar să moară, dar atât se aștepta Thierry să fac, restul fiind misiunea lui Misha.

Așa și procedasem, iar și iar, în situații diferite, și toate se sfârșiseră la fel.

Cu mine, fără nicio zgârietură, și cu alții, morți.

Sau puteam să schimb foaia. Să mă ocup de demonii ăia înainte ca ei să știe ce îi lovește.

Dar hotărârea fusese luată când ieșisem din casă.

Să sar de pe zid ar fi însemnat să-mi rup niște oase, și pentru că învățasem din experiența anterioară, am înaintat orbecăind pe bordura îngustă, spre locul unde îmi aminteam că văzusem cândva un copac crescând foarte aproape de zid. După șase metri făcuți la stânga, am tras adânc aer în piept, am spus o rugăciune scurtă și m-am ghemuit. Mușchii picioarelor mi s-au încordat. Mâinile mi s-au încleștat pe pumnale.

Unu. Doi. Trei.

Am sărit în gol, ridicând pumnalele și genunchii simultan. Am simțit prima adiere de frunze, moale ca o șoaptă, am lovit cu picioarele și am izbit cu pumnalele. Vârfurile ascuțite au pătruns în scoarță, adânc, în timp ce eu alunecam în jos pe copac, oprindu-mă când tălpile mele au atins o ramură groasă.

Expirând cu putere, am scos pumnalele și am îngenuncheat, folosindu-mă de mâini ca să pipăi în jur. Am închis ochii și am lăsat instinctele să preia controlul. Alunecând de pe cracă, am aterizat pe vine și am rămas pe loc pentru o clipă, apoi m-am ridicat în liniște. Am luat-o la stânga și am pătruns mai adânc în pădure, lăsând tensiunea tot mai crescută de pe șira spinării să mă ghideze. Cam la treizeci de metri mai încolo, m-am oprit într-o poieniță retezată de un pârâu îngust și luminată slab de razele argintii ale lunii. Mirosul pământului reavăn mi-a umplut nările. Inima îmi bătea tot mai tare, pe măsură ce senzația de oprimare îmi apăsa umerii din ce în ce mai tare.

Cu degetele relaxându-se și tensionându-se pe mânerele pumnalelor, am scanat umbrele ce se înghesuiau în copaci. Păreau să pulseze când clipeam, și un imbold m-a îndemnat să o apuc drept înainte. Dar știam că nu trebuie să am încredere în ochi, așa că am rămas pe loc, în așteptare.

Trosc!

În spatele meu a pârâit o rămurică. M-am întors și am executat o aruncare cu boltă a pumnalului.

– Iisuse! a mormăit o voce, apoi o mână dură și caldă m-a prins de încheietură. Cât pe ce să-mi tai capul, Trin.

Era Misha.

Am mijit ochii. Tot nu-i distingeam trăsăturile în beznă.

– Ce cauți aici?

– Nu pot să cred că mă întrebi așa ceva. Misha mă ținea în continuare de braț, în timp ce aerul se învolbura în jurul nostru. Apoi s-a aplecat. Nu am

văzut decât ochii albaștri, ageri, de Gardian. Ce cauți tu în afara zidurilor, în toiul nopții, cu pumnalele după tine?

N-avea niciun rost să mint.

– Am simțit demoni.

– Ce? Eu nu simt nimic.

– Asta nu înseamnă că nu sunt acolo. Eu îi simt, i-am spus, trăgându-mi brațul. Dă-mi drumul. Sunt aproape, chiar dacă nu-ți dai seama.

Misha a tăcut o clipă.

– Atunci cu atât mai mult n-ai ce căuta aici. Se înfuriase. Ar trebui să știi deja lucrul ăsta, Trinity.

Starea de iritare îmi dădea furnicături când m-am întors să mă uit, fără sens, la umbre, de parcă mi-aș fi putut face ochii să vadă mai bine.

– M-am săturat să fiu precaută, Misha. Oamenii mor din cauza asta.

– Dacă ești precaută, rămâi în viață, și asta e tot ce contează.

– Greșit. Nu poate fi singurul lucru care contează. Îmi venea să bat din picior, dar m-am abținut. Știi că pot să lupt, și încă mai bine decât oricare dintre voi.

– Încearcă să nu ți-o iei în cap, Trin, a răspuns el, cu o voce seacă precum deșertul.

L-am ignorat.

– Se întâmplă ceva, Misha. Este a doua oară luna asta când demonii se apropie atât de mult de zid. În ultimele șase luni, câte tabere au fost atacate? M-am oprit din calculat când am ajuns la numere din două cifre, dar nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama că fiecare comunitate nou-atacată îi aducea mai aproape de a noastră și că de fiecare dată reușiseră să le spargă zidurile de apărare, așa că, în mod clar, căutau ceva. Fac razii.

– De unde știi? Ai tras din nou cu urechea?

I-am aruncat un zâmbet.

– Nu contează de unde știu. Se întâmplă ceva, Misha. Și știi și tu. Or da demonii buzna peste așezările mai mici din orașe, dar nu-s proști să se hazardeze într-un loc ca ăsta – așa cum au procedat în celelalte comunități!

Misha a rămas tăcut o vreme.

– Crezi... că știu despre tine? Că pe tine te caută? a întrebat el. Am simțit că mă ia cu fiori. Imposibil. N-au de unde să știe că exiști.

Neliniștea a început să-mi macine stomacul.

– Nimic nu este imposibil, i-am amintit. Eu sunt dovada vie.

– Și totuși, dacă bănuielile tale se confirmă, ăsta-i ultimul loc în care ar trebui să te afli.
Mi-am dat ochii peste cap.
– Te văd, s-a rățoit el.
– Imposibil. M-am uitat peste umăr, în direcția locului unde bănuiam că stătea. Ești în spatele meu.
– Parcă ziceai că nimic nu e imposibil.
– Mă rog, am mormăit.
Oftatul lui Misha a cutremurat copacii din jurul nostru.
– Dacă tatăl tău ar ști c-ai ieșit...
Am guițat ca un purcel.
– Vezi să nu stea el cu ochii pe mine!
– N-ai de unde să știi că nu stă, a răspuns Misha. Poate se uită la noi chiar în clipa asta. Poate te-a văzut și noaptea trecută, cu Clay.
– Bleah, termină! Nu vorbi așa!
– Eu doar... Misha s-a întrerupt brusc. Simțise și el.
Mi-am dat seama, după înjurătura pe care a tras-o în barbă, iar tensiunea din ceafă mi s-a transformat într-o serie de furnicături ascuțite, care mi s-au răspândit între omoplați.
Demonii erau aici.
– Când îți spun să te întorci la zid, mă asculți, da? a întrebat Misha, pășind în lumina lunii. Strălucirea argintie i s-a reflectat pe pielea cenușie și pe aripile mari. Două coarne i se răsuceau printre buclele arămii.
– Tu ce crezi?
A oftat.
– Te rog să nu te lași ucisă, pentru că mi-e dragă viața.
– Mai degrabă vrei să zici să nu te ucid, i-am trântit-o, cercetând din priviri umbrele tot mai dese. Și chiar n-am chef să sfârșesc prin a fi legată de cine știe cine.
– Da, ar fi foarte nasol pentru tine, a mormăit el, îndreptându-și umerii și arătându-se în toată splendoarea lui. În timp ce eu aș fi doar mort...
– Dacă ai fi mort, nu ți-ar mai păsa oricum de nimic, am continuat eu raționamentul. Pentru că, nu știu cum să zic, dar *mort* înseamnă mort.
Misha a ridicat o mână mare, cu gheare.
– Ai auzit?

La început, nu distingeam decât strigătul îndepărtat al unei păsări, sau poate al unui chupacabra. Eram în munții Virginiei de Vest și orice era posibil. Dar apoi am auzit un foșnet de tufișuri și trosnet de crengi rupte, o serie de clinchete și trăncăneli. Mi s-a făcut pielea de găină.

Nu credeam că zgomotele ar putea proveni de la un chupacabra.

Reflectoarele poziționate la înălțime, pe zid, s-au aprins, umplând pădurea cu o lumină albăstruie intensă și semnalând că Gardienii de pe ziduri simțiseră demonii.

Iar eu urma să fiu surprinsă aici, ceea ce însemna că dădusem de bucluc.

Prea târziu.

Foșnetul s-a întețit, iar umbrele dintre copaci au părut să își schimbe forma și să se întindă. Fiecare mușchi din corp mi s-a încordat, și iată-i ieșind dintre tufișuri și răspândindu-se cu iuțeală prin poiană, cu zecile.

Erau demoni Călăi.

Hump Day – denumire dată zilei de miercuri, considerată a fi un hop de trecut în mijlocul săptămânii, pentru a beneficia de weekend. (n.red.)

2

Nu mai văzusem demoni Călăi înainte. Citisem despre ei la cursuri și îi auzisem pe Gardieni pomenindu-i. Nimic din ce povestiseră nu se apropia măcar de realitate.

Erau ca niște șobolani, doar că de dimensiuni uriașe, fără păr, care alergau în două picioare, cu dinți care ar fi stârnit invidia oricărui rechin și cu gheare care ar fi putut tăia chiar și pielea tare ca piatra a unui Gardian.

– S-a vărsat găleata cu coșmaruri, am mormăit.

Misha a hohotit.

Călăii erau demoni de la baza lanțului trofic, care se hrăneau cu oameni slabi și cu hoituri de animale. Cu orice mortăciune, mai exact. Nu atacau niciodată comunitățile de Gardieni.

– Ceva nu e în regulă aici, a șoptit Misha, urmând același fir logic. Dar nu contează acum.

Nu.

Chiar nu conta.

Cel puțin șase dintre ei s-au îndreptat direct spre Misha, recunoscând și simțind Gardianul din el. Cât despre mine? M-au ignorat, mai mult sau mai puțin, probabil fiindcă miroseam ca orice om.

A fost prima și ultima lor greșeală.

Nu mi-era foarte ușor să lupt corp la corp, nu cu vederea redusă la un tunel îngust, așa că trebuia să am grijă. Trebuia să fiu isteață și să păstrez distanța.

Misha a țâșnit în față, răsucindu-se într-un cerc larg. Cu una din aripi l-a lovit pe cel mai apropiat Călău, aruncând creatura la câțiva metri depărtare, în timp ce își înfigea mâna terminată cu gheare în pieptul altui Călău.

Sunetul ca un plescăit mi-a întors stomacul pe dos.

Alt Călău s-a lansat în aer, folosindu-se de picioarele puternice. Ținte a spatele lui Misha.

Am lăsat instinctele să mă ghideze. Pumnalul mi-a zburat dintre degete.

A lovit drept la țintă și l-a nimerit pe Călău în piept. Creatura a țipat, în timp ce zbura prin aer. A căzut pe o parte, răpusă.

Misha s-a răsucit spre mine, cu gura ușor întredeschisă.

– Cum ai făcut asta?

– Am puteri ieșite din comun. Mi-am trecut celălalt pumnal în mâna dreaptă. Și vezi că mai ai pe unul în spate!

S-a întors, l-a prins și l-a trântit la pământ.

Pumnalul meu atrăsese atenția mai multor demoni Călăi. Unul s-a desprins și m-a atacat. A sărit la mine, iar eu m-am lăsat în jos, simțind vârtejul creat de răsucirea lui în păr. Am apărut în spatele creaturii și am lovit-o în spate. Turbatul a luat contact cu pământul și s-a rostogolit, dar nu i-am lăsat timp să își revină. Mi-am coborât pumnalul de fier, întrerupându-i țipătul furios.

M-am răsucit, dar n-am văzut coada celuilalt demon Călău decât în momentul în care mi-a izbit piciorul. Am țipat și am sărit înapoi, pentru că-i simțisem textura groasă, ca de cauciuc, prin pantaloni.

– Doamne, ai coadă! am mârâit, cutremurându-mă. Toți aveți coadă. Îmi vine să vomit.

– Poți să te mai ții? a întrebat Misha, din spatele meu.

– Nu promit. M-am cutremurat iar, am sărit într-o parte și m-am rotit, vârând pumnalul în pieptul altui Călău. Un șuvoi fierbinte de sânge demonic mi-a împroșcat pieptul. Doamne, acum o să trebuiască să fac duș!

– Da' mult te mai vaiți!

Rânjind, am țâșnit în dreapta și am găsit corpul Călăului pe care-l lovisem cu primul pumnal. Se descompunea rapid. Cu inima bătându-mi puternic, am scos lama din pieptul lui și am cercetat din privire poiana. Mai rămăseseră șase. Am făcut un pas în față.

–Vezi lângă tine! a strigat Misha.

Panica mi-a strâns pieptul când m-am răsucit de la mijloc. Cu un salt în spate, am evitat la mustață să fiu atinsă de gheare. Ar fi fost *nașpa*.

Dacă-mi dădea sângele, în secunda în care ajungea în aer, ei ar fi simțit ce eram.

Ar fi fost acaparați de o frenezie năucitoare. De foame.

M-a atacat, cu gura larg deschisă. I-am simțit respirația fetidă când l-am lovit cu pumnalul în piept.

– Ce mama naibii mâncați voi?

– Cred că nu vrei să știi, a mârâit Misha.

Avea dreptate.

M-am întors și am dat de alt Călău care venea spre mine. Am zâmbit în colțul gurii și am simțit un val de adrenalină încingându-mi venele.

Era mult mai bine decât să mă sărut cu cineva. Mi-am rotit pumnalele în mâini, dându-mă în spectacol, și am făcut un pas înainte...

O masă imensă a aterizat în fața ochilor mei, zgâlțâind pământul și ulmii.

Așa mi s-a părut la început – o masă solidă de furie crâncenă, atât de puternică, încât mi se părea o entitate tangibilă în pădure. Aripi de doi metri s-au deschis și mi-au blocat complet vederea.

M-am concentrat și am văzut păr roșu, până la umeri. Am înghițit în sec. L-am recunoscut pe Matthew.

Nu doar că era soțul lui Thierry, ci și secundul, și nu răspundea decât în fața lui.

M-a privit peste umăr. Îi vedeam trăsăturile ca prin ceață, dar furia din glasul lui era inconfundabilă.

– Te rog să-mi spui că am halucinații și că, de fapt, nu ești aici.

– Păi... am dat să zic, uitându-mă în jur.

– Du-o înapoi în casă! a tunat Matthew, în timp ce aterizau alți Gardieni, stârnind un mic cutremur. Cred că măcar atât poți să faci, Misha.

O, Doamne!

Misha a lăsat un Călău să cadă și pe urmă a părut să dispară din locul unde stătea.

Am dat să-i iau apărarea și să spun că nu era necesar să fiu luată pe sus, dar, pentru prima dată în viață, mi-am ținut gura.

Însă Matthew, care era ca un al treilea tată pentru mine, a vorbit iar:

– Știi foarte bine ce vreau să zic, Trinity.

Atunci am deschis gura, total neinspirat.

– Mă descurcam, după cum se vede.

Matthew s-a întors spre mine, și i-am văzut ochii albaștri arzând de o furie abia controlată.

– Ai mare noroc că sunt eu aici, și nu Thierry.

Probabil că era adevărat.

Misha a aterizat brusc lângă mine, și n-am avut de ales. M-a apucat de talie cu un braț și s-a ghemuit. Orice aș mai fi avut de spus s-a pierdut într-un vârtej de aer rece pe cerul nopții.

Eram în mare încurcătură.

Misha nu vorbea cu mine.

Ședea în living, cu picioarele lui lungi ridicate pe canapea și cu brațele încrucișate la piept. La cât era de mare, ocupa toate cele trei locuri. Urmărea o reclamă la un soi de tigaie magică, de parcă era cel mai interesant lucru care se derulase vreodată pe un ecran.

Eu mă plimbam de colo-colo în spatele canapelei, cu nervii întinși la maxim. Aș fi putut să mă ascund în dormitor, să mă prefac că dorm, dar n-ar fi părut decât un act de lașitate. Și nu avea sens să amân predica de anvergură care mă aștepta.

În fața televizorului s-a mișcat ceva, ca prin ceață. Misha nu a reacționat, așa că am mijit ochii. Să fi fost Alună, prietenul meu nu tocmai în viață? Nu-l văzusem pe ștrengar toată ziua, și nici seara. Cine știe ce punea la cale?

Undeva, în casa imensă, s-a deschis o ușă care s-a trântit, câteva clipe mai târziu. M-am oprit. Doar atunci s-a uitat Misha la mine, cu sprâncenele ridicate.

Pași grei au răsunat pe coridorul de lângă living, iar eu m-am întors spre intrarea boltită. Thierry și-a făcut apariția, trăgându-și un tricou curat peste capul chel. Era încă prea departe de mine ca să-mi dau seama de expresia de pe fața lui maronie. Matthew, ceva mai scund și mai puțin masiv, venea chiar în spatele lui.

– Am câteva lucruri de zis, dar vreau mai întâi să știu ceva, a bubuit vocea lui Thierry. Ce căuta în afara zidurilor, în numele Iadului?

Am căscat gura.

– N-am idee. Misha și-a retras picioarele de pe canapea și s-a ridicat în șezut, răsucindu-și torsul ca să-l vadă pe Thierry. Dormeam dus când s-a strecurat afară.

Am închis gura, întrebându-mă cum de a știut Misha că ieșisem, dacă dormea. Legătura dintre noi nu l-ar fi alertat. Nu funcționa așa.

– Este răspunderea ta să știi în orice moment unde se află, i-a dat replica Thierry. Chiar dacă dormi.

– OK, sună puțin cam... nerealist, am intervenit. Eu sunt cea care a trecut dincolo de zid, așa că nu știu de ce-l întrebi pe el ce motiv am avut.

Thierry s-a întors încet spre mine, iar acum, că era mai aproape, i-am văzut conturul dur al maxilarului și ochii îngustați. Ah! Cred că era mai bine să-mi fi ținut gura.

– Este Protectorul tău. Ar trebui să știe mereu unde ești.

Fără să mă uit la Misha, îl simțeam săgetându-mă cu privirea.

– Nu poate fi răspunzător pentru mine, de vreme ce...

– Nu sunt sigur că-i înțelegi rolul întru totul, însă ba da, este *mereu* răspunzător pentru tine. Adormit, treaz, nu contează, m-a întrerupt Thierry, în timp ce Matthew se sprijinea de spătarul canapelei. De ce-ai ieșit, Trinity?

Cred că pentru a o mia oară în aceeași seară, i-am explicat:

– M-am trezit și am știut că sunt demoni prin preajmă. I-am simțit...

– În timp ce dormeai? a întrebat Matthew, cu sprâncenele lui roșcate arcuite. Când am încuviințat, s-a uitat la Thierry. Asta e ceva nou.

– Nu tocmai, am spus. Ultima dată când au venit, le-am adulmecat prezența pe la miezul nopții. M-au trezit.

– Și, în noaptea aia, ai făcut ce știai că trebuie să faci, a spus Thierry. Ai stat înăuntru, unde...

– Unde sunt în siguranță. Știu. Frustrarea creștea în mine. Au murit doi Gardieni atunci.

– Nu contează câți mor. Thierry a făcut un pas spre mine. Siguranța ta este prioritatea numărul unu.

– Dar pot să lupt. Mai bine decât majoritatea Gardienilor! Pentru asta mă pregătesc de când am început să umblu, dar voi vă așteptați să stau și să tai frunză la câini, câtă vreme oamenii mor pentru mine! Și să nu spui că viețile lor nu contează. M-am săturat să aud asta. Viața lui Misha contează. Viața lui Matthew contează. Viața ta contează! Toți cei care ne înconjoară sunt importanți. „Cu excepția lui Clay“, mi-am zis. Dar să nu despicăm firul în patru. M-am săturat să nu fac nimic, în timp ce oamenii mor. Dacă m-aș purta ca să-mi fie mie bine, oamenii ar muri. Așa mi-am ucis mama... M-am întrerupt, trăgând brusc o gură de aer.

S-a lăsat o tăcere în care puteai auzi un greiere strănutând.

Starea celor prezenți în încăpere s-a schimbat. Misha s-a ridicat, dând să vină spre mine, dar m-am retras. Nu voiam să mă atingă. Nu aveam nevoie nici de simpatie, nici de empatie.

Nu voiam decât să-mi îndeplinesc menirea. Să lupt.

Thierry s-a înmuiat cu totul; până și vocea i s-a îmblânzit.

– Nu tu ești vinovată de moartea mamei tale.

Da, asta era părerea lui, nu realitatea.

– Știu că vrei să te expui și să ajuți, a continuat, și știu că ești antrenată și că te pricepi, dar, Trinity... trebuie să ai grijă, din cauza vederii, mai ales noaptea.

– Știu cum funcționează vederea mea noaptea, lucru care nu m-a împiedicat să bat măr niște demoni. Nici acum, nici altă dată.

Toți cei aflați în cameră știau că era o minciună, fiindcă vederea mea avea să fie un impediment, cândva.

Avea să mă împiedice să fac o groază de lucruri, ceea ce cam anula chestia cu eul meu super-special.

Dar asta nu se va întâmpla mâine.

Am ridicat bărbia, în timp ce Matthew și Thierry schimbau între ei priviri neajutorate.

– La un moment dat mă va chema tata, și mă îndoiesc că toate luptele în care va dori să mă implic vor avea loc numai ziua, dar chiar și așa, tot văd ca naiba. Și n-am ce face. De-aia mă antrenez opt ore pe zi și exersez mereu. Ar trebui să fiu acolo, să capăt experiență din situații reale, înainte să mă cheme el.

Thierry s-a uitat în altă parte, trecându-și mâna peste capul neted. Misha a decis să vorbească:

– N-a întâmpinat nicio problemă, a spus el, și în mare era cam adevărat. Doar că observasem cu oarecare întârziere un Turbat. S-a descurcat foarte bine.

I-am zâmbit larg.

Mi-a aruncat o privire.

– Și cred că n-ar strica să căpătăm experiență luând contact cu realitatea.

Privindu-și cu atenție soțul, Matthew a oftat, încrucișându-și brațele la piept.

– E cam târziu pentru discuția asta.

Dar eu voiam să discut. Chiar și despre lucruri mai importante.

– Nu vi se pare straniu că demonii Călăi au venit încoace? E prima dată când văd specia asta, și sunt tare bizari, dar credeam că sunt doar niște hoitari. Că au un nivel foarte scăzut.

– Chiar au, a zis Thierry, privindu-l pe Matthew. N-ar trebui să fie aici. Nici măcar nu se pot amesteca în mulțime.

Pe baza aceleiași reguli cosmice care făcea imposibil să le spunem oamenilor că demonii există, doar demonii care se puteau amesteca printre oameni aveau permisiunea să iasă la suprafață. Existau mulți care, la prima vedere, păreau perfect umani. Șobolanii imenși, umblători, nu se calificau.

– Nu-i vorba numai despre asta. Turbații prevestesc, de obicei, probleme mult mai mari, a adăugat Matthew. Când vezi Turbați, știi că urmează să dai peste niște demoni de Nivel Superior.

Aproape că mi s-a oprit inima. Probabil că se predase asta la curs, dar uitasem. Mi-am îndreptat privirea spre Misha și mi s-a părut că, la fel ca mine, nu se simțea în largul lui.

Demonii de Nivel Superior erau adevărații răufăcători.

Abilitățile lor erau diverse. Unii puteau convinge oamenii să facă lucruri rele. Alții stârneau focul și ploaia, își schimbau înfățișarea cât ai clipi, devenind oameni, apoi animale. Mulți erau străvechi. Oricare dintre ei putea învinge un Gardian.

Dacă prezența Călăilor aici însemna că vreun demon de Nivel Superior se afla prin apropiere, atunci era mare lucru.

Mi-am încrucișat brațele la piept. Aproape că nu voiam să întreb ceea ce bănuiam deja.

– Crezi că e posibil ca un demon de Nivel Superior să știe că exist?

Thierry a ezitat înainte să răspundă.

– Toți cei de teapa ta au fost uciși, Trinity. Dacă un astfel de demon ar ști că ești aici, zidurile noastre ar fi deja sparte. Nimic nu i-ar putea opri să ajungă la tine.

Pe alee era o stafie.

Iar.

Putea fi și mai rău, bănuiam. Dar atacul demonilor Călăi avusese loc cu două zile în urmă, iar zidurile noastre nu fuseseră sparte de niciun demon de Nivel Superior, chitit să mă devoreze.

Pe bune.

În ciuda vederii mele proaste, am știut că silueta care se plimba încoace și-ncolo pe lângă tufișurile care se aliniau de-a lungul aleii era *cât se poate de* moartă. Știam mai ales pentru că trupul tot apărea și dispărea, ca pe un ecran de televizor vechi.

Nu era un spirit, fiindcă văzusem suficienți și dintr-o categorie, și din alta în cei optsprezece ani ai mei, ca să-i diferențiez. Bărbatul care purta cămașă aurie nu trecuse încă dincolo.

Spiritele erau persoane decedate care văzuseră lumina (și aproape întotdeauna exista o lumină) dispărând din ele și apoi, dintr-un motiv sau

altul, revenind. De obicei, aduceau un mesaj sau doar voiau să vadă ce mai fac cei dragi.

Îngenunchind pe cornișa salonului, am apucat marginea dură a acoperișului cu o mână și, cu cealaltă, m-am sprijinit de umărul curbat al garguiului de piatră de lângă mine. De sub carcasă radia căldură, încălzindu-mi palma. Am mijit ochii în spatele ochelarilor de soare și m-am aplecat cât am putut, în așa fel încât să nu mă rostogolesc de pe acoperiș. Salonul era aproape la fel de înalt ca zidul și cel puțin cu două niveluri mai mare decât casa lui Thierry.

Privind stafia care se plimba în toate direcțiile, confuză, m-am întrebat de unde venise. Nu era tocmai ușor de pătruns în tabăra ascunsă între munți, accesibilă doar pe drumuri lăturalnice, șerpuitoare.

Probabil suferise un accident de mașină.

Mulți călători obosiți, care nu bănuiau nimic, căzuseră victime acelor drumuri dificile, curbelor bruște și terasamentelor abrupte.

Sărmanul pierduse, probabil, controlul mașinii și se trezise mort înainte să ajungă aici, așa cum pățeau multe stafii. Săptămâna trecută, o excursionistă se pierduse în munți și se prăbușise de pe o stâncă. Murise. Acum două săptămâni, un caz de supradoză: un tip mai în vârstă, care își găsise sfârșitul pe un drum lăturalnic, prea pierdut ca să-și dea seama că moare și prea departe ca să-i vină cineva în ajutor, oricum. Luna trecută fusese o fată, și moarte mai urâtă ca a ei nu mai văzusem de ceva vreme. Se rătăcise de familie în timpul unei drumeții și întâlnise un soi de rău cu chip omenesc.

Povara amintirii țipetelor fetei după mama ei încă mă chinuia. Nu trecea nicio zi fără să-mi revină în memorie.

Alungându-mi acele amintiri, m-am concentrat asupra ultimului nou-venit în tagma stafiilor. Accidentele de mașină erau neașteptate și adesea traumatizante, dar nu se comparau cu crimele sau cu decesele violente. Nu mi-ar fi fost greu să-l ajut să treacă în lumea de dincolo.

Nu mai văzusem spirite în ultima vreme, fiindcă nu ieșisem de peste un an din tabără. În cele câteva ocazii în care mă furișasem afară, nu ajunsesem suficient de departe încât să dau peste vreunul.

M-am simțit cuprinsă de neliniște. Senzația de captivitate a început să iasă la suprafață. Cât voiau să mă mai țină aici? Pe vecie? Disperarea s-a trezit la viață, urmată de vinovăție.

Thierry și Matthew erau încă supărați pe mine, și îmi displăcea profund că erau furioși și că nu pricepeau de ce nu mai puteam sta pe margine.

Stomacul mi s-a strâns când mi-am întors privirea spre statuia de lângă mine. Eram suficient de aproape încât să-i disting detaliile – suprafața netedă de piatră și cele două coarne groase, care puteau străpunge cel mai dur metal; ghearele letale, care puteau sfâșia cimentul și care acum erau relaxate; fața, cât de înspăimântătoare se poate, cu nasul ei plat și gura lată, cu colți feroce, care acum era liniștită. Se odihnea. Dormea.

După noaptea atacului Călăilor, Misha nu mă scăpase din ochi. Eram surprinsă că nu încercase să doarmă pe podeaua din dormitorul meu, în ultimele două nopți.

„Nu sunt prizonieră."

Era casa mea, nu o închisoare. Puteam găsi aici tot ce aveam nevoie. Știam precis câte construcții erau de-a lungul străzilor și parcurilor idilice. Pe lângă casa lui Thierry, existau 136 de case mono-familiale și câteva duzini de duplexuri și reședințe pentru cei fără pereche. Comunitatea înconjurată de ziduri era propriu-zis un orășel, cu spital, centru comercial, cinematograf, sală și diverse restaurante și cluburi menite să satisfacă orice capriciu. Cei neantrenați ca războinici lucrau. Toată lumea avea un rost.

Mai puțin eu.

Aproape toți de aici ne acceptaseră pe mama și pe mine în clan. Thierry ne protejase – mă rog, *pe mine*. Nu și pe mama. La ea ținuse. O primise cu brațele deschise, o tratase ca pe o regină, iar pe mine, ca pe o prințesă, dar nu o putuse apăra.

Protecția ei nu făcuse niciodată parte din plan.

Dar, toate ca toate, nu eram Gardian, și... și nici nu mai aveam timp să fug de aici, să *cunosc* cu adevărat lumea de dincolo de munții Virginiei de Vest și Marylandului.

Aveam optsprezece ani și nicio lege a Gardienilor nu putea să primeze în fața realității că eram adultă și puteam face orice doream. Dar să plec nu era deloc simplu.

Oftând, mi-am desprins privirea de la garguiul care se odihnea și m-am concentrat asupra drumului, în timp ce aerul rece de iunie îmi ridica șuvițele rebele din păr și mi le învârtejea în jurul capului.

„Cred că arăt ca Meduza."

Nu-mi era de folos să mijesc ochii, în ciuda ajutorului oferit de lumina soarelui care cobora încetișor în spatele Muntelui Verde, dar am văzut totuși

stafia oprindu-se și întorcându-se spre drum. O clipă mai târziu, s-a risipit ca fumul, fără să mai apară.

Avea să se întoarcă. Simțeam asta. Stafiile mereu se întorceau.

Privirea mi-a alunecat spre drum și spre pâlcul des de ulmi străvechi. Erau un amestec neclar de culori – nuanțe de verde, alb și albastru. Undeva la parter, am auzit ușile deschizându-se și, o clipă mai târziu, am văzut creștetul capului chel al lui Thierry, când a ieșit pe alee.

Speram să nu se uite în sus.

Nu pentru că aș fi fost pedepsită. Thierry nu mă pedepsise niciodată. Mama, în schimb, da. Cam la fiecare cinci secunde mă pedepsea.

Rozându-mi o unghie, îl urmăream cu privirea pe Thierry, care se uita lung la drumul pustiu. De unde mă aflam, simțeam tensiunea care părea să se rostogolească dinspre el, umplând aerul rece de munte, purtată de vânt.

O clipă mai târziu, a apărut și Matthew. A venit lângă el și l-a cuprins cu brațul pe după mijloc.

– Totul va fi bine, a zis Matthew, iar eu m-am încordat.

Thierry a clătinat din cap.

– Nu-mi place.

– Nici nu trebuie, dar... ne-au cerut ajutorul. Matthew l-a sărutat pe Thierry pe tâmplă. Va fi bine.

Thierry nu i-a răspuns. Au rămas amândoi tăcuți, de parcă așteptau ceva sau pe cineva.

Trecuseră câteva minute când le-am auzit, înainte să le văd. Scrâșnetul cauciucurilor pe pietriș s-a luptat o vreme cu strigătele păsărilor. Am îngenuncheat și m-am sprijinit de Misha, care dormea în continuare, când un SUV mare, negru, a apărut pe drum și s-a oprit.

Am căscat ochii, plină de curiozitate. Zgomotul portierelor trântite a fost prea puternic ca să-l ignor. M-am ridicat ușor, am privit peste cornișă și i-am văzut pe Matthew și pe Thierry îndreptându-se să întâmpine...

Sfinte Sisoe pe-un biscuit cât Texasul de mare! Aveam *oaspeți*, și nici măcar nu bănuisem că urma să se întâmple așa ceva. Dacă clanul nostru se întâlnea cu alt clan, unul dintre Gardieni pleca să facă același lucru în altă parte. Rar, dacă nu chiar niciodată, se ținea o întâlnire aici. Tinerii Gardieni din regiunea centrală a Atlanticului veneau la noi o dată pe an, în septembrie, să se antreneze cu Gardienii mai în vârstă până când ajungeau la maturitate, și

fiindcă eram abia în iunie, în mod sigur musafirii nu aduceau un Gardian tânăr.

M-am chinuit să văd mai bine, dar mi-am dat seama doar că erau trei Gardieni, în afară de Matthew și Thierry. Unul avea părul șaten, destul de lung, altul, păr șaten tăiat mai scurt, iar celălalt era blond. Nicio femeie nu-i însoțea. Ceea ce nu mă surprindea deloc, pentru că femeile Gardian călătoreau rareori în afara comunităților de bază sau avanposturilor, având în vedere că erau ținte sigure pentru demoni, asemenea copiilor.

Demonii erau uluitor de isteți și de raționali. Știau că, dacă doborau inamicii capabili să producă o nouă generație de Gardieni, puteau da o lovitură aproape imposibil de întors.

Era unul dintre motivele pentru care, împreună, toate clasele de demoni depășeau Gardienii cu *milioanele*.

Într-un fel, eram ca o femeie Gardian, captivă aici pentru propria-mi siguranță, însă din motive cu totul diferite.

Thierry i-a salutat pe musafiri și a dat mâna cu fiecare, în timp ce eu îmi doream să le pot vedea fețele. Grupul s-a întors să intre în salon.

Ce se întâmpla?

Am zgâriat carcasa de piatră cu unghiile și am fost imediat răsplătită cu un mârâit iritat. Am chicotit. Misha adora să tragă un pui de somn după-amiaza. Asta făcea de fiecare dată, după antrenamente și cursuri.

– Du-te în camera ta, a spus el morocănos. Citește o carte. Uită-te la un film. Găsește-ți un hobby.

L-am ignorat, bucuroasă să-l necăjesc cu orice ocazie.

– Sunt Gardieni aici, am spus, entuziasmată.

– Mereu sunt Gardieni aici, Trinity.

L-am privit încruntată.

– Gardienii ăștia nu locuiesc în tabără.

Statuia s-a mișcat, iar piatra a devenit ceva mai puțin dură și, din cenușiu închis, s-a făcut argintie, în timp ce aripile i s-au desfăcut în spatele meu. Un păr castaniu-roșcat a apărut în jurul coarnelor, cu buclele suflate de vânt.

Ochii lui albaștri, pătrunzători, cu pupile înguste, verticale, i-au fixat pe ai mei. Sclipeau iritați. Gardienii aveau obiceiuri ciudate când venea vorba de somn. Unii nu dormeau toată noaptea, preferând diminețile sau după-amiezile. Programul lui Misha depindea de ce făceam eu.

– Trinity...

M-am strecurat pe sub o aripă și am fugit, în timp ce Misha se ridica răsucindu-se de pe cornișa lui.

– La naiba! a strigat.

Cunoșteam perfect acoperișul, așa că nu era nevoie să văd pe unde merg. Ajunsă pe cealaltă latură, am dat să sar pe cornișă, când Misha și-a luat zborul în spatele meu.

– Ai grijă să nu te vadă! a strigat el, în timp ce săream. Jur pe Dumnezeu că te încui în cameră!

Nu făcea el așa ceva.

Aterizând într-o nișă dedesubt, am alunecat pe acoperișul rotunjit. În clipa în care picioarele mi-au atins doar aerul, mi s-a strâns stomacul de frică. Am apucat de marginea acoperișului și m-am aruncat prin geamul pe care-l lăsasem deschis când urcasem lângă Misha.

Aterizând pe coridorul pustiu, slab luminat, m-am răsucit să închid fereastra, încuind-o, în caz că Misha încerca să mă urmărească. Mi-am vârât ochelarii de soare în buzunarul de la spate al blugilor și am pornit pe coridor, trecând pe lângă câteva uși închise de la camerele de oaspeți și apartamentele aproape niciodată folosite, înainte să deschid ușa ce dădea pe casa scărilor, unde mirosea a mucegai. Am urcat treptele câte trei-patru o dată și am ajuns la primul etaj în zece secunde.

Aici, am încetinit galopul și m-am ținut aproape de perete, trecând pe lângă o bucătărie folosită doar cu ocazia banchetelor și ceremoniilor. Pregătirile erau în toi pentru următoarea Ceremonie de proporții, în care viitorii războinici Gardieni urmau să fie sărbătoriți. Se pregăteau mese îmbelșugate, multă băutură și o grămadă de secrete „bine păzite“, pe care le îngurgitau novicii.

Dincolo de bucătărie, am găsit camera căutată, o zonă folosită mai ales pentru depozitare, plină de mese și scaune pliabile. Atentă să nu mă lovesc de ele, am mers cu pas de melc.

A fost pentru mine un efort enorm.

Nu-mi stă în fire să merg încet.

Vocile s-au auzit tot mai tare, cu cât mă apropiam mai mult de perdelele maronii ce separau debaraua de salon.

Oprindu-mă în fața lor, am prins cu grijă una și am tras-o la o parte câțiva centimetri, dând la iveală splendoarea sălii. Particulele de praf au zburat prin aer.

Dumnezeule mare, când atinsese ultima dată cineva perdeaua?

Am ridicat imediat privirea spre tavan, chiar dacă nu mai puteam vedea picturile, indiferent cât de luminată era sala. Plafonul era împodobit cu îngeri, majoritatea luptători. Li se spunea grupul Alfa și erau cei care îi supravegheau pe Gardieni și comunicau adesea cu ei, uneori chiar față în față, deși nu văzusem niciodată unul în viața reală. Pictura îi înfățișa în armură, cu sabia dreptății în mâini.

– Cum a fost drumul? a întrebat Thierry chiar atunci. M-am concentrat asupra lui. Musafirii stăteau pe platforma înălțată, așteptând. Fără incidente, sper.

Matthew l-a urmat pe Thierry în mijlocul platformei, spre un loc care nu ar fi trebuit să fie numit „tron", potrivit spuselor soțului său, dar care, având în vedere șezutul supradimensionat și spătarul cioplit în granit, în formă de scut, cu siguranță chiar așa arăta.

Dar ce știam eu?

– Da, a răspuns cel care se afla cel mai aproape de Thierry. Nu-l putea vedea foarte bine, dar i-am recunoscut părul șaten, mai puțin lung. Am avut ceva de condus, dar peisajul face toți banii.

– Au trecut mulți ani de când am fost ultima oară în capitala națiunii, a spus Matthew, cu mâinile la spate. Comunitatea noastră e diferită de lucrurile cu care sunteți voi obișnuiți, cred.

Uau!

Erau din Washington D.C.? Clanul din D.C. era un avanpost mare, iar liderul lor murise recent. Atunci începuse Thierry să fie mai stresat decât de obicei.

M-am uitat la cel care vorbise. Părea să aibă spre treizeci de ani, prea tânăr ca să fie lider de clan, dar vorbea și în numele celorlalți.

– Este diferită, a răspuns Gardianul, chicotind. Nu cred că am văzut atât de mult spațiu deschis de ani de zile.

Thierry s-a așezat.

– Mă bucur că ați reușit să ajungeți, Nicolai.

Am șoptit numele. Îmi plăcea.

– Mulțumim pentru primire, a răspuns el. Am fost surprinși că ne-ați acceptat solicitarea.

Și eu eram surprinsă.

– Se întâmplă rar, a răspuns Thierry. Dar ne-am gândit că ar fi mai bine să ne întâlnim, cu tine și cu clanul tău.

Deci acesta *era* noul lider de clan. M-am uitat la ceilalți Gardieni. Cel cu părul mai scurt stătea lângă blond, care se afla cel mai aproape, poate la nici un metru, de locul unde mă aflam, după perdea. Nu-i vedeam fața încă, dar era teribil de înalt. Avea în mod sigur peste doi metri, iar hanoracul negru pe care-l purta i se mula pe umerii lați. Părul până la umeri și-l ținea prins în coadă la ceafă.

– Ați constatat, desigur, că activitatea demonilor a scăzut în ultimele trei luni, în jurul câtorva orașe, a zis Nicolai. Înainte, vedeam cam doi-trei demoni de Nivel Superior pe săptămână, dar, de câteva luni, nu am mai întâlnit nici unul.

Mi se păreau vești bune, în special pentru că era posibil ca un Superior să adulmece prin zonă.

– Ei bine, asta nu mi se pare c-ar fi o problemă, a comentat Thierry.

– Aparent, nu, dar s-a înregistrat o înmulțire a Afurisiților și, chiar mai îngrijorător, a demonilor de nivel inferior, care nu se pot amesteca nici să vrea cu populația, a continuat Nicolai. Zayne a dat peste patru hoarde de Călăi numai luna asta. E ciudat să vedem atât de multă activitate a demonilor inferiori, fără unul de Nivel Superior în spate.

L-am privit din nou pe blond. Zayne. Așa se numea. S-a întors ușor, și orice gând aveam mi s-a împrăștiat în cele patru zări. O părticică încă funcțională a creierului meu știa cât de rău e să mă las distrasă de aspect, dar... eram *impresionată*.

Mă prostisem de-a dreptul.

Îmi place să cred că nu mă dădea gata cu una, cu două un chip superb, dar el era... *fumos*. Iar asta însemna ceva, din moment ce eram înconjurată mereu de Gardieni superbi, cu un ADN grozav când își luau înfățișarea umană.

Avea pielea aurie, ca și când ar fi stat mult la soare. Maxilarul puternic parcă era dăltuit în piatră, și buzele... cum puteau fi atât de moi și de dure, în același timp? Era ciudat să observi detaliul ăsta la cineva, și totuși l-am observat, ceea ce însemna că virasem pe un teritoriu periculos. Avea pometi înalți, proeminenți, și un nas drept și mândru. Eram prea departe să-i pot vedea ochii, dar am presupus că erau ca ai tuturor celorlalți Gardieni: de un albastru intens, strălucitor.

Părea să fie cu doar câțiva ani mai mare decât mine și îmi amintea de numeroșii îngeri care acopereau tavanul salonului – picturi pe care nu le mai puteam vedea în detaliu.

– Uau! am șoptit, iar ochii mi s-au mărit atât de tare, că probabil arătam ca un gândac strivit.

S-a încordat, și mi-am ținut respirația, temându-mă că mă auzise. Dar pentru că nu s-a uitat spre stânga, unde mă aflam eu, umerii mi s-au mai relaxat.

– Ceva i-a făcut pe demonii de Nivel Superior să se teamă suficient cât să se ascundă cu toții, a vorbit din nou Nicolai. Iar acel ceva ne ucide. Ucide Gardieni.

3

Am inspirat adânc. Ceva ucidea Gardieni? Cu excepția Demonilor de Nivel Superior și, ăăă, cu excepția mea, Gardienii erau practic indestructibili, făcuți să înfrunte cele mai cumplite lupte.

Nu erau ușor de ucis.

– La început, credeam că e un demon, unul Superior, care ucide pe cont propriu, a spus Zayne. Dar, chiar dacă se luptă între ei, nu ucid așa, de parcă nu s-ar teme să se expună. Apoi, Gardienii au început să moară în același fel. Ce ni se întâmplă nouă li se întâmplă și demonilor.

Gardianul cu părul mai scurt a făcut un pas în față.

– Pot vorbi și eu?

– Dez, știi doar că nu țin la formalități, a zis Thierry.

Dez a schițat un zâmbet.

– Îmi dau seama că Zayne și cu mine nu avem deceniile de experiență pe care le-ați acumulat tu și Matthew, dar ceea ce ne e dat să vedem e complet nou. Unii dintre cei mai buni războinici ai noștri au murit, Gardieni deloc ușor de învins.

– De ce este imposibil să credem că e opera unui demon de Nivel Superior priceput? a întrebat Matthew. De ce credeți cu toții că ar fi altceva?

– Poate că ne înșelăm. Poate că un demon a pus la cale totul, a adăugat Nicolai, iar eu am remarcat că maxilarul lui Zayne s-a încleștat, de parcă și-ar fi impus să nu intervină. Nu știm încă, dar săptămâna asta am mai pierdut un Gardian. Avem nevoie de întăriri, și de aceea suntem aici.

Thierry s-a rezemat de spătar, cu umerii încordați.

– Ați ajuns la momentul oportun. Ne pregătim de Ceremonie. Vom avea recruți noi.

Nicolai a schimbat o privire cu Zayne și cu Dez, dar nu a spus nimic.

– Am aranjat camerele pentru voi, și chiar acum se pregătește și mâncarea. Sunt convins că veți dori să vă odihniți, a spus Thierry. Rămâneți la Ceremonie.

Nicolai a părut să se gândească o clipă, înainte să răspundă:

– Am fi onorați să rămânem, dar este absolut necesar să ne întoarcem în oraș...

– Crezi că se întâmplă ceva dacă stați aici o săptămână? Nu cred, a spus Thierry, și am recunoscut tonul care nu lăsa loc de contraargumente. Îl auzisem de suficiente ori și eu, dar dacă mureau Gardieni, nu puteau pleca fără a lua cu ei întăriri. Avem suficient timp să discutăm despre nevoile voastre. A făcut o pauză. Și ale noastre.

M-am strâmbat. Degetele mi s-au încleștat pe perdea când Zayne a făcut un pas înapoi, inexplicabil, a întors capul și...

S-a uitat direct la mine.

Ceva... Ceva s-a întâmplat.

M-a străbătut un șoc, urmat de o senzație de déjà-vu, de parcă mai fusesem în ipostaza aceea – dar nu avea sens. Era prima dată când îl vedeam pe Zayne. Mi-aș fi amintit dacă l-aș fi întâlnit și înainte.

Nu m-am clintit cât timp m-a privit. Nu am putut. Parcă prinsesem rădăcini, și eram suficient de aproape încât să îi văd gura, să îi citesc pe buze cuvintele, când a început să și le miște.

„Te văd."

O, Doamne!

Am dat drumul perdelei. Am făcut câțiva pași înapoi.

Sfinte Sisoe, mă văzuse – sau, cel puțin, văzuse o parte din mine, însă suficient cât să mă recunoască mai târziu. Pe lângă faptul că nu eram chiar atât de departe, Gardienii vedeau perfect, mai ales noaptea...

M-am lovit cu șoldul de o masă. M-a străbătut o durere ascuțită. Înjurând încet, m-am răsucit și am prins masa la timp ca să nu cadă. După ce m-am asigurat că era totul în regulă, mi-am mișcat fundul afară din salon și am ieșit în aerul rece de munte.

Soarele apusese, dar cărarea era bine luminată. Am străbătut grădinile vaste din spatele sălii. Mă gândeam la ce auzisem. Ceva care putea fi un demon ucidea și Gardieni, și demoni?

Ce să fie oare?

Traversând pajiștea spre clădirea principală, am încetinit pasul când m-am apropiat de pădurice. De aici mă putea ghida numai lumina lunii, căci abia dacă mai vedeam ceva, dar parcursesem drumul de atâtea ori, încât pașii mei erau siguri, chiar dacă încă precauți – spre deosebire de noaptea cu demonii Călăi. Atunci fusesem plină de adrenalină și nu îmi păsase. Nu eram mereu așa.

Apoi m-am gândit din nou la reacția pe care o avusesem față de Zayne. Fusese tare ciudată, însă, probabil, de vină era doar imaginația mea hiperactivă...

În spatele meu a trosnit o crenguță. Prea aproape. Înăbușindu-mi surprinderea, am reacționat prima, așa cum fusesem antrenată.

Am prins un braț. Am simțit un șoc, un șoc de energie, când m-am întors, răsucind și brațul, în timp ce îmi ancoram greutatea în piciorul drept. Am surprins conturul vag al unei persoane mult mai masive, chiar când loveam.

Incredibil de repede, mâna mi-a fost prinsă, și m-am trezit răsucită în direcția opusă și lipită de un piept dur și de un abdomen masculin. În câteva secunde, brațele îmi erau imobilizate, iar mirosul de... mentă și de iarnă m-a împresurat.

– Așa întâmpini oamenii de obicei? mi-a șoptit în ureche o voce parcă familiară.

M-am aplecat în față, cu intenția de a crea suficient spațiu între noi pentru o lovitură urâtă în spate.

– Nu ar fi deloc o mișcare isteață.

Am icnit și mi-am îndreptat spinarea.

– Nici să înșfaci oamenii în beznă nu-i o idee bună.

– Nu te-am înșfăcat, a zis el, strângându-mă mai tare când am reușit să mă distanțez din nou de el câțiva centimetri. Te-am strigat și n-ai răspuns.

– Pentru că n-am auzit. Mi-am întors capul într-o parte. Așa procedezi când nu ți se răspunde? Înșfaci omul...?

– Nu te-am înșfăcat.

– Erai *chiar* în spatele meu, am spus, enervată peste măsură că mă imobilizase atât de repede. Îmi dai drumul?

– Nu știu. Încerci iar să mă lovești?

– Dacă nu încerci tu iar să pui mâinile pe mine.

A trecut o secundă, apoi brațele din jurul meu s-au relaxat. Am țâșnit în față, de parcă aveam arcuri la picioare, și am lăsat câțiva metri între noi înainte să mă răsucesc. Dinspre lună venea suficientă lumină încât să îl văd.

– Sfinte Sisoe al Gardienilor! am șoptit, făcând încă un pas în spate.

Era *el*.

Gardianul cel blond și incredibil de frumos.

Zayne.

A clătinat din cap, zicând:

– Ești... om.

„Da, într-un fel.“

– Te așteptai la altceva?

– Da-aaa, a tărăgănat el cuvântul și a continuat, parcă alegându-și atent cuvintele. Mai ales ținând cont de ce suntem noi.

Era un lucru cu totul neobișnuit să locuiască oameni în comunitățile de Gardieni, deci nu m-a surprins deloc uimirea lui.

– Doar dacă... a spus el, făcând un pas dinainte calculat spre mine, dacă nu cumva locul tău nu e aici.

– Ba exact ăsta e locul meu.

– Chiar și atunci când trăgeai cu urechea pe după perdea, de exemplu?

La naiba!

– Aici locuiesc, am spus, în loc să îi răspund la întrebare. Slavă Cerului că trăsăturile lui erau înghițite de întuneric și puteam să-i vorbesc, nu să stau și să salivez de parcă nu mai văzusem un tip atrăgător în viața mea. Tu ce cauți aici? Nu trebuia să fii în camera ta și să mergi pe urmă la cină?

– Am fost curios când te-am văzut acolo. M-am gândit să investighez.

– Nu prea cred c-ar trebui să fii aici, urmărindu-mă.

– Nu mi-am dat seama că, Gardian fiind, nu pot să circul după bunul plac.

– E prima oară când ne vizitezi? am întrebat, deși cunoșteam răspunsul.

– Nu.

– Atunci poate că n-ar fi cazul să faci presupuneri legate de ce poți sau ce nu poți să faci.

Zayne a rămas tăcut o clipă, după care a scos un hohot gutural.

M-am încruntat.

– Ai dreptate, a recunoscut el, și a urmat o altă clipă de tăcere. Mă roade curiozitatea.

Nu știam sigur dacă e bine ce fac, dar mi-am întors privirea de la el și m-am uitat în jur, fără să pot distinge însă ceva dincolo de copacii întunecați și de sclipirea slabă a lămpilor solare.

– Serios?

– Da. Cum naiba ai ajuns să locuiești aici? Un om care trăiește la sediul regional... și pare să știe că demonii există de-adevăratelea? De fapt, nu încape îndoială că știi, fiindcă nu ai luat-o la goană urlând sau râzând, când am vorbit despre activitatea lor, în sală.

Acum îmi doream să-i pot vedea expresia feței, în timp ce-mi treceam palmele peste șolduri.

– Nu sunt nici prima, nici ultima persoană obișnuită care știe despre existența demonilor.

Era adevărat. Unii oameni știau – majoritatea lucrau în secții de poliție sau ocupau posturi guvernamentale și colaborau cu Gardienii. Dar erau puțini.

S-a apropiat de mine, și i-am văzut mai bine fața, dar în mare parte era încă încețoșată.

– Pun pariu că nu există nimic obișnuit la tine.

Nu știam dacă s-o iau ca pe un compliment.

– De unde până unde ai scos-o?

– Locuiești aici, în sediul central al puterii câtorva zeci de clanuri, și aproape că ai reușit să mă lovești în față în mai puțin de cinci secunde, a explicat. În plus, te ascundeai după o perdea și îți băgai nasul unde nu-ți fierbe oala.

– Nu îmi băgam nasul, am zis, încrucișându-mi brațele la piept.

– Serios?

– Nu înseamnă că dacă s-a întâmplat să mă aflu prin preajmă...

– După o perdea.

– Doar pentru că eram după o perdea...

– Te *ascundeai* după o perdea, m-a corectat el.

– Doar pentru că eram *parțial ascunsă* de o perdea nu înseamnă că îmi băgam nasul.

Zayne se afla la nici o jumătate de metru de mine acum, și i-am simțit din nou mirosul de mentă.

– Ți se întâmplă des să fii parțial ascunsă de perdele?

Am închis gura și am inspirat adânc.

– Ce rost are discuția asta?

A ridicat din umeri.

– Păi, ai pretins că nu îți băgai nasul. Adică, poate așa îți petreci tu timpul liber, stând în spatele perdelelor, de unde să știu eu?

Am mijit ochii.

– O, sigur că da, mă dau în vânt după așa ceva. Mai ales când sunt pline de praf.

– Detectez o urmă de sarcasm, așa că, practic, recunoști că trăgeai cu urechea.

– Nicidecum.

Și-a lăsat bărbia în piept.

– De ce nu recunoști?

Voiam să îi spun că nu era nimic de recunoscut, dar chiar *îmi băgam nasul*. Evident. Am oftat.

– Nu avem prea des... musafiri, așa că eram curioasă. Nu știam c-o să vorbiți despre ceva important.

– A fost așa de greu să recunoști?

– Da, am răspuns sec. M-a afectat profund, și nu cred c-o să-mi revin vreodată.

– Cum de-ai ajuns să locuiești în tabără? a repetat el întrebarea.

– Este o poveste lungă, și n-am de gând să ți-o spun ție.

A trecut o clipă, și chiar fără să îi pot vedea ochii, îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

– Mă facă să mă simt... frustrat.

Am ridicat din sprâncene. Uau!

– Păi, tu mă faci să mă simt judecată. Ghici ce-i mai rău?

Zayne a râs, dar nu mai era chicotitul acela gutural de mai devreme. Era un hohot sec precum nisipul.

– Cred că judec cel mai puțin dintre toți cunoscuții tăi.

– Permite-mi să-ți spun că greșești.

– Nu mă cunoști.

– Nu mă cunoști nici tu pe mine, și, totuși, ai spus că sunt o persoană ce provoacă frustrări.

– Este o observație bazată pe o discuție de câteva minute cu tine.

Am strâns din pumni și m-am luptat cu dorința de a-l lovi. Ar fi fost un gest necugetat, dar m-ar fi umplut de satisfacție. Trebuia să plec.

– Știi ceva? N-am de gând să mint și să spun că mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Așa că o să plec. Am dat să-i întorc spatele.

– Cum te cheamă?

M-am oprit și m-am întors spre el.

– Serios?

– Cum te cheamă? a repetat el – nu, a spus-o pe un ton *poruncitor*.

Am simțit că mi se zbârlește părul pe ceafă.

– Mă cheamă Nu-i Treaba Ta!

– De-a dreptul... patetic, mi-a spus.

Am pufnit. De fapt, am guițat ca un purcel.

– Mie mi s-a părut de-a dreptul isteț.

– Cred că avem idei diferite despre istețime, a spus el, făcându-mă să-l privesc printre gene. Îți dai seama că voi afla, mai devreme sau mai târziu?

Știam, dar nu aveam de gând să afle de la mine.

– Cred că va trebui să ai răbdare, atunci. Pacea fie cu tine! I-am arătat degetul mijlociu, convinsă că îl vedea, cu ochii lui de Gardian, și apoi m-am răsucit, gata să dispar...

– Trinity Lynn Marrow! a strigat Misha. Jur pe Hristos, fato, când am să pun mâna pe tine...

Îndreptându-mă de spate, am închis ochii.

– Recunosc că nu mă așteptam să fie *atât* de curând, a comentat Zayne, sec.

– Nu te cunosc, am spus. Dar nu îmi placi deloc.

– Nu-i frumos din partea ta, a spus Zayne.

Înainte să-l pot informa că nu dădeam doi bani pe ce credea el, Misha a năvălit în poieniță. Într-o clipă, s-a postat în fața mea, între mine și Zayne, de parcă Zayne ar fi fost un animal sălbatic, care mă amenința.

– Înapoi! a mârâit Misha, ridicând o mână în direcția lui Zayne.

Zayne a rămas pe loc.

Apoi a avansat, oprindu-se la doi centimetri de mâna lui Misha, și s-a uitat la mine.

– Frate, chiar nimeni nu e prietenos pe-aici?

Fără să vreau, am zâmbit în colțul gurii.

– Ți-am spus că nu prea avem musafiri.

– Se vede, a zis Zayne, sec.

Misha s-a mișcat, blocându-l iar și făcându-mă să îmi dau ochii peste cap.

– Cine mama Iadului mai ești și tu și ce cauți aici?

– Îl cheamă Zayne, am răspuns eu în locul lui. E din clanul din D.C. Au fost *invitați* aici.

– Nimeni nu e invitat așa, din senin, mi-a tăiat-o Misha.

– Păi, cred că există un precedent în toate. Răceala din vocea lui Zayne putea îngheța frunzele din copaci.

Credeam că Misha era unul dintre cei mai înalți și mai cumpliți Gardieni pe care-i văzusem vreodată în formă umană, însă acum mă gândeam că poziția lui era amenințată serios.

– Nu-mi pasă dacă ai fost invitat sau nu, a răspuns Misha, răspândind un val de căldură și recâștigându-și locul întâi, în competiția neoficială a Gardienilor înspăimântători. N-ai ce să bântui pe-aici, pândind și vorbind cu ea.

– În primul rând, nu pândeam, a spus Zayne. Și apoi, de ce să nu vorbesc cu ea? Pentru că e om, sau pentru că întâi lovește și apoi pune întrebări?

„O, Doamne!“ Am pășit dincolo de Misha și m-am uitat urât la Gardianul blond.

– Am vrut să te lovesc pentru că...

– Am apărut în spatele tău? Ah, scuze. Nu se va mai repeta, a răspuns el, și chiar dacă nu-i vedeam fața, i-am simțit amuzamentul din voce.

– Ce cauți aici? a întrebat Misha, și pentru prima dată nu-l auzeam punându-mi mie întrebarea asta.

– Aveam nevoie de aer curat. Am petrecut ceva timp în mașină.

Am ridicat din sprânceană, uimită că nu mă turnase.

– Păi, după porția asta de aer curat, îți sugerez să te întorci în salon.

O parte din mine se aștepta ca el să refuze. Părea genul încăpățânat.

Dar m-a surprins când a făcut un pas în spate.

– Da, cred că e timpul să mă întorc.

– Perfect, a mârâit Misha.

Zayne și-a întors capul spre mine.

– Mi-a părut bine de cunoștință, Trinity *Lynn* Marrow.

M-am aprins ca artificiile acelea pârâitoare, însă Misha m-a apucat de braț, iar eu mi-am înăbușit un val de înjurături și am strigat doar:

– O să fiu o doamnă și o să te ignor.

– Dar e mult mai amuzant să nu fii, a răspuns Zayne.

M-am întors spre locul unde stătuse, dar Misha nu mi-a dat drumul și aproape că m-a târât după el, înainte să-i pot răspunde așa cum merita.

– La naiba, Trin!

– Ce-i? Trebuia să fac niște pași foarte mari ca să pot ține ritmul impus de picioarele lui extrem de lungi. N-am făcut nimic.

– Niciodată nu faci nimic.

– Asta ce mai înseamnă?

– De exemplu, odată te-ai supărat și te-ai ascuns o zi întreagă, și toată lumea te-a dat dispărută. Când te-am găsit, ai spus că n-ai făcut nimic.

– Și? Am fluturat din mână. Aveam opt ani pe-atunci, iar tu ai fost chiar răutăcios cu mine.

– Și ce zici de episodul ăla când ai miorlăit până ce te-am dus la film, în afara taberei, și tu m-ai păcălit ca să te întâlnești cu niște puști pe care i-ai cunoscut pe internet?
– Eram în interes de serviciu atunci.
– Nu, interpretai un rol din filmul *Mesaje de dincolo*[2].
– Nu interpretam nimic! Un spirit avea atunci nevoie să transmită un mesaj extrem de important.
– Și când ai căzut de pe acoperiș și au dat cu toții vina pe mine? Acum vreo lună?
Am strâns din buze.
– Și în noaptea în care ai ieșit și ai început să te lupți cu demonii Călăi, Trin?
Obrajii îmi erau deja roșii când am ieșit dintre copaci și am văzut casa lui Thierry.
– Știi de ce-am făcut-o. Și tu ai ieșit.
– Acum nu vorbim despre mine.
– Ah, bineînțeles că nu.
Misha m-a ignorat.
– O să mă omori.
– Cred că exagerezi, am spus, deși era o posibilitate.
– Serios?
– Da.
A înjurat în barbă.
– Deci, ai tras cu urechea cât a vorbit Thierry cu ei?
– Te superi dacă spun că da?
– Trinity!
Am oftat.
– Da. Am tras cu urechea. Zayne m-a văzut și a venit pe urmele mele, afară. De-aia stăteam de vorbă cu el.
– Ce-ai auzit?
– Că au venit să ceară întăriri. Se întâmplă ceva în D.C.
– Ce?
– Spuneau c-au fost uciși demoni și Gardieni, și, după părerea lor, făptașul n-ar fi un alt demon, i-am povestit. Au vrut să obțină ajutor și să plece imediat, cred, însă Thierry i-a obligat să rămână la Ceremonie.
– Altceva decât un demon ucide Gardieni?

– Mda.

– Nu are sens.

– Mda, am repetat. Dar poate că așa e, mai știi? Vreun tip mare și rău ucide Gardieni. Poate vom fi *chemați*.

– Nu știu ce să zic, a spus el, încruntându-se la mine.

Mda, și eu mă îndoiam, dar, la un moment dat, urma să fim chemați. Să plecăm de aici. Împreună. Și aveam să plecăm pentru a *lupta*. Am ridicat din umeri.

– Se pare că vor sta aici o săptămână.

Misha a tăcut câteva clipe.

– Vreau să rămâi în casă până pleacă.

– Tu te auzi vorbind? am întrebat, în timp ce traversam aleea. Reflectoarele s-au aprins, alertate de prezența noastră. Strălucirea lor m-a făcut să tresar. Nu pot să stau în casă în tot timpul cât sunt ei aici.

– Ai uitat de ce nu primim musafiri? Sau ești incredibil de egoistă?

– Există și o a treia opțiune?

Misha s-a oprit în fața scărilor late și a verandei luminate. S-a uitat la mine și mi-a atins obrajii cu vârfurile degetelor, obligându-mă să mă uit la el.

– Poți să faci asta? Să rămâi ascunsă?

Frustrarea m-a copleșit ca o furtună de vară.

– Nu pot să stau în casă, Misha. Mi se pare ridicol. Nu sunt prizonieră aici.

Îi citeam exasperarea în privire.

– E vorba doar de o săptămână, și poate că nici nu vor sta atât.

– O săptămână înseamnă o veșnicie.

– Câteva zile petrecute într-o casă ce dispune de tot ce ți-ai putea dori ca să nu te plictisești nu înseamnă o veșnicie, răsfățato, a continuat el. Poți mânca și poți face maraton de seriale TV, în loc să te antrenezi.

– Dar nu vreau să stau fără să fac nimic. Risc să mă dedau la acțiuni iresponsabile și necugetate.

– Serios?

– Hei! Îmi cunosc limitele.

– Știi că majoritatea oamenilor ar fi bucuroși să ia o pauză de la școală și să se relaxeze.

– Eu nu fac parte din majoritate. Cursurile noastre se încheiaseră la jumătatea lunii mai, așa că Misha și cu mine trecuserăm de la antrenamente

de patru ore pe zi la opt ore, ceea ce însemna că încă mă plictiseam teribil în celelalte zece ore.

Mi-a ignorat punctul de vedere, de altfel perfect valid.

– Ia-o ca pe o vacanță.

– O vacanță de la ce, mai exact? m-am răstit, enervată de-a binelea. De la ce am nevoie de vacanță?

– Trin, a oftat el.

– Nu vorbi așa cu mine, Misha! Tu poți părăsi tabăra oricând dorești...

– N-ai dreptate, și știi prea bine. Maxilarul i s-a încleștat de furie. Dacă vrei să spui că eu sunt liber, și tu nu, atunci nu ești deloc corectă.

O senzație de vinvăție mi-a strâns stomacul ghem, urmată imediat de mușcătura crudă a suferinței. Într-adevăr, eram răsfățată. Thierry nu îi dăduse de ales când îl combinase cu mine, înainte ca vreunul din noi să știm ce înseamnă asta cu adevărat, și să fim pregătiți sufletește pentru...

Am inspirat adânc și l-am privit pe băiatul cu care crescusem. Băiatul care devenise un tânăr bărbat, sub ochii mei. Pentru prima dată, un gând m-a lovit cu forța unui camion.

– Tu ești mulțumit așa? am șoptit.

– Cu ce să fiu mulțumit?

– Cu noi, am spus. Să fii legat de mine. Cu viața asta.

Îi citeam în privire că înțelesese la ce mă refeream.

– Trin...

I-am luat mâinile într-ale mele.

– Fii sincer cu mine, Misha. Știu că nu putem schimba nimic. Zarurile au fost deja aruncate. Dar... vreau să știu.

A tăcut, și, cu cât tăcea mai mult, cu atât îmi bătea inima mai tare.

– Așa am fost crescut, Trin. E tot ce știu, și, așa cum ai spus și tu, nu putem schimba nimic.

Am simțit că mi se face rău și mi-am întors privirea de la el, eliberându-i mâinile.

– A putea nu e totuna cu a vrea să schimbi ceva.

Misha s-a întors într-o parte, și, când m-au uitat la el, l-am văzut trecându-și o mână prin buclele ciufulite, pe care le detesta, în timp ce mie mi se păruseră întotdeauna adorabile. Când și-a îndreptat atenția spre casa în care locuiam amândoi, casa în care dormitoarele noastre erau separate doar de câțiva pereți, am simțit că-mi vine să... plâng.

Poate că eram în perioada aceea a lunii, fiindcă eu nu plângeam niciodată.

Dar știam că nu-i așa.

Arsura din fundul gâtului era prezentă, fiindcă îmi petrecusem aproape toată viața lângă Misha, iar viețile noastre erau conectate irevocabil. Nu mă gândisem deloc la ce simțea el în legătură cu toate astea, nu?

De fapt, mă gândisem, însă doar superficial, și, de obicei, doar dacă se întâmpla să mă afecteze pe mine.

– Sunt egoistă, am șoptit.

Misha a întors capul spre mine.

– În mod normal, aș aprecia un asemenea moment rar de mustrare de conștiință și nu l-aș pune la îndoială, dar nu pot să nu mă întreb ce te-a apucat.

Îmi tremura buza de jos.

– Pentru că niciodată nu mi-am pus problema că, poate, tu ți-ai dori altceva.

– Trin, termină! Venise din nou în față și își pusese mâinile pe umerii mei. Vreau să fie așa. Este o onoare să fiu Protectorul tău.

– Serios? Am scos un hohot gutural. Pentru că eu nu...

– Este o onoare, a repetat el, strângându-mă de umeri. Greutatea palmelor lui era liniștitoare, și totuși, sufocantă. Și chiar vorbesc serios. Ce ești tu pentru mine? Ce înseamnă să fiu ales să îți stau alături? Este cea mai mare onoare.

Părea să vorbească sincer, chiar da, pe când eu dădeam impresia că vorbesc sincer tot timpul, când, de fapt, nu era așa, mai ales în momentele în care nu voiam altceva decât să fiu ceea ce mă prefăceam că aș fi deja.

Misha m-a tras la pieptul lui, iar eu l-am cuprins cu brațele. El m-a luat de după umeri. Când eram mai mică, îmi plăceau foarte mult îmbrățișările astea, și chiar și după ce crescusem mi se părea că îmi aduc alinare. Dar acum?

Acum simțeam furnicături prin tot corpul.

Misha a tăcut o vreme.

– Am fost deplasat când ți-am cerut să stai închisă-n casă. Mai devreme sau mai târziu, i-ai da foc, sau pe-aproape.

Am zâmbit în colțul gurii.

– Dar îmi faci o favoare? a întrebat. Am încuviințat dând din cap, încă cuibărită la pieptul lui. Stai departe de Zayne, da?

Numai la replica asta nu mă așteptam.

M-am tras înapoi și l-am privit.

– Nici n-aveam de gând să devin cea mai bună prietenă a lui, dar care-i faza?

– Am... am auzit vorbe despre el, a spus, lăsând brațele pe lângă corp. Aduce numai belele. Zayne nu e genul în preajma căruia ai vrea să stai.

Ghost Whisperer, serial televizat din 2005, în care spiritele oamenilor decedați rămân pe Pământ până își îndeplinesc menirea și trec de partea luminii sau a întunericului. (n.red.)

4

Am fost cuminte. Am rămas în camera mea, deși Misha a ieșit, după ce mă escortase în dormitor, pentru că mă simțeam nasol în urma discuției de seara trecută. Rămăsesem trează până târziu, așteptându-l să se întoarcă. Dar nu s-a mai întors, așa că m-am gândit c-o fi dat de Jada sau de iubitul ei, Ty.

Eram deci singură, ceea ce însemna că puteam să petrec mult timp cu gândurile mele, așa încât mă întrebam dacă... nu îi datoram scuze lui Zayne.

Nu mă înșfăcase cu o seară înainte, și poate că mă strigase și nu îl auzisem eu; și cred că reacția mea chiar fusese exagerată și impulsivă.

Ar fi trebuit să îmi cer scuze când – dacă – îl revedeam. Nu aveam de gând să îl caut. Dacă Misha mă avertizase în privința lui, chiar avea motive.

Dar muream de curiozitate să aflu de ce nu era bine să ai de-a face cu Zayne.

Atât de plictisită eram.

Mi-am pus periuța de dinți în suport și mi-am privit imaginea reflectată în oglindă. Șuvițe subțiri de păr ud mi se lipiseră de obraji. Mi-am luat ochelarii de pe chiuvetă și mi i-am pus.

M-am aruncat în pat. Ochelarii mi-au alunecat pe nas când m-am uitat la stelele risipite pe tavan. Abia dacă se vedeau acum, pentru că era încă zi.

Bine că Netflix tocmai achiziționase *Prințul din Bel Air*, deci aveam vreo șase sezoane în care să mă bucur de Will Smith.

M-am rostogolit într-o parte și privirea mi-a căzut pe fotografia înrămată de pe noptieră și pe cartea veche de lângă ea. Fotografia era cu mine și cu mama. Fusese făcută acum doi ani. Pe 20 mai. Când împlinisem șaisprezece ani. Nu o vedeam bine, dar știam cum arăta, în minte și în suflet.

O făcuse Thierry lângă Groapă, în timpul zilei. Mama și cu mine ședeam pe banca de piatră. Eu îmi sprijineam obrazul pe umărul ei și țineam în mână o mașină Barbie roz. Îi cerusem, în glumă, o mașină de ziua mea. În glumă, pentru că nimeni nu avea mașină în comunitate. Toți mergeau pe jos. Sau zburau. Iar eu nu aveam vederea suficient de bună încât să conduc. Așa că mama s-a purtat ca... o mamă, și mi-a dăruit mașinuța.

Așa era ea.

Cartea îi aparținuse. Era preferata ei. Din anii '80, cu un cuplu pe copertă. Se îmbrățișau, iar femeia îl sorbea din priviri pe bărbat. Se intitula *Inimi aprinse*[3], a Johannei Lindsey. Mama fusese o devoratoare de povești romanțate și citise cartea de o sută de ori.

Eu o citisem de cel puțin zece ori înainte ca scrisul să devină prea mic pentru ochii mei, chiar și cu ochelarii pe nas.

Îmi era dor să citesc, pentru că, într-un fel, mă apropia de mama. Descărcasem e-book-ul pe iPad, dar nu se compara cu o carte adevărată.

Nu era la fel.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am aranjat ochelarii. Vedeam imaginile de la televizor ca prin ceață, chiar și după ce Thierry îmi adusese un ecran cu o diagonală de peste 100 de centimetri. Am luat telecomanda...

– Cine-s pericolele publice din salon? Unul dintre ei tocmai s-a mutat în camera mea, Trinity. În dormitorul *meu*.

Am tresărit și am scăpat telecomanda pe pat când Alună a intrat prin ușa *închisă* a dormitorului.

„Alună" era o poreclă ciudată, dar îmi spusese că așa îi ziceau prietenii, pentru că era foarte scund. Și îi plăcuse porecla, iar eu n-aveam idee care era, de fapt, numele lui adevărat.

Alună a fost... Murise în circumstanțe ciudate, la un concert al trupei Whitesnake, dintre toate locurile posibile, cândva prin anii '80. Își găsise sfârșitul după ce se urcase pe una dintre boxele turn de la concert, în toiul unei furtuni, ceea ce dovedea că nu era tocmai isteț. Fulgerul lovise în apropierea sistemului audio și îl speriase atât de tare, încât căzuse, și de aici i se trăsese moartea.

De ziua lui de naștere. Împlinea șaptesprezece ani.

Tragic.

Îl văzusem prima oară cu opt ani în urmă, când mama și Thierry mă duseseră la un oculist din Morgantown, la vreo două ore distanță de tabără. Aveam zece ani și văzusem deja suficiente stafii și spirite încât să știu cu ce aveam de-a face, când l-am zărit pe trotuar, cu un aer plictisit și ușor confuz.

Concertul la care murise avusese loc în apropiere, iar el petrecuse Dumnezeu știe câtă vreme rătăcind pe străzile din Morgantown. Se atașase de mine din clipa în care își dăduse seama că îl văzusem și îi puteam vorbi, și procedase așa cum fac stafiile, uneori.

Mă urmărise până acasă.

Am încercat să îl conving să treacă dincolo, dar a refuzat. Asta însemna că era blocat pe Pământ și că arăta ca atunci când murise, nicidecum ca un spirit, adică sănătos și întreg. Purta un tricou vintage cu numele trupei scris cu litere albe și cu vocalistul într-un pătrat, o pereche de blugi negri, strâmți, și niște bocanci Chuck Taylor roșii.

Ironia e că tot ce avea pe el era din nou la modă.

Părul îi era negru, lățos – un lucru bun, pentru că-i ascundea gâlma din spatele capului, pe care avusesem ghinionul să i-o zăresc o dată. Suferise o traumă craniană severă.

Alună era o stafie, o stafie atât de blocată în anii '80, că nu înțelegeam decât jumătate din ce încerca să îmi comunice.

Era o raritate, o stafie care știa că murise și putea interacționa cu tot ce mișca în mediul înconjurător, care își dăduse duhul cu zeci de ani în urmă, dar nu trecuse dincolo, și totuși, reușea să își păstreze decența și bunătatea.

Alună era pentru mine un soi de coleg de apartament pe care îl puteam vedea numai eu, și care ar fi trebuit să bată înainte să plutească prin pereți și uși.

Era singura regulă.

Asta, și să nu-mi folosească lucrurile, mai ales de când învățase să utilizeze iPad-ul și laptopul; și mai avea prostul obicei de a-mi întoarce hainele pe dos.

Ceea ce era ciudat rău.

– Ar trebui să bați la ușă înainte, i-am amintit, cu pulsul revenindu-mi la normal. Există reguli.

– Scuze, tipeso. Alună și-a ridicat brațele transparente și a făcut din degete semnul păcii. Vrei să mă întorc pe hol și să bat? Bat, dacă vrei, și încă perfect. O să ciocăn până trezesc toată casa...

– Nu. Nu-i nevoie, l-am potolit, făcând o grimasă. Pe unde ai umblat?

– M-am relaxat și eu. S-a apropiat, alunecând, de fereastră. Partea de sus a corpului i-a dispărut prin perdea. Cine-i tipul din dormitorul meu?

– La care din camere te referi?

– Toate camerele din salon sunt ale mele.

– Nu-i adevărat.

S-a retras de lângă fereastră, cu mâinile în șolduri.

– De ce nu?

– Ești o stafie, Alună. N-ai nevoie de o cameră.

– Am nevoie de spațiu să bântui, să trăiesc, să respir, să fiu creativ...

– Nu trăiești și nici nu respiri, și există dormitoare pentru oaspeți aici, care sunt goale, am explicat. Îți poți manifesta acolo creativitatea.

– Dar mie îmi place o cameră anume, s-a plâns Alună. Aia care dă spre grădină și are baie proprie.

– Ești mort. Nu-ți trebuie baie.

– Nu mă cunoști. Nu știi tu ce nevoi și dorințe am.

– Doamne, Alună! Serios! M-am târât la marginea patului și mi-am lăsat picioarele să atingă podeaua. Celelalte dormitoare sunt chiar acceptabile.

– Nu sunt de acord.

Am clătinat din cap.

– Cine este în camera ta, care nu este camera ta?

– Un tip blond, foarte mare.

Mi-a stat inima-n loc. Cred că de la indigestie... deși nu mai avusesem așa ceva niciodată.

– Zayne?

– Așa-l cheamă? Alună a plutit spre mine, cu picioarele la vreo cincisprezece centimetri de podea. Thierry organizează un soi de schimb de experiență cu Gardieni sexy?

Am pufnit.

– Nu. Sunt Gardieni care au venit din capitală ca să ne viziteze.

– Ah, da, atunci e cu totul altceva, nu-i așa? De parcă n-ar accepta mititei la antrenamente.

– Nu de-asta, ci pentru că nu e încă perioada de începere a cursurilor, și, în plus, sunt aici din alte motive. L-am întâlnit pe blond aseară. Zayne.

– Spune-mi. Și-a sprijinit bărbia în pumn. Am tot timpul din lume, dar ai face bine să pomenești și ce exerciții trebuie făcute ca să capeți asemenea abdominali, pentru că abia ce l-am văzut în toată splendoarea...

– Stai! Cum adică l-ai văzut în toată splendoarea? M-am înroșit la gândul splendorii lui Zayne. Mi s-o fi părut mie extrem de enervant și plin de prejudecăți, dar asta nu schimbă faptul că e extrem de sexy. Te rog să nu-mi spui c-ai tras cu ochiul.

– Din întâmplare! Intram în camera mea...

– Care nu e camera ta...

– Iar el ieșea de la duș, doar în prosop, și am fost șocat. Șocat, mă auzi? Alună s-a așezat pe patul meu și s-a scufundat în el câțiva centimetri, ceea ce i-a făcut jumătate din trunchi și picioarele să dispară.

Ai fi zis că patul meu îl mâncase pe jumătate.

– Deci, a început să se îmbrace, iar eu mi-am zis: „Doamne, nu mă lasa!", n-o fi asta America mult-promisă, dar cu siguranță e viața de apoi pe care o merit.

– Nici nu știu de unde să încep.

– Începe prin a-mi da toate informațiile pe care le-ai obține de la 411[4] despre clanul ăsta din D.C.

411? Am clătinat din cap.

– Nu știu multe despre ei. Au venit după întăriri.

– Ce plictisitor! De ce au venit tocmai din D.C. ca să le ceară? Alună s-a ridicat și a părut să stea în fund pe pat, de data asta. Adică, serios, McFly[5], există FaceTime și Skype.

M-am uitat lung la el.

– Da, e ciudat c-au venit aici; că li s-a dat permisiunea.

– Hm! Alună a plutit, ridicându-se de pe pat. Poate că...

Ne-a întrerupt o bătaie în ușă, și l-am auzit pe Misha strigând:

– Trin, dormi?

– A bătut la ușă, a subliniat Alună.

– Nu. Am sărit de pe pat. Intră!

Ușa s-a deschis și Misha a pășit în încăpere, purtând pantaloni de trening negri, maiou și adidași. Părea să se fi întors de la alergat.

A zâmbit în colțul gurii, închizând ușa după el.

– Pari foarte voioasă în dimineața asta.

– Mă bucur să te văd, am spus, tresărind când Misha a trecut drept prin Alună. Ah...

Alună a dispărut ca fumul absorbit de un vânt puternic, iar Misha s-a oprit brusc. Ochii lui albaștri s-au mărit.

– Vrei să zici c-am trecut prin stafia aia?

– Daaa... am lungit eu cuvântul.

Alună și-a recompus înfățișarea în spatele lui Misha și și-a încrucișat brațele la piept.

– Câtă lipsă de maniere!

– Chestia asta e dubioasă și mă face să mă simt tare ciudat, s-a cutremurat Misha.

– Și *eu* cum crezi că mă simt? s-a răstit Alună, chiar dacă Misha nu îl putea auzi. Ai fost, practic, în corpul meu. În interiorul fiecărei părți din mine.

Fiecărei. Părți.
M-am strâmbat.
– Ce zice? a vrut să știe Misha.
– Nu vrei să afli, l-am avertizat. A venit la mine pentru că e supărat pe musafirii noștri, care-i fură camerele, și eu încerc să-i explic că, fiind mort, n-are nevoie de camere. Dar nu pricepe.
– Îmi desconsideri sentimentele. Gesticulând, Alună a țâșnit spre ușă. Mă duc să văd dacă se mai dezbracă Zayne o dată. Ciao!
Am rămas cu gura căscată.
– E încă aici? a întrebat Misha, privind în jur.
– Nu. Acum s-a dus să se poarte ca un pervers.
A strâmbat din nas.
– Ai dreptate, chiar nu vreau să știu. De fapt, sunt surprins.
– De ce?
– Nu mă așteptam să te găsesc. A zâmbit ironic când mi-am dat ochii peste cap. Chiar ești cuminte?
– Deocamdată, am mârâit. Te-ai distrat aseară cu lumea?
– Pari geloasă, a zis, întorcând capul și zâmbind iar.
– Nu sunt.
– Serios? S-a îndreptat spre scaunul meu de birou și s-a așezat. Când s-a întors către mine, mi-a aruncat o privire care spunea că știe el mai bine.
– În fine. Mi-am încrucișat brațele la piept.
– Am venit să-ți spun că am reușit să discut cu Thierry despre Clay.
– Ce-a zis?
– Că va vorbi cu el și cu instructorii lui. Misha s-a rotit cu scaunul încet. Cred că îi va fi amânată ceremonia cu un an, pentru a ne asigura cu toții că e suficient de „matur“ și de „respectuos“ încât să îi încredințăm unul dintre avanposturi.
– Uau! Știam că Thierry va lua atitudine, dar am fost surprinsă de cât de departe mersese. Exista o părticică din mine care se îngrijora că voi intra și eu în bucluc. Era o prostie, dar nu mă puteam abține, deși știam că nu greșisem cu nimic. Problema e că, de la naștere, Gardienii bărbați erau așezați pe un piedestal și întreaga structură socială era teren mănos pentru misoginism. Cam la fel ca în lumea oamenilor.
– Bravo, Thierry!
– Ești surprinsă? Misha s-a posomorât.

– Puțin. Știi cum merg lucrurile. M-am așezat pe marginea patului. M-am gândit eu că ia măsuri și se asigură ca nu cumva Clay să fie un...
– Pervers care a împins lucrurile prea departe?
Am încuviințat dând din cap.
Misha s-a mai rotit o dată cu scaunul.
– Fii atentă. Clay va fi supărat.
– Probabil, am mormăit.
– Sunt convins c-ai putea să te aperi, dar...
– Știu. Am oftat, dându-mi la o parte o șuviță de păr de pe față. I-ai văzut pe musafirii noștri?
– Da, erau acolo, și nu păreau prea fericiți. Misha a zâmbit disprețuitor, iar eu m-am încruntat. În orice caz, îmbracă-te și hai să ne ocupăm de antrenamentul de azi. S-a ridicat.
–Vin în zece minute, i-am spus.
S-a oprit în ușă.
– N-o să fii gata în zece minute, dar te aștept afară.
– De ce? am întrebat, clipind.
– I-am spus lui Thierry c-ai tras cu urechea la întâlnirea de aseară. Sunt convins că va dori să discute cu tine.
Auzind ce făcuse, am rămas cu gura căscată.
– Ticălosule! am strigat, iar Misha a închis ușa în urma lui.
M-am lăsat să cad înapoi pe pat și am gemut. Eram în mare bucluc.

Jada a bătut apoi la ușa mea, după ce mă schimbasem într-o pereche de colanți negri pentru alergat și un tricou alb, larg, care-mi tot aluneca de pe un umăr și cu siguranță avea să mă enerveze groaznic tot restul zilei.
Mi-am prins părul într-o coadă la spate, în timp ce Jada mă aștepta, așezată pe colțul patului. Purta o rochie drăguță, albastră, fără umeri, cu fusta creață, care arăta minunat în contrast cu pielea ei maronie. Un păr negru, cu bucle scurte, îi împodobea capul.
Uneori, detestam cât de fabulos arăta Jada, fără niciun efort.
– Nu pot să cred că Misha i-a spus că am tras cu urechea, am mormăit.
– Cred c-așa a simțit că trebuie să facă, în caz că îi spunea altcineva lui Thierry.
Și mai detestam uneori cât de rațională era.
Am ieșit din baie, trăgând de tricou ca să îmi acopere ambii umeri.

– Hai să trecem și peste asta!

Jada a râs, ridicându-se în picioare.

– Arăți de parcă te-ai pregăti pentru plutonul de execuție.

– Unchiul tău mă sperie când se înfurie. Am urmat-o afară din cameră și am închis ușa în urma mea. Am privit în jur, în timp ce străbăteam holul. Nici urmă de Alună.

– Da, poate avea efectul ăsta. Jada ajunsese în capul scărilor. Să știi că mă așteptam să treacă măcar o zi până să fii chemată de vreunul dintre ei.

– Mă cunoști doar. Îmi place să depășesc așteptările.

A pufnit, în timp ce străbăteam palierul de la al doilea etaj.

– Chiar ai încercat să-l pocnești pe Zayne?

– De unde știi? Ți-a zis Misha?

– Da. A râs, iar eu am gemut. De ce?

– L-ai cunoscut?

– Aseară. Jada s-a uitat la mine peste umăr și a zâmbit în colțul gurii. E... drăguț.

– Nu sunt sigură că „drăguț" e o descriere potrivită, și mă întreb ce-ar zice Ty dacă ar ști că ți se pare drăguț.

Jada a râs.

– Probabil că mă voi împerechea cu Ty cândva, dar asta nu înseamnă că mă lasă vederea.

Împerecherea era felul arhaic și super-scârbos în care se refereau Gardienii la ceea ce oamenii obișnuiți numeau „căsătorie". Aveau o ceremonie similară, doar că ritualul de împerechere dura trei zile, iar împerecherea era... Ei bine, pentru totdeauna, în cazul Gardienilor. Nu recunoșteau lucruri de genul divorțului sau separării, și mi se părea la fel de arhaic că în continuare făceau aranjamente care cu cine să se cupleze.

Ty și Jada aveau noroc. Se iubeau sincer. Nu-mi era cunoscut sentimentul de a iubi sau a fi iubit așa, într-un fel pasional, care să te îndemne să faci lucruri ridicole, cum ar fi să îți dăruiești viața unei alte persoane.

Dacă rămâneam aici, nici nu aveam să aflu.

– Ar trebui să scrii o carte despre cum să impresionezi oamenii pe care-i întâlnești și cum să te faci plăcută de ei, a spus ea.

– Taci din gură! am spus râzând și am împins-o în joacă.

S-a împiedicat.

– De ce l-ai lovit, totuși? a întrebat ea, în timp ce mă conducea printr-un labirint de coridoare, toate puternic luminate. Thierry lăsa luminile aprinse, indiferent dacă era zi sau noapte. Pare un tip mișto.

– Poftim? Am ridicat din sprâncene. Mie mi s-a părut cam ticălos.

– Asta după ce-ai încercat să îl lovești?

– Da, dar... Am închis gura. Nu voiam să vorbesc despre Zayne. Știi ceva? Las-o baltă. Ai auzit ce crede conducătorul lor de clan despre ce se petrece în oraș?

– Au dezbătut la cină numai subiecte plicticoase, gen vremea și congresmenii pe care-i bănuiesc a fi manipulați de demoni, a zis ea, deși al doilea subiect nu mi se părea deloc plictisitor. Dar Misha a pomenit ceva despre asta, după aceea. Că ar exista o entitate care ucide și demoni, și Gardieni.

– Tu ce părere ai? Când am trecut pe lângă biroul lui Thierry, am rămas surprinsă. Cred că nu o încurcasem chiar atât de rău, pentru că, atunci când era cu-adevărat furios, îi plăcea să stea în spatele mesei de lucru și să-mi țină predici.

– Nu știu dacă există în realitate așa ceva, Trin. Pare o nebunie. Ai grijă. Ușă. M-a prins de braț și m-a tras într-o parte. Eram atentă la ea și nu văzusem că ușa era deschisă. Cred că e un demon, a continuat. Dar să lași la vedere trupurile Gardienilor și demonilor? Pare riscant. Dacă populația află despre demoni, sunt morți. Grupul Alfa ar șterge demonii de pe fața Pământului.

I-ar elimina și pe Gardieni, și mulți oameni nevinovați ar pieri odată cu ei.

Cel puțin, așa ni se spunea.

– Zici c-ar fi posibil? Adică, după mintea mea, demonii există din cauza nevoii de echilibru dintre bine și rău, dar dacă demonii știu că grupul Alfa poate să-i elimine, de ce s-au revoltat acum zece ani?

Privirea Jadei era severă, de parcă nu îi venea să creadă că puneam la îndoială o credință străveche.

– Mulți dintre demonii implicați în revoltă erau de nivel inferior, prea proști ca să înțeleagă că își semnau propriile sentințe. Au sperat să conducă lumea și să o transforme în Iadul perfect. Doar știi, pentru că am învățat amândouă despre asta.

– Ni s-a spus și că există mereu un demon de Nivel Superior care trage sforile unuia de nivel inferior, i-am amintit.

M-a privit, în timp ce deschidea ușa de la bucătărie. Eram conștientă că spusesem lucruri ciudate, dar mă bântuiau tot felul de gânduri când stăteam închisă în casă.

Chiar dacă trecuseră doar douăsprezece ore.

– Bună, Thierry, a zis Jada, în vreme ce eu îmi roteam privirea prin bucătăria luminoasă, aerisită, până când l-am văzut șezând lângă insulă, cu o cană de cafea în față și cu mâinile închise la culoare pe marmura albă.

– Hei, fetițo! I-a zâmbit nepoatei lui când aceasta s-a aplecat să-l sărute pe obraz și s-a dus apoi spre frigider. Nu știam că ești aici.

– Acum am ajuns. Mama vrea să fac rost de o rețetă pentru friptură la ceaun de la Matthew, a spus ea. Uite pe cine am găsit.

Rămasă în pragul ușii, am dat din mână, stânjenită.

Trăsăturile feței i s-au îmblânzit și Thierry a bătut ușor în scaunul de bar.

– Așază-te lângă mine!

Simțindu-mă de parcă aveam șase ani și tocmai fusesem prinsă mâncând pe ascuns din cutia cu bezele, mi-am târât picioarele într-acolo și m-am așezat.

– Bună, am spus fără vlagă, ridicând privirea spre el.

Pielea din jurul ochilor i s-a boțit.

– Salut.

– Vrei ceva de băut? m-a întrebat Jada, umplându-și un pahar cu suc de mere.

Am clătinat din cap și am decis să lovesc direct la țintă.

– Cât de gravă e situația mea?

– Tu ce crezi?

Am ridicat mâinile, lăsând între ele o distanță cam de treizeci de centimetri.

– Atât?

– Nu sunt sigur că înțeleg ce reprezintă, dar aseară m-am gândit să-ți blochez ușile și ferestrele. Ai fost în salon, unde știai că n-ai ce căuta. Dacă te vedea restul clanului, ce-ar fi zis?

– Că sunt băgăcioasă?

– Da. Și, mai grav, s-ar fi întrebat cum de n-am avut habar că o fată trage cu urechea la conversația noastră atât de importantă. Îți dai seama în ce lumină mi-ai fi pus capacitatea de a ține în frâu lucrurile și de a avea autoritate asupra celorlalți? Musafirii noștri s-ar fi putut simți ofensați că n-am asigurat confidențialitatea întâlnirii.

Privind-o pe Jada, am remarcat că își studia intens unghiile de un roz aprins.

– În calitate de Duce, n-ar trebui să tolerez o situație în care cineva trage cu urechea la întâlnirile mele, a continuat, așa că atunci când am aflat, m-am simțit impunător ca o banană. Iar eu nu suport bananele. Ai noroc că te-a văzut doar Zayne, căruia i s-a părut mai degrabă amuzant.

Amuzant? Era *amuzat* de mine? Așa ceva...

– Știi că autoritatea mea poate fi contestată în orice clipă.

Am icnit și i-am aruncat o privire tăioasă. Bineînțeles că știam, dar putea un Gardian să considere că Thierry comisese o greșeală fatală pentru simplul fapt că eu trăsesem cu urechea? Atât de departe se putea ajunge, încât să-i fie retras titlul de Duce?

Din punctul meu de vedere, ar fi fost o exagerare.

Ochii lui albaștri, strălucitori, m-au țintuit.

– Se întâmplă prea multe lucruri în momentul ăsta, ca să putem permite greșeli.

Rozându-mi unghia degetului mare, așa cum făceam de fiecare dată când eram agitată, mi-am mutat privirea spre insula din mijlocul bucătăriei.

– Știi cât e de important, pentru siguranța ta, să te comporți cu mai multă înțelepciune decât ai făcut-o aseară. Mi-a atins ușor brațul, și mi-am întors privirea spre el. Tatăl tău nu ar fi deloc bucuros să afle asta, fii sigură.

În mod normal, aș fi râs de comentariul privind siguranța mea personală, dar faptul că pomenea de tata? Era cu totul altceva. Am încremenit. Nu trebuia să mă uit la Jada ca să știu că și ea se simțea la fel. Nu m-am putut abține să nu întreb:

– O să-i spui?

Thierry m-a privit pe deasupra cănii. Atunci am văzut că scria pe ea „Azi nu pot fi adult". Era o vorbă tipică a lui Matthew. Thierry a lăsat cana jos.

– Nu.

Camera s-a umplut de o ușurare palpabilă, ca o adiere de vară.

– Și asta numai pentru că nu am chef să vorbesc cu Sanctitatea Sa astăzi.

Am clipit.

– Aș fi preferat ca musafirii noștri să vină și să plece fără să te vadă, însă nu mai e cazul. Deja știu că locuiești aici, sau cel puțin Zayne știe, iar dacă ai dispărea brusc, s-ar gândi că ascundem ceva. Dar nu vreau să te bagi în seamă

cu ei. Știu că uneori poți fi atât de curioasă, încât îți faci rău singură. Omoară curiozitatea cât e încă în fașă!

M-am gândit că nu era momentul să-i spun că noi *chiar* ascundeam ceva. Pe mine. Dar a fost una dintre puținele dăți când am știut că nu e bine să scot pe gură primul lucru care-mi trece prin cap.

Așa că l-am zis pe al doilea:

– Să nu mă bag în seamă cu ei pentru că Zayne e un tip rău?

Thierry a ridicat din sprâncene.

– Poftim? De unde până unde?

M-am uitat la Jada.

– Nu știu.

– Zayne este... un tânăr mascul demn de tot respectul, dat fiind vârsta pe care o are. E exact opusul... unui tip rău.

Cu totul altceva îmi spusese Misha. Mi s-a părut ciudat. De unde să fi știut Misha despre Zayne ceva ce nu știa Thierry?

Am lăsat gândul deoparte, deocamdată.

– Nu o să mă bag în seamă cu ei, dar... Am inspirat adânc. Dar, dacă mă întreabă careva lucruri despre mine și ce caut eu aici, ce spun?

– Adevărul.

Jada s-a înecat cu sucul.

– Poftim? am spus cu glas pițigăiat.

– O să simtă partea umană din tine și atât.

– Și dac-o întreabă cum de-a ajuns aici? a întrebat Jada. Le spunem că ne-a fost lăsată în grijă de-o haită de lupi?

M-am uitat la ea cu blândețe.

– Dacă întreabă cum de-ai ajuns să locuiești aici, le spui adevărul pe care-l știu ceilalți, a explicat el, ținându-și mâinile sprijinite de blatul insulei. Că mama ta și cu mine ne-am întâlnit la New York, pe când erai doar o copilă. Că a fost expusă demonilor, rănită într-un fel care ar fi trezit suspiciuni printre oameni – așa că am adus-o aici. Că a rămas cu noi. Da?

Era... adevărul, și nu prea. Am încuviințat fără să scot o vorbă.

Privirea lui Thierry a întâlnit-o pe a mea.

– Nu știm de ce sunt ei capabili, Trinity. Am aflat deja pe spinarea noastră lucruri urâte despre oameni pe care credeam că-i cunoaștem. Setea de putere nu e selectivă și nu are limite.

Un fior rece și-a făcut din nou simțită prezența până în măduva oaselor mele și m-a cuprins o senzație de rău de la stomac. Da, știam toate astea. Și încă cum.

Unul dintre sacrificiile care ne costaseră să învățăm această lecție fusese... mama.

– Da, știu, am șoptit.

– Bine, a răspuns Thierry. Pentru că ei nu trebuie să afle niciodată ce ești cu adevărat.

Hearts Aflame, roman de dragoste din 1987 (n.red.)

La origine, număr de telefon alocat unui serviciu de asistență, în Canada și SUA, prin care se puteau obține diverse informații. În prezent, argou cu sensul de „informații relevante“. (n.red.)

Formație de muzică pop-rock britanică, din 2003 (n.red.)

5

-Nu-mi vine să cred că nu ești pedepsită.

Misha mi-a întins pumnalul de fier.

L-am luat, prinzând mânerul învelit în piele.

– Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit.

S-a uitat la mine pe sub sprâncenele lui mai degrabă șatene decât roșcate.

– Sper să fi țipat măcar la tine.

– Nu m-a întrebat nimeni ce-ai fi sperat tu să mă întrebe, dar da, mi-a ținut o predică, mulțumesc.

– Aiurea! a pufnit el.

– Tu ești de vină.

– Ce zici dacă-ți iau cartofi prăjiți cu adaos de brânză și cu bacon, pentru cină, ca să mă revanșez? Ăia care-ți plac, de la restaurantul din afara taberei?

– Outback, am șoptit. Am căscat ochii, de parcă un cor de îngeri ar fi început să cânte în fața mea. Cartofi cu brânză de la Outback?

– Ah, stai! Am niște treabă mai târziu. Nu pot.

M-am uitat la el, mijind ochii.

– Ești un ticălos.

A chicotit, dar era, probabil, un lucru bun că nu se ducea să-mi cumpere cartofi prăjiți cu brânză. Gardienii metabolizau grăsimile într-un ritm nebun, în timp ce ADN-ul uman din mine avea un metabolism care credea că am nevoie să stochez constant grăsimea, de parcă aș fi fost un urs în prag de hibernare.

Din fericire – sau nu – depozitam în zona pieptului. Și a șoldurilor.

Și a coapselor.

În fine.

Aș fi dat gata oricând, de una singură și cu zâmbetul pe buze, o farfurie de cartofi prăjiți cu brânză. Mi-a chiorăit stomacul. De fapt, aș fi fost în stare de orice pentru cartofii ăia.

Am oftat și m-am uitat prin camera imensă. Cartofii nu aveau să apară, ca prin farmec, în zona de antrenament în care erau învățați să lupte Gardienii. Corp la corp. Defensivă, ofensivă. Arte marțiale combinate. Existau chiar și camere unde se trăgea la țintă. Nu pentru că pistoalele te ajutau prea mult în

lupta cu demonii, dar o împușcătură în cap îi putea încetini, și chiar deruta, o vreme.

Unele dintre camere aveau dublu rol. Cea în care ne aflam Misha și cu mine era plină de covorașe groase, albastre, care amortizau căderea, când învățai cum să trântești pe cineva sau să te recuperezi după ce erai tu însuți trântit. Era folosită și pentru exercițiile cu pumnalele constând în aruncarea unora foarte ascuțite în manechine cât se poate de realiste.

Cântărind pumnalul în mână, mi-am răsfirat degetele și le-am încleștat iar pe mâner. Fierul era letal pentru demoni. La fel și ghearele sau dinții Gardienilor, dar, dacă voiai să dobori un demon fără să te apropii, o lamă de fier sfințită era cea mai bună soluție.

M-am uitat la creatura lipsită de păr și de expresie din celălalt capăt al camerei. Era prea departe ca să-i pot vedea toate tăieturile ce-i acopereau aproape fiecare centimetru pătrat din textura atât de asemănătoare cu carnea de om. Din locul unde mă aflam, nu distingeam decât un contur neregulat.

– Știi, mă gândeam cum ar fi să stai ascunsă aici cât avem musafiri. Am observat că Misha s-a mișcat odată cu mine, așa că se afla oarecum în raza vederii mele periferice. Nu vreau să fac frecție la picior de lemn, dar poate n-ar strica să stai departe de salon.

– Nu cred c-o să mai am vreo ocazie să-i revăd, am zis, ridicând pumnalul, în timp ce mă gândeam la ce-mi spusese Thierry despre Zayne și, prin comparație, la avertismentul lui Misha.

– Nu vii la Ceremonie diseară? Vor fi acolo.

– Ceea ce înseamnă c-am să-i și văd. Și mă îndoiesc că mă vor remarca.

– Cred că nu-ți dai seama cât de mult ieși în evidență.

L-am privit, încruntată.

A ridicat din sprânceană.

– E vorba de partea umană din tine. Se simte imediat.

– Și ce mare scofală? Nu-s vreo proastă. Nu-i ca și cum o să mă apropii de ei și-o să le zic: „Salut, îmi pare bine, eu sunt o legendă vie. Vrei să suni la 411?“

– 411?

Am oftat. Alună ar fi fost dezamăgit.

– Nu contează.

– De fapt, nu m-ar surprinde.

– Mai taci odată!

Mi-a zâmbit ironic, iar eu am dat ochii peste cap.

– Ai de gând să treci la treabă?

Mi-am concentrat iar atenția asupra manechinului. Am făcut un pas în față, m-am înclinat ușor și am azvârlit pumnalul.

Am nimerit la fix, drept în pieptul manechinului, până în plăsele. Mi-am lăsat mâna în jos, am răsuflat și mi-am întors privirea spre Misha.

El se holba la manechin.

– *Tot* nu înțeleg cum reușești.

I-am zâmbit cu obrăznicie.

– Sunt sensibilă ca un fulg de nea, unică și frumoasă.

– Ești o mare figură! a pufnit el.

Adevărul e că mă pricepeam atât de bine doar pentru că fusesem nevoită să mă antrenez mai mult decât oricine altcineva. Trebuia să mă concentrez mai tare, ca să compensez ceea ce-mi lipsea. Mă pricepeam pentru că nu acceptam ca vederea mea slabă să constituie o piedică. Cel puțin nu încă, nu înainte să nu o mai pot folosi deloc, și chiar și atunci, aveam să mă adaptez.

Asta însemna și mai mult antrenament.

Era important să pot mânui pumnalele, la fel cum era important să știu să mă lupt, nu doar pentru a mă apăra.

Ci și ca să mă pot *înfâna*.

Ce le făcusem Călăilor era doar o frântură din ce eram capabilă, dacă nu mă controlam.

– Nu ți se pare ciudat că Thierry le-a cerut celor din clanul D.C. să rămână la Ceremonie? am întrebat, pe un ton cât mai indiferent.

Misha nu mi-a răspuns. S-a încruntat doar.

–Vreau să zic, de când vin alte clanuri să participe la Ceremonie, chiar dacă știau că li se vor da noi războinici? am spus. Nu s-a mai întâmplat până acum.

– Unde bați?

– Nu știu. Mi se pare ciudat. Ei nu vor să rămână. Și nici nu au motiv să fie aici.

S-a uitat lung la mine.

– Cred că, dacă petreci mai mult de o oră pe zi în cameră, creierul tău începe s-o ia razna. Te-ai uitat iar la canalul ID[6]?

– Mai degrabă la *Prințul din Bel Air*.

Misha a traversat camera și a apucat mânerul pumnalului. Când l-a tras afară din teacă, s-a auzit un șuierat scârbos.

– Iar?

Am încuviințat dând din cap, și el a venit din nou spre mine. Am luat pumnalul și l-am țintuit cu privirea.

– Ai zis că știi cine e Zayne și că e un personaj negativ. Ce-ai auzit despre el?

El a înclinat din cap.

– De ce întrebi?

– Pentru că sunt băgăcioasă, am răspuns, ceea ce era total adevărat.

Misha și-a încrucișat brațele la piept.

– Clanul lui nu prea îl îndrăgește. Nu au încredere în el.

Ciudat, mai ales când conducătorul clanului îl adusese cu el, aici.

– Unde ai auzit chestiile astea? Aveți vreun avizier special dedicat Gardienilor?

– Da, exact, a chicotit Misha. Îl cunoșteam pe unul dintre Gardienii care au fost trimiși în clanul lui să-i ajute, anul trecut. Mi-a zis niște chestii despre el.

M-am uitat lung la pumnal, știind că, dacă insistam în legătură cu Zayne, ar fi devenit suspicios. Misha mă cunoștea prea bine. Aveam încredere în el, dar trebuia să-mi dau seama dacă nu cumva avertismentul se baza pe nimic altceva decât pe un soi de iubire frățească. Ceva de genul că „niciun tip nu-i destul de bun pentru tine“. Dar eu vorbisem o singură dată cu Zayne, și nu fusese tocmai partida perfectă, ci mai degrabă invers. M-am uitat iarăși la Misha.

Privirea lui aluneca de la mine la ușă. Nu trebuia să i-o urmăresc, ca să știu cine se uita la noi. Când s-a apropiat mai mult, i-am văzut obrajii căpătând o nuanță de roz.

– Roșești, am spus, zâmbind ironic.

– Taci, a mârâit el, cu spatele la ușă. Apoi, în clipa imediat următoare, a privit peste umăr.

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

– Cred că Alina te place, am zis, referindu-mă la femeia Gardian cu piele întunecată, foarte frumușică. Ne privea din prag.

Misha s-a uitat urât la mine.

– Și cred că și ție îți place de Alina.

– Trin... a început el.

M-am gândit la ce îmi spusese cu o seară înainte. La viața lui, care era legată irevocabil de a mea. Nu folosise chiar aceste cuvinte, dar ideea asta era, și nu mi se părea corect. Era cu doar câteva luni mai mare decât mine, și, asemenea mie, purta o responsabilitate pe care puțini adulți și-o asumau.

– Ar trebui să vorbești cu ea.

A căscat ochii la auzul propunerii, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin cap așa ceva. Apoi, chipul i-a rămas inflexibil, golit de orice emoție.

– Încerc.

– Nu încerci, am râs eu. Am terminat cu antrenamentul, în mare, și n-am nevoie de tine ca să exersez cu pumnalele. Nu c-ai avea ce să mă înveți în domeniul ăsta. Sunt de o mie de ori mai bună.

– Nu asta voiam să zic. N-ar trebui să rămâi...

– Pot rămâne singură. Nu mă paște niciun pericol aici.

– Nicăieri nu poți avea garanția că ești în siguranță.

Am ignorat fiorul care m-a trecut.

– Sunt bine. O să termin antrenamentul cu pumnale și apoi mă duc înapoi în casă, să văd ce face Jada. Nu e nevoie să te comporți ca un Protector toată ziua...

– Nu fac doar asta.

Privirea mi-a zburat în direcția lui, iar colțurile buzelor mi s-au lăsat în jos, odată cu pumnalul din mâna mea.

– Serios? Mie așa mi se părea.

A trecut o clipă până să se uite în ochii mei.

– Sunt și prietenul, nu doar Protectorul tău.

– OK. M-am uitat lung la el, zicându-mi că se purta ciudat. Ești și prietenul meu. Așa că îți spun, ca prietenă, că ar trebui să mergi să vorbești cu Alina.

A privit peste umăr din nou, și i-am întrezărit acea străfulgerare pe chip. Era *dorință*. Fusese de scurtă durată, intensă, dar imposibil de confundat. Știam cum arată.

Știam cum se simte.

Ea mă îmboldise să merg acasă la Clay. Păcat că totul se sfârșise cu el aterizând într-o tufă de trandafiri, dar uneori ardeam de dorință atât de tare, încât mă copleșea.

– Știi ceva? Nici tu, nici Thierry nu vă dați seama cât de suspect poate părea dacă o să mă urmărești ca o umbră, cât sunt aici musafirii noștri. Am ridicat din umeri. Du-te să vorbești cu ea. Invit-o la o cafea sau la un smoothie. Îți trimit mesaj mai târziu.

Pentru o clipă, am crezut că Misha se va opune, dar apoi pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc.

– Cât mai stai aici?

– Nu mai mult de o jumătate de oră. Apoi mă întorc în casă.

– Vorbești serios?

– Da, am răspuns, oftând.

Misha părea să se fi hotărât. A încuviințat dând din cap.

– OK. Dă-mi mesaj mai târziu.

– Așa voi face. Mi-am mușcat buza și am zâmbit cu subînțeles. Spune-i că arată bine astăzi și ascult-o când vorbește.

– Taci! a zis, dând să plece.

– Și nu te holba la ea...

– Știu cum să mă port cu o fată.

– Pe bune?

Părea pe punctul de a mă călca în picioare, așa că am râs. A clătinat din cap și s-a întors, iar eu l-am privit mergând spre ușă, unde se afla Alina. Am așteptat până când siluetele lor au dispărut, apoi m-am îndreptat spre măsuța de lângă perete. Pe un săculeț de piele se afla al doilea pumnal de fier.

L-am luat și m-am întrebat cât timp va sta Misha cu Alina, înainte să se întoarcă în goană la *datorie*.

„Sunt și prietenul tău."

Nu cred că mințea, și nu mințeam nici eu când îi confirmasem spusele. *Era* prietenul meu, unul dintre cei mai buni, la fel ca Jada, și chiar Ty. La fel ca Alună, care era o stafie, dar tot conta. Altfel, nu eram apropiată de nimeni din comunitate.

Crezusem că va fi diferită situația cu Clay. Nu că ar fi fost îndrăgostit de mine, nici măcar că m-ar fi dorit... dar am crezut c-ar putea fi... că ar putea însemna ceva.

Ar fi fost mai bine decât nimic.

Am alungat gândul, așa cum făceam când mă concentram prea mult asupra viitorului.

În timp ce mulți mă acceptau, unii nu prea agreau ideea unui *om* în mijlocul lor. Unii mă ignorau complet. Era dificil să mă apropii de cineva, dacă nu știa adevărul despre mine.

Mai erau și cei care mă priveau de parcă nu meritam să mă aflu printre ei, să culeg roadele sacrificiilor lor. Știam suficient despre lumea din afara zidurilor ca să-mi dau seama că, prin comparație, comunitățile noastre erau niște utopii virtuale, care se auto susțineau complet și aveau puține dintre problemele cu care se confrunta lumea obișnuită.

Îmi era greu să nu mă întreb dacă Misha ar fi fost prieten cu mine în absența legăturii dintre noi, și chiar mai greu să îmi imaginez dacă Jada ar fi fost prietena mea în situația în care unchiul ei nu ne-ar fi primit în casa lui, pe mine și pe mama.

Existau zile, ca aceea de azi, în care mă simțeam complet singură. Dar apoi mi se părea o prostie, pentru că aveam prieteni, prieteni care îmi erau ca o familie, una mai bună decât multe altele. Îi adoram pe Misha și pe Jada, însă îmi era dor de mama, și...

Voiam mai *mult*.

Voiam să fiu dorită așa cum citeam pe fața lui Misha când o vedea pe Alina așteptându-l în prag. Voiam pasiunea pe care o împărtășeau Jada și Ty. Voiam iubirea pe care o vedeam oglindită în privirile lui Thierry și Matthew, în cuvintele pe care și le șopteau adesea unul celuilalt.

Voiam toate astea. Și aici nu le puteam avea.

Cu inima grea, m-am întors unde stătusem mai deverem și m-am uitat la manechin, apoi la pumnale. Mi-am spus că nu avea sens să mă gândesc prea mult la ipoteze sau să rumeg ce nu puteam schimba.

Aveam de ales.

Puteam să rămân aici. Ar fi fost alegerea cea mai înțeleaptă. Aș fi fost în siguranță, iar Thierry și prietenii mei nu trebuiau să își facă griji pentru mine. Sau aș fi putut pleca, și mi-aș fi... mi-aș fi trăit viața, chiar dacă asta însemna să privesc mereu peste umăr. Dar Misha și cu mine am rămâne legați. M-ar putea găsi oriunde, simțindu-mă de la câțiva kilometri. Dacă mi se întâmpla mie ceva, i se întâmpla și lui. Nu era corect să-l pun în pericol fugind.

M-am înfiorat. Știam ce *trebuie* să fac. Știam ce *vreau* să fac. Exista un spațiu foarte redus în viață pentru dorințele personale.

Am inspirat și am aruncat pumnalul. Pocnetul s-a auzit o secundă mai târziu. Am zâmbit satisfăcută. Am apucat al doilea pumnal și l-am aruncat. S-a înfipt adânc, chiar sub primul. Am expirat și am lăsat mâna în jos...

Câteva aplauze m-au speriat, atrăgându-mi atenția spre ușă. Nimic. M-am uitat la dreapta.

Fir-ar să fie!

Era el.

Zayne.

Investigation Discovery, canal american de televiziune ce transmite investigații ale unor crime petrecute la Hollywood. (n.red.)

6

Zayne se sprijinea de perete, lângă ușă, cu gleznele încrucișate. Era prea departe de mine ca să îi pot descifra expresia feței. Era îmbrăcat cu o bluză neagră cu guler scurt și blugi închiși la culoare, care creau un contrast puternic cu pielea și părul lui aurii.

– Te pricepi, a zis, împreunându-și brațele la piept. Mă bucur că nu aveai pumnalele la tine ieri-seară.

– Mersi, am spus, cu inima bubuind. Mi-am rotit privirea prin camera pustie și apoi m-am uitat iar la el. De cât timp ești aici?

– De suficient cât să mă întreb dacă încercai să memorezi fiecare centimetru de lamă înainte să arunci pumnalul.

„Minunat."

– Obișnuiești să pândești lumea?

– Am crezut că m-ai văzut, a răspuns, și presupun că zicea adevărul; era în stare să gândească așa. Nu mă ascundeam după o perdea sau după cine știe ce.

– Ai fi putut să mă saluți, în loc să mă privești în tăcere.

– Ultima dată când am vrut să-ți semnalez prezența mea, ai încercat să mă ucizi.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu am încercat să te ucid.

– Eu am avut altă părere.

– Înseamnă că ai tendința să dramatizezi.

– E greu să stea cineva de vorbă cu tine, a spus Zayne, după o clipă.

M-am uitat urât la el.

– Deloc.

– OK, o să reformulez. Ești o persoană conflictuală.

– Ba nu.

Zayne s-a uitat lung la mine, de parcă faptul că mă contraziceam cu el atunci era o dovadă suficientă a spuselor sale.

Cumva, *era*. Asta mă enerva.

– De ce ești aici?

– Pe Pământ, aici, în locul ăsta, în clipa asta...

– Nu la asta m-am referit, l-am întrerupt, și jur că i-am simțit amuzamentul din voce. Mă tachina? De ce ești aici, în cameră, și mă pândești?
– Sună de parc-aș fi vreun urmăritor.
– Tu ai zis-o.
S-a desprins de lângă perete, dar nu a înaintat.
– Sunt surprins să te găsesc aici, a spus el, în loc să îmi răspundă.
– De ce? M-am îndreptat spre manechin, să-mi recuperez pumnalele. Pentru că sunt om?
– Păi, da. A făcut o pauză. Puțini Gardieni știu să lovească la țintă așa cum o faci tu.
Nu mi-am putut reține un zâmbet și un puseu de mândrie la auzul complimentului.
– Chiar ești antrenată, nu? De aceea ai reacționat așa, aseară.
Oprindu-mă în fața manechinului, am extras primul pumnal.
– Da, sunt. Am scos a doua lamă și m-am întors. Nu mai era lângă perete, ci în mijlocul camerei. Am icnit. Mai devreme, îmi spusesem că trebuia să îmi cer scuze, iar acum era momentul perfect. Și că veni vorba de seara trecută... cred că-ți datorez scuze.
– Așa crezi?
– De fapt, știu.
S-a apropiat. Părul desfăcut îi ajungea până la linia puternică a maxilarului.
– Serios? Părea surprins, ceea ce era foarte straniu, fiindcă nu mă cunoștea. Chiar îți ceri scuze?
M-am apropiat de el, trecându-mi pumnalele într-o mână, iar detaliile feței lui au devenit tot mai clare. Mi-am dorit să fi rămas încețoșate. Mi-am coborât privirea spre gâtul lui.
Avea un gât frumos.
Simplul gând mi se părea ciudat.
– Acum simt că n-ar trebui să-mi cer scuze, fiindcă iar mă enervezi.
– Fă-te că nu bagi de seamă.
– Deja am băgat de seamă, am spus sec. Dar... am exagerat. Nu m-ai înșfăcat. Când m-am uitat în sus, am observat că mă fixa cu privirea și că eram suficient de aproape încât să-i văd ochii. Aveau... cea mai deschisă nuanță de albastru, încadrată de cele mai dese gene pe care le văzusem vreodată la un tip. Culoarea era ciudată, pentru că toți Gardienii aveau ochi

de un albastru intens. Ai lui erau ca de lup, reci precum gerul. Mă rodea curiozitatea.

– Deci... am greșit, am spus.

– Ai greșit? A schițat un zâmbet. Îți accept scuzele.

– Bine. M-am uitat peste umărul lui. Dacă se întorcea Misha și îl găsea aici, ar fi făcut infarct și n-ar mai fi plecat niciodată de lângă mine.

– De fapt, te căutam.

Surprinsă, am făcut un pas înapoi. Zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

– De ce?

– Pentru că am pornit cu stângul, mi-a spus. Sunt musafir aici, și, de obicei, sunt mai... prietenos.

Am simțit că mi se ia o povară de pe umeri.

– Păi, eu sunt cea care a încercat să te lovească, așa că eu am dat tonul.

– Corect, dar în mare parte din vina mea. M-a surprins să văd un om tocmai aici. Genele dese i-au umbrit ochii aceia ciudați. Îmi dai voie?

Mi-a luat o clipă să înțeleg că se referea la pumnale.

– Da, normal.

Degetele lui le-au atins pe ale mele când a luat un pumnal, provocându-mi niște furnicături stranii pe tot brațul. O senzație de... familiaritate m-a cuprins, o senzație de *bine*, de multe piese rătăcite care acum se puneau cap la cap.

Mi-am smucit mâna.

Am ridicat privirea și am icnit.

Avea ochii mari, de parcă... de parcă simțise ceva ce nu înțelegea.

Sau poate că se uita la mine lung, fiindcă mă purtam ciudat.

Probabil.

Zayne și-a dres glasul.

– Nu i-am spus Ducelui nimic despre prezența ta de aseară în salon.

– Mersi. L-am privit întorcându-se și mergând spre locul din care aruncasem pumnalele. Dar i-a spus Misha, așa că...

– Tipul care era cu tine? Zayne a privit peste umăr. Pare... încordat.

Am chicotit și m-am dat la o parte din fața manechinului.

– Asta-i, oarecum, datoria lui.

Cu fața spre manechin, Zayne s-a uitat la mine.

– Să fie încordat?

„La naiba!“

De ce spusesem asta? Îmi venea să-mi dau una.

– Adică așa e el. Nu o face din răutate.

Doar că Misha chiar o făcea din răutate. Spusese că Zayne e un personaj negativ, dar Zayne nu trebuia să afle.

S-a uitat la pumnal, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se abținea.

– Ai de gând să îl arunci? am întrebat.

Zâmbind batjocoritor, a ridicat din umeri.

– Poate că-mi place doar să-l țin în mână.

– Poate. M-am gândit la ce auzisem cu o seară înainte. Era șansa mea să aflu ce se petrece. Pot să te întreb ceva?

– Da.

– Chiar crezi că nu un demon ucide Gardienii și alți demoni?

– Erai acolo. Te ascundeai după perdea, deci ai auzit cu urechile tale.

Am ignorat partea cu perdeaua.

– Dar ce ar putea fi?

Zayne a tăcut o vreme.

– Nu știu, a spus apoi. Nimeni nu știe, și nu se poate spune că n-am văzut chestii ciudate la viața noastră. Nu la fel de ciudate ca un om care locuiește la sediul regional, dar foarte ciudate. Asta ne îngrijorează.

Faptul că locuiam aici era straniu, dar nu *atât* de straniu.

– Te cred... și eu aș fi îngrijorată.

– Normal, și Ducele ar trebui să fie.

– Sunt convinsă că este. Thierry ascunde foarte bine ce gândește. Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul. V-a spus că, înainte să apăreți voi, pădurea din jurul zidurilor noastre s-a umplut de Călăi?

– Nu, nu ne-a spus nimeni.

Am deschis gura să continui, dar mi-am dat seama că, dacă nu fuseseră puși la curent, nu era cazul să-i pun eu.

– Ah! Păi, sunt convinsă c-o să se aducă vorba.

– De ce ar veni Călăii tocmai aici?

– Bună întrebare! am murmurat. Nu îi însoțea niciun demon de Nivel Superior. Erau doar o hoardă de Călăi, așa cum ai zis că s-a întâmplat și în D.C.

– Pari să știi multe despre demoni, a spus el, după o scurtă pauză.

Nu era o întrebare, așa că am ridicat din umeri.

– Am prins din zbor una-alta, locuind aici.

– Ai auzit despre raziile în celelalte comunități?
– Da, însă Thierry nu știe c-am auzit.
– Te-ai ascuns și atunci după perdele?
– Doar am pândit în spatele ușilor închise, am răspuns zâmbindu-i ironic.
– Faci asta des?
– Suficient, cât să pot afla mai multe.
– De ce-ar încerca vreun demon să invadeze locul, când aici sunt atât de mulți Gardieni, în diverse stadii de pregătire?
Eram de acord cu el. Singura explicație ar fi fost ca demonii să fi aflat ce se mai ascunde în interiorul zidurilor.
– Poate că se rătăciseră. Sau se plictiseau.
– Mda. Nu părea convins de ce spune, și speram să nu pomenească și altcuiva despre ce discutase cu mine. În afară de aruncarea pumnalelor și ce am văzut aseară, ce alte antrenamente ai mai făcut?
Mi-am încrucișat brațele la piept și am mințit:
– Nimic demn de semnalat. Doar ce-am mai învățat de la Misha.
– El ți-a arătat cum să arunci la țintă?
Misha nu fusese singurul. Thierry și Matthew se implicaseră enorm.
– Da. Dar sunt mai bună decât el.
Zayne a chicotit. Mi s-a părut simpatic. S-a mișcat repede și a dat drumul pumnalului înainte să-mi dau seama. A lovit manechinul, și m-am grăbit să văd unde nimerise. În stomac.
– Aici ai vrut să țintești? am întrebat, cu degetele în jurul mânerului care încă vibra.
– Dacă aș spune că da, m-ai crede?
– Nu, am răspuns râzând, și am tras lama afară.
– Am țintit pieptul.
– Atunci mă pricep mai bine și decât tine.
– Așa se pare. Și-a trecut mâna prin păr. N-am mai mânuit un pumnal de secole.
– Chiar n-ai nevoie.
– Tu ai?
Întrebarea m-a luat pe nepregătite, iar mintea mea a încercat să găsească repede un răspuns potrivit.
– Hm, nu se știe niciodată. În fond, trăiesc alături de o rasă pe care demonii o iau adesea în cătare, și am avut Călăi care ne-au amenințat tabăra.

Fusese un răspuns inteligent. Eram mândră de mine. De aceea sunt antrenată și știu să arunc un pumnal, am continuat.

– Isteață idee! Dacă ești vreodată în situația de a te lupta cu ei, te poți apăra, dacă ai pumnalele la tine.

Ce nu știa era că nu aveam nevoie de pumnale. La o adică, îl puteam doborî și pe el. Puteam doborî orice Gardian de aici fără prea mare efort.

S-a apropiat de mine și, când mi-a dat pumnalul, m-am asigurat că nu ne atingem.

– Ai văzut vreodată un demon? a întrebat.

– Da. Dar tu?

Zayne a râs. Din inimă. Gutural. Sexy ca sfântul Iad.

– Faci pe deșteapta.

– Mă declar vinovată.

– Ce fel de demoni ai văzut? Doar Călăi?

– De ce pui atâtea întrebări? Am pornit spre măsuță.

– Sunt curios ca Iadul în ceea ce te privește.

– Pentru că locuiesc aici? Am pus pumnalele în locașurile lor. Dacă mă vedeai pe stradă, nu întorceai capul de două ori după mine.

– Fals.

Dezlipindu-mi degetele de pe pumnale, am aruncat o privire spre locul în care stătea acum, în apropierea mea.

– Mă uit de două sau chiar de trei ori la o fată frumoasă, a spus el, și zâmbetul deja familiar i-a curbat buzele. Nu cred c-ar trebui s-o spun cu voce tare, dar așa stau lucrurile.

Continuam să mă holbez la el.

Zâmbetul în colțul gurii i s-a lărgit pe chip, îmblânzindu-i privirea glacială.

– Am întrecut măsura?

– Nu, am răspuns clipind, concentrată să prind laturile săculețului și să le leg laolaltă. O curiozitate prea mare îți poate aduce o dezamăgire de proporții.

– De ce crezi asta?

– Pentru că nu sunt o persoană interesantă.

– O afirmație mai eronată ca asta n-am auzit pe ziua de azi.

Am încercat să-mi rețin un zâmbet, întrebându-mă dacă știa cumva adevărul.

– Mama mea îl cunoștea pe Thierry dinainte să devină Duce, când locuia la New York. A fost atacată de un demon și a luat contact cu ei pe când eu eram mică, iar restul e istorie, am spus, repetând întocmai ce mă sfătuise Thierry să spun. Când a devenit Duce, ne-am mutat aici cu el.

– Nu a venit și tatăl tău?

Am simțit că mă gâdilă în gât un râs aproape isteric.

– Nu. E prin zonă, dar nu aici.

S-a încruntat, ca și când încerca să priceapă. Nu avea cum. Nici în cele mai bizare fantezii.

– Și mama ta?

Am privit în altă parte, străpunsă de un junghi dureros în piept.

– Nu mai e.

Zayne nu a zis nimic o vreme.

– Nu mai e... adică nu mai e printre noi?

Am încuviințat și am înghițit nodul din gât, care era mereu prezent când mă gândeam la mama.

– Mda.

– Îmi pare foarte rău, a spus el. Nu-i ușor să pierzi un părinte.

L-am privit în ochi.

– Știi... cum e?

– Mama a murit la nașterea mea, așa cum se întâmplă cu multe dintre femeile din specia noastră. Și-a dat o șuviță de păr după ureche. Tata a murit acum câteva luni.

Mi s-a strâns inima. Nu m-aș fi așteptat.

– Îmi pare rău. Sincer. Mama a murit acum un an, deci rana e încă proaspătă, dar... nici chiar așa.

– Mulțumesc. S-a uitat în altă parte.

Studiindu-i profilul, mi-a picat fisa. Am simțit un gol în stomac.

– Abbot a fost tatăl tău? Conducătorul clanului din D.C.?

– Da. S-a întors iar spre mine.

– Îmi pare foarte rău. M-am plecat într-o parte, ca să-i surprind privirea. A murit ca un erou.

– Așa este.

– Știu că nu e o consolare, dar...

– Deloc.

Gardienii nu erau ușor de ucis, dar moartea era o umbră care-i urmărea permanent, la doar câțiva pași, și o parte oribilă a vieții lor de zi cu zi. Asta nu însemna că moartea era mai ușor de acceptat.

– Chiar îmi pare rău, am repetat, simțind nevoia să o mai spun o dată. Am strâns săculețul de piele la piept, în timp ce-mi dădeam seama de altceva. Abbot, tatăl lui, fusese conducătorul clanului din D.C. Asta însemna că, la moartea lui, Zayne ar fi trebuit să primească el funcția. Fusese oare contestat de Nicolai și pierduse? Sau refuzase rolul? A doua variantă mi se părea imposibil de crezut.

M-am gândit la avertismentul lui Misha. Oare clanul nu îl acceptase ca lider? Era tânăr – probabil cu doar câțiva ani mai în vârstă ca mine –, dar numai asta să fi fost? Nu prea avea sens, fiindcă Thierry ar fi știut și n-ar fi spus despre Zayne că e demn de respect.

– Deci, am tras eu concluzia, trecându-mi degetele peste pielea netedă. Știam că tot ce urma să îl întreb ținea de persoana lui, dar, așa cum spusese Thierry mai devreme, de nenumărate ori eram mult prea curioasă, pentru binele meu. De ce nu ești conducătorul clanului?

Zayne s-a uitat în jos la mine și a zis:

– Nu pot vorbi cu tine despre asta.

Am fost dezamăgită, chiar dacă mă așteptam la un asemenea răspuns.

– Pentru că nu sunt Gardian?

A schițat un zâmbet.

– Și pentru că nu te cunosc.

Senzația de stânjeneală mi-a făcut stomacul ghem.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ntreb. Sunt... impulsivă și băgăcioasă.

– Băgăcioasă? N-aș fi crezut. Avea un ton detașat, de tachinare, însă tot am simțit că roșesc.

Am privit spre ușă și am decis că era timpul să fac un lucru înțelept și să mă car naibii acasă, înainte să mai spun ceva nepotrivit.

– Trebuie să plec. Am făcut un pas în spate. Nu mă simțeam deloc în largul meu. A fost drăguț că am, ăăă, lămurit lucrurile și, din nou, scuze pentru aseară.

– Deci nu mă detești?

Am tresărit.

– Ți-am spus deja aseară, nu?

– Corect.

– Deseori vorbesc aiurea. Pe lângă faptul că sunt impulsivă și băgăcioasă.

A chicotit, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Mă asigur că adaug totul la lista fermecătoare de calități.

– Așa să faci! M-am mai îndepărtat câțiva pași cu spatele. Pe curând, Zayne. M-am răsucit și am continuat să mă retrag.

– Trinity.

M-am oprit și am închis ochii. Nu știam ce să fac cu fiorul care m-a scuturat din cap până-n picioare, ca răspuns la felul în care mi-a rostit numele. O reacție puternică, dar îl rostise de parcă... de parcă îl *gusta*.

– Da? Parcă împotriva voinței, m-am întors spre el.

Nu se clintise, și nu îi vedeam ochii prea bine de la distanța aceea, dar i-am simțit privirea intensă și apăsătoare. Inima a început să-mi bată mai repede.

– Cum a murit mama ta? A ucis-o un demon? Sau din cauze naturale?

Mi s-a încordat fiecare mușchi din corp, și o parte din mine a știut că nu ar fi trebuit să îi răspund sincer, dar cuvintele mi-au explodat pe vârful limbii. Era un adevăr rostit foarte rar.

– Nu, am spus. A fost ucisă de un Gardian.

7

Jada a scos un oftat prelung și apăsat, sprijinindu-se de spătarul canapelei de lângă scaunul meu.

– E atât de enervant!

– Mda. Am luat o gură din smoothie-ul de căpșuni, privindu-l pe Clay cum îl împinge pe unul dintre băieții mai tineri, râzând când acesta a făcut câțiva pași împleticiți în spate, lovindu-se de brâul de piatră ce înconjura o groapă cât un Hummer, în care se făcea focul de tabără.

De ce nu îi remarcasem mai devreme comportamentul? Fusesem orbită de faptul că îmi dădea atenție? Am oftat. Răspunsul era „Probabil“, ceea ce însemna că trebuia să fac alegeri mai înțelepte în viață.

– Sper să fie trimis undeva departe. Jada a mișcat din degete, iar eu i-am pasat smoothie-ul. De exemplu, în Antarctica.

– Tot aproape e. Ty ședea de cealaltă parte a Jadei, cu picioarele lungi întinse. Se tunsese recent, și încă încercam să mă obișnuiesc cu noua lui înfățișare. La ce noroc am, o să fie trimis în același oraș ca mine.

Anul viitor pe vremea asta, urma să fie ceremonia lui Ty. Apoi, asemenea lui Clay și altora, va fi mutat într-un oraș nou. Jada îl va însoți fără îndoială, iar eu... eu mai mult ca sigur că rămâneam pe loc. Am simțit o apăsare în piept și am încercat să scap de ea.

Jada a sorbit din smoothie.

– Da, s-a zis și cu tricoul lui!

M-am încruntat și m-am întors spre Groapă. Flăcările trosneau în spatele lui Clay când și-a tras tricoul peste cap și l-a aruncat spre băiatul pe care tocmai îl împinsese, strigându-i ceva.

– Ce-are de gând? am întrebat.

– Nu știu, a șoptit Jada, clătinând din cap. E ca un strigăt de împerechere.

– Câh! M-am cutremurat.

– Ar trebui să vorbești cu el, Trin. Ty a ridicat din sprâncene când i-am aruncat o privire. Te place.

Mda, știam deja ce înseamnă asta.

– Deci, a spus Ty, aplecându-se spre Jada. Ce se petrece cu băiatul tău?

Mi-am mutat privirea la Misha, care stătea lângă Alina, și mi-am lovit palmele una de cealaltă.

– Băiețelul meu crește!

Jada a chicotit.

– Uitați-vă la el! am șoptit, luându-mi smoothie-ul înapoi. Misha îi arăta Alinei ceva pe telefon. Își șușotesc la ureche. Încearcă să se apropie unul de altul. În curând, se vor împerechea, și...

Misha și-a răsucit capul spre mine. Parcă avea un soi de al șaselea simț, din moment ce știam prea bine că nu ne putea auzi.

Toți trei i-am făcut cu mâna.

Misha a clătinat din cap și s-a întors spre Alina.

– O cunoașteți pe Alina? i-am întrebat, înăbușindu-mi un căscat.

– Prea puțin, dar pare de treabă. Jada și-a sprijinit obrazul de umărul lui Ty. E cam timidă. Tăcută. Se pregătește să devină vindecătoare la clinică.

Am mai luat o gură de smoothie și i-am privit pe Misha și pe Alina, sfâșiată între dorința de a da buzna în conversația lor, curioasă așa cum eram de obicei, și ideea de a face un lucru nemaipomenit: să le ofer spațiul pe care-l merita Misha.

– Ăia sunt din clanul din D.C.? a întrebat Ty, iar eu i-am urmărit privirea.

Stomacul meu idiot s-a strâns când am cercetat fețele încețoșate, atașate la două siluete care ședeau nu departe de noi, sub câteva șiruri de luminițe.

– Da, am zis. Dez și Zayne.

S-a lăsat tăcerea când Jada și Ty s-au uitat amândoi la mine.

– Ce este? am întrebat.

Ty a ridicat din sprâncene.

– De unde știi cum îi cheamă?

– Nu i-am zis că te-ai furișat în salon când au ajuns. Jana și-a ridicat capul de pe umărul lui Ty, zâmbind amuzată.

– Da, le-am auzit numele când trăgeam cu urechea, am recunoscut, cu o față lipsită de expresivitate.

Jada m-a privit ciudat, iar eu mi-am întors, fără să vreau, privirea spre Zayne și Dez. Acesta părea să râdă de o replică de-a lui Zayne, și m-am întrebat despre ce vorbeau și dacă Zayne zâmbea cumva.

Oare știa că sunt acolo?

În clipa în care mi s-a format întrebarea în minte, mi-a venit să-mi dau una. Ce idioțenie! Zayne nu mă căuta pe mine și nici nu se gândea la mine.

Da, mă căutase ieri în zona de antrenament, însă era doar curios cum de locuiesc aici. Nu-l puteam învinui.

De ce mă gândeam *eu* la Zayne? Fără motiv. Nu mă gândeam la el. Chiar del...

– Te holbezi la ei. Jada s-a lipit de mine.

Am clipit. Chiar mă holbam. Dar cei doi nu observaseră, slavă Cerului!

– M-am pierdut, am zis, simțind că mi se înroșesc obrajii. Uau!

Jada mă privea din nou ciudat.

– Ce-i?

S-a uitat iarăși în direcția lor.

– Nimic.

– Hei! a strigat Clay, și, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut îndreptându-se spre noi, în continuare fără tricou.

– La naiba! a mormăit Ty.

Am lăsat jos smoothie-ul, în timp ce Clay se apropia țanțoș de locul unde stăteam. Doar nu avea de gând să-mi vorbească. Nu după tot ce se petrecuse între noi.

Nici Jada, nici Ty nu l-au băgat în seamă. Eu m-am uitat lung la el.

Neclintit, Clay i-a privit pe prietenii mei, apoi s-a uitat la mine.

– Știi ce-ar trebui să faci tu acum?

M-am încordat.

– Ar trebui să-mi aduci ceva de băut, a zis suficient de tare cât să-l audă jumătate din oamenii aflați în jurul Gropii. Am rămas pe uscat.

Mi-a picat fața.

– Pardon?

– O băutură. Clay a zâmbit alene, într-un fel care-l făcea să se creadă sexy și irezistibil, așa cum îl văzusem și eu înainte. Ar trebui să-mi aduci ceva de băut.

M-am aplecat în față.

– Vorbești serios?

A rânjit și mai tare.

– Da. Ai altceva de făcut?

– Ești drogat? a întrebat Jada.

S-a uitat la ea, trecându-și palma peste piept.

– Nu poți avea așa un corp dacă te droghezi.

Am izbucnit în râs.

– Nu-mi vine să cred c-ai spus asta cu voce tare. Cu martori.

– De ce? Clay și-a lăsat mâna pe lângă corp. Este adevărat.

Ty a pufnit, clătinând din cap.

– Haide, Trin! Adu-mi ceva de băut și putem sta de vorbă. Clay l-a ignorat pe Ty și nu a îndrăznit să se apropie de Jada. O fi fost el un ticălos, dar nu era atât de prost, încât să se lege de nepoata Ducelui. Pentru că eu chiar cred că trebuie să vorbim.

– Aș prefera să sar în foc îmbrăcată în poliester.

Ty a izbucnit în râs, zicând:

– Cred c-ai primit răspunsul.

– De ce te comporți așa? a întrebat Clay, ignorându-l în continuare pe Ty. Uite, încerc să dreg lucrurile. Mai ales după ce tu le-ai distrus.

– *Eu* le-am distrus? Sigur nu ești drogat?

– Despre ce vorbește? a întrebat Jada.

– Mda, tu chiar crezi că n-ai nicio vină. Clay și-a ridicat brațele, arcuindu-și spatele și trosnindu-și coloana. Când a terminat sesiunea de kinetoterapie, s-a aplecat și s-a sprijinit cu o mână de brațul scaunului meu, și cu cealaltă, de tetieră. Ajuns cu fața la nivelul feței mele, a întrebat: Ai de gând să mă arunci din nou pe geam?

– *Ce*? s-a minunat Jada.

– Nu. Am simțit că mi se zbârlește părul pe ceafă și m-am aplecat atât de mult spre el, încât aproape că ne atingeam, ca atunci când ne sărutaserăm. O să te azvârl în Groapă, dacă nu te potolești.

– Mda. Mi-a vorbit la ureche, astfel încât doar eu să-l pot auzi. Aș vrea să te văd că încerci.

Fiecare celulă din corp îmi cerea să las cât mai mult spațiu, omenește posibil, între noi, pentru că eram la o fracțiune de secundă distanță de a-l transforma într-o torță de Gardian.

– Serios? Cu mare plăcere.

Clay a zâmbit batjocoritor.

– Am o întrebare, am spus. Ai urmărit *Urzeala tronurilor*, nu?

S-a uitat la mine confuz.

– Da.

– Îți amintești de regele Joffrey[7]? I-am zâmbit dulce. Semeni cu el.

Jada părea terminată, lângă mine.

Zâmbetul lui mult prea fermecător a pălit. A trecut un moment foarte lung.
– Înțeleg.
– Ce înțelegi?
– Pe tine.
Am ridicat din sprâncene.
– Probleme? Misha a apărut brusc în spatele lui Clay. Pentru că îmi amintesc foarte clar conversația pe care am avut-o noi doi.
– Mda, îmi amintesc și eu. Clay avea iar zâmbetul acela disprețuitor pe față când s-a răsucit spre Misha, l-a privit și l-a bătut pe umăr. Într-o bună zi... Apoi a plecat, azvârlind din brațe, cu capul lăsat pe spate și scoțând un răcnet care numai uman nu era.
Privirea mi-a alunecat spre Zayne și Dez. Amândoi păreau să se uite încoace. Umerii mi s-au lăsat în jos. Bineînțeles că asistaseră la toată scena.
– Ce ticălos! a mormăit Misha, uitându-se peste umăr după Clay. Nu pot să cred că a avut tupeul să ți se adreseze.
– Ce s-a întâmplat, de fapt? a întrebat Jada.
Am răspuns înaintea lui Misha, povestindu-le pe scurt întâmplarea și lăsând la o parte faza cu aruncatul pe geam.
– Deci sunt șocată că vorbește cu mine.
Jada a privit în urma lui Clay.
– Thierry i-a amânat Ceremonia?
Am încuviințat dând din cap.
– Bun.
– Ăsta-i lucru mare! Ty s-a aplecat în față. Să nu mă înțelegeți greșit. Clay a meritat-o. Dar, deși nu-mi place să recunosc, este un Gardian foarte abil. E aproape imposibil să-l dai gata, la cursuri. E rapid, chiar și în formă umană.
– Ei bine, și-a făcut-o cu mâna lui. Mi-am înăbușit un alt căscat și i-am întins Jadei smoothie-ul meu, să-l termine. Mă duc acasă, am zis și m-am ridicat.
– De ce? Jada părea îngrijorată. Din cauza lui Clay? Serios, e păcat să-l lași să îți strice seara.
– Nu din cauza lui. Sunt obosită, am spus. Era adevărat.
Jada m-a privit de parcă n-ar fi fost convinsă, dar n-a mai insistat.
– Bine, a zis Misha. Doar să-mi iau la revedere de la Alina...

– Nu, rămâi. M-am întins și l-am mângâiat pe cap, ferindu-mă abil de mâna lui, când a dat să mă apuce. Mă duc acasă. Nu am nevoie de escortă.

A ezitat.

– Îți dau mesaj, bine?

– Bine, a zis, după o clipă.

Nu am pierdut timpul, fiindcă, dacă ezitam, Misha s-ar fi răzgândit și-ar fi lăsat-o pe Alina singură lângă foc. Am privit peste umăr, spre luminițe.

Dez și Zayne erau încă acolo. Mi-am întors repede privirea.

Am pornit spre casă. Era bine că Misha nu știa că dădusem ieri peste Zayne.

Sau ce îi spusesem.

Încă mă mustra conștiința, dar dacă Misha ar fi știut, ar fi fost aici cu mine, și nu cu Alina, simțindu-se bine.

M-am gândit la ce îmi spusese Clay, în timp ce mergeam pe trotuar spre casă. Fusese... ciudat. „Am înțeles." Ce mai era și asta? Nu înțelesese nimic.

Oare Zayne îl auzise pe Clay? Am oftat. Probabil. Nu că m-ar fi deranjat sau...

– Salut!

Mi-a sărit inima în piept când am auzit vocea lui Zayne. Parcă-l chemasem. M-am oprit și m-am întors, ignorându-mi pulsul, care o luase razna.

– Nu ai încercat să mă lovești. Zayne s-a oprit la doi metri de mine, sub lumina blândă a unui felinar, cu mâinile în buzunare. Încerci să aderi la o filosofie nouă?

– Ha, ha! am mormăit. Poate că ai vorbit suficient de tare să te și aud, de data asta.

– Poate. A schițat un zâmbet. Deci, despre ce-a fost vorba mai devreme, lângă foc?

Știam precis la ce se referea, dar am făcut pe proasta.

– Adică?

– Tipul ăla, a zis. Care urla să te duci să-i aduci ceva de băut.

– Ai auzit.

– Sunt convins că tot statul West Virginia l-a auzit.

Clătinând din cap, am ridicat brațele.

– N-a fost nimic.

– Nu mi s-a părut, mai ales c-ai plecat imediat după aceea.

Am lăsat brațele pe lângă corp.
– Uau! Chiar erai atent.
– Da.
Am fost surprinsă pentru o clipă.
– De ce?
– Pentru că era vorba despre tine.
– Nici măcar nu te-ai uitat la mine până ce nu și-a dat Clay arama pe față.
Zâmbetul zeflemitor i-a reapărut pe chip, în timp ce își mușca buza de jos.
– Deci și tu erai atentă.
M-am înroșit.
– Ba nu.
A chicotit, dându-și o șuviță blondă pe după ureche.
– Ești caraghioasă.
– Și enervantă?
– Și. A privit spre stânga, apoi s-a uitat iar la mine. Care-i faza cu Clay?
– E doar... un tâmpit. Adierea mi-a ridicat ușor părul. Un fior ciudat mi-a străbătut șira spinării. Vântul s-a întețit, suflându-mi șuvițele peste față. Am făcut un pas în spate. Trebuie să ajung acasă.
– Pot să te conduc.
În mintea mea, o voce a șoptit „da“, o voce mânată de nevoia aproape disperată de ceva mai mult decât atenție trecătoare, însă nevoia aceea era iresponsabilă, necugetată și *incitantă*.
– Oricum merg în direcția aia, a zis, arătând spre casa mea și spre salonul din spatele ei. Nu-i mare lucru.
Răsuflând încet, am încuviințat.
– OK. Bine. Dacă dorești.
Zayne a chicotit.
– Râzi de mine?
– Oarecum, da.
– Atunci, nu-ți mai accept oferta. M-am întors, să-mi văd de drum.
M-a ajuns din urmă imediat.
– Nu. N-ai voie.
M-am chinuit să-mi rețin un zâmbet și am reușit.
Am mers o vreme în tăcere, până când Zayne a întrebat:
– Cum e să locuiești aici?
– Adică?

– Și ceilalți Gardieni se poartă cu tine așa cum s-a purtat Clay, sau sunt mai amabili?

– Aproape toți m-au acceptat, dacă la asta te referi. Clay e... un ticălos. Dar am crescut cu mulți dintre Gardienii tineri, inclusiv cu el.

– Ai făcut și cursuri cu ei? Cum a fost?

– În regulă, bănuiesc. O lecție a fost despre Războiul Civil, următoarea, despre speciile de demoni. Cred că am avut parte de o experiență educațională mult mai interesantă decât o grămadă de oameni, am spus. Toate comunitățile aveau propriile școli. Firește că erau mult mai mici decât majoritatea școlilor pentru oameni. O clădire găzduia întregul ciclu preuniversitar, iar într-un an nu erau mai mult de 10-15 elevi. Dar tu? Ai crescut într-una dintre comunități?

– M-am născut într-o comunitate din Virginia, chiar lângă Richmond. Dar nu îmi amintesc nimic.

– Ai locuit mereu într-un avanpost? am întrebat, referindu-mă la locurile amenajate pentru Gardienii pregătiți să patruleze și să vâneze demoni.

– Da. Iar tu ai locuit doar aici și... la New York?

Eram uimită că își amintise.

– Am venit aici când aveam opt ani, cu mama. Am traversat strada, îndreptându-ne spre zidul scund, de piatră, care separa clădirea principală de restul taberei. Atâta știu.

Zayne a rămas tăcut, și i-am aruncat o privire fugară. Se uita fix la drumul slab luminat. Apoi, a întors capul spre mine.

M-am uitat în altă parte, luând o gură din aerul răcoros și parfumat al serii.

– Cum era în avanpost?

– Nu se compară cu viața de-aici, a spus el. Eu am crescut înconjurat de Gardieni antrenați, și nicidecum departe de... toate. Am petrecut la fel de mult timp în oraș ca în rezidență. Nu e niciodată atât de liniște.

– Îmi închipui, am murmurat. Dar nu era adevărat. Nu îmi aminteam prea multe despre viața din statul New York. Locuisem într-o suburbie de lângă Albany, și nu într-un loc ca Washington D.C. sau ca New York City. Ai făcut școala acasă?

– Da. Tata a adus pe cineva să se ocupe de educația mea, un om care nu se temea să fie mereu în preajma Gardienilor.

– Cred că ți-a fost greu să fii singur la părinți.

– Nu eram singur, a zis, și mi-a stârnit curiozitatea. Dar înainte să-l pot întreba, a continuat: Pot să te întreb ceva?

– Chiar dacă spun „nu“, oricum o să mă întrebi.

– Nu-i adevărat. Nu și dacă vorbești serios.

Candoarea din vocea lui mi-a atras privirea spre el. Îl credeam.

– Ce vrei să știi?

– Câți ani ai?

Am ridicat din sprânceană.

– Optsprezece. Tu?

– Douăzeci și unu, a răspuns. Împlinesc douăzeci și doi în septembrie, adică peste câteva luni.

Mi-am cuprins mijlocul cu brațele când am înconjurat zidul de piatră și ne-am apropiat de casă.

– Ai optsprezece ani, mama ta a murit... și îmi pare foarte rău. A trecut repede peste ultima parte. Dar de ce ești încă aici?

Personaj din filmul mai sus-amintit, care a murit otrăvit. (n.red.)

8

La naiba! Era greu de explicat, pentru că trebuia să as- cund adevărul. Când am ajuns acasă, încă nu găsisem răspunsul potrivit. Ne-am oprit înainte de a păși în lumina reflectorului de pe verandă.

– N-ai unde să te duci? Nu vreau să fiu nepoliticos. Îmi dau seama că ar fi dificil să pleci din nou în lume, după ce-ai crescut aici.

– Dar vreau să plec. În clipa în care am spus-o, m-am blestemat în sinea mea. Trebuia să învăț să îmi controlez vorbele.

Zayne s-a întors spre mine.

– De ce nu pleci?

– Nu este... atât de simplu, am recunoscut. N-am unde să plec. Așa cum ai zis. Este greu să plec de aici în altă parte. Ministrul Educației ne recunoaște diplomele, la fel și multe facultăți, dar de unde să iau eu bani? Ar fi imposibil să obțin o bursă, pentru că Gardienii nu sunt eligibili, și chiar dacă nu sunt Gardian, așa sugerează parcursul meu educațional. Ar ieși mare scandal, iar cei de aici au altceva mai bun de făcut decât să mă ajute pe mine.

– Se pare c-ai făcut cercetări.

Făcusem. Dar în zadar. Facultatea nu era pentru mine. Nu pentru asta... mă născusem. După ce fusese ucisă mama, căutasem facultăți, încercând să mă gândesc că nu exista niciun motiv pentru care să nu pot merge la școală, și totuși să fiu gata oricând eram chemată.

Dar cum să plătesc? Să le cer bani lui Thierry și lui Matthew? Deja îmi ofereau *multe lucruri*. Nu le puteam cere și asta.

– Mai am o întrebare, a zis el.

– Bine, am oftat, de data asta temându-mă unde ar putea duce.

– Ce s-a întâmplat cu Gardianul care ți-a ucis mama?

Întrebarea m-a zguduit și am făcut un pas în spate.

– Nu ar fi trebuit să-ți povestesc nimic.

– De ce?

– Pentru că nu-mi place nici să vorbesc, nici să-mi amintesc.

– Îmi pare rău, a zis el imediat. Nu trebuia să aduc vorba.

Trăgând printre suspine o gură de aer, m-am întors să urc treptele, dar m-am oprit și l-am privit pe Zayne.

– Gardianul este mort. N-aș fi rămas aici dacă nu era.

– Nici nu mi-aș fi imaginat așa ceva, a zis el, încet. Îmi pare rău, Trinity.

Mi se tăiase respirația. Se întâmpla din nou. Felul în care-mi pronunța numele. Am simțit un fior scurt și fierbinte pe piele, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la dorința pe care o citisem pe chipul lui Misha când o vedea pe Alina. Fiorul acela mă făcea să visez la nopți calde, văratice, și la piele lipită de piele.

Căldura din corp mi s-a întețit, rostogolindu-mi-se de-a lungul gâtului și în piept și înghițind durerea amară care îmi însoțea mereu gândurile legate de mama. Știam că venise momentul să plec.

Asta am făcut. N-am mai spus nimic. Nu am privit în urmă.

Stafia derutată se întorsese. Se plimba pe aleea de lângă salon. Era cazul să vorbesc cu bietul om și să-l ajut să treacă dincolo.

– Mă face să mă simt agitat, a mormăit Misha, care se ținea după mine pe aleea pavată din jurul salonului.

Am zâmbit ironic.

Nici Jada nu suporta să o iau cu mine în momentele astea. Cu toată sinceritatea, Misha ar fi trebuit să fie în salon, la Ceremonie, alături de toți ceilalți, dar, ca de obicei, era prins în Misiunea Trinity.

– Nici măcar nu le vezi, așa că nu înțeleg care-i problema.

– Poate că nu le văd, dar știu că sunt acolo. Misha m-a apucat de marginea tricoului și m-a tras într-o parte, înainte să mă lovesc de un copăcel pe care nu-l văzusem.

– Mersi, am murmurat, oprindu-mă în colțul clădirii. Se lăsase noaptea și dinspre intrarea în salon luceau lumini blânde.

Individul fantomă se oprise lângă gardul viu, cu mâinile în cap. Se trăgea de păr. Mi s-a strâns inima.

– Ce face? a șoptit Misha.

– O ia razna, am răspuns. Dinspre clădire venea suficientă lumină încât să văd pe unde merg. Am dat să pășesc, dar m-am oprit și m-am uitat la treptele late.

Dinspre sală pluteau râsete înfundate și urale. Ceremoniile erau grozave. Dans. Sărbătoare. Familie. Asta erau. Reuniuni de familie.

M-am uitat la Misha. Și el privea în direcția sălii. M-am întrebat dacă se gândea la Alina.

– Alina e la Ceremonie?

– Da, a răspuns, și mi-am dat seama că fusese o întrebare tâmpită. Orice Gardian major care nu avea în grijă un copil era prezent acolo.

La fel cum ar fi trebuit să fie și el. Nu să stea cu mine, strecurându-se în beznă, în timp ce eu vorbeam cu stafiile.

Mi-am ros unghia degetului mare.

– De ce nu intri să vezi ce se întâmplă? După ce-l ajut să treacă dincolo pe ăsta, vin și eu.

– De ce-aș vrea să intru fără tine?

– Pentru că e de preferat, decât să-mi ții de urât până vorbesc eu cu stafiile.

– Mi-e bine aici, cu tine, chiar și când vorbești cu o stafie.

– Minți.

– Deloc. Nu te pot lăsa singură în asemenea momente. Dacă iese cineva și te vede, o să creadă...

– Că e ceva în neregulă cu mine?

– Nici chiar așa. Voiam să spun că ar părea straniu și ar pune întrebări.

M-am întors iar spre stafie și am văzut că se oprise lângă gardul viu. M-am îndreptat spre ea, atentă să rămân aproape de gard. Stafia nu dădea semne că m-ar fi auzit, și, pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că purta un tricou în nuanțele de albastru cu auriu ale echipei de fotbal american WVU Mountaineers. Am văzut că era ceva în neregulă cu individul acela.

Partea din spate a tricoului îi era sfâșiată și pătată. Mi s-a strâns puțin inima, ca de fiecare dată când eram atât de aproape de o stafie sau de un spirit, deși fusesem în preajma lor de multe ori.

Mi-am dres glasul.

– Bună.

Stafia s-a risipit ca fumul în vânt. Mi-a picat fața.

– De-a dreptul nepoliticos!

O clipă mai târziu, a început să capete iar formă, de data asta stând cu fața spre mine. I s-au format mai întâi capul și umerii, apoi restul, dar trupul de la talie în jos era transparent.

– Sfinte Sisoe! am icnit, cu ochii bulbucați, privindu-l mai de aproape pe bărbat.

Misha s-a oprit la câțiva metri în spatele meu.

Stafia era un tânăr cam de treizeci de ani, cu fața lividă. Dar nu asta mi-a întors stomacul pe dos. Partea din față a tricoului îi era sfâșiată, la fel și

carnea de sub el. Stomacul îi atârna ca niște zdrențe.

Am făcut un pas în spate. Nu văzusem toate detaliile, de pe acoperiș. Poate greșeam gândindu-mă că fusese implicat într-un accident de mașină.

– Mă vezi? a întrebat, grăbindu-se spre mine, și apoi... prin mine.

Șuvițe de păr mi s-au ridicat în jurul feței când m-a străbătut un fuior de vânt înghețat. M-am cutremurat. Detestam senzația.

– Tocmai a... tocmai a trecut prin tine? Misha părea scârbit.

– Din păcate. M-am întors și am văzut că stafia se privea. Hei, n-ai vrea să te oprești?

– Scuze. A fost fără intenție. Nu știu cum s-a întâmplat. Vocea tipului s-a umplut de panică. A făcut din nou un pas spre mine, dar s-a oprit. Mă poți vedea și poți vorbi cu mine?

– Da. M-am uitat în jos și am observat că i se solidificaseră picioarele. Cum te cheamă?

– Wayne. Wayne Cohen. Mă ajuți? Nu găsesc drumul spre casă.

Of, Doamne!

Am început să îmi rod unghia de la degetul mare, în timp ce privirea mi-a alunecat spre sud. Trebuia să știe că e mort.

– Pot să te ajut, Wayne, și să-ți arăt cum să ajungi acasă. Dar nu este casa la care te gândești tu.

Sprâncenele întunecate ale lui Wayne s-au încruntat.

– Nu pricep. Trebuie să ajung acasă...

– Știi că ești mort? am întrebat. Nu avea rost să amân momentul.

Misha a scos un sunet gutural.

– Uau! Câtă diplomație!

L-am ignorat.

– Te-ai... te-ai uitat cum arăți?

– Da, numai că... Și-a dus două degete într-o parte a gâtului și s-a privit. Nu... Nu pot să fiu mort. Eram în drum spre casă și... A lăsat mâna în jos, continuând să își privească pieptul distrus. Voiam să comand pizza. Cu carne și aluat dospit.

Când oamenii mureau, erau preocupați de cele mai mărunte lucruri, pe lângă cele importante.

– Chiar am... chiar am murit?

– Da, absolut, am confirmat.

– Nu pot să cred că am murit, a șoptit el.

– Îmi pare rău. Chiar așa era, deși nu-l mai văzusem niciodată. Moartea nu era ușor de acceptat. Ce-ai pățit, Wayne?

– Nu știu... Mi s-a stricat mașina. Am făcut pană. S-a întors spre Misha. Mă poate vedea și el?

– Nu, el nu te poate vedea.

– Se uită la mine? a mormăit Misha. Te rog nu-mi spune că nu se uită la mine.

Wayne a ridicat capul.

– Se uită la tine și te aude, am zis, și i-am aruncat o privire urâtă, dându-i de înțeles să tacă. Wayne, ce-are de-a face cauciucul cu pieptul tău?

– Doamne! a mârâit Misha. Dar cum arată pieptul lui?

Wayne s-a uitat lung la Misha, clătinând încet din cap.

– Schimbam cauciucul când... a apărut de nicăieri.

– Ce? am întrebat. A fost o pumă?

– Pe bune? a exclamat Misha.

– Există pume în zonă. Mi-am îndreptat iar atenția asupra lui Wayne. A sărit la tine? Sau vreun urs?

– Cât de rău arată? a întrebat Misha, cu colțurile gurii lăsate în jos.

Nu voiam să răspund la întrebare de față cu sărmanul Wayne, dar era foarte, foarte rău. Deși Wayne probabil că știa deja, nu voiam să-i confirm. Ar fi fost subiect pentru viitoare coșmaruri.

Erau momente, mai ales după ce vedeam așa ceva, când știam că Misha sau Jada mă vor întreba de ce nu-i ignoram pe morți. Ar fi fost mult mai simplu așa, dar nu însemna că scăpam de priveliști oribile, care mă bântuiau după aceea. În anumite momente îmi pusesem și eu aceeași întrebare, mai ales după ce văzusem ultima oară o fetiță.

Dar nu îi puteam ignora.

De fiecare dată voiam să ajut stafiile și spiritele. În ultimii ani, devenisem pricepută când vorbeam cu ele. Oricât ar fi sunat a clișeu, când le ajutam, mă simțeam... era *altfel*. Chiar dacă știam că n-o să pot face asta pentru tot restul vieții. Timpul nu era de partea mea.

Așa că nu mă dădeam în lături de la ce puteam face.

Nu mă ascundeam.

– Era ceva mare, dar nicidecum o felină. Mergea pe două picioare. Privirea lui Wayne s-a îndreptat spre mine. Dar nu era urs.

Un val de furnicături mi-a învăluit brațele când m-am uitat iar la pieptul lui.

– N-a fost un animal?

– Era întuneric și s-a întâmplat foarte repede, dar... Doamne, știi ce? Am văzut o dată un serial cu monștri. Arăta ca un monstru, de parcă nu era real, și... avea aripi. Aripi imense. Le-am auzit, le-am văzut, chiar dacă nu puteam vedea altceva.

Mi s-a făcut pielea de găină. Monștrii nu existau în realitate – sau nu genul la care se gândea el –, însă dacă nu fusese un urs, și nici vreo pumă flămândă, atunci rămânea o singură posibilitate.

Și nu mă refer la o chupacabra.

Sau la Bigfoot.

– Am crezut c-am scăpat. De-aia sunt aici, nu? Pentru că am scăpat.

Am clătinat din cap.

– Unde erai când ai făcut pană?

– Aproape de vechiul foișor de foc. Poate la vreo doi kilometri, trei.

M-a străbătut un fior înghețat. Foișorul de foc abandonat nu era departe. La câțiva kilometri.

– Ai familie?

– Da. Mama și un frate. Avea vocea răgușită. Cum de mă poți vedea, așa mort?

– Pot.

S-a uitat spre alee. Nu îi vedeam expresia pe întuneric. Am bănuit însă la ce se uita.

– Vezi o lumină acolo? am întrebat, plină de speranță. O lumină puternică, albă, care poate că te-a urmărit până aici?

– Da. A suspinat, iar mie mi s-a strâns inima încă o dată. Văd... o nenorocită de lumină. E acolo de când... de când am scăpat de chestia aia.

– Foarte bine. Știu că sună a clișeu, dar trebuie să mergi spre lumină, am spus, și, din fericire, Misha știa că, într-un astfel de moment, era absolut necesar să tacă.

– Serios?

– Da.

– Nu înțeleg. I s-a frânt vocea, iar eu am tresărit.

– Totul va căpăta iar sens după ce vei merge spre lumină. Trebuie să mergi spre lumină, i-am repetat. Nu poți rămâne aici.

– De ce nu? a icnit el, încetișor.

Era o întrebare frecventă.

– Pentru că trebuie să înaintezi spre ce te așteaptă mai departe.

– De unde știi ce mă așteaptă?

Altă întrebare frecventă.

– Nu știu precis, dar știu că, dacă vezi lumina, e de bine.

Nu întâlnisem niciodată o stafie care să nu vadă lumina, chiar dacă muriseră cu mult timp înainte să dau de ele. Lumina le urma peste tot, ca un cățeluș.

Unele stafii erau prea speriate sau derutate ca să pășească în lumină. Nu le puteam acuza. Și mie mi-ar fi fost teamă. Cui nu i-ar fi fost? Moartea era marea necunoscută.

– O să-mi revăd tatăl? Încă se uita spre aleea întunecată, în direcția în care știam că îl aștepta lumina. A murit acum un an, într-un accident de mașină pe US50.

Încercam să nu îi mint pe cei care treceau dincolo, pentru că nu mi se părea corect.

– Aș vrea să-ți pot spune că da, însă nu știu. Știu doar că locul tău este în lumină. Nu îți va face rău.

Wayne a continuat să tacă și a făcut un pas în față. Atunci, m-am apropiat de el.

– Bine, a zis. În regulă. Așa am să fac.

Mi-am dus din nou unghia la buze și am mijit ochii până când trăsăturile lui au devenit mai clare. Arăta mai mult decât oricând a fantomă, dar tot i-am văzut expresia din clipa în care s-a decis să pășească în lumină.

Am deschis gura și am tras ușor aer în piept.

I s-au mărit ochii, apoi o căldură plăcută i-a netezit trăsăturile, în timp ce imaginile a o mie de dimineți de Crăciun se uneau într-una singură, oglindită pe chipul lui. A început să meargă înainte.

Atunci, am pus aceeași întrebare ca de fiecare dată când le vedeam privirea aceea:

– Ce vezi?

Wayne nu mi-a răspuns.

Nu primisem niciodată răspuns.

Nici chiar spiritele care trecuseră dincolo și reveneau nu vorbeau despre ce văzuseră. Bănuiam că exista un soi de lege a firii, care îi împiedica să o facă.

Știam că lumina în care urma să intre Wayne îl trimitea fie sus... fie jos. În Rai sau în Iad. Erau ambele cât se poate de reale, și, pe baza expresiei lui, aveam senzația că urma să trăiască o experiență magică și pură. Nu văzusem niciodată pe cineva speriat după ce hotărâse să se îndrepte spre lumină, și îmi imaginam că toate stafiile pe care le ajutasem luaseră drumul spre Rai.

Wayne a mai făcut un pas și-a dispărut.

Am răsuflat sacadat, cu ochii dintr-odată umezi. Așa mă simțeam mereu după ce trecea dincolo cineva. Nici măcar nu știam de ce. Ridicând o mână, mi-am dat părul pe după ureche.

– A plecat? Vocea lui Misha era precaută.

– Da. Mi-am dres glasul și m-am întors încet spre el, dând la o parte urma de tristețe. Trebuie să mergem să vorbim cu Thierry neîntârziat.

– Poftim? Era complet derutat. De ce?

Am făcut un pas spre el.

– Pentru că tipul ăsta a fost ucis aici, în apropiere... de un demon de Nivel Superior.

9

Demonii de Nivel Superior puteau lua înfățișare umană, la fel ca Gardienii, dar ciudățenia era că atunci când se aflau în pielea lor, tindeau să semene cu Gardienii– mai puțin pielea cenușie și coarnele.

În privința asta fusese mereu o problemă cu reprezentările demonilor – nu aveau coarne.

Gardienii, în schimb, da.

– Rămâi aici, mi-a spus Misha când ne-am oprit chiar în fața sălii principale de bal, în curtea decorată cu statui de gargui care nu se transformau în creaturi vii. Erau așezate la câțiva metri distanță unele de altele, cu aripile desfăcute larg.

Misha deja plecase înainte să pot spune ceva, strecurându-se prin ușile deschise, iar eu am rămas singură cu statuile.

M-am uitat la stânga. Gura deschisă, cu colți, a uneia dintre ele, era la câțiva centimetri de fața mea.

Mă speriau.

Mi-am îndepărtat părul de pe umăr și m-am grăbit spre ușile larg deschise. Am aruncat o privire în sala puternic luminată.

M-am simțit copleșită. Atât de multe persoane, majoritatea purtând culorile de ceremonie – nuanțe de galben orbitor și albastru aprins. Mirosul de carne prăjită m-ar fi tentat să dau buzna și să îmi umplu cu vârf farfuria, ca să mă îndop apoi într-un colț, dacă nu aș fi văzut de curând pieptul și burta lui Wayne.

Rotindu-mi privirea prin încăpere, nu l-am zărit pe Misha, dar știam că, probabil, se îndrepta spre platforma ridicată, unde ședeau Thierry, Jada și mama ei, Aimée. Musafirii ocupau locurile de onoare de lângă ei, unde m-aș fi aflat și eu, dacă mă hotăram să particip.

Nici măcar nu știam de ce nu mă dusesem. Mă simțisem ciudat toată ziua, abia reușind să mă antrenez cu Misha și refuzând oferta Jadei și a lui Ty de a merge să mâncăm împreună după aceea. Îmi petrecusem aproape toată ziua ascunsă în dormitor, cu Alună, uitându-ne la *Prințul din Bel-Air.*

M-am sprijinit de cadrul ușii și mi-am plimbat privirea peste zecile de mese dreptunghiulare, oprindu-mi-o asupra locului de unde auzeam

hohotele de râs ale unor voci masculine.

În centrul sălii se afla un Gardian, îmbrăcat în veșmintele de gală ale celor care urmează să fie promovați în cadrul Ceremoniei – pantaloni de in albi și o tunică fără mâneci. Era prea departe de mine ca să pot vedea cine era, iar în seria actuală absolveau cel puțin douăzeci de recruți.

Neliniștită, mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Ce îmi spusese Wayne nu mai putea aștepta. Știam cu toții că demonii Călăi erau adesea controlați de niște demoni de Nivel Superior, iar ce-mi povestise Wayne...

– Iar te ascunzi?

Am tresărit la auzul vocii lui Zayne și m-am întors. Cerule mare! Tipul era mai discret ca o stafie, când se mișca. Stătea la câțiva pași de mine.

Părul, prins din nou în coadă, îi scotea în relief pomeții înalți și linia dură a maxilarului. Nu eram sigură cum îmi plăcea mai mult. Nu că ar fi fost cazul să am o părere, dar mă gândeam că preferam să-l văd cu părul liber.

Mă mai gândeam și că era cazul să mă stăpânesc.

Ce-am remarcat apoi a fost că nu era îmbrăcat la fel ca alți Gardieni, ci purta haine obișnuite: bluză neagră cu guler scurt și blugi.

Nu participa?

A ridicat din sprâncene, și mi-am dat seama că mă holbam la el ca o tembelă.

Am tresărit, ieșind din starea de stupoare.

– Mă urmărești? Încep să-mi pun întrebări.

– Da, a spus, zâmbind în colțul gurii. Când urmăresc pe cineva, îmi fac mereu cunoscută prezența.

– Asta fiindcă e posibil să nu te pricepi.

– E posibil... A făcut o pauză, iar privirea lui lipsită de expresie m-a străfulgerat. Aveam părul desfăcut și, fără să-l ating, știam că arăta de parcă aș fi fost dublura unei fete dintr-un clip muzical al anilor ’80. Cel puțin așa zicea Alună. Părul mi se încâlcea extraordinar de ușor. Poate sunt la fel de nepriceput să stau la pândă cum ești tu când te ascunzi.

– Nu mă ascund.

– Iar avem discuția asta? Zayne s-a apropiat, lăsându-și bărbia în jos și adresându-mi-se pe un ton scăzut: Pentru că pari să te ascunzi din nou.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am privit în ochi.

– Dacă așa pare înseamnă că nu prea ai spirit de observație.

– Nu știu ce să zic. S-a uitat peste creștetul meu, spre ușile deschise. Nu ți se dă voie aici? De asta te ascunzi?

Întrebarea m-a descumpănit.

– Nu mă ascund. Sunt binevenită la Ceremonie, dacă doresc. Tu de ce nu ești acolo, la un loc cu ceilalți membri ai clanului?

– Nu-i genul meu de distracție. Degetele lui mi-au atins obrazul, prinzând o șuviță de păr și dându-mi-o pe după ureche. Am tresărit, surprinsă, pentru că nu îi văzusem mâna mișcându-se. S-a retras, încruntat. Hei, nu vreau să-ți fac niciun rău.

M-am înroșit.

– Nu mi-ai putea face nici să vrei. Nu te-aș lăsa.

Un zâmbet i-a încolțit pe chip, dar privirea i-a rămas inflexibilă.

– Nu cred că ai face-o.

Mi-am atins capetele încâlcite ale câtorva șuvițe.

– De ce nu-ți priește banchetul ăsta?

A ridicat scurt din umeri.

– E plictisitor.

– Și să piezi vremea pe aici nu e?

Ochii lui lipsiți de expresie s-au îmblânzit când i-au întâlnit pe ai mei.

– Aici nu e nimic plictisitor.

Am tresărit surprinsă.

– Auzi... tu flirtezi cu mine?

Și-a mușcat buza de jos, trecând cu dinții peste pielea rozalie, cărnoasă, și privindu-mă printre genele dese.

– Nu m-aș gândi să fac așa ceva.

Nu-mi dădeam seama dacă era sincer sau nu. Gardienii nu flirtau decât cu alți Gardieni. Cu excepția lui Clay, dar uite cum se sfârșise povestea aceea.

Dar dacă flirta cu mine? Dacă i se părea că sunt... atrăgătoare? Dorința a încolțit în mine ca o floare în căutare de soare și de apă, și-a întins rădăcinile și le-a ancorat bine. Dacă voia să mă sărute?

Alo!

Trebuia s-o iau mai încet. Mă lăsam dusă de val. M-am înroșit din nou, în timp ce îmi concentram atenția asupra uneia dintre statui.

– La ce te gândești? a întrebat Zayne.

Am făcut ochii mari când m-am uitat iar la el. N-avea cum să-mi citească gândurile. Dacă ar fi fost așa, mai bine mă uscam pe loc și muream.

Rânjetul i s-a lățit pe chip.
– Ai fața roșie ca o pătlăgică răscoaptă.
Simțeam că roșesc și mai tare.
– Cred că orice ți-ar trece prin cap mi-ar face mare plăcere.
Scânteia din pieptul meu a explodat.
– Nu mă gândesc la nimic.
– Aha! Nu părea să mă creadă. Nici pe departe.
Trebuia să schimb urgent subiectul.
– Nu mă ascund, să știi. Îl aștept pe Thierry.
– De ce?
– Nu pot vorbi despre asta cu tine, am spus, repetând replica pe care mi-o dăduse el în sala de antrenament.
– Punct ochit, punct lovit, a murmurat. Pun pariu c-o să aflu eu, mai devreme sau mai târziu.
– Pun pariu că n-o să afli nimic.
– Mai vedem noi! a spus el. M-a cercetat iar din cap până-n picioare, plecându-și apoi capul.
M-am răsucit și am dat cu ochii de Misha.
– Zayne. Tonul lui Misha era neutru.
– Misha.
M-am încruntat.
Misha s-a întors spre mine.
– Thierry vrea să ne vedem în casă. Ajunge în câteva minute.
– Bine. M-am uitat la Zayne, care ne privea curios. Senzația aia stupidă mi se cuibărise în stomac.
– Ne mai vedem, mi-a zis el, și am știut că așa va fi.

Eu și Misha am ajuns în casă înaintea lui Thierry și l-am așteptat în biroul lui.
– Trebuie să stăm de vorbă înainte să ajungă, m-a anunțat Misha.
M-am trântit în scaunul capitonat și moale din fața mesei de lucru masive. De obicei, acolo ședea Thierry.
– Despre ce?
– Trebuie să ai grijă cu el.
– Cu cine? am întrebat, deși știam prea bine la cine se referea.
– Cu Zayne. I-a lătrat numele.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am ridicat din sprânceană.

– Două chestii.

Ochii lui Misha s-au îngustat. S-a sprijinit de masa de lucru a lui Thierry.

– Unu: am avut deja discuția asta. Nu trebuie să mă avertizezi în privința lui. Nu se pune problema să devenim prieteni buni. Pleacă peste câteva zile. O senzație ciudată de dezamăgire mi s-a aprins în piept, și nu am înțeles nici pe departe de ce, pentru că vorbisem de doar câteva ori cu Zayne și ne petrecuserăm mai tot timpul insultându-ne reciproc.

– Câteva zile înseamnă deja prea mult.

– Așa, păi afirmația ta mă face să-ți pun cea mai importantă întrebare a serii: ce problemă ai tu cu el? Și nu poate fi faptul că am vorbit cu el. Doar dacă nu ești îndrăgostit de mine în secret și ești gelos.

– Nu-l cunoști, a zis Misha, cu o față lipsită de orice expresie.

– Nici tu. Tot ce-ai spus e că ar fi o persoană rea și că nici clanul lui nu are încredere în el, ceea ce e lipsit de sens. Dacă era așa, de ce l-ar fi luat cu ei?

Aruncând o privire spre ușă, Misha și-a trecut mâna prin coama de păr roșcat.

– Ai remarcat ceva ciudat la el?

Remarcasem multe, dar am păstrat gândul pentru mine.

– Detalii, te rog.

– Ochii lui. Poate că nu ai fost suficient de aproape să-i vezi ochii...

– I-am văzut, l-am întrerupt. Sunt puțin diferiți.

– Puțin diferiți?

– Sunt mai deschiși la culoare.

– Ai mai văzut tu Gardian cu ochi ca ai lui? Avem cu toții ochi de aceeași culoare, Trin. Așa suntem făcuți.

– OK. Faptul că are ochii altfel e ciudat, dar care-i faza? Discriminăm Gardienii cu ochi deschiși la culoare?

– Nu fi proastă! s-a răstit el. Nu există alt Gardian ca el.

– Și nici altă creatură ca mine, am subliniat eu.

– Nu e același lucru. Nici pe departe, m-a contrazis Misha. Uite, ochii lui sunt așa pentru că... și-a pierdut o parte din suflet.

Dintre toate lucrurile pe care m-aș fi așteptat să le spună Misha, ăsta nu se număra printre ele.

– Ce? M-am aplecat în față, cât pe ce să cad de pe scaun.

Misha s-a uitat iar la ușă.

– Nu cunosc detaliile, însă clanul lor a crescut o fată pe jumătate Gardian, pe jumătate demon.

– *Po fim*? am șoptit apăsat. Cum de n-am știut până acum?

– De ce să-ți fi spus cineva?

– Pentru că... OK, n-am niciun motiv întemeiat. Am cedat, și mi-am amintit imediat că Zayne spusese că nu fusese singurul copil crescut în avanpost. Se referise la fata aceea? Te rog să continui.

– Fata era fiica lui Lilith.

– *Acea* Lilith?

Misha a încuviințat, iar eu am clipit încet. Lilith era mama multor demoni foarte periculoși – creaturi care puteau răpi un suflet dintr-o atingere. Se numeau Lilini, și ceva îmi era straniu de familiar la povestea asta. Cu câteva luni în urmă, îi auzisem pe Matthew și pe Thierry vorbind despre creaturile alea. Era cam în perioada în care murise tatăl lui Zayne.

– Nu cunosc mai multe detalii, însă el și-a pierdut o parte din suflet, a continuat Misha.

Cufundându-mă iar în scaun, încercam să găsesc o logică.

– Adică... nu are suflet?

– N-am spus așa ceva. Dacă nu avea, nu cred că mai era în viață. Clanul l-ar fi ucis.

„L-ar fi ucis."

Ca pe un animal turbat.

– Atunci ce vrei să spui, Misha? am întrebat, înfiorată.

– De ce crezi că nu este conducătorul clanului? Doar e fiul liderului de dinainte. A fost crescut să preia conducerea, și nu a luat-o.

Îl întrebasem asta pe Zayne și încă mi se părea că mă purtasem ca o puștoaică băgăcioasă.

– Poate așa a vrut el.

Misha m-a privit de parcă eram proastă.

– Mă îndoiesc. În mod evident, clanul lui nu are încredere suficientă în el, mai ales pentru că încă este prieten cu demonul.

– Cu fata pe jumătate Gardian? Nu puteam înțelege așa ceva. Nu știusem că introducerea elementului A în locașul B între un Gardian și un demon poate da naștere unui copil.

– Fiica lui Lilith, m-a corectat el. Și se spune despre Zayne că e mână-n mână cu demonii.

– Serios? Am râs. Era absurd. Nu doar pentru că mi se părea o nebunie să crezi așa ceva despre un Gardian, ci și pentru că niciun demon nu se apropia de un Gardian, dacă avea de ales. Fiica lui Lilith era cu siguranță excepția, fiind pe jumătate Gardian. De unde ai auzit toate prostiile astea?

– Nu ești singura care aude lucruri. I-am auzit pe Matthew și pe Thierry discutând, cu luni în urmă, când s-au întâmplat toate astea. Nu sunt prostii, Trin.

Am început să îmi rod unghia.

– Nu arată de parcă i-ar lipsi o parte din suflet.

– Și cum arată cineva, dacă-i lipsește o parte din suflet?

– Să zicem, rău? am sugerat. Zayne nu pare genul dur.

– Nu în asta constă cea mai importantă reușită a răului? Că se ascunde adesea după vălul inocenței?

Aici avea dreptate.

Nu știam ce să cred. Poate că lui Zayne chiar îi lipsea o parte din suflet. Poate că nu era de încredere, ca lider de clan; și poate, mai mare nebunie, chiar fraterniza cu demonii.

Misha avea dreptate. Răul se deghiza adesea în hainele nevinovăției.

Trebuia să am grijă cu Zayne, mai ales ținând cont de riscuri, dar ce îmi spusese Misha doar îmi sporise curiozitatea în privința lui.

Thierry a apărut la scurtă vreme, și nu era singur. Adusese cu el o întreagă echipă, care nu îl includea doar pe Matthew (pe care nu eram surprinsă să îl văd), ci și pe Nicolai.

Prezența lui m-a șocat.

L-am privit pe Misha cu ochi mari. Nu-i spusese lui Thierry ce discuție urma să purtăm? Misha arăta la fel de surprins ca mine.

– Poți să închizi ușa, Nicolai? a spus Thierry, străbătând camera și așezându-se la birou. I s-a alăturat Matthew, care a rămas în picioare în dreapta lui. Mi-a spus Misha că vrei să stai de vorbă cu mine și că nu suportă amânare.

– Da, însă... M-am oprit, privindu-l pe Nicolai, care tocmai se așeza lângă mine.

– Nu cred că Trinity l-a cunoscut pe Nicolai, a intervenit Matthew. Părul roșcat îi cădea pe frunte.

– Nu ne-am cunoscut. Nicolai mi-a zâmbit. Sunt încântat de cunoștință.

– Și eu. Deruta mea atingea cote maxime. M-am uitat iar la Thierry. Nu pricep.

– E în regulă. Poți vorbi în fața lui Nicolai, mi-a zâmbit Thierry fără tragere de inimă.

Sprâncenele lui Misha s-au ridicat.

Nu înțelegeam ce se petrece.

– Nu sunt sigură...

– Să fii. Nicolai înțelege că tot ce aude aici nu va părăsi acești patru pereți.

– Firește, a încuviințat Nicolai.

– Ce ai să ne spui? m-a îndemnat Matthew.

L-am privit pe Misha. Se încrunta atât de rău, încât am crezut că-i va plesni fața.

– Am văzut... Am inspirat adânc. Începuse să îmi bată foarte tare inima. Am văzut o stafie în fața salonului, în seara asta.

Capul lui Nicolai s-a rotit spre mine.

– Pardon?

M-am uitat lung la Thierry, fără să știu ce să spun.

– Trinity vede stafii și spirite, a explicat Thierry calm, de parcă i-ar fi spus lui Nicolai că puteam să merg cu spatele, în timp ce îmi atingeam ritmic burta și mă mângâiam în cercuri pe cap. Atât.

Am priceput mesajul nerostit.

– Da? Nicolai se holba la mine, lucru de care îmi dădeam seama, fără să mă uit la el.

– Da. M-am afundat în scaun, simțindu-mă ca o insectă analizată la microscop.

– Nu cunosc pe nimeni care să fie în stare de așa ceva.

Am schițat un zâmbet, stânjenită dincolo de orice limite.

– Așa mă gândeam și eu, a murmurat Matthew.

Mi-am întors capul în direcția lui, și mi-a făcut cu ochiul. Nu aveam idee despre ce era vorba, dar am știut imediat că se întâmpla ceva, și că avusese loc o schimbare importantă din moment ce Thierry trecuse de la „ei nu trebuie să afle niciodată nimic“ la dezvăluirea uneia dintre abilitățile mele.

Rozându-mi unghia de la degetul mare, mi-am îndreptat atenția asupra lui Nicolai, și da, el încă se uita lung la mine.

– Trinity, te rog să continui, m-a îndemnat Thierry.

Mi-am întors privirea de la Nicolai.

– Stafia. Era un bărbat ucis de un demon. Și nu de un Călău.

Încordarea a cuprins încăperea ca un clește, iar Thierry a spus:

– Să auzim.

Le-am relatat tot ce îmi povestise Wayne.

– De unde știi c-a fost un demon, și nu un animal? a întrebat Matthew. Sunt urși în munții ăștia.

– Singurul animal care i-ar fi putut face așa ceva ar fi fost un chupacabra, și ultima dată când am verificat nu era real.

– Chupacabra, a repetat Nicolai, clătinând din cap.

Matthew s-a aplecat în față, sprijinindu-se de birou.

– Acum câtă vreme a murit?

– Nu sunt sigură. Era prea derutat ca să-mi poată spune, dar prima oară l-am văzut în ziua în care au ajuns ei. M-am uitat la Nicolai. Și a dispărut înainte să pot vorbi cu el, însă nu cred c-au trecut mai mult de câteva zile.

– Suficient pentru ca demonul să fi descoperit comunitatea. Matthew l-a privit pe Thierry.

– Iar foișorul de foc abandonat e la doar câțiva kilometri de noi, le-a amintit Misha. Dar s-ar fi putut întâmpla în perioada în care ne-au vizitat Călăii.

Nicolai nu a părut deloc surprins când s-a pomenit de ei, așa că fie Thierry, fie Zayne îl puseseră la curent.

– E posibil ca tipul să fi fost mort de atâta vreme? a întrebat Thierry.

– Nu sunt medic legist și nici nu joc un rol într-un serial de genul ăsta, așa că nu-ți pot spune ora decesului. E posibil să fi fost înainte sau după Călăi, am zis.

– Trimitem azi o echipă să cerceteze zona. Thierry s-a ridicat. Nu vreau să vorbiți cu nimeni despre asta, nici măcar cu Jada. Ați priceput? Nu vreau să creez isterie degeaba.

– Am înțeles, a zis Misha, iar eu am încuviințat.

Am plecat apoi, și am urcat în dormitorul meu, cu Misha după mine. Am deschis ușa și am știut că era ceva în neregulă.

În cameră era ca în congelator.

Mi-am rotit privirea și am văzut perdelele fluturând deasupra șezlongului crem.

– Alună, am mormăit, și m-am grăbit la geam. Am dat perdelele la o parte și l-am închis.

– Stafia asta e tare ciudată.

– Nu mai ciudată decât ce s-a petrecut mai devreme. Nu-mi vine să cred că Thierry m-a pus să vorbesc în fața lui Nicolai. M-am trântit pe pat. Se întâmplă ceva, Misha.

– În mod normal, ți-aș spune că ești paranoică, dar ai dreptate. S-a sprijinit de ușă. A fost foarte ciudat.

– Da, așa este. M-am uitat la el, frecându-mi coapsele cu palmele. Să știe că pot vedea spirite și stafii nu e mare lucru, dar...

– Dar este cu un pas mai aproape de a afla ce ești.

Nu puteam să dorm.

Probabil fiindcă nu era nici ora 23:00, și, de obicei, nu-mi trecea prin cap nici măcar să mă bag în pat înainte de miezul nopții, dar mă simțeam... ciudat.

Din nou.

Eram neliniștită. Agitată. Nervoasă.

Și nu știam de ce.

Nu acceptasem propunerea lui Misha de a merge la Groapă. Eram surprinsă că lumea se adunase acolo, dar poate Ceremonia se încheiase mai devreme. Cine știe? Tot ce știam era că Misha voia să meargă la Groapă, fiindcă se întâlnea, probabil, cu Alina, așa că iată-mă aici, simțindu-mă...

Neliniștită.

Agitată.

Nervoasă.

În așteptare.

Nu înțelegeam ultima senzație – și nici pe celelalte, dar așa mă simțeam. Așteptam să se întâmple ceva. De parcă totul urma să se schimbe.

Sau se schimbase *deja* ceva.

Întinsă în pat, m-am uitat la stelele care sclipeau blând și am ridicat un picior. Îmi bătea inima prea repede, de parcă eram în mijlocul unei sesiuni de antrenament cu Misha, deși, în ultima oră, nu făcusem altceva decât să zac în pat. Înainte de asta, plecasem în căutarea lui Alună, dar am presupus că era în salon, trăgând cu ochiul la Zayne.

Zayne.

Of!

M-am plesnit cu palmele peste față și le-am lăsat să-mi alunece pe chip. Oare flirtase cu mine? Pe bune? Nu că mai conta. Când pleca, avea să fie pentru totdeauna, și urma să plece curând. Ceremonia finală era peste trei zile.

Aveam lucruri mult mai importante la care să mă gândesc.

M-am rostogolit pe o parte, cu ochii larg deschiși. O mie de lucruri îmi asaltau mintea. Eram îngrijorată de motivul pentru care fusese ucis Wayne și dacă grupul plecat în recunoaștere găsise ceva. Nu simțeam niciun demon, ceea ce nu însemna decât că nu era unul aproape de ziduri.

Mă tot gândeam la Thierry și la Matthew, care îl aduseseră pe Nicolai la întâlnire, informându-l despre ce puteam vedea, iar asta depășea limitele ciudățeniei absolute.

Mă întrebam și dacă lui Zayne chiar îi lipsea o parte din suflet.

Nici gând să adorm prea curând.

Nu.

M-am ridicat în capul oaselor, m-am dat jos din pat și am aprins lampa de pe noptieră. Am clipit până ce mi s-au obișnuit ochii cu lumina. Am apucat o pereche de colanți și i-am îmbrăcat, apoi mi-am pus o bustieră sport și am înșfăcat un hanorac, furat de la Misha cu mult timp în urmă. Era larg, aproape ca o tunică, dar îmi plăcea, fiindcă era comod și mirosea a cuișoare, ori de câte ori îl spălam.

Am ieșit din dormitor și am coborât scara. Am trecut pe lângă biroul lui Thierry și am văzut o lumină strecurându-se pe sub ușile duble, capitonate. Am auzit voci: a lui Matthew, a lui Thierry și o a treia. Dar nu înțelegeam ce-și spuneau.

Alte întâlniri cu ușile închise.

Dacă Alună ar fi fost prin zonă, l-aș fi trimis să facă pe spionul. Îi plăcea la nebuie. Spunea că-l făcea să se simtă ca Davey Osborne[8], deși nu aveam idee cine era tipul. Cred că cineva din anii ’80. Alună era, însă, atât de curios în privința musafirilor, încât nu se mai sătura să mișune prin salon.

Am pornit spre ușa din spate și am traversat curtea interioară, urmând aleea bine-cunoscută, pe care nu aveam nevoie de văz ca să o străbat, fiindcă o făcusem deja de sute de ori. Am tras de mânecile lungi în jos cât am putut și mi-am împreunat brațele pe lângă corp pentru a mă proteja de aerul rece al nopții. Am ajuns lângă zidul de piatră, mai mic decât cel care înconjura tabăra. Acesta mărginea unul dintre parcurile mai mari, împădurite.

La capătul zidului era Groapa.

M-am îndreptat spre luminișul unde se afla aceasta. Mirosul de lemn ars m-a învăluit. Râsetele și zumzetele conversației se amestecau cu muzica.

Am rămas la marginea poienei și am privit flăcările, care dansau sub cerul nopții. Ce naiba făceam? Mă băgam între Misha și Alina? Dacă apăream, Misha ar fi fost preocupat de mine, nu de ea. În loc să se simtă bine.

Dacă nu-și dorise să fie conectat cu mine?

În clipa în care mi-a apărut gândul în minte, am vrut să-l șterg cu o perie de sârmă. Niciunul din noi nu avusese de ales, nici eu, de la naștere, și nici Misha, din clipa în care mă cunoscuse. Misha îmi spusese că o considera o onoare, și îl credeam, dar nu însemna că era și ceva ce își dorea.

Simțind că mi se face greață, m-am rotit pe călcâie și am pornit înapoi spre casă. Poate că Thierry și Matthew terminaseră discuția din birou și puteam vorbi cu ei.

Sau poate mă târam în pat și mă forțam să adorm. Suna amuzant rău.

La jumătatea drumului de întoarcere, m-am oprit și am privit cerul. Era o noapte frumoasă, senină. Vedeam patru sclipiri slabe. Stele. Am închis ochiul drept. Corecție: vedeam trei sclipiri slabe. Cred că erau mai multe. Tot cerul era plin de stele, probabil, și cine știe, dacă priveam suficient...

Am auzit pașii în urma mea și, în loc să lovesc, așa cum făcusem cu câteva seri în urmă, am vrut să mă întorc.

Ceafa mi-a explodat de durere, care mi-a străbătut șira spinării, mi-a scurtcircuitat simțurile și m-a blocat complet.

Am căzut.

Personaj din filmul american de spionaj *Mantia și pumnalul (Cloak and Dagger)*, din 1984 (n.red.)

10

Genunchii mi-au trosnit pe trotuar, iar palmele mi s-au julit de suprafața dură.

„Respiră."

Așa mi-am spus în timp ce mă forțam să țin ochii deschiși, însă durerea care îmi pulsa în corp, laolaltă cu greața, mă copleșeau. „Respiră. Nu leșina. Respiră." Vederea îmi era mai slabă ca de obicei, și m-am zbătut să nu cedez întunericului care amenința să mă înghită.

Un braț m-a apucat de talie. Un vârtej de aer s-a creat în jurul meu și cineva m-a ridicat de la pământ. În mintea mea am știut... *am știut* ce mă prinsese. Nu am simțit că era un demon, și nici vreun om nu m-ar fi putut ridica așa.

„Gardian."

M-au lovit amintiri de acum un an. Ochii mari, căprui, ai mamei, plini de groază, când și-a dat seama ce era pe cale să se întâmple. Fuseserăm prinse pe picior greșit și trădate.

„Nu era posibil."

Doar nu se întâmpla *din nou*.

Teama m-a săgetat ca o împușcătură, punând în mișcare anii de antrenamente și împingându-mă dincolo de panică și durere. Am lăsat un picior în pământ și am lovit cu celălalt în spate, nimerind pulpa atacatorului.

Am fost răsplătită cu un icnet de durere, iar brațul s-a relaxat în jurul meu. M-am lăsat moale în strânsoarea lui, iar greutatea mea l-a dezechilibrat. Mi-a dat drumul să cad la pământ, cu dinții clănțănind. Am răzbit din nou prin durerea surdă care mi se răspândea din creștet până-n tălpi și prin starea de confuzie subită. M-am rostogolit și am sărit în sus, răsucindu-mă.

Am văzut o mască – una dintre măștile acelea de plastic alb, de păpușă, cu obrajii roșii și un zâmbet mare, roz.

– Ți-aș recomanda să apelezi la primul-ajutor. M-am împleticit înapoi un pas, tremurând.

Gardianul era în formă umană. Mi-am dat seama, pentru că a început să se preschimbe, în timp ce mă ataca. Tricoul închis la culoare i s-a rupt de-a lungul umerilor, făcând loc aripilor și dezvelindu-i pielea cenușie.

Era rău. Foarte rău. Chiar dacă aș fi avut pumnalele (dar nu le aveam), după ce pielea i se întărea, mă confruntam cu o luptă complet diferită.

Am făcut o fentă spre stânga când a dat să mă apuce. Răsucindu-mă, m-am îndoit de mijloc și am lovit. Piciorul meu i-a atins fața, dându-i capul pe spate și crăpându-i masca de plastic, care a început să-i alunece. Dar nu distingeam nimic, dincolo de umbrele întunecate de sub ea.

S-a dat un pas înapoi și a lovit. Era prea mult, prea repede, din laterală, o zonă vulnerabilă pentru mine. Am făcut un salt în spate când mâna i s-a transformat și i-au apărut niște gheare ascuțite ca o lamă. Gardianul m-a prins de mânecă. Materialul s-a rupt și o durere pătrunzătoare mi-a săgetat umărul.

O căldură umedă mi s-a scurs pe braț când m-am răsucit din strânsoare. Am simțit un fior de teroare pură. Teama nu era cauzată de rană sau de faptul că mă urmărea un Gardian, ci de sânge.

Sângele meu.

Aroma lui a umplut aerul și s-a ridicat în văzduh – un miros dulce, metalic, care nu putea fi ascuns.

Avea să-i atragă, și simpla conștientizare a declanșat în mine acea putere adânc ascunsă pe care, de la naștere, fusesem învățată să o țin sub control până când avea să o dezlănțuie tatăl meu – să o *elibereze*.

– Nu! am șoptit, chiar dacă nu avea sens. Fusese declanșată și nu o mai puteam opri.

Puterea și o fierbințeală a o mie de sori mi s-a aprins în piept, mi-a alergat prin vene ca o furtună și a aprins fulgerul.

Harul meu a ieșit la suprafață, a preluat controlul, în timp ce încercam să îl opresc, în timp ce încercam să mă gândesc la iarnă, la dimineți reci și la grindină. N-a funcționat.

L-am simțit.

O toropeală mi-a traversat brațul și o lumină albă mi-a umplut colțurile ochilor.

– Ar trebui să fugi.

Gardianul nu m-a ascultat.

Din brațul meu a erupt o flamă albă, care mi-a explodat din palmă, iar degetele mi s-au curbat în jurul mânerului fierbinte care se forma. Greutatea sabiei îmi era familiară, chiar dacă o mai chemasem o singură dată. Focul a țâșnit din muchiile tăioase, în timp ce aerul trosnea și sfârâia.

Aripile i s-au desfăcut, iar eu am ridicat sabia. Flăcările s-au arcuit când am lovit cu ea, nimerindu-l în umăr. Pielea unui Gardian era aproape impenetrabilă. *Aproape*. Sabia a intrat prin el ca un cuțit fierbinte prin unt, arzându-i pielea și sângele înainte să se poată vărsa în aer, tăindu-l în două în timp ce focul justițiar îl consuma până să poată măcar striga.

În câteva secunde, nu mai rămăsese nimic din Gardian decât o grămăjoară de cenușă, luminată de sabia care ardea. Doar masca pe jumătate arsă mai era întreagă.

Harul s-a retras, iar sabia s-a strâns în sine, devenind fuioare de fum și un praf de lumină aurie, care s-a evaporat în vânt.

Îmi curgea un firicel de sânge din nas.

Încet, m-am ghemuit și am luat de jos masca distrusă. În clipa în care degetele mele au atins-o, plasticul s-a făcut praf, amestecându-se cu cel de pe jos.

– Ups! am șoptit, și m-am ridicat.

M-am cutremurat. Am făcut un pas în spate. Sânge... Îmi curgea pe brațul stâng, de pe vârfurile degetelor, pe trotuar.

Era foarte, foarte rău.

Trebuia să ajung imediat la Thierry. Trebuia să rezolvăm lucrurile înainte să fie prea târziu. Devenise o prioritate, mult mai importantă decât să ne dăm seama de ce un Gardian încercase iar să mă ucidă.

M-am răsucit și am alergat mai repede ca niciodată, și nu am încetinit nici când fiecare pas îmi făcea bătăile inimii să pară că un toboșar își găsise adăpost în craniul meu. Nu am încetinit și nu am cedat întunericului care mă urmărea. În situația în care leșinam și nu ajungeam la Thierry, și sângeram în continuare, aveau să vină.

Mai ales dacă ceea ce îl ucisese pe Wayne se afla încă prin apropiere. Aveau să apară cu miile.

Am ajuns la marginea zidului care-mi împrejmuia casa și am...

M-am izbit de ceva tare și cald. Ceva care mirosea a mentă.

„Zayne."

M-am împleticit în spate.

– Ce naiba?! a exclamat el, prinzându-mă de mână – de brațul rănit. Mi-am înăbușit strigătul. Trinity?

M-a tras spre el atât de repede, că nu m-am putut opune. M-am izbit de pieptul lui până să apuc să mă îndepărtez. M-a prins de celălalt braț. Mirosul

de mentă învăluia izul metalic al sângelui meu. Privirea mea sălbatică i-a aterizat pe chip, dar era prea întuneric ca să îl pot vedea.

– Fir-ar să fie! am șoptit, simțind că mi se face greață. Ești ca un zid – un zid cald și dur.

– Un zid cald și dur? Stai așa. Îngrijorarea i se simțea în voce. Sângerezi. La naiba! Sângerezi rău.

Eram conștientă că mă atingea, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

– Cam așa ceva.

– Cam așa ceva? Ce-ai pățit? Zayne m-a ținut mai departe de braț, iar mânia s-a alăturat îngrijorării. Cine ți-a făcut asta?

Am dat să răspund, dar m-am abținut.

– Nu știu.

– Nu știi?

– Nu. Am înghițit nodul care mi se ridicase în gât. Trebuia să vomit. Sau să leșin. Poate ambele. Trebuie să... să îl văd pe Thierry.

– Cred că ai nevoie de un medic. Mi-a atins obrazul cu mâna, și am simțit din nou fiorul acela ciudat. Am tresărit. Scuze, a venit răspunsul. E în regulă. O să fie bine.

Nu eram foarte sigură.

– Nicolai! a strigat el. Am simțit din nou că amețesc. Nu era singur. Minunat! Cum le puteam explica toate astea? Avem probleme.

– Nu sunt probleme, am murmurat, conștientă că liderul clanului din D.C. ni se alăturase.

– Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat Nicolai.

– Am avut un accident.

– Cu o drujbă? a întrebat Zayne. Te doare în altă parte?

– Sunt bine. M-am retras. Aveam o senzație ciudată în picioare. Trebuie doar să ajung acasă. Matthew... mă poate ajuta.

– Trinity...

– Trebuie să-l văd... Lumea s-a clătinat. Uau!

– Uau, ce? Degetele lui desfăcute evantai îmi atingeau din nou obrazul, alunecându-mi pe gât, prin păr. În ciuda faptului că îmi venea să vomit, m-am cutremurat, ca răspuns la alunecarea lentă a pielii lui pe a mea. Sângerezi și din zona capului.

Serios? N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Gardianul încercase să îmi crape capul.

– Trebuie doar să...

– Nu cred că se simte bine, a zis Nicolai, cu îngrijorare în glas.

Zayne a făcut un pas spre mine. Căldura corpului lui mă atrăgea. Senzația ciudată din picioare mi s-a întețit, și lumina pe care o puteam vedea s-a stins. Cred că m-a strigat pe nume.

În clipa următoare, nu mai eram în picioare. Eram... purtată. Obrazul meu se odihnea pe pieptul lui *Zayne*.

Ce mama naibii?

– Lasă-mă jos! am spus, încercând să ridic capul, dar mă simțeam ciudat. De parcă ar fi cântărit o tonă.

– Nu te las. Făcea pași mari și rapizi. Tocmai ai leșinat, și chiar nu vreau să trebuiască să te prind iar.

Eram derutată.

– Nu am... n-am leșinat.

– O să te cerți cu mine când am văzut cu ochii mei cum ai căzut ca un sac de cartofi?

Sac de cartofi? Era... flatant, ce să zic!

– N-am leșinat în viața mea.

– Există un precedent pentru orice.

Am încercat să-mi dau seama unde ne aflam, dar nu era suficientă lumină.

– Unde suntem? Unde e Nicolai?

– S-a dus înainte să-l aducă pe Thierry. N-am idee unde ar putea fi un spital. Dacă aș ști, acolo te-aș fi dus.

Strângând din ochi, am încercat să nu mă gândesc la faptul că eram purtată în brațe de Zayne, care nu era doar cel mai atrăgător tip din câți cunoșteam, ci..

– Miroși.

– Ce? Am icnit printre dinții încleștați. Mi s-au deschis ochii. Eram sub reflectoare acum, iar Zayne se uita la mine, mergând mai departe. Sângerez de moarte, și tu îmi spui că miros?

– Credeam că ești bine, a zis.

– Nu... nu miros.

– Ba da. Părea confuz. Miroși a înghețată.

Am clipit, gândindu-mă că lovitura la cap îmi afectase auzul.

– Poftim?

– Serios. Un râset scurt l-a scuturat pe Zayne. Nici măcar nu știam că are vreun miros, dar într-adevăr avea. A vanilie și zahăr, a continuat, și nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios sau nu.

– Nu miros a înghețată, am mârâit. Și lasă-mă...

– Trinity! Thierry mi-a răcnit numele atât de tare, încât eram sigură că-l auziseră până și cerurile. Și iată-l lângă noi. Mi-a atins obrazul. Dumnezeule! Adu-o înăuntru, acum!

Zayne nu avea nevoie să i se spună de două ori. A urcat scările, și am trecut prin ușa deschisă. L-am văzut în treacăt pe Matthew. Se grăbea, cărând după el trusa medicală cu calmante, speram eu, foarte puternice.

– A fost Clay? a întrebat Thierry.

Zayne s-a încordat.

– Cine naiba e Clay?

Mi-a săltat inima-n piept. Ar fi fost în stare de așa ceva doar pentru că-l aruncasem pe geam? M-am gândit la ce-mi spusese atunci, lângă Groapă. „Într-o bună zi." Era un soi de avertisment.

– Nu știu. Nu știam sigur cât de multe puteam dezvălui, cu Zayne de față, și nu aveam idee unde era Nicolai. Nu am văzut cine era, dar nu e... M-am uitat la Thierry, încercând să-l fac să înțeleagă ce nu puteam spune.

Ochii lui s-au mărit ușor, și mi-am dat seama că înțelegea.

– Of, Trinity! a șoptit el. Când?

I-am spus unde și când și am șoptit:

– Îmi pare rău.

– Ce ți-am spus eu? m-a întrebat, atingându-mi fruntea.

– Nu știu, am șoptit. Îmi spui multe.

Chicotitul lui Thierry era gutural.

– Data viitoare când îți ceri scuze pentru ceva ce nu poți împiedica, am să repet întrebarea.

A ajuns și Matthew, dându-l pe Thierry la o parte. M-a cercetat cu privirea, oprindu-se asupra brațului lipit de pieptul lui Zayne.

– În ce te-ai băgat de data asta, Trin?

– Într-un mic necaz.

Buzele lui Matthew s-au arcuit.

– Micile necazuri nu te ocolesc deloc, așa-i?

– Niciodată, am șoptit.

– O poți ajuta? ne-a întrerupt Zayne, și privirea mi-a alunecat spre el. M-am uitat în sus și nu mi-am mai putut-o dezlipi. Mă fixa, la rândul lui, cu maxilarul încordat. Pentru că eu cred că va sângera pe mine până la moarte.

Am început să mă încrunt. Nu trebuia să sune de parcă era... deranjat.

– Nu eu te-am pus să mă ridici în brațe.

– Ar fi trebuit să te las să zaci acolo?

– Da, am spus, sfidătoare. Și nu zăceam. Aproape că m-ai răsturnat.

– Tu ai dat peste mine.

– Pentru că te ascundeai după un zid!

– Nu, și știi foarte bine că nu eu sunt cel care se ascunde pe unde apucă! Pe fața lui Zayne se putea citi confuzia. Ai fi preferat să te las acolo?

– Mai bine o făceai, decât să te plângi că sângerez pe tine.

– Ești atât de... enervantă!

M-am uitat urât la el.

– Sper că ți-am pătat hainele.

I-au tremurat buzele, iar privirea glacială i s-a înmuiat.

– Sunt convins că asta ai reușit deja.

– Perfect, am mormăit.

– Îmi dau seama că nu e pe moarte, dacă încă se ceartă. Adu-o în bucătărie! a spus Matthew. E mai ușor de curățat mizeria de după.

Zayne l-a urmat pe Matthew pe hol, iar eu... încă mă uitam la el. Iar el... încă se uita la mine. Nu aveam idee cum de nu se lovea de un perete.

– Unde e Misha? a întrebat Thierry, din spatele lui Zayne.

Zayne a clipit.

– E... ocupat, am spus.

– Inacceptabil! Thierry a țâșnit înainte.

Mi-am desprins privirea de a lui Zayne.

– Nu e vina lui...

– Ar trebui să fie cu tine, a răcnit Thierry, făcându-mă să tresar. Are *o singură* misiune. A despicat aerul cu palma. Una! Atât.

Brațele lui Zayne s-au încordat.

– Poate reduci puțin volumul?

Ducele și-a răsucit capul spre el.

– Pardon?

– Nu cred că strigătele o ajută pe Trinity acum. Zayne l-a privit în ochi pe Duce, care se uita la el nevenindu-i să creadă, iar eu am decis că nu era chiar

atât de enervant. O faci să tresară de parc-ar fi un pește muribund.

OK. Era enervant.

Matthew a apărut în fața mea, dând două scaune la o parte.

– Zayne are dreptate, Thierry. Ai timp să urli mai târziu. Pune-o aici!

– Pe podea? Zayne a ezitat. Un pat sau măcar o canapea ar fi mai comodă.

– Ar fi, dar eu am nevoie să stea întinsă pe jos, a zis Matthew. Acum.

– Podeaua e OK, am spus, cu ochii la trusa medicală de pe scaun.

Pentru o clipă, am crezut că Zayne nu avea să asculte, dar a îngenuncheat. M-a așezat cu grijă pe o pătură. M-am așteptat să se retragă, dar nu a făcut-o. Am fost surprinsă că a rămas lângă mine.

– Bun. O să fac în așa fel încât să nu te doară, Trin, a spus Matthew, dar eu mă holbam iar la fața lui Zayne. Trebuie să îți văd brațul și apoi...

– Capul, a răspuns Zayne în locul meu, și am simțit că mă pierd în ochii lui albaștri. Dintr-odată, îmi aminteam de ochii cuiva. Nu-mi dădeam seama de ai cui, dar știam că mai văzusem ochi ca ai lui. Sau poate că pierderea de sânge îmi stârnea imaginația. Îi sângerează capul și nasul.

– Mersi. Mișcările lui Matthew erau blânde și rapide, în timp ce îmi dezlipea de pe braț fâșiile de material. O să ai nevoie de copci.

Privirea lui Zayne a alunecat spre creștetul capului meu.

– Doamne! A fost... lovită cu ghearele. Pe față i-a tresărit un mușchi când s-a uitat la Thierry. De ce să fi fost *zgâriată* aici?

– Cheamă-l pe Misha! a poruncit Thierry cuiva pe care nu-l vedeam. Află ce naiba face de e atât de ocupat. Am nevoie să îl găsească cineva pe Clay și să se asigure că e încă... prin preajmă. Duceți o echipă în parc să curețe sângele. *Acum*!

– Clay? a repetat Zayne, uitându-se în ochii mei. E Gardianul de la Groapă, care-ți făcea probleme?

Nu i-am răspuns.

– Dacă a fost el, am scăpat de-o grijă, a comentat Matthew, încet.

Zayne nu a comentat, pentru că știa, bănuiesc, la ce se referea Matthew. Dacă fusese Clay, era mort ca un cui de sicriu. Matthew și-a strecurat degetele sub capul meu și a pipăit. Am tresărit și am strâns din ochi de durere.

– Tu! a poruncit Thierry. Am nevoie de hainele tale.

– Ce? a exclamat Zayne.

– Nu vreau să repet. Am nevoie să-ți scoți hainele. Acum. Trebuie distruse.

Uau! Am deschis ochii. Dacă avea de gând să se dezbrace, mă transformam în Alună. Nu mai aveam rușine. Dacă muream în urma pierderii de sânge, măcar apucam să văd ce se ascundea sub bluză.

Eram o persoană demnă de milă.

– De ce trebuie să-mi distrugeți hainele? a întrebat Zayne.

– Fă cum ți se spune! l-a întrerupt Nicolai, și, uau!, uitasem că era și el acolo. Sunt convins că îți va oferi haine de schimb și niște răspunsuri.

Nu credeam că vor obține răspunsurile dorite.

– Nu sunt răni grave, dar o să ai nevoie de copci la braț. Matthew mi-a așezat capul la loc și s-a întins după trusa medicală. O să-ți dau ceva să te adoarmă, bine? Nu e recomandat să fii trează.

– OK. M-am uitat la Zayne, fiindcă nu voiam să văd acul ăla. Deloc. Nu-mi plăceau acele.

Zayne își odihnea pe genunchi mâinile acoperite de sângele meu.

– Cred că majoritatea oamenilor nu le suportă.

Am înghițit în sec când degetele lui Matthew au trecut peste încheietura brațului meu.

– Ție pare să-ți placă.

– Pentru că sunt ca un ghimpe în coastă?

Râsetul meu s-a încheiat cu un icnet scurt, când am simțit înțepătura.

– Tu ai zis-o.

– Ești în regulă?

– Mda. Am clipit lent, simțind valurile de căldură care-mi urcau pe ceafă și mi se revărsau în cap. Tu?

– Mda.

– Bine. Dacă leșini, s-ar putea să cazi pe mine, am spus. Și nu ești chiar un fulg.

– Chiar sunt greu. Privirea lui s-a îndreptat spre Matthew și apoi s-a îndreptat iar spre mine. Tocmai începusem să văd ce făcea Matthew cu acul acela, când Zayne m-a privit iar în ochi. Vrei să afli ceva ciudat?

– Spune-mi. Am început să transpir în timp ce simțeam căldura invadându-mi pieptul.

Zayne s-a aplecat, și, când a vorbit, a făcut-o aproape în șoaptă.

– Simt că... ne-am mai întâlnit cândva, a spus, și am avut impresia că degetele lui Matthew au rămas suspendate în aer. Am avut senazația asta de

când am vorbit prima oară cu tine. Dar nu ne-am mai întâlnit, fiindcă mi-aș fi amintit.

Inima a început să-mi bată mai repede, atât cât se putea, date fiind condițiile. Avusesem aceeași senzație.

– Și eu, am murmurat. Ciudat, nu?

– Așa este, a răspuns el.

– Thierry, a spus Matthew, în șoaptă, dar n-am auzit continuarea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost perechea de ochi albaștri, spălăciți, și apoi nimic.

11

Când am redeschis ochii, fața transparentă a lui Alună plutea chiar deasupra mea.

– Am crezut c-ai murit, a spus.

Icnind, m-am lăsat să cad înapoi pe pat, departe de el.

– Doamne, să nu mai faci asta *niciodată*!

– Ce să fac?

– Asta! am țipat. Să plutești deasupra mea când dorm.

– Dar asta fac mereu.

Am căscat ochii.

– *Ce*?

– Scuze. Uită ce-am spus! A alunecat într-o parte, în afara câmpului meu vizual. Mă bucur că n-ai murit.

– Și eu. Cu gâtul și gura incredibil de uscate, m-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Eram în camera mea, și lampa de pe noptieră era aprinsă, scăldând totul într-o lumină blândă. Deasupra, stelele de pe tavan sclipeau. Chiar faci asta când dorm?

– Ții cu tot dinadinsul să-ți răspund?

M-am gândit.

– Nu.

A chicotit.

Am dat pătura la o parte și mi-am cercetat corpul.

– Cum am ajuns în pijamale?

– O doamnă te-a spălat și te-a schimbat. Cred c-au dat foc hainelor pe care le purtai. Tu erai complet dusă. Alună a plutit spre mijlocul camerei. N-am tras cu ochiul, promit. Fac asta doar cu străinii.

– Ceea ce nu înseamnă că e mai bine.

– Nu mă judeca și nu-mi pune la îndoială alegerile.

M-am uitat lung la el și m-am lăsat să cad iar pe spate, simțind că nu mai aveam tendoane între oase și mușchi. Știam că extenuarea profundă nu avea nimic de-a face cu medicamentele pe care mi le injectase Matthew.

Că tot veni vorba de medicamente... Mi-am ridicat mâneca stângă. Trei semne de un roșu turbat, lungi de vreo zece centimetri fiecare, se întindeau

pe pielea mea. Copcile erau în regulă, dar cu siguranță rămânea o cicatrice.

O cicatrice nu era mare lucru.

Conta să aflăm ce se întâmplase și de ce. Dacă nu fusese Clay, atunci... semăna cu ce pățise mama, și asta însemna că nu eram în siguranță aici.

Că nu mai eram nicăieri în siguranță.

Dacă fusese Clay? Nu aveam idee. Mă apărasem, dar Gardienii erau... Ei bine, se considerau uneori mai presus de ceea ce înțelegeam eu prin drept sau nedrept.

Mai rău, sângerasem peste tot. Dacă mai erau Călăi în zonă, sau dacă Demonul acela de Nivel Superior era prin preajmă, aveau să se transforme în ogari furibunzi și flămânzi. Să simtă sângele și să vină încoace.

Demonii tindeau să devină... canibali când găseau pe cineva ca mine. Era unul dintre motivele pentru care nimeni nu mai rămăsese în viață din neamul meu, în afară de mine.

Toate astea însemnau ceva, nu o cicatrice!

Mi-am lăsat mâneca în jos și mi-am dus mâna la burtă, în timp ce începeam să înțeleg ce se întâmplase.

Totul urma să se schimbe.

– Vine cineva, a anunțat Alună, și, o clipă mai târziu, ușa mea s-a deschis încet.

M-am sprijinit în coate. Era Thierry.

– Trin?

– M-am trezit, am spus, răgușită.

Ușa s-a deschis larg, și am văzut că nu era singur. Matthew venea în urma lui, aducând ceva ce speram să fie un pahar cu apă. Mă așteptam să apară și Misha în spatele lor, dar Matthew a închis ușa.

Ciudat!

– Cum te simți? a întrebat Thierry, aproape trecând prin Alună până să ajungă la scaunul de la biroul meu.

– OK. L-am privit pe Alună, care-și flutura brațul în fața lui Thierry, fără niciun rost. Sunt doar obosită.

Matthew s-a așezat lângă picioarele mele.

– Crezi că te poți ridica să bei niște apă?

– Aș sări pe fereastră pentru un strop de apă, am spus, ridicându-mă. Copcile mi-au limitat mișcarea.

– Ar fi interesant, a comentat Alună, în timp ce Thierry și-a împins scaunul lângă pat.

– Să nu mergem chiar atât de departe! Thierry mi-a înfoiat pernele, ca să mă pot sprijini pe ele. Cât de extenuată ești?

Thierry știa ce se întâmplă după ce-mi foloseam *harul*. Erau puține lucrurile pe care nu le știa.

– La fel ca înainte.

– Nu pare să-ți curgă sânge din nas atât de rău ca data trecută. Matthew mi-a întins paharul.

Avea dreptate. Ultima dată, sângerasem ore întregi.

Am luat paharul și am băut cu lăcomie, până când mi-a cuprins mâna cu degetele lui și mi-a îndepărtat paharul de la gură.

– Ușurel. O să ți se facă rău.

– Și o să vomiți peste tot. Alună se postase în spatele lui Thierry.

– Poți să ne spui ce s-a întâmplat? a întrebat Thierry.

Șovăitoare, am lăsat jos paharul aproape gol.

– Eram în cameră, dar... dar nu puteam dormi, așa că m-am trezit și m-am dus la Groapă, și, când am ajuns acolo, m-am răzgândit. Pe drumul de întoarcere, am auzit ceva în spatele meu. Înainte să pot vedea ce era, m-am trezit cu o lovitură în ceafă.

– Ai văzut cine a fost? a întrebat Thierry.

Am băut și restul de apă și am murmurat un „mulțumesc", când Matthew mi-a luat paharul.

– Purta mască.

Matthew s-a îndreptat de spate, iar ochii lui albaștri s-au plimbat de la mine la Thierry.

– Ce fel de mască?

– O mască de păpușă, foarte ciudată. Cu obraji vopsiți în roșu. Nu i-am văzut fața, dar știu că era Gardian. M-am pregătit pentru răspunsul la următoarea întrebare. A fost Clay?

– Încă nu l-am găsit, a zis Thierry. Nu era nici acasă, nici la Groapă.

– Deci ar putea fi el?

– Da, a confirmat Thierry.

Nu știam ce să zic. M-ar fi atacat Clay doar pentru că intrase în bucluc din cauza mea? Mi se părea groaznic până și să mă gândesc la așa ceva, dar, în

același timp, nu era mai bine decât dacă atacatorul ar fi fost un inamic necunoscut?

– Verificăm pe toată lumea, să vedem cine lipsește, a continuat Thierry, de parcă mi-ar fi citit gândurile. În scurt timp vom ști cine a fost.

Am tras adânc aer în piept și mi-am concentrat atenția asupra lui Thierry.

– Îmi pare foarte rău. Am încercat să mă opresc și doar să mă apăr, dar... m-a luat prin surprindere. Un sentiment de jenă mi-a încleiat gâtul. A venit din spate și m-a lovit cu ghearele. Cred că instinctele mele au preluat controlul. N-am reușit să...

– Oprește-te! Thierry mi-a acoperit mâna cu a lui. N-ai de ce să-ți ceri iertare. Ai făcut ce a fost nevoie, ca să supraviețuiești.

Aveam un nod în gât.

– Dar...

– Fără „dar". Ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Dacă e cineva vinovat, acela e ticălosul care te-a atacat, și Misha...

– Nu e vina lui Misha.

– Am discutat deja cu el. Misha știe că este parțial răspunzător. Ar fi trebuit să fie cu tine.

– I-am spus că rămân toată noaptea în casă, și asta am făcut. Nu știa că ies, am explicat. Credeam că sunt în siguranță aici.

– Datoria lui nu este să facă așa cum îi spui sau să presupună că vei face un lucru sau altul, Trinity. Știi asta deja.

– Nu mă poate veghea permanent. Are și el o viață.

– *Tu* ești viața lui, a răspuns Thierry. Chiar dacă sună exagerat, este adevărat.

– Și ea, și Misha știu, a intervenit Matthew, cu blândețe. Dar sunt tineri amândoi. O să mai facă greșeli. Dumnezeu știe că și noi facem destule. L-a privit pe Thierry. Am făcut unele mari de tot, care au dus la altele.

Nu aveam idee despre ce vorbea.

Sprâncenele întunecate ale lui Thierry s-au ridicat. A trecut o clipă lungă.

– Ne mai poți spune ceva despre atacator?

Voiam să mă asigur că Misha nu intrase în bucluc, dar știam și că trebuia să răspund la cât mai multe întrebări puteam.

– N-a scos un cuvânt. A venit pe la spate și m-a lovit. Am opus rezistență, și cred că nu s-a așteptat. Nu știu, dar tot ce pot spune este că purta masca aia.

Thierry a tăcut, iar eu am observat că Alună dispăruse. M-am sprijinit de perne.

– Credeți că la fel s-a întâmplat când a fost ucisă mama?

Matthew a plecat capul, dar Thierry s-a apropiat de mine.

– Nu știu, Trin. După cele întâmplate cu mama ta, am alungat toți Gardienii care lucrau cu Ryker.

M-am înfiorat când i-am auzit numele. Nu era niciodată rostit cu voce tare. Nici nu îmi mai aminteam când îl auzisem ultima dată.

– E posibil ca totuși să fi scăpat careva, a zis Thierry, oftând. E o posibilitate.

Nu credeam despre Clay c-ar fi putut să fie un apropiat de-al lui Ryker.

– Dacă este unul dintre adepții lui, de ce acum? De ce să mă atace după atâta timp?

Thierry și Matthew au schimbat o privire care mi-a ațâțat teribil curiozitatea. Matthew a răspuns:

– S-ar putea să se fi prins careva ce ești. Nu înțeleg cum. Am avut mare grijă.

Mă gândeam că nu prea dăduse dovadă de „mare grijă“ când îi spusese liderului de clan din D.C. că vedeam stafii și spirite, dar nici eu nu eram fără vină. Îl azvârlisem pe Clay pe geam.

Într-adevăr, Clay nu și-ar fi dat seama ce eram, dar cu siguranță s-a prins că e ceva ciudat la mine.

– Nu înțeleg de ce-ar vrea să-mi facă rău un Gardian, am zis. N-am înțeles nici atunci. Nu reprezint un pericol.

Cei doi au tăcut. Matthew a fost cel care a vorbit, în cele din urmă:

– Ba da.

Mi s-a strâns inima. L-am privit în ochi.

A schițat un zâmbet.

– Thierry și cu mine știm că n-ai pune niciodată în pericol un Gardian, dar ești o armă, Trinity, și când cineva care nu trebuie află cum ești tu făcută, reacționează așa cum suntem cu toții antrenați să reacționăm la o armă care ne poate ucide în câteva secunde.

Vorbele lui m-au făcut să simt că era ceva în neregulă cu mine. De parcă nu eram... o persoană capabilă să-și controleze instinctele sălbatice, violente.

– Asta nu înseamnă că Ryker sau Gardianul ăsta au avut dreptate, a continuat Matthew.

Thierry și-a trecut palma peste creștet și s-a prins de ceafă.

– Să sperăm că vom afla până dimineață cine a fost și cu cine a intrat în contact, ca să scăpăm de oricine ne-ar putea pune în pericol.

Niciodată nu m-am simțit mai stresată într-un timp așa de scurt. Dacă mai erau și alții?

Thierry și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat în picioare.

– Am și vești bune. S-au întors iscoadele. N-au găsit demoni în preajma comunității.

Erau vești bune, dar nu scăpasem. Nu după ce sângerasem ca un porc înjunghiat.

–Vreau să te odihnești. Thierry m-a sărutat în treacăt pe frunte. Bine?

– Bine, i-am promis.

Thierry a plecat, închizând ușa, și am rămas doar cu Matthew.

– Ce se mai întâmplă? am întrebat. Vă purtați atât de ciudat, încă dinainte de povestea asta. Întâlniri private, Nicolai care știe că văd stafii și spirite...

A clătinat încet din cap, privind scaunul pe care-l lăsase gol Thierry.

– Nu se întâmplă nimic, Trin.

– Serios?

Matthew s-a aplecat, mișcându-se lent, ca să îl văd. Și-a trecut degetele prin claia mea de păr.

– Nicolai a aflat că vezi spirite și stafii, dar asta nu înseamnă că știe mai multe despre tine. Nu ești singura care are asemenea abilități.

Da, însă oamenii aceia erau bine ascunși și nu aveau nicio idee despre cum își dobândiseră darurile nelumești.

Matthew s-a ridicat.

– Ai un musafir.

– Misha?

Matthew a zâmbit în colțul gurii.

– Se pare că te-ai împrietenit cu tânărul Gardian din capitală.

– Ce? Aproape că mi-au sărit ochii din cap.

– Da. Vrea să te vadă. E pe hol. Refuză să plece până nu se convinge singur c-ai rămas în viață, în urma sângerării. Cam așa cred că s-a exprimat.

Bineînțeles.

Matthew a deschis gura și a închis-o la loc.

– Unde era când ai dat peste el?

– Tocmai ieșea de după zidul interior, venind încoace. Era cu Nicolai. De ce?

– A spus ce făcea acolo?

– Nu. De ce? Doar nu crezi că a avut vreo legătură cu... ce mi s-a întâmplat? Nu mi se părea normal nici măcar să sugerez asta. Matthew?

– Nu. Deloc. Matthew a zâmbit scurt. Doar că s-a... sincronizat perfect.

Așa era.

– Vrei să-l vezi?

Eram încă uluită că Zayne voia să mă vadă și că Thierry și Matthew îi permiteau.

Și că Misha nu era pe coridor, făcând o criză.

Așa că am încuviințat, sperând că arătam mai bine decât mă simțeam, după care mi-am spus imediat că nu conta deloc cum arătam.

Matthew a deschis ușa și s-a strecurat pe hol. L-am auzit vorbind, și, o clipă mai târziu, Zayne a apărut în prag. Se schimbase în niște pantaloni de trening, despre care puteam jura că-i aparțineau lui Thierry, și într-un tricou alb. Avea părul ud.

Mi-am amintit brusc ce îmi spusese înainte să adorm. „Simt că ne-am mai întâlnit cândva." Chiar așa se exprimase? Sau medicamentele injectate de Matthew își făcuseră efectul foarte repede? Nu eram sigură, dar, când a intrat, fără să-și ia ochii de la mine nicio clipă, am știut că aceeași senzație o avusesem și eu, încă de la început.

Ca și cum ne-am fi cunoscut.

S-a oprit la capătul patului.

– Mă bucur să constat că n-ai murit.

– Sunt greu de ucis.

– Bine de știut. S-a întors spre scaunul părăsit de Thierry. Pot?

– Normal. Mi-am ignorat zumzetul agitat din vene. Am privit spre ușă, încă așteptându-l pe Misha.

– Cum te simți?

M-am uitat la Zayne. Neliniștea m-a cuprins iar. Mă înșelasem. Nu era vorba de nervozitate. Semăna cu starea pe care ți-o dă o gură zdravănă de energizant puternic, sau cu tremurul dat de excesul de cafeină.

– Trinity?

– Scuze. Sunt bine. Mai am niște dureri.

Privirea i s-a mutat la umărul meu, unde știam că erau vizibile urmele de gheare. Și mai știam că, într-o zi sau două, și acestea vor fi aproape vindecate.

– Ce-ai pățit, de fapt?

– Nu știu. Era adevărul.

Aducându-și scaunul mai aproape de pat, s-a înclinat în față, cu coatele pe genunchi. O șuviță de păr umed i-a căzut peste obraz, mângâindu-l.

– Thierry și Matthew nu mi-au spus prea multe, dar am înțeles că atacatorul tău este mort.

– Da, am recunoscut.

– Bun.

Am tresărit, surprinsă.

– A încercat să-ți facă rău. A făcut semn cu bărbia spre brațul meu. Te-a rănit. A primit ce merita.

Uau!

Zayne era cam însetat de sânge.

Îmi plăcea asta.

– Și tu l-ai ucis? Ai ucis un Gardian? a continuat, și, văzând că nu-i răspund, a zis: Cum?

Am clătinat ușor din cap.

– Pumnalele? a întrebat. Sau ești mult mai pregătită decât pari.

Am zâmbit ușor. Era timpul să schimbăm subiectul.

– Chiar ai așteptat pe coridor până acum?

– Am făcut duș și m-am schimbat. După aceea, da. Și-a dat șuvița rebelă după ureche, iar eu m-am gândit că poate nu-l mai spionase Alună, de data asta. Umbra ta n-a fost încântată.

– L-ai văzut pe Misha?

– Puțin. S-a tras de gulerul tricoului. Este... iubitul tău?

– Ce? am râs. E Gardian.

– Și?

– Și? am repetat, cu ochii mari. Gardienii nu se combină decât cu alți Gardieni.

– Nu-i adevărat.

– Ai avut relații cu oameni?

– Nu numai cu Gardieni.

– Ah! Nu știam ce să fac cu informația, așa că am decis să o păstrez în memorie și să am fantezii cu ea mai încolo. Misha și cu mine ne-am sărutat o dată. De fapt, eu l-am sărutat, și a fost foarte ciudat, pentru că îmi este ca un frate. A fost scârbos. Nu înțelegeam ce-mi venea să-i împărtășesc toate astea, dar el mă asculta. Mi-e ca un frate, serios... mai puțin sărutul ăla. Parcă a fost incest.

Zayne a strâns din buze.

– Am zis prea multe, nu?

– Cam da. Adaug asta pe lista calităților tale. A zâmbit în colțul gurii. Era foarte îngrijorat.

Am aruncat o privire spre ușă. Unde *era* Misha?

– Și eu mi-am făcut griji pentru tine.

– De ce?

A ridicat din sprâncene și zâmbetul i s-a șters de pe buze.

– Mai întrebi?

– Da. Am crezut că sunt enervantă.

– Ești. A zâmbit scurt. Dar asta nu înseamnă că nu-mi fac griji.

– Păi, sunt bine, după cum vezi.

– Nimeni nu este bine după ce sângerează așa, a comentat el. Nu îl puteam contrazice. Thierry și Matthew au reacționat puțin ciudat la faza cu sângele.

Rahat! Ar fi trebuit să se gândească înainte să o ia razna.

– Sunt... sensibili când vine vorba de sânge.

– Aha!

Nu mă credea câtuși de puțin.

– Am văzut multe lucruri stranii. Ți-am mai spus, de fapt. Am trecut prin experiențe de tot soiul.

Păi, numai ideea că își pierduse o parte din suflet era ceva straniu. Probabil ocupa primul loc pe lista de lucruri stranii.

Dar Zayne nu terminase ce-avea de zis.

– Tu, clanul ăsta și fiecare afurisit de lucru care s-a întâmplat de când am venit aici concurează pentru locul întâi în topul ciudățeniilor. Nu mă aflu aici pentru Ceremonie. Am venit după întăriri, iar Thierry ne-a cerut să rămânem, ceea ce mi se pare ciudat, pentru că rareori primește cineva permisiunea de a vizita comunitatea, darămite de a sta o perioadă. Apoi, mai ești și tu.

– Eu? am chițăit.

– Ești un om care locuiește în centrul regional. Un om care poate ucide un Gardian. Și treaba cu sângele? Ciudățenie maximă.

– Nu știu ce să spun.

– Pregătește-te, pentru că mai știu ceva despre tine, a zis, și m-a făcut să mă încordez atât de rău, încât am simțit un junghi de durere în braț. Nicolai a zis că vezi stafii.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Mi-a luat o clipă să pot vorbi.

– Nu trebuia s-o spună în gura mare.

– Sunt puține lucrurile pe care nu mi le spune Nicolai, a recunoscut el. E adevărat?

Am clătinat încet din cap, repetând cuvintele lui Matthew.

– Nu sunt singura persoană care poate vedea stafii și spirite, Zayne. Mulți oameni au această capacitate. Nu-i mare lucru.

A chicotit încet, lăsându-și mâinile să-i atârne între genunchi.

– Doar tu ai putea crede că nu-i mare lucru. Dar este. Nu știu pe nimeni care să poate face asta.

– Poate că nu ți-au spus.

– Mă îndoiesc, a murmurat. Le-ai văzut dintotdeauna?

– Da, am recunoscut. Mereu. Mi s-a părut ciudat, dar plăcut să pot vorbi deschis cu ele.

– Cum este? a întrebat el, plin de curiozitate.

Am ridicat din sprâncene.

– Greu de spus. Stafiile și spiritele sunt diferite. Știai?

A clătinat din cap.

– Stafiile nu au trecut dincolo. Fie nu știu că au murit, fie refuză să accepte. Sunt, de obicei, în starea în care au murit, așa că pot fi scârboase. Spiritele au trecut dincolo, au ajuns unde le era locul, dar s-au întors fie ca să vadă ce fac persoanele iubite, fie ca să aducă un mesaj.

– Asta faci tu? Transmiți mesaje?

– Când văd spirite, da. Dar n-am mai văzut unul de secole, am recunoscut. Când văd stafii, le... le ajut să se îndrepte spre lumină. Ca să-și găsească pacea.

– Sună dificil, dar minunat, a spus, și, când am ridicat ochii, am văzut că mă privea insistent. Unii oameni ar alege, probabil, să le ignore. Sau le-ar fi teamă.

– Eu n-aș putea. Au nevoie de ajutor, iar dacă le-ai vedea, mai ales pe stafii... sunt atât de confuze. N-ar trebui lăsate așa, i-am spus, tăcând brusc și trecându-mi dinții peste buza de jos. Mai sunt și lucruri cu care nu vreau să interacționez.

– Duhuri?

– De unde ai știut?

– Din nefericire, am experiență.

Duhurile erau oameni cărora le fusese smuls sufletul înainte să moară. Nu puteau trece dincolo, nici în Iad, nici în Rai. Erau blocate, și cu cât stăteau mai mult timp blocate, cu atât mai puțin umane deveneau.

– Mai sunt și... oamenii umbrelor, am adăugat. Ai auzit de ei?

– Demoni de rang inferior, a explicat el, iar eu am încuviințat. Nu sunt nici stafii, nici spirite.

– Știu, dar adesea sunt confundați cu ele. Am văzut doar unul o singură dată. A fost ciudat rău. De unde știi despre duhuri?

Zayne a oftat și și-a privit mâinile.

– Așa curioasă cum ești, și să nu știi despre ele?

– Nu sunt chiar atât de băgăcioasă.

Genele i s-au ridicat, iar pe buze i-a fluturat un zâmbet.

– E o poveste lungă.

– Avem timp.

– E târziu și ar trebui să te odihnești.

– Mă odihnesc. Sunt în pat. Când am văzut că nu zice nimic, am mijit ochii. Sau e o poveste pe care nu crezi c-ar trebui să o aud, fiindcă nu sunt Gardian și nu mă cunoști?

Zayne a rămas tăcut.

– Tu mă întrebi zeci de lucruri și apoi refuzi să îmi răspunzi la 90% din întrebări. Nu-i frumos din partea ta.

Și-a prins buza de jos cu dinții.

– În D.C. am avut un Lilin.

Dacă n-aș fi stat în fund, aș fi căzut.

– Serios?

A încuviințat.

– A existat un demon care dorea să o elibereze pe Lilith, a explicat el, și m-am gândit imediat la semi-demonul pe care-l crescuse clanul lui. Fiica lui

Lilith. S-a convins că era îndrăgostit de ea și a încercat să își ducă la bun sfârșit ritualul de eliberare. Se numea Paimon.

Am simțit că îmi sar ochii din cap. Paimon era un demon de Nivel Superior străvechi, ca unul dintre cei biblici. Un rege al Iadului, care conducea sute de alți demoni.

– Paimon trăia în lumea de la suprafață?

– Îi avem în D.C. pe câțiva dintre marii jucători. Cu atâția politicieni de corupt, sunt atrași în zonă, a explicat. Ne-am gândit că-l opriserăm la timp, dar ritualul fusese deja încheiat. A fost creat un Lilin și, din păcate, a pus gheara pe niște oameni. Pe unii i-a dezbărat imediat de suflete. Cu alții s-a jucat, luând puțin de ici, puțin de colo, și ne-am trezit cu duhurile lor pe cap.

Procesând informația, am vrut să întreb dacă la fel i s-a întâmplat și lui, sau dacă avea legătură cu fiica lui Lilith. Dar nici măcar nu știam dacă era adevărat. Oi fi fost eu impulsivă și câteodată mă mai lua gura pe dinainte, dar nu eram chiar atât de nesimțită, încât să întreb direct pe cineva dacă-și pierduse o parte din suflet.

Așa că am zis:

– Cum v-ați descurcat cu Lilinii?

– N-a fost ușor. Am făcut multe eforturi. Multe sacrificii. Lilinul a creat o armată de duhuri și, cumva, le-a introdus în niște statui vechi de gargui, care au prins viață. A fost... o nebunie. Una dintre ele l-a prins pe tata. Așa a murit, luptând cu Lilinul. Eram acolo, dar nu am putut ajunge la el.

– Nu e vina ta, am spus.

– De unde știi?

– Pentru că sunt sigură că ai făcut tot ce ai putut, am spus, chiar dacă abia îl cunoșteam. Credeam asta cu tărie. Îmi pare rău, Zayne. Știu că ai trecut prin încercări grele.

A încuviințat.

– A murit luptând, dar și protejând pe cineva la care ținea mult. Gândul ăsta mă face să-mi fie mai ușor să mă împac cu ideea.

– Sunt convinsă, am spus, dorindu-mi să fi găsit cuvintele de îmbărbătare potrivite.

– Să știi că ești prima persoană cu care am vorbit despre tata, în afara celor care au fost de față, a mărturisit Zayne, șocându-mă iar. Și sunt surprins, a zis, zâmbind.

– De ce? Sunt un partener de dialog lejer.
– Serios?
– Serios. Am zâmbit și eu. Altă calitate.
– Am să țin minte, a zis, și m-am gândit că oricum nu conta, din moment ce urma să plece. Mi-ai spus ceva când eram în sala de antrenament. Ai spus că mama ta a fost ucisă de un Gardian.
Doamne! Chiar n-ar fi trebuit să-i dezvălui lucrul ăsta.
– Adevărat.
– Acum, și tu ai fost atacată tot de un Gardian. Există vreo legătură?
Am vrut să-mi trag una, dar deja trecusem prin multe.
– Nu știu.
Zayne și-a privit iar mâinile.
– Pot să te întreb ceva și să-mi răspunzi sincer?
– Da. Speram să fie o întrebare la care să-i pot da un răspuns sincer, dar știam că nu va fi așa.
– Te simți în siguranță aici?
Am deschis gura, dar am închis-o la loc, fiindcă nu știam cum să-i răspund și, habar n-am de ce, dar nu voiam să-l mint.
Era o prostie, pentru că îl mințisem în multe feluri, de când vorbisem prima oară cu el.
– Dacă nu te simți în siguranță aici, te putem lua cu noi când plecăm. Te putem ajuta.
Șocul m-a redus la tăcere. Am simțit că mi se umflă pieptul ca un balon pe cale să plutească spre tavan.
– Ce... ce frumos din partea ta!
– Nu e frumos, a spus el, privindu-mă. Vorbesc serios. Dacă nu poți fi protejată aici, te ducem într-un loc unde vei fi.
Mi-am ferit privirea. Îmi era greu să nu fiu complet sinceră, dacă mă uitam în ochii lui.
– Mi-e bine unde sunt. Mulțumesc, oricum.
A făcut o pauză așa de lungă, că a trebuit să mă uit iar la el. Și i-am întâlnit privirea.
– OK.
– OK, am repetat.
S-a sprijinit de brațele scaunului și s-a ridicat cu grația specifică Gardienilor.

– Trebuie să plec.
N-am zis nimic, pentru că voiam să mai rămână.
De parcă mi-ar fi citit gândurile, Zayne s-a oprit, și nu știu de ce, dar mi s-a tăiat respirația.
– Ce căutai afară, aseară? am întrebat brusc.
Zayne a ridicat din sprâncene.
– Știi, a fost ceva ciudat. M-am simțit încordat toată seara. Neliniștit, chiar dacă eram cu Dez și cu Nicolai. N-o să-ți vină să crezi, dar... am vrut să iau aer. A râs. Ce potrivire, nu?
– Da, am spus. O potrivire perfectă.

12

-Am o misiune pentru tine, i-am zis lui Alună.

La câteva secunde după ce a plecat Zayne, stafia revenise în cameră, plutind prin perete. Firește că nu a bătut la ușă, dar eram prea obosită să-i mai reproșez ceva.

– Sunt gata. Știi de ce? Pentru că *viața se scurge repede. Dacă nu te oprești din când în când să o savurezi, o poți rata.*

– Ce?

Lui Alună i-a picat fața transparentă.

– Ferris? Ferris Bueller?

– Da, cum spui tu. Poți să te duci să vezi despre ce vorbesc Matthew și Thierry?

– Cum ar fi?

Bună întrebare, pentru că nici eu nu știam sigur ce-i ceream, de fapt.

– Să afli dacă vorbesc despre musafirii noștri sau... sau despre ce mi s-a întâmplat. Habar n-am. Orice ți se pare ciudat.

Alună a încuviințat dând din cap.

– Pot să fac asta. Pot să fac asta toată noaptea. De fapt, pot să fac asta chiar acum. Sunt jos și șușotesc între ei. Cu celălalt tip, Nicolai.

– Bine. Da. Ar fi momentul potrivit pentru spionaj.

– Grozav! A ridicat două degete mari în sus și s-a evaporat.

Mi-am lăsat din nou capul pe pernă. Nu credeam că reușeam să adorm, dar mi s-a părut că energia pe care o simțisem când intrase Zayne în cameră dispăruse odată cu el.

Ceea ce era foarte ciudat.

M-a luat somnul totuși, și încă repede.

Am dormit o veșnicie și m-am trezit dimineața, după ora zece. Primul lucru la care m-am gândit a fost să îl găsesc pe Misha, dar am făcut mai întâi un duș, mi-am uscat părul cu un prosop și mi l-am descâlcit. Mă durea puțin brațul, dar roșeața începuse deja să dispară. Asemenea Gardienilor, mă vindecam rapid. Până a doua zi, probabil copcile aveau să se dizolve, și, până în weekend, cicatricile vor fi de un roz pal.

După ce m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi închiși la culoare și un tricou, mi-am luat niște papuci în picioare și am plecat să îl găsesc pe Misha. N-a fost nevoie să caut mult. A răspuns imediat ce i-am bătut la ușă.

– Bună! am spus. Am intrat și am închis ușa după mine.

Camera lui era slab luminată, perdelele, trase – o singură lampă mică, lângă pat. Stătea la birou și tocmai își închidea laptopul.

– Bună! Nu s-a întors spre mine.

M-am oprit, simțindu-mă brusc foarte ciudat. M-am uitat în jur. Avea patul făcut, și am știut că nu dormise în el, pentru că altfel era mereu vraiște. Am așteptat să se întoarcă și să mă privească, și, când am văzut că nu o face, mi s-a strâns stomacul. Am deschis gura, am închis-o și am încercat iar.

– E totul OK?

– Da, a venit răspunsul morocănos.

– Atunci de ce stai cu spatele la mine?

Misha s-a întors cu tot cu scaun. N-a zis nimic, iar lumina era prea slabă ca să-i citesc expresia feței.

– Ești... ești supărat pe mine?

– De ce-aș fi, Trin?

Nu eram sigură.

– Din cauza serii trecute? Pentru că ți-am zis că rămân în casă...

– Nu sunt supărat pe tine.

– Serios?

– Serios. Mi-aș fi dorit să stai în casă, așa cum ai promis, sau să-mi fi dat mesaj că vrei să ieși, dar, cu toate astea, nu ești tu de vină pentru ce ți s-a întâmplat.

Mai ușurată, m-am apropiat.

– Atunci, de ce... M-am oprit. Nu știam cum să formulez întrebarea.

– De ce... ce?

Am inspirat adânc. Nu aveam niciodată rețineri față de Misha.

– De ce n-ai venit să mă vezi?

– Am vrut, dar după ce m-a făcut Thierry harcea-parcea, nu mi s-a părut că aș fi fost o companie plăcută.

– Îmi pare rău c-ai avut probleme. I-am zis lui Thierry că n-a fost vina ta.

– Știu. Dar are dreptate. Ar fi trebuit să stau cu tine, a spus el. Și nu încerca să-mi iei apărarea. Tot mă simt ca naiba.

– Misha...

– Uite, treaba mea este să mă asigur că ești în siguranță. Am dat rateu.

Mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am mușcat buza, ca să-mi rețin cuvintele, dar nu mi-a ieșit.

– Știi ceva? N-am avut nevoie de tine aseară.

A ridicat capul.

– Am avut grijă de mine și m-am salvat.

– Ți-ai folosit *harul*, Trin. Așa te-ai salvat.

– Știu că n-ar fi trebuit, dar am făcut-o. Dacă l-aș fi folosit și înainte...

– Tot nu ți-ai fi putut salva mama, Trin. Chiar dacă-ți foloseai *harul*, n-ai fi schimbat nimic. Nu te învinui.

Am strâns din buze. Stabilirea vinovatului în ceea ce privește moartea mamei era... mai mult decât complicată, dar Misha greșea. Sfârșitul i se trăsese din pricina mea, și asta din mai multe motive.

– Deci vrei să spui că nu mai ai nevoie de mine?

– Nu la asta mă refer, și știi prea bine. M-am apropiat de pat și m-am trântit pe marginea lui. Suntem o echipă, dar n-ai niciun motiv să stai bosumflat în cameră doar pentru că a încercat cineva să-mi facă rău. Și nici Thierry n-avea niciun motiv să-ți facă zile fripte. În loc să urle, iar tu să te bosumfli, mai bine am încerca să aflăm cine a vrut să mă ucidă aseară.

Și-a trecut o mână prin păr.

– Ai dreptate.

– Normal.

– Doar că... Nu contează. Cum te simți?

– Bine. Mi-am suflecat mâneca, cu intenția de a lăsa la vedere rana. Nu-i mare lucru.

– O să rămâi cu cicatrice.

Am ridicat din umeri.

– A fost Clay, mi-a zis.

– Ești sigur?

– Am vorbit cu Thierry de dimineață. Doar el lipsește. Și Thierry nu crede că a părăsit tabăra.

– De unde știu ei că n-a plecat? Ar fi putut zbura peste ziduri.

– Da, ar fi putut, dar avem camere de supraveghere. Ne-am uitat peste filmări și n-am văzut pe nimeni dezertând.

Mi-am privit mâinile.

– Crezi că... m-a atacat pentru că s-a luat Thierry de el?

– Da.
– Ce idiot! Am clătinat din cap.
– Nimic mai adevărat!
Mi s-a strâns stomacul. Nu de vină. Mă apărasem. Dacă nu m-aș fi luptat și nu l-aș fi ucis pe Clay, aș fi murit, și ar fi murit și Misha. Cu toate astea, mă simțeam ciudat.
Nu era prima dată când ucideam.
Și nu avea să fie ultima.
– Chiar nu credeam c-a putut fi el. Adică... avea sens, dar... De câtă vreme este Clay aici? De când era copil, nu?
– Da.
– Deci l-a cunoscut pe Ryker.
– Da, evident, dar nu înseamnă că-i împărtășea convingerile.
Nu eram așa de sigură. Misha avea dreptate într-un fel. Era logic ce spunea. Clay fusese supărat și îmi spusese lucruri care puteau fi interpretate ca amenințări, dar ceva mi se părea în neregulă.
– Să știi că m-am tot gândit. N-am simțit nimic aseară. Nici când ai fost rănită – și cred că ar fi trebuit.
Neștiind ce să spun, am ridicat mâinile în aer și le-am lăsat apoi să-mi cadă pe lângă corp.
– Nu așa funcționează.
– Ba da. Conexiunea ar trebui să mă avertizeze când ești în pericol. Ai fost în pericol, iar eu n-am simțit nimic.

Trebuia să mă odihnesc, dar făceam cu totul altceva. Nici măcar nu rămăsesem în casă, iar dacă Misha sau alt Gardian descoperea că nu eram în pat, o încurcam.
Dar eu aveam o misiune. Trebuia să îl localizez și să îl recuperez pe Alună.
Să-i spunem al șaptelea simț, dar știam clar că stafia mică și perversă se ascundea în camera lui Zayne.
Nu-l mai văzusem de când plecase, cu o seară înainte, să-i spioneze pe Matthew și pe Thierry, și mă gândeam că nu auzise nimic notabil.
Poate că voiam pur și simplu să stau de vorbă cu Zayne. Să îi mulțumesc pentru că mă dusese atât de repede la Thierry și pentru că venise să mă vadă. Aveam impresia că nu-i mulțumisem suficient.

Și poate că nici nu mai voiam să derulez la nesfârșit în minte conversația cu Misha. Aflasem că fusese Clay cel care încercase să mă ucidă și că Misha nu simțise nimic care să-l alerteze că eram în pericol, prin puterea legăturii dintre noi. Acum, trebuia să-mi distrag atenția cu ceva.

Purtând perechea mea preferată de ochelari de soare supradimensionați, care nu blocau nici pe departe razele soarelui, am intrat în salon și apoi pe o ușă lăturalnică. Am urcat scările din spate și m-am întrebat cum să dau de camera în care stătea Zayne.

Nu-mi făcusem un plan atât de detaliat, la plecare. Să bat la fiecare ușă nu era cea mai bună soluție.

Ar fi trebuit să mă gândesc dinainte.

Prea târziu. Am deschis ușa de pe casa scării și am intrat pe palierul lat de la etajul al doilea, unde am dat nas în nas cu Nicolai și cu Dez.

– Ups! M-am oprit. Scuze. Nu mă așteptam să dau de voi.

Nicolai a făcut imediat un pas în față.

– Ce cauți aici? De ce nu ești în pat? Cum te simți?

– Sunt bine, am zis. Mai am ceva dureri. Mulțumesc că m-ai ajutat aseară.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești, a răspuns el, cu îngrijorare în glas. Mă bucur să văd că ești bine.

– Și eu. Dez a zâmbit. Eu sunt Dez. Nu cred c-am făcut cunoștință. Și eu sunt bucuros că ești OK.

– Mersi.

Zâmbetul de pe față i s-a lățit mai mult.

– În punctul ăsta, ar trebui să-mi strângi mâna.

– Ah, scuze! M-am înroșit și am privit în jos. Mâna lui Dez era întinsă, iar eu nu o văzusem. I-am strâns-o. Am venit să-i mulțumesc lui Zayne. N-am apucat aseară. Știți cumva dacă e în camera lui?

– Așa cred. Dez a privit peste umăr. Este a cincea cameră pe dreapta.

Am zâmbit.

– Mulțumesc.

Amândoi au dat din cap, dar după ce am trecut de ei, Nicolai mi s-a adresat iar.

– Trinity?

– Da? M-am întors spre el.

Privirea lui a căutat-o pe a mea când a făcut un pas în față, vorbind cu voce joasă:

– Zayne ne-a spus că ți-a oferit ocazia de a pleca împreună cu noi, dacă ți se pare c-ar fi necesar. Vreau doar să știi că îi susțin oferta.

Șocul pe care îl simțisem când îmi făcuse Zayne propunerea a revenit, în timp ce mă uitam când la unul, când la altul.

– Și eu, a zis Dez. Știm c-ai spus că ești în siguranță aici, dar în caz contrar, chiar și după ce plecăm, ai prieteni în D.C. care te pot ajuta.

– Mulțumesc, am spus, cu un nod în gât. N-o să uit.

Nicolai a dat din cap, după care s-au întors amândoi și au plecat, dispărând pe scările pe care tocmai urcasem. Am rămas acolo preț de o clipă. Erau... erau oameni buni.

Zâmbind, am străbătut holul, mijind ochii ca să număr ușile. M-am oprit în fața celei de-a cincea de pe dreapta, iar zâmbetul mi-a tremurat și s-a stins.

Ce să-i spun lui Zayne? „Salut! S-ar putea să ai prin cameră o stafie dubioasă, care trage cu ochiul?“ Voiam să-i mulțumesc, dar, în fine, mai puteam aștepta.

– La naiba! La naiba! La naiba! Am făcut un pas în spate și am dat să plec când...

Ușa s-a deschis înainte să mă pot mișca un centimetru.

– Trinity?

M-am întors, încercând cu disperare să găsesc un motiv bun pentru care mă aflam acolo, fără vreo legătură cu el. Dar m-am oprit brusc.

Pentru că Zayne era dezbrăcat... dezbrăcat *și* ud.

Am făcut ochii mari. Bine, nu era complet dezbrăcat. Avea un prosop albastru, înfășurat în jurul șoldurilor zvelte și care îi atârna indecent de jos. Fiecare șold părea sculptat, și n-aveam idee de unde căpătase mușchii aceia.

Misha era lucrat, dar n-avea așa musculatură. Știam, fiindcă-l văzusem pe jumătate dezbrăcat de o mie de ori.

Mai avea și o linie foarte interesantă de păr ceva mai închis decât nuanța părului din cap, care-i începea de la buric și cobora...

Am simțit o fierbințeală în vintre, care mi-a aprins obrajii. Mi s-a părut că eram în toiul verii, nicidecum la început de iunie, și că purtam o bluză încheiată până sus și o geacă.

Plus o pătură pe deasupra.

Doamne! Arăta... uluitor. Și era cazul să nu mă mai holbez la el, dar nu mă puteam abține. Știam că era mai mult decât o reacție viscerală. Deși mă mai

atrăseseră și alți tipi, el avea un impact mult mai puternic asupra mea, și nu-mi dădeam seama de ce.

Șoldurile i s-au mișcat, când a părut să își îndepărteze coapsele.

– Încep să mă simt un pic abuzat.

– Ce? Am clipit, dezlipindu-mi cu greu privirea de mijlocul lui. Ce-ai zis?

Avea părul dat pe spate, ud după duș.

– Te holbezi la mine.

Obrajii au început să mă usture. Eram la fel de perversă ca Alună.

– Ba nu.

– Te uiți la mine de parcă n-ai mai fi văzut un tip până acum.

– Nu-i adevărat! Chiar am mai văzut... și încă mulți.

A ridicat din sprânceană.

– Carevasăzică vezi des tipi dezbrăcați?

– Nu asta am vrut să spun.

– Dar așa ai dat de înțeles.

Adevărul e că nu văzusem niciodată un tip complet dezbrăcat... sau *atât* de dezbrăcat.

– De ce ești aproape dezbrăcat?

A ridicat capul.

– Tocmai am făcut duș.

Asta era evident.

– Întotdeauna deschizi ușa așa?

– Am auzit pași și m-am gândit să văd cine e.

– Dar ai totuși un prosop pe tine. Și cum de m-ai auzit? Doar nu tropăiam.

– Am un auz foarte fin, a spus el. Ar trebui să știi deja, ținând cont că locuiești într-o comunitate de Gardieni.

Avea dreptate. Gardienii aveau un auz și un văz extraordinare. Îi invidiam.

– Mereu răspunzi la ușă purtând doar un prosop, când auzi pe cineva?

– Nu întotdeauna. Și-a dus mâna spre locul unde îi era petrecut prosopul. Dar erai în fața ușii mele, înjurând, așa c-am vrut să văd cu ce te pot ajuta.

Cu ce mă putea ajuta? Simțindu-mi gura dintr-odată uscată, am înghițit în sec. Nu știam ce să-i răspund.

– Când te-am auzit mormăind, m-am gândit: „Cu siguranță nu e Trinity".

– De ce nu?

– Păi mi-am zis că, din moment ce aproape ai sângerat de moarte...

– Pe tine?

– Da, mersi că mi-ai amintit. Având în vedere ce s-a întâmplat noaptea trecută, mi-am imaginat că vei sta în cameră să te odihnești, nu să bântui de colo-colo de una singură.

– Ei bine, m-am dat jos din pat „de una singură, ca să bântui de colo-colo“, pentru că atâta lucru am voie să fac. Nu prea era adevărat. Ce s-a întâmplat aseară nu mă face să stau pitită în cameră.

– Se pare că nu te face nici să-ți activezi instinctul de conservare, a oftat Zayne. Ce dorești, Trinity? Aș vrea să mă șterg și să mă îmbrac.

Dar, pentru că îmi atrăsese iar atenția că nu purta decât un prosop, mi-am coborât din nou privirea. De data asta, m-am oprit în dreptul pieptului, fiind suficient de aproape încât să-i văd apa șiroind printre pectorali și pe mușchii încordați ai abdomenului, în ciuda vederii mele slabe.

– Iar te holbezi.

– Nu mă... OK, deja era o prostie să mint. În fine.

S-a uitat o secundă la mine, apoi și-a mușcat buza.

– Stai așa!

Zayne nu mi-a dat de ales. S-a retras din ușă, deschizând-o complet. Nu l-am văzut pe Alună, dar eram abia în prag. Zayne mi-a întors spatele și a dispărut. În mai puțin de zece secunde, a revenit, purtând o pereche de pantaloni de trening. Era mult mai bine așa decât prosopul, dar ar fi fost excelent dacă își punea și un tricou.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat.

– Nimic. Voiam doar să-ți mulțumesc pentru aseară, dar m-am răzgândit.

– De ce să-mi mulțumești?

– Pentru că m-ai ajutat. Te-ai asigurat că eram cât de cât OK și m-ai dus la Thierry și la Matthew. „Și ai așteptat să vezi cum mă simt“, dar n-am spus-o cu voce tare.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, a răspuns el. Oricine ar fi făcut la fel.

Avea dreptate.

Dar dacă era vorba de mai mult?

Pfff!

Ce gând idiot!

Firește că nu era vorba de mai mult.

– De ce te-ai răzgândit? a vrut să știe.

– Hm?

– Ai spus că te mai gândești dacă să-mi mulțumești.

– Ah, da! Am ridicat din umărul teafăr. Pentru că iar m-ai supărat.

Zayne a chicotit, iar eu m-am cutremurat, detestând și, totodată, adorând sunetul acela.

– Nu e amuzant, am mârâit.

S-a așezat pe pat.

– Cum te simți?

– Aproape perfect, am răspuns, cu sinceritate. Mă mai doare puțin brațul.

– Surprinzător! Era destul de departe de mine, ca să-i pot vedea expresia feței. Urmele alea de gheare păreau adânci.

Na, colac peste pupăză!

– Matthew mi-a administrat medicamente puternice. Cred că de-aia nu mă mai doare. Mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul. Mai întreabă-mă când o să-mi treacă.

A tăcut pentru o clipă.

– Ai avut noroc aseară.

Nu fusese vorba de noroc.

Pur și simplu eram foarte puternică, dar am dat din cap.

– Așa este.

– Ai aflat ceva despre identitatea atacatorului? S-a sprijinit într-un cot, și am simțit că mi se strânge stomacul.

Am încuviințat în tăcere.

Zayne s-a uitat la mine.

– Să știi că ești bine-venită. Nu trebuie să stai în picioare, pe coridor.

– Da, știu. Nu m-am clintit.

– Poți sta și în prag, dacă vrei. Dar m-am gândit că te-ai simți mai bine înăuntru, în caz că ai de gând să stăm de vorbă.

Aveam de gând? Venisem aici în căutarea lui Alună, dar era oare singurul motiv? Nu. Femeia din mine putea recunoaște atâta lucru, dar voiam și să mă asigur că Alună nu trăgea iar cu ochiul.

Nu știu de ce stăteam încă în picioare, pe hol. Zayne nu era decât un tip ca oricare altul. OK, aveam în fața mea un Gardian, și încă unul superb, dar, la urma urmei, era doar un individ care mă enerva la culme.

Îmi povestise despre tatăl lui și se oferise să mă ia cu el, dacă nu eram în siguranță aici.

Am intrat în dormitor și am privit intenționat în altă parte, căci, dacă m-aș fi apropiat, i-aș fi remarcat mai bine mușchii brațului pe care stătea sprijinit și

care făceau lucruri interesante.

Am privit în jur și am descoperit ghimpele ce mă împungea în coaste.

Alună se afla în colțul camerei, șezând pe dulap, cu un rânjet uriaș lipit pe față.

– Ești bine? a întrebat Zayne.

Ducând un deget la buze, Alună mi-a făcut cu ochiul.

– Da. Sunt bine.

– Ce m-am speriat! a zis Alună, scuturându-și brațele și picioarele.

– O-o-o-o-K! Zayne a tărăgănat cuvântul. Există vreun motiv pentru care te uiți lung la dulap?

– Bună întrebare! a intervenit Alună.

Mi-am dezlipit privirea de la el.

– Credeam c-am văzut un gândac.

Alună a icnit.

– Adică mă faci insectă?

– Ai o problemă cu insectele?

– Uneori, am mormăit. Dar dacă insecta asta știe ce-i bine pentru ea, o să se care.

Alună a pufnit.

Zayne a clipit lent.

– Ești tare ciudată!

– Conversația asta devine stânjenitoare, a comentat Alună.

L-am ignorat.

– Deci, ce-ai aflat despre atacatorul tău?

– A fost Clay, am spus, oftând. Sau cel puțin așa cred ei.

– Tipul de la Groapă? a întrebat. Ce i-o fi venit?

O parte din mine nu voia să abordeze subiectul, dar am făcut-o.

– Clay a fost mereu mai... amabil cu mine decât ceilalți. Asta nu înseamnă că Gardienii sunt nepoliticoși, dar nu îmi dau atenție. Săptămâna trecută eram cu el și ne-am sărutat.

– OK, se-mpute treaba! a spus Alună.

I-am aruncat o privire criminală.

– A fost în regulă la început, dar apoi a devenit insistent, așa că i-am spus să înceteze. A refuzat. Adică, l-am făcut să înceteze. Altfel, nu știu dacă... M-am uitat la covorul bej. L-am pârât lui Thierry, care i-a amânat ceremonia cu un an.

– Da, a spus Zayne, se poate să se fi enervat.

Privirea mi-a zburat spre el.

– Ai făcut bine că i-ai zis lui Thierry. Clay trebuia să înțeleagă că faptele lui au și urmări. Ca să nu mai facă așa ceva, în viitor. A inspirat adânc. Am cunoscut și eu un tip ca el, cândva. E mort.

Nu mă așteptam să spună asta.

– Știi, oamenii cred că noi, Gardienii, nu suntem capabili să facem rău, pentru că avem sufletele pure. Chiar și alți Gardieni cred la fel, dar singurul lucru pe care nu îl ia nimeni în considerare este că, la fel ca oamenii, avem liber arbitru. Dacă suntem Gardieni nu înseamnă că putem face tot ce ne trece prin cap, fără a suporta nicio consecință.

M-am uitat la el. Mi s-a părut că au trecut cinci minute.

– Ești primul pe care-l aud vorbind așa.

– Da. Ar trebui spus mai des.

Avea dreptate.

– Cine l-a ucis pe Gardianul pe care-l cunoșteai tu?

– Un demon, a răspuns. Un demon l-a ucis, în urma a ceea ce a încercat să facă.

– Chiar nu știu ce să spun. Era adevărat. Mai ales după ce Misha afirmase că Zayne avea prieteni printre demoni.

– Majoritatea n-ar ști. Am o întrebare pentru tine: Cum l-ai ucis pe Clay?

– Cu pumnalele, am mințit. L-am nimerit în gât. Un loc vulnerabil chiar și pentru Gardieni. A murit rapid.

– Da, a murmurat Zayne, cu ochii ațintiți asupra mea.

Mi-am coborât privirea.

– L-am... l-am ucis, și nu-mi pare rău, pentru că a fost autoapărare. Nu-mi dădeam seama de ce-i spuneam toate astea, dar nu mă puteam abține. Aș fi preferat să nu fi fost nevoită s-o fac.

Zayne n-a mai zis nimic o vreme, apoi s-a ridicat în capul oaselor.

– Ai făcut ce trebuia să faci. Așa să te gândești.

Fiind Gardian, ucisese de multe ori. Demoni. Nu se compara cu uciderea unui Gardian sau a unui om.

– Ai...?

– Am... ce? a întrebat el, cu degetele răsfirate pe genunchi.

Am clătinat din cap.

– Nu contează. Era o prostie.

– Lasă-mă pe mine să decid dacă era.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am icnit.

– Ai ucis demoni. Probabil sute, dacă nu mii. Dar ai ucis vreodată un Gardian sau... un om?

Zayne m-a privit în ochi.

– Nu. Dar am fost pe-aproape, și am avut momente în care mi-am dorit.

– Serios? M-am gândit la Gardianul pe care-l cunoscuse, cel ucis de un demon.

– Dac-aș fi reușit, n-aș fi avut nicio remușcare. Gardienii nu sunt neapărat buni, a repetat. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama, dar e clar că ție nu ți-a luat la fel de mult.

– Nu, nu sunt buni, am șoptit, simțindu-mă ca o trădătoare.

– Îmi place de el, a zis Alună, amintindu-mi că se afla încă acolo.

Mi-a venit în minte ce îmi spusese Misha despre fata pe jumătate demon și despre fraternizarea lui Zayne cu demonii.

– Pot să te întreb ceva?

Zayne s-a lăsat din nou pe spate, încordându-și mușchii umerilor și ai stomacului într-un fel care m-a făcut să-mi doresc să îi văd mai bine.

– Normal.

– E-adevărat că ai fost mână-n mână cu demonii, în trecut?

O umbră i-a întunecat chipul, dar a dispărut înainte de a-mi da seama de motiv.

– Cineva ți-a șoptit lucruri la ureche.

– Posibil.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că așa este?

Bună întrebare!

– Nu știu. Nu mi-ar veni să cred.

– Majoritatea ar gândi la fel ca tine.

– Dar?

– Dar majoritatea s-ar îndoi și de faptul că e posibil să vezi stafii și spirite.

M-am încruntat, uitându-mă la Alună, care mi-a dat cu tifla.

– Să vezi stafii și spirite și să pici la înțelegere cu demonii nu e același lucru.

– Într-adevăr, dar pentru unii stafiile și spiritele *sunt totuna cu* demonii.

– Cum îndrăznesc? a icnit Alună.

– Numai că nu-i așa, am spus.

– Nu le dau dreptate, dar există oameni care așa gândesc.

M-am încruntat.

– Ce încerci să demonstrezi cu argumentele de tip Chewbacca[9]?

– Chewbacca?

– Da. Spui o grămadă de cuvinte fără sens și le înșiri de parcă ar însemna ceva.

A dat impresia că se abține să nu râdă.

– Ce vreau să zic este că Gardienii nu sunt puri și inocenți din naștere. S-ar putea spune același lucru despre demoni. Nu toți sunt răi și corupți.

Am rămas cu gura căscată. Adică existau demoni care să nu fie răi? O asemenea teorie era aberantă și avea nuanțe periculoase.

– Crezi asta pentru că, la un moment dat, clanul tău a adoptat o ființă pe jumătate demon? am întrebat.

Într-o secundă, întreaga înfățișare i s-a schimbat. Maxilarul i s-a încordat, iar privirea i-a devenit glacială.

– Chiar nu-i treaba ta! Mai ai nevoie de ceva? Dacă nu, am niște chestii de făcut.

Am tresărit, jignită de purtarea lui neașteptată.

– Bine. N-am nevoie de altceva. Am dat să plec, dar m-am oprit. Apropo, să știi că ai o stafie pe dulap, i-am spus, și am zâmbit malițios când am văzut cum devine livid. Se numește Alună și îi cam place de tine. Distracție plăcută împreună!

„Apărarea Chewbacca“ este o strategie legală folosită de un avocat în apărarea criminalului, pentru a-l induce în eroare pe judecător și a-i distrage atenția de la aflarea adevărului. Sintagma a fost preluată din filmul serial american *South Park*. (n.red.)

13

Conversația cu Zayne mi-a rămas în minte pentru tot restul dimineții. Mi-a fost greu să mă concentrez la altceva.

Felul în care Zayne se închisese în sine după ce adusesem în discuție subiectul fetei pe jumătate demon spunea multe, la fel ca insinuarea că nu toți demonii sunt răi. Mi-era greu să diger o astfel de idee.

De asemenea, nu-mi puteam ierta faptul că discutasem cu el despre cum mă simțeam după uciderea lui Clay. Gândul acesta îmi dădea o stare de disconfort, când, de fapt, nu trebuia să simt altceva decât acceptare, după ceea ce făcusem cu o seară în urmă. Matthew și Thierry aveau dreptate.

Eram o armă.

O armă nu se simțea prost pentru că ucisese în deplină autoapărare.

Mi-am frecat ochii pe sub ochelari. Dincolo de reacțiile lui Zayne sau de sentimentele mele rănite, aveam lucruri mai importante pentru care să îmi fac griji, cum ar fi faptul că un Gardian precum Clay ajunsese să mă atace. Trebuia să mă antrenez mai mult și să mă pregătesc mai bine.

Trebuia să îmi dau seama cum să mă descurc fără să mă bazez pe văz, pentru că ar fi trebuit să reacționez mai iute decât Clay. Ar fi trebuit să las suficient spațiu între noi.

Alună a plutit deasupra patului meu, atrăgându-mi atenția. Înota pe spate prin cameră. M-a lăsat cu gura căscată.

– Ce faci? l-am întrebat.

– Îmi fac exercițiile zilnice. A ajuns la geamul cu perdele. Trebuie să rămân în formă.

– Stafiile se pot îngrășa?

– Da. A început să înoate iar spre mine.

– Nu cred.

– Ești stafie?

– Nu, am oftat.

– Atunci de unde știi?

– Nu e nevoie să mor ca să pricep că nu are niciun sens din punct de vedere logic sau științific ca stafiile să se mențină în formă.

Alună înota deasupra capului meu.

– Nu știam că ești cercetătoare. Să încep să te strig „Doctor Marrow[10]“?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Vreau să am abdominali ca Tipu' Sexy. Oprindu-se în mijlocul camerei, chiar sub ventilatorul din tavan, a început să facă abdomene.

– Îl cheamă Zayne. Făceam ochii mari la fiecare abdomen. De câte ori se ridica, lama ventilatorului îi reteza capul.

– O să am un abdomen a-ntâia, a continuat Alună, icnind. Și mușchi de oțel. Voi fi cât Hulk Hogan sau Randy Savage[11].

M-am uitat lung la el.

– Cine nu muncește nu trăiește, a spus el. Glorie și sudoare.

– Tu transpiri?

Alună s-a oprit și m-a privit de parcă eram de pe altă lume.

– Stafiile nu transpiră.

Am căscat gura.

– Tu te auzi vreodată vorbind?

– Nu prea. Nu-mi venea să cred când i-ai zis că sunt în cameră, înainte să pleci.

Am zâmbit.

– Am crezut c-o să înceapă să purifice totul cu sare și salvie.

– Funcționează?

– Dacă o fac frații Winchester[12], da.

– Sărit de pe fix mai ești! i-am spus.

Jumătate din trupul lui a dispărut când mi-a rânjit.

– Sărit, dar oțelit. A coborât de pe tavan, oprindu-se la vreo treizeci de centimetri de podea. Apropo, i-am auzit pe Thierry și pe Matthew vorbind despre ceva ciudat.

– Și acum îmi spui?

– Am fost ocupat, Trin. Am agenda plină. După cum ai văzut, trebuie să-mi fac exercițiile...

– Ce-ai auzit? l-am întrerupt.

– Nu cine știe ce. Picioarele i-au atins podeaua. E vorba de o discuție de azi-dimineață, când erau în dormitor.

– Alună, nu ți-am zis să mergi în dormitorul lor.

A ridicat din umeri.

– Dacă e să poarte cineva o discuție de maximă confidențialitate, acolo o va avea. Îi dădeam dreptate. Dar deh, cum ziceam, i-am auzit vorbind despre o

greșeală. Matthew a spus asta, dar Thierry i-a răspuns că nu au fost singurii.

M-am încruntat.

– Matthew a pomenit ceva și aseară. N-au zis ce fel de greșeală?

– Nu. Dar Thierry a zis pe urmă că nu se mai poate face nimic și că deja se rezolvă de la sine. N-am idee ce înseamnă. Tu ai?

– Nu, am șoptit, clătinând din cap. N-am idee.

– Mergi mâine la Ceremonia finală? a întrebat Jada, în timp ce ne îndreptam spre zona de antrenament.

Cu ochii aproape închiși pentru a-i feri de soarele dimineții, în ciuda ochelarilor de soare, am ridicat din umeri.

– Nu știu.

– Thierry va dori să fii prezentă. M-a luat de braț. Și eu mi-aș dori să vii.

– Ca să nu te plictisești de moarte de una singură?

Jada a râs.

– Poate.

I-am aruncat o privire lungă, care n-a făcut-o decât să râdă mai tare. Ceremonia finală dura ore întregi. Cu tot cu discursuri și cină, probabil aș fi devenit foarte agitată, însă cum nu mai fusesem la niciun astfel de eveniment până atunci, probabil că trebuia să fac act de prezență.

– N-am cu ce să mă îmbrac, i-am zis.

A pufnit.

– Îți împrumut de la mine o rochie. Nu te uita așa! Am multe rochii care ți s-ar potrivi.

Am mârâit, în timp ce deschideam ușa, intrând, din plin soare năucitor, în interiorul răcoros al sălii.

– Unde este Misha, că tot veni vorba? a întrebat Jada.

Ridicându-mi ochelarii pe cap, am luat-o înainte.

– Cu Matthew. Interoghează antrenorii, să vadă dacă mai obține niște informații... despre Clay. Să afle dacă a zis cuiva despre... planurile lui.

Jada a clătinat din cap, desprinzându-și brațul de al meu.

– Tot nu-mi vine să cred. Nici lui Ty. E-adevărat, tipul era un ticălos, dar nu l-aș fi bănuit în stare de așa ceva.

– Nici eu. Nu cred că vom ști vreodată de ce sunt capabili oamenii.

Jada a tăcut, urmându-mă când treceam pe lângă numeroasele camere ocupate de Gardieni. Mă îndreptam spre sala în care ne antrenam, de obicei,

eu și Misha, pentru că, de obicei, era deschisă.

– Crezi c-ar trebui să fii aici? Fără Misha? Știu că te poți apăra singură, dar...

– Misha e ocupat, iar eu m-am săturat să stau toată ziua în cameră. Oricum, treaba cu Clay a fost un incident izolat. Cel puțin așa credem. Știi ce-a făcut Alună ieri, toată ziua?

– Dumnezeu știe!

– A înotat pe tavan. Și-a „lucrat“ mușchii. Ținând săculețul de piele sub braț, m-am îndreptat spre ușa albastră, fără geam. A făcut abdomene și a sărit în sus, în timp ce cânta „Beat It“ a lui Michael Jackson. Dacă mai stau un minut cu el, înnebunesc.

– Ce? Jada și-a înghițit un hohot de râs. Doamne, e cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit în ultima vreme.

– Bun venit în viața mea! am mormăit, deschizând brusc ușa și oprindu-mă ca fulgerată. Ah!

Jada s-a lovit de spatele meu.

– De ce...? S-a oprit când a văzut care era motivul: Zayne și Dez se antrenau.

Nu băgaseră de seamă că eram acolo. Dez l-a atacat pe Zayne. Gardianul blond s-a răsucit din strânsoare cu grația agilă a unui dansator, țâșnind pe sub brațul lui întins. A apărut în spatele lui, prinzându-l pe Gardianul mai în vârstă de umeri și lăsându-se în jos. N-am idee ce-a făcut mai departe, pentru că n-am văzut decât o ceață. Într-o clipă, îl ridicase pe Dez deasupra capului. O secundă mai târziu, l-a trântit pe saltea.

– Dumnezeule! a murmurat Jada.

– Aha! am încuviințat eu. M-am încordat când Zayne s-a ridicat, și-a dat o șuviță la o parte de pe frunte și s-a uitat în direcția noastră.

Dez a mârâit, rostogolindu-se pe o parte.

– N-a durut deloc.

Zayne a chicotit și s-a întors spre el, întinzându-i mâna.

– Avem musafiri.

– Văd. A luat mâna lui Zayne și s-a ridicat în picioare. Ne-a făcut cu mâna. I-am răspuns. E bine de știut că am public când mănânc bătaie. Și-a dus mâna la șale. Dacă ați fi apărut cu un sfert de oră mai devreme, l-ați fi văzut pe Zayne întins pe saltea.

Zayne a zâmbit.

– În imaginația lui.

– Nu-i adevărat. Dez și-a trosnit spatele, ca un kinetoterapeut cu experiență. Aveți nevoie de ceva?

– Nu, am răspuns. Încă vedeam cu ochii minții cum îl săltase Zayne în aer, de parcă nu cântărea mai nimic.

Zayne a ridicat capul.

– De fapt, căutam o încăpere liberă.

– Nu știam că sunteți aici, a spus și Jada.

– Am terminat, a zis Dez. Adică eu. I-a aruncat lui Zayne o privire, înainte să se uite iar la mine și la Jada. Ați venit să exersați cu pumnalele?

Surprinderea m-a făcut să strâng mai tare săculețul de piele.

– Zayne mi-a spus că te pricepi, a adăugat Dez, în timp ce Zayne se îndrepta spre colțul camerei.

– Mă descurc.

– Te descurci? a râs Jada, împingându-mă. E mai bună decât majoritatea Gardienilor.

Nu aveam de ales. Am înaintat, privindu-l pe furiș pe Zayne. Nu ne luaserăm un rămas-bun prea călduros ultima oară, iar el era neobișnuit de tăcut.

–Vrei să ne faci o demonstrație? a întrebat Dez.

– Bineînțeles, a răspuns Jada în locul meu, făcându-mă să-i arunc o privire urâtă. Mi-a luat săculețul din mâini și s-a apropiat de masă. Îi place la nebunie să se dea în spectacol.

Așa era.

De obicei.

Acum, însă, nu voiam decât să mă întorc în camera mea, pentru că, atunci când îl priveam pe Zayne, nu îl mai vedeam izbindu-l pe Dez de saltea.

Îl vedeam purtând doar un prosop, cu pieptul ud, și...

– Iar te holbezi. Zayne s-a aplecat spre mine, șoptindu-mi la ureche: Am ținut să-ți spun.

– Nu mă holbez, m-am rățoit, cu obrajii încinși, întorcând privirea. Dez ne fixa, curios. La fel și Jada, care nu prea reușea să nu zâmbească, în timp ce-mi întindea pumnalele.

– Ce-ți face brațul? a întrebat Zayne, când m-am așezat în linie cu mogâldeața cu aspect uman din celălalt capăt al încăperii.

– Bine. Am apucat între degete greutatea familiară a mânerului. Cum stai cu moralul?
– Ce?
– E mai bun decât ultima dată când ne-am văzut? am întrebat, chinuindu-mă să-mi rețin un zâmbet, când s-a încruntat.
– *Era* mai bun, a zis el, după o clipă.
Am zâmbit batjocoritor, ridicând pumnalul.
– Spune-mi unde vrei să lovesc.
– Oriunde. Dez s-a întors spre manechin. Ce zici de... piept?
– Prea ușor, a spus Jada. Altă zonă.
– Bine, a chicotit Dez. Capul?
Capul era o mică sferă bej încețoșată, însă memoria musculară a preluat controlul, iar eu am azvârlit pumnalul. Am nimerit direct în mijlocul feței.
– La naiba! a zis Dez.
– În gât, a comandat Jada.
Zâmbind, am luat celălalt pumnal în mâna cu care aruncam. Am nimerit din nou, chiar în centrul gâtului.
Dez s-a întors spre mine.
– Cred c-ai putea să le dai lecții războinicilor noștri.
Zâmbetul mi s-a lățit pe chip, în timp ce Jada s-a grăbit spre manechin, să scoată pumnalele.
– Ești foarte bună. Pe fața lui Zayne a apărut o jumătate de zâmbet. Dar e mai greu când ținta nu stă nemișcată.
– Știu, m-am rățoit. Vrei să încerci?
– Nu. Și-a încrucișat brațele la piept. Sunt mai priceput în lupta corp la corp.
Mi-am impus să tac, dar gura a început să mi se miște înainte să mă pot abține.
– Pun pariu că și la asta sunt mai bună.
Zayne a pufnit.
– Trinity, ar trebui să-ți cunoști măsura.
– O, dar mi-o cunosc. Te crezi mai bun doar fiindcă ești Gardian?
– Știu că sunt mai bun pentru că eu am beneficiat de ani de antrenamente, pe când tu ai doar noțiunile de bază, a spus el – o presupunere nici pe departe corectă. În plus, sunt mai mare și mai puternic decât tine.
I-am aruncat zâmbetul care-l irita pe Misha.

– Viteza și inteligența vor triumfa mereu în fața puterii și a greutății. Nu crezi c-ar fi trebuit să știi până acum?

S-a uitat urât la mine, cu maxilarul încleștat.

– Am senzația că tocmai mi-ai jignit inteligența.

– Imposibil, am spus.

– Chiar crezi că mă poți învinge?

– Nu *cred*. Sunt convinsă.

S-a uitat la mine printre gene.

– Știți ce, mie îmi este foarte foame, a anunțat Jada, punând pumnalele pe săculeț.

– Poftim? M-am întors spre ea, cu mâinile în șolduri. Abia ce-am mâncat.

– Da, însă am chef de un desert. Cu ochii sclipind, s-a întors spre Dez. Ați încercat până acum brioșele de la cafenea? Cele cu glazură roșie?

– Nu. Dez a zâmbit atât de larg, încât m-am întrebat cum de nu i se crăpa fața. Mi-aș dori să le încerc.

– Perfect. Jada i-a aruncat scurt o privire lui Zayne. Te asiguri tu că ajunge întreagă acasă, Zayne?

Am dat să deschid gura, dar el a răspuns înainte, pe un ton cât se poate de ironic:

– Plăcerea e de partea mea.

Uitând de Jada și de Dez, m-am răsucit către el.

– Uau! Ai putea măcar să te prefaci.

– Am spus că plăcerea e de partea mea.

Ochii lui de un albastru șters mă fixau.

– Atunci, conceptul tău de plăcere trebuie să fie foarte diferit de al meu.

– Știi ceva... Și-a prins buza de jos între dinți. Mă simt nevoit să fiu de acord cu tine. Hai, ia-ți pumnalele! Te conduc acasă.

Am avut senzația că îmi întinsese o capcană și eram gata să-l întreb dacă i se părea o activitate plăcută să-și petreacă timpul cu demonii, însă am reușit să nu o spun cu voce tare. Eram eu o răsfățată, dar nici chiar așa!

Nu voiam să mă întorc încă acasă.

Eram agitată și plină de energie. Simțeam nevoia să dovedesc ce pot.

– Practic, recunoști că te pot învinge. Știi asta, nu?

Zayne s-a uitat la mine de parcă aș fi vorbit într-o limbă străveche, necunoscută.

– N-am recunoscut așa ceva.

– Atunci, vino! Am făcut un pas în spate. Arată-mi ce poți.

A râs – o cascadă de hohote guturale, din abdomen, care mi-a activat latura ticăloasă a personalității.

– Doar nu vorbești serios.

– Sunt cât se poate de serioasă.

– Uite ce-i! Nu-i stilul meu să trântesc la pământ fete doar ca să-mi dovedesc tehnica, mai ales după ce fetele tocmai au fost rănite, a spus el, întorcându-mi spatele. O să iau eu pumnalele...

Am așteptat până s-a îndepărtat la mai puțin de jumătate de metru și am țâșnit înainte. L-am prins de umeri și l-am lovit cu genunchiul în spate, apăsat. Zayne a căzut, mai ales din cauza surprizei, dar anticipasem asta. Sprijinindu-mă de umerii lui, m-am aruncat peste el, aterizând prin rostogolire. Am simțit un junghi în brațul rănit și am sărit iar în picioare, rotindu-mă spre el.

Zayne se ridicase deja, căscând gura la mine.

– Ce mama naibii?

– Ce ziceai despre fete?

Un zâmbet leneș i-a întins colțurile gurii.

– Ți-ai pierdut mințile.

– Să nu crezi că trebuie să mă menajezi, am spus, și l-am atacat iar.

Zayne a făcut o eschivă, ca să evite lovitura directă, dar mă așteptam și la asta. M-am răsucit și l-am lovit din lateral. A icnit. S-a rotit, m-a prins de brațul teafăr, în timp ce-l prindeam și eu de braț. Folosindu-mă de el pentru echilibru, am sărit și m-am întors, lovindu-l din zbor și azvârlindu-l la vreun metru, doi în spate.

– Ești convins că te-ai pregătit ani de zile? l-am tachinat, apropiindu-mă de el.

I se desprinseseră câteva șuvițe din coadă.

– Ești sigură că ai participat la doar câteva sesiuni de antrenament?

– Ghici ce? Am țâșnit pe sub lovitura lui și m-am aruncat pe saltea, amortizând căzătura cu palmele și secerându-i picioarele. Am mințit.

–Văd, a mârâit el.

– Recunoaște că sunt mai bună ca tine.

Răsuflând scurt, a sărit pe vârfuri.

– Încă nu, prințesă.

– Prințesă? am repetat. Nu-s nici pe departe.

– Ceva ești. A zâmbit, apoi s-a aruncat într-o lovitură-fluture pe care era cât pe ce să nu o văd la timp.

L-am blocat, cu un râset sălbatic. Lovitură după lovitură, ne-am urmărit unul pe altul. La început, când încercam să îl lovesc, se abținea să atace, dar cu fiecare pumn și picior care îi străpungeau apărarea, glumea tot mai puțin.

Mi-a blocat o serie de lovituri cu piciorul, care ar fi trântit orice om în fund. Ținea ușor pasul cu mișcă- rile mele.

– Haide, *Trinity*, mai bine de-atât nu poți? Mă plictisesc.

Felul în care buzele lui s-au rotunjit când mi-a pronunțat numele mi-a trimis un fior pe șira spinării și mi-a trimis furnicături prin piele. Uram senzația.

Mârâind, m-am răsucit pe un călcâi și m-am lansat într-o serie de lovituri în cerc, care i-au secerat picioarele. A căzut pe spate, icnind. Gâfâind, m-am apropiat de el.

– Și acum te plictisești, moșule?

Zayne a tușit, rostogolindu-se pe o parte și privindu-mă.

– Moșule? Din ce generație faci parte? Mișcându-se foarte repede, m-a lovit în spatele genunchilor înainte să-mi dau seama. M-a apucat și a tras.

Incapabilă să mă redresez, am aterizat peste el. Mi-am revenit repede, l-am prins cu mâna de gât și l-am încălecat.

– Dacă aveam pumnalele, erai mort acum.

A lăsat bărbia în jos, apoi a ridicat privirea. Ochii lui palizi nu erau chiar atât de glaciali acum. Ardeau. M-am pierdut o clipă în ei. Pupilele începuseră să i se întindă vertical, semn că era pe cale să se transforme.

– Am câștigat.

– Încă nu, a spus el.

– Ba da, l-am contrazis. N-ai cum să... Cuvintele mele s-au terminat într-un chițăit când și-a îndoit picioarele peste talia mea și m-a trântit pe spate, cu o mișcare din șolduri. Într-o clipă, mă prinsese sub el.

– Ai câștigat? Mi-a zâmbit batjocoritor.

Am încercat să-l lovesc cu picioarele, dar forța coapselor lui mi le-a țintuit la podea. Când mi-am ridicat partea superioară a corpului ca să-l dezechilibrez, m-a împins imediat înapoi, cu o forță pură, brută, prinzându-mi încheieturile într-o strânsoare de fier deasupra capului.

– Viteza și inteligența sunt de mare ajutor, a spus el, apropiindu-și capul de al meu până când vârfurile șuvițelor lui mi-au atins obrazul. Dar viteza,

inteligența și *frța* câștigă mereu, la final.

Nu eram pregătită să îmi recunosc înfrângerea, așa că mi-am dat capul pe spate, reușind să îmi scot un picior de sub el. Eram gata să-l nimeresc într-un loc sensibil, însă când mi-am eliberat piciorul s-a întâmplat ceva neașteptat. Trupul lui s-a mișcat și s-a așezat între picioarele mele, aliniindu-ne corpurile într-un loc... interesant. Trunchiul și picioarele lui mă apăsau într-un fel care m-a dus cu gândul la alte lucruri, lucruri ce nu implicau violență, dar necesitau mai puține haine.

Cu fața lui la câțiva centimetri de a mea, ni s-au întâlnit privirile. M-am oprit. Cred că nici nu mai respiram.

Aerul din jurul nostru s-a schimbat rapid. S-a încărcat brusc de tensiune, când un șuvoi sălbatic de dorință a trecut prin mine, încercând să se elibereze. Mi-a amintit de *har*, când mi se încingeau venele, arzându-mă prin piele și mușchi.

Îmi era greu să respir, în timp ce continuam să ne uităm unul la altul. Zayne nu s-a dat de pe mine, deși ar fi trebuit, stând în aceeași poziție, cu pupilele și mai alungite. Buzele pline i s-au deschis.

Îl... îl *doream*.

Nu mai simțisem dorință până atunci, dar mă ardea pe dinăuntru. Voiam. Doream. *Asta* lipsise când mai sărutasem pe cineva, înainte. *Asta* însemna dorința adevărată, și, în clipa în care mi-am ridicat capul de pe saltea și gurile noastre au ajuns atât de aproape una de alta, încât îi simțeam respirația pe buze, am crezut c-o să mă înec. Zayne nu s-a retras. A rămas nemișcat.

L-am sărutat.

La început, n-a fost cine știe ce. Doar o atingere ușoară a buzelor. Văzând că nu se clintește, am insistat, înfiorându-mă când ni s-au atins gurile. I-am explorat buzele cu vârful limbii.

Mâinile i s-au încleștat pe încheieturile mele, apoi s-au relaxat. O clipă mai târziu, s-au mișcat, alunecându-mi pe brațe, iar palmele lui aspre, pline de bătături, mi-au oprit respirația.

Și nu mai eram singura care săruta.

Buzele calde ale lui Zayne s-au mișcat pe ale mele, pentru o secundă fierbinte, apoi *totul s-a s fîrșit*.

Zayne s-a desprins de mine, ghemuindu-se pe vârfuri în timp ce respira greoi și pielea i se întuneca și i se întărea. Nu îi mai vedeam ochii, dar știam că pupilele îi deveniseră verticale.

Începea să se transforme, iar eu...

M-am ridicat în capul oaselor și m-am tras înapoi. Ce făcusem? Îl sărutasem. De fapt, îl linsesem, iar el se uita la mine de parcă exact asta făcusem.

„La naiba!“

Cu trupul roșu ca sfecla, am sărit în picioare, nesigură și amețită.

– Îmi pare rău, am spus, dând înapoi. N-am vrut.

S-a ridicat lent, privindu-mă de parcă eram un animal sălbatic capabil să îl atace în orice clipă.

– Chiar îmi pare rău... M-am răsucit. Spre groaza mea, în prag stătea Misha, ținând ușa deschisă cu o mână.

Am luat-o la goană peste saltele, fără să privesc înapoi nici măcar o dată. M-am strecurat pe lângă Misha în răcoarea holului.

„La naiba! L-am sărutat pe Zayne.“

Îl sărutasem, iar el se desprinsese cu forța unei rachete.

– Trinity! a strigat Misha după mine.

Am continuat să merg foarte repede. Unde-mi fusese capul?

– Ce-a fost asta? Misha m-a ajuns din urmă.

– Nimic, am spus, icnind. Absolut nimic.

T.O. Marrow, super-răufăcător din benzile desenate americane DC Comics, afiliat, printre altele, la laboratoarele de cercetare S.T.A.R. Labs (n.red.)

Luptători de wrestling americani (n.red.)

Protagoniști ai serialului american *Supernatural*, care se luptă cu monștri, demoni și zei. (n.red.)

14

-L-ai... sărutat? a întrebat Jada, cu o voce înfundată, fiindcă-mi vorbea din spatele ușii închise a băii. Când v-am lăsat singuri ieri, m-am gândit că o să continuați să flirtați certându-vă. Dar mi-ai depășit din nou așteptările.

Stăteam în fața oglinzii și încercam să îmi ridic decolteul rochiei împrumutate, dar, în clipa în care îi dădeam drumul, aluneca, oferind o priveliște de zile mari.

Am oftat și am renunțat. Rochia îmi era și cam fixă pe șolduri, dar în rest avea lungimea și croiala perfecte. Jada mă amenințase că mă va târî la Ceremonie indiferent ce purtam.

Mi-am ridicat părul și am lăsat șuvițele grele să-mi cadă pe umerii dezgoliți. Nu era rău. În felul acesta îmi mascam cicatricea de pe brațul aproape vindecat – ceea ce părea dubios ca naiba – și o parte din zona pieptului.

O parte.

– Trinity?

Am închis ochii, probabil ca să mă dau cu rimelul furat din camera Jadei. O parte din mine voia să nu-i fi spus nimic prietenei mele, dar cuiva trebuia să-i spun.

Altfel, aș fi explodat.

– L-am sărutat, am spus, deschizând ochii și întinzându-mă după un tub de ruj în nuanța piersicii.

– Și te-a sărutat și el?

– Nu... Nu știu. Am scos capacul.

– Cum nu știi, Trin?

– La început, am crezut că da, însă acum, că mă gândesc bine, nu sunt sigură. Am aplicat rujul și mi-am apăsat buzele. A fost un sărut rapid. Prea scurt, dar încă îmi aminteam cum îi simțisem gura peste a mea. Și apoi s-a desprins brusc.

– A zis ceva?

– Nu. Am oftat iar. Mă simțeam confuză, rușinată și furioasă. Nu era o combinație bună.

Nu îl mai văzusem pe Zayne de ieri după-amiază. Pumnalele și ochelarii de soare lăsați în sala de antrenament apăruseră de dimineață pe insula din bucătărie, ca prin magie. Ori mi le adusese el, ori le recuperase Misha.

– Nu știu ce să zic, a tras concluzia Jada.

– Nici eu. Am deschis ușa de la baie. Cum arăt?

– Excelent. Jada arăta uluitor în rochia ei albă, model grecesc, cu o panglică aurie în jurul taliei subțiri. Suficient de bine ca să fii sărutată.

Am clipit exagerat de lent.

– Ați putea să nu mai vorbiți despre sărutat, oameni buni? Icnind, am trecut pe lângă Jada și l-am văzut pe Misha pe marginea patului, purtând niște pantaloni negri de in și o tunică fără mâneci.

– De când ești aici?

– De suficientă vreme încât să știu de ce ai luat-o la goană din sala de antrenament, cu fața în flăcări.

– Te urăsc, am mormăit, dând să-mi încrucișez brațele la piept.

– Nu cred că vrei să faci asta, m-a avertizat Jada, cu ochii la pieptul meu. O să-ți pocnească o cusătură.

Mi-am lăsat brațele pe lângă corp.

– Vă urăsc pe amândoi.

– Nu noi sărutăm toată ziua, bună ziua, mi-a trântit-o Misha.

– Nici eu!

– Să știi că nu-i la fel ca atunci, cu Clay, mi-a luat apărarea Jada. Nu l-a aruncat pe Zayne pe geam, după aceea.

Am deschis gura, apoi am închis-o.

– De fapt, l-am cam lovit de câteva ori înainte.

– De ce ești atât de violentă? Misha a ridicat din sprâncene.

– Am nevoie de ajutor calificat.

Stând în continuare pe pat, Misha a încuviințat cu seriozitate.

– Dar voi nu mă înțelegeți, am spus, pe un ton văicăreț, care m-a uimit și pe mine. M-am uitat la Jada. Tu îl ai pe Ty. Apoi m-am întors spre Misha. Tu ești pe cale să te apropii de Alina. Thierry îl are pe Matthew, și știu că, după părerea ta, Zayne e un tip malefic, i-am spus lui Misha, dar eu cred altceva, și vreau... vreau doar o fărâmă din senzația asta. Vreau să fiu...

„Ești o armă, Trinity."

– Ce? a întrebat Jada, încet.

– Nimic. Mergem?

– Nu, spune! Jada mi-a blocat drumul. Ce vrei?

Eram antrenată să lupt – să ucid, când era necesar. Aveam *harul*, o armă puternică, cu care puteam ucide demoni, Gardieni și tot ce mai era. Fusesem o armă de la naștere, și mă speriau puține lucruri, dar nu aveam curajul să spun ce vreau.

Adică să fiu dorită pentru *orice* altceva în afară de darul cu care mă născusem.

Misha s-a ridicat, cuprinzându-mă de după umeri cu brațul.

– Haideți. O să întârziem.

Pentru o clipă, nu am crezut că Jada va ceda, însă a încuviințat dând din cap și s-a întors spre ușă, foșnindu-și grațios fustele. După ce m-a condus afară din cameră, Misha s-a oprit în capul scărilor, și m-am pregătit pentru o ditamai predica. Dar mi-a șoptit la ureche:

– Știu ce vrei, a spus. Vrei să fii dorită, și nu e nimic rău în asta, Trin. Nimic.

În Sala Mare era un spirit.

Am știut că nu făcea parte din Echipa Respiră și Trăiește, pentru că trupul lui apărea și dispărea permanent, și, cu toate că stătea în spatele lui Dez și al lui Nicolai, ei nu păreau să fie conștienți de prezența lui. Și-au împins scaunele *prin* el nu doar o dată.

Dez și Nicolai ședeau chiar în fața noastră, de partea cealaltă a mesei late. Lângă Nicolai era un scaun gol, și, dacă sperasem cumva că Zayne își va face apariția (dar nu sperasem), mă aștepta o dezamăgire.

Nu venea la Ceremonie.

Nu c-aș fi fost surprinsă. Spusese că nu era genul lui de distracție, și, dacă prinsese de veste că vin și eu, nu-l puteam învinui că alesese să fie oriunde în altă parte.

Mă simțeam ultima idioată. Nu înțelegeam limitele personale. Am răsuflat teatral și mi-am spus că nu conta.

Gardienii din D.C. plecau a doua zi, cu întăririle cerute. Totul revenea la normal de mâine-dimineață – mă rog, pe cât de normal putea fi. Dar, odată ce l-aș fi știut pe Zayne plecat, aș fi încetat să-mi doresc ceea ce nu puteam avea.

Mă jucam cu marginea șervetului de masă în timp ce observam iar spiritul. Stătea în continuare în spatele celor doi, de parcă ar fi luat parte la discuție.

Mi s-a părut atât de ciudat. Spiritul îmi dădea o senzație vagă de familiaritate, însă nu îl mai văzusem niciodată pe bărbatul acela mai în vârstă. Avea oare legătură cu Dez și cu Nicolai? Sau cu altcineva de aici?

L-am privit cu atenție. Cu siguranță văzuse lumina și trecuse dincolo. Pielea lui strălucea de sănătate, și, dacă nu apărea și dispărea, ar fi arătat chiar uman, motiv pentru care, uneori, din cauza vederii mele slabe, încurcam adesea spiritele cu oamenii în viață.

Era un tip chipeș, cu păr blond-roșcat care-mi amintea de coama unui leu. Era înalt și lat în umeri, și îmi imaginam că, dacă ar fi fost în viață, ar fi atras atenția tuturor celor prezenți.

Fusese oare Gardian? Nu era imposibil. Mai văzusem spirite de-ale lor.

Cineva a râs.

Mi-am desprins ochii de la spirit și am privit spre capul mesei. Thierry avea o întâlnire, așa că locul lui rămăsese liber. Acolo ședea Matthew, împreună cu Jada și cu mama ei. Părul lui roșcovan părea în flăcări sub luminile puternice din sală.

M-am uitat iar la spirit. Își ațintise privirea asupra intrării, încruntat.

– La ce te uiți, Trinity? m-a întrebat Dez.

„Fir-ar să fie!"

Nu eram chiar atât de discretă, se pare. Pentru că nu știam dacă Nicolai sau Zayne îl puseseră pe Dez la curent cu faptul că *vedeam fintome*, m-am forțat să zâmbesc.

– Nimic. Doar mă gândeam.

– Cina e chiar atât de plicticoasă?

– M-ai crede dacă aș spune că nu?

Dez a chicotit și s-a lăsat pe spate.

– Nicidecum.

Zâmbind în colțul gurii, am privit spre scenă. Thierry ținuse deja un discurs, vorbind despre abilitățile și succesele Gardienilor onorați prin această ceremonie. Trebuia să mai îndurăm și discursurile antrenorilor, și apoi urma dansul.

Misha s-a aplecat spre mine, lăsând bărbia în jos.

– De fapt, la ce te uiți? a șoptit el.

– Nu vrei să știi.

– E vreo stafie? E Alună?

Am clătinat din cap.

A tăcut o clipă.

– E un spirit?

– Da.

– Interesant, a murmurat el, privind în direcția în care se aflase spiritul, înainte să dispară.

– Ce naiba?

Cercetând sala mare, puternic luminată, și pereții decorați cu marmură în nuanțe de crem, l-am văzut tocmai în centru.

Am profitat de ocazie și mi-am împins scaunul în spate.

–Vin imediat.

Misha a apucat brațele scaunului, vrând să se ridice și el.

– Nu trebuie să vii, i-am spus, conștientă că Dez și Nicolai ne priveau. Mă duc la toaletă.

Nu părea să-mi fi dat crezare, dar s-a așezat la loc, știind că, dacă mă urma acum, ar fi dat de gândit. I-am zâmbit, imaginându-mi șirul de înjurături pe care-l clocea, și am dat din cap spre cei doi Gardieni de vizavi.

Am avut grijă să nu mă ciocnesc de mesele *prin* care plutea spiritul, în timp ce ocupanții își îndreptau tacâmurile și lumânările, exclamând derutați. Am iuțit pasul, trecând de doi războinici ucenici, postați lângă ușă. Pe holul mult mai slab luminat, m-am uitat în ambele direcții. Am văzut mici grupuri care discutau. Abia după câteva clipe am văzut iar spiritul la capătul holului, lângă ușile ce dădeau în grădină. O secundă mai târziu, a trecut prin ele.

Apucându-mi fusta ca să nu mă împiedic, am înaintat pe hol și m-am oprit în fața ușilor. Grădina era luminată de un singur șir de beculețe și de câteva torțe. Ce era mai rău pentru ochii mei decât o cameră prea puternic luminată?

Lumină puțină, spre deloc.

Am oftat, m-am folosit de șold ca să deschid ușa și am ieșit pe verandă, în aerul călduț de început de iunie. Pășeam cu grijă, știind că acolo erau și scări. Nu percepeam prea bine distanțele, pe timp de noapte. Mi-am croit încetișor drum pe aleea pavată.

N-am auzit pe nimeni afară, în timp ce mergeam mai departe, întrebându-mă dacă voi reuși să văd spiritul. Am trecut pe lângă ce păreau a fi câteva bănci neocupate, am urmat curbura aleii și am fost surprinsă când am descoperit că dădea într-o zonă deschisă, care era puternic luminată de

câteva felinare vechi. În mijloc se afla o statuie a unui înger războinic, cu sabia ridicată într-o mână și cu cealaltă ținând capul unui demon.

Am înconjurat statuia și m-am oprit brusc când am văzut spiritul de cealaltă parte. Am tresărit, ca întotdeauna când eram atât de aproape de o stafie sau de un spirit, indiferent de câte ori mă intersectasem cu ei înainte.

Se uita la statuie. Acum, că eram mai aproape, nu-mi ieșea din minte chipul acela familiar. Poate că îl văzusem când trăia.

Am dat drumul fustei și m-am uitat în jur. Nu părea să mai fie cineva prin preajmă, dar asta nu însemna că nu era. Mi-am mușcat unghia. Curiozitatea mă făcea nesăbuită.

Am ignorat ghemul de emoție din stomac. Prezența acestui spirit îmi provoca o reacție ciudată, o reacție de neînțeles, așa că am dat-o la o parte, pentru mai târziu.

– Bună, mi s-a adresat spiritul.

Uluită, am făcut un pas înapoi când s-a întors spre mine și a devenit transparent de la brâu în jos. Am simțit cum mi se bulbucau ochii.

– Știi că te pot vedea?

– De ce-ai crede că nu știu?

– Pentru că ești mort? am sugerat.

I s-a ridicat un colț al buzelor într-un soi de zâmbet, care mi-a făcut pielea de găină.

– Da. Însă nu-s primul spirit pe care-l vezi.

– Nu, am confirmat. Nici pe departe. De unde știi?

Spiritul m-a studiat o clipă.

– Știu.

– E un răspuns vag, am zis. Ce-ai spune dacă te-aș întreba altceva? Ai trecut dincolo, nu-i așa? Când a încuviințat, mi-am cuprins talia cu brațele, ca să-mi țină de frig. Bătea o briză rece, de munte, care agita frunzele din grădină. Dar te-ai întors.

– Așa este.

Am așteptat să continue, dar s-a oprit.

– De ce?

Zâmbetul abia schițat i-a dispărut, când a privit statuia.

– Am vrut să văd.

– Ce să vezi?

Au trecut câteva clipe înainte să explice.

– Să văd cât de mult am greșit.

Începeam să înțeleg. Spiritul se întorsese pentru că regreta ceva ce făcuse sau ar fi trebuit să facă, sau ceva ce spusese sau și-ar fi dorit să spună.

Îl puteam ajuta.

– Ești Gardian, nu? am întrebat.

Spiritul a încuviințat dând din cap.

– Tu nu ești.

– Nu.

S-a uitat la mine și fața i-a devenit aproape transparentă.

– Știu cine ești.

Uimită, n-am mai știut ce să spun. Nu întâlnisem niciodată un spirit sau o stafie care să știe cine eram. Locuise oare aici? Poate când eram mai mică?

– Știi?

– Moartea clarifică unele lucruri. Nu pe toate, însă. S-a uitat direct la mine, iar trăsăturile i-au devenit mai accentuate. Acum înțeleg de ce m-am întors exact în momentul ăsta.

Am simțit un fior pe șira spinării.

– E amuzant să vezi cum soarta găsește căi să se împlinească, în ciuda tuturor obstacolelor.

Era cea mai ciudată conversație purtată vreodată cu un spirit, și nu pot spune că n-am auzit discuții cel puțin bizare până atunci, ca, de exemplu, faptul că exact asta îl auzise Alună pe Thierry spunând, când trăsese cu urechea.

Înainte să-l pot întreba la ce se referă, trăsăturile lui s-au topit într-o expresie de o tristețe atât de apăsătoare, că am simțit-o drept în inimă. O clipă mai târziu, spiritul s-a evaporat. Am ridicat din sprâncene când briza mi-a ridicat o șuviță și mi-a aruncat-o peste față.

Am așteptat.

N-a mai apărut.

Mi-am desfăcut brațele, încruntându-mă.

– De ce-ai dispărut?

– Nu-mi dau seama de ce ar dispărea cineva de lângă tine.

15

Aproape că mi-a sărit inima din piept când am auzit vocea profundă, însă amuzată, cu o urmă de sarcasm. Tivul rochiei mi s-a învârtit în jurul gleznelor când m-am răsucit să văd a cui era.

– Zayne! am spus, cu ochii atât de mari, încât sigur arătam ca un gândac strivit.

El, în schimb, mi se înfățișa în toată splendoarea. Purta ținuta de ceremonie a unui războinic: pantaloni albi de in și tunică asortată, fără mâneci. Părul desprins îi mângâia umerii.

Eram atât de șocată de prezența lui neașteptată, încât am rămas pe loc, holbându-mă la el. Nu mă puteam gândi decât că îl sărutasem. Și poate – doar poate – că mă sărutase și el, însă chiar dacă era adevărat, cu siguranță se smulsese de lângă mine de parcă aș fi luat foc. Nu se pierduse în dorința haotică, tulburătoare, care pulsase în mine.

I s-a curbat colțul gurii. Am continuat să mă holbez la el.

– Ești bine? Încep să-mi fac griji pentru tine.

Am tresărit din nou și am ieșit din transă, cu obrajii încinși. Mi-am recăpătat glasul.

– Îmi pare rău. M-ai speriat.

– Îmi dau seama. N-a fost intenția mea. S-a uitat la statuie, apoi la mine. Dar am fost discret.

– Evident, am răspuns.

A trecut o clipă, timp în care el s-a uitat prin grădină.

– Deci... a dispărut cineva?

Am încuviințat dând din cap. Mi se păruse amuzant să îl tachinez spunându-i de Alună, dar acum nu era la fel.

– Ești îmbrăcat de parcă ai participa la Ceremonie.

– Particip.

– Dar nu erai înăuntru.

– M-am decis în ultima clipă. O șuviță de păr blond i-a căzut pe obraz, iar el și-a dat-o pe după ureche. Sunt uimit să văd că ești aici.

Era? De aceea se hotărâse să participe, fiindcă își imagina că nu voi fi eu prezentă? Mi-am încleștat degetele și am ridicat bărbia.

– Sunt aici împotriva voinței mele.

Zayne a chicotit.

– Nu prea îmi pot închipui cum ar reuși cineva să te forțeze.

– După cum vezi, nu sunt tocmai prezentă la Ceremonie, și se pare că nici tu. Am privit în jur. N-am văzut spiritul. Probabil că n-am voie să fiu nici aici.

– De ce nu?

– Grădinile astea sunt sacre, i-am explicat. Doar războinicii au acces.

A înclinat din cap, și am avut impresia că mă studiază.

– Nu cred că e prima dată când încalci niște reguli.

Am ridicat din umeri.

– Nu te pot acuza, a spus el. Prefer să fiu aici, uitându-mă la copaci și la statuia asta, decât în sală.

Am râs. Nu m-am putut abține.

Zayne a făcut un pas spre mine.

– Dar iată o îmbunătățire clară a peisajului.

În coșul pieptul am simțit o agitație, pe care însă am ignorat-o.

– Asta nu înseamnă nimic.

– Aici nu suntem de acord. Zâmbetul i s-a mai lățit pe chip. Înseamnă multe.

Nu știam ce să-i răspund.

– Este o noapte frumoasă. A ridicat privirea. Cerul e senin și plin de stele.

I-am urmărit privirea și am zărit, cu greu, sclipirile slabe. Știam că, pentru el, erau mai strălucitoare, și că vedea mult mai multe. Eu vedeam... patru. Am închis ochiul drept. Corecție: vedeam trei. Mi s-au încordat umerii.

– Este, am murmurat, lăsând la o parte senzația neplăcută.

– Și tu... arăți ca o zeiță, Trinity. Ești superbă.

Am simțit că mi se taie respirația. Vorbea serios? Eram convinsă că foarte puține persoane, sau poate niciuna, nu s-ar fi gândit la mine ca la o *zeiță*. Dacă o vedeau pe Jada, cu siguranță că da. Eu eram mai degrabă o driadă stricată, care alerga după zei.

Zayne s-a uitat în altă parte, dregându-și glasul, și am simțit nevoia să-l aud spunând cuvintele acelea iar, în timp ce o căldură diferită îmi cuprindea obrajii și gâtul.

– Serios? am șoptit, și în clipa în care cuvântul mi-a ieșit din gură, am vrut să-l retrag.

Acum, zâmbetul îi dezvelea complet dinții.
– Da, serios.
Mi-am mușcat buza ca să nu rânjesc.
– Mulțumesc, am zis. Nici tu nu arăți rău.
A chicotit și s-a uitat la mine.
– De fapt, speram să pot vorbi cu tine despre ce s-a întâmplat ieri.
Mi s-a încordat fiecare părticică din corp și am închis ochii.
– Că tot veni vorba. Îmi... îmi pare rău pentru purtarea mea.
– Pentru care parte îți ceri scuze?
Am deschis ochii și am descoperit că ajunsese la nici jumătate de metru de mine.
– Păi, cred că sunt mai multe aspecte ale purtării mele de ieri pentru care ar trebui să-mi cer scuze.
– Cum ar fi că m-ai forțat să mă lupt cu tine? a sugerat.
Strângând din buze, am dat din cap.
– Da, și asta, dar...
– Sau când ai sugerat că n-aș fi suficient de bine pregătit?
– Nu cred c-am zis așa ceva.
– Ba da, ai zis.
Mi-am înfipt degetele în rochie.
– OK, poate că da, însă eu mă scuzam pentru că...
– Când m-ai făcut „moș“?
Da, îi spusesem și asta.
– Sau pentru c-ai mințit în legătură cu pregătirea ta? a continuat el, încet.
Am început să mă încrunt.
– Ah, stai! S-a uitat drept în ochii mei. Te scuzi pentru c-ai refuzat să recunoști c-am fost mai bun?
– Ai terminat?
– Nu știu. Rânjetul lui leneș mă enerva și mă încânta, în același timp, iar a doua senzație îmi dădea frustrări și mai mari. Am uitat ceva?
– Da, m-am răstit. Singurul lucru pentru care aveam de gând să îmi cer scuze.
– Adică?
Chiar voia să mă oblige s-o spun. Ticălosul!
– Pentru că te-am sărutat!
Fața îmi ardea ca flăcările Iadului.

Zayne și-a înclinat capul într-o parte.
– Pentru asta nu trebuie să îți ceri scuze.
– Poftim?
A ridicat din umeri.
– S-a întâmplat. Nu aștept scuze.
– Da, însă n-ar fi trebuit s-o fac, am spus. Nimeni n-are dreptul să sărute oameni așa, din senin, dar nu se poate spune că nu ți-a plăcut...
– Nu știi ce-mi place și ce nu.
Am tăcut. Habar n-aveam cum să-i interpretez spusele. Ce însemna oare? Eram convinsă că oricine pe lumea asta ar fi fost derutat de o asemenea afirmație.
– S-a întâmplat, a spus Zayne, încetișor.
– S-a întâmplat? am repetat eu. Faci să sune de parcă aș fi alunecat și mi s-ar fi lipit întâmplător gura de a ta.
Zayne a râs – un râs plăcut, profund.
– Nu mi se pare amuzant.
– După cum ai descris tu, chiar este.
– Mă bucur să aud că spui asta. Am oftat, înclinându-mi corpul pentru a mări distanța dintre noi.
– Trinity, nu ești prima fată care m-a sărutat.
– Uau! Privirea mi-a alunecat înapoi spre el. Te confrunți adesea cu asemenea probleme? Cu fete care sar pe tine?
– N-aș spune c-ai sărit pe mine, și nici nu fac o problemă din asta. Ce vreau să zic este că... am simțit ceva și am acționat. Se întâmplă.
Simțindu-mă mai neajutorată ca niciodată, nu aveam idee ce să zic. Nu era deloc acceptabil să simți ceva și să acționezi, pur și simplu, și aveam o bănuială că spusese asta doar ca să-mi ridice moralul. Apreciam, dar, de fapt, îmi dădea o stare nasoală.
– În orice caz, îmi pare rău, și am ținut să-ți comunic asta, am zis. Ar trebui să intru acum...
– De câtă vreme te antrenezi? a întrebat, întrerupându-mă. N-ai fi putut prinde toate mișcările alea în doar câteva sesiuni cu Misha sau cu oricare dintre antrenorii de aici.
Pentru că apucasem să mă dau mare, acum eram încolțită de propriile fapte.

– Am avut parte de... antrenamente serioase. Probabil la aceeași intensitate ca orice Gardian care se pregătește de Ceremonie.

Cred că Zayne își dăduse seama deja, dar tot am citit o urmă de surprindere pe fața lui.

– De ce ar pregăti în felul acesta un om?

Era o întrebare de o mie de puncte, însă nu-i puteam răspunde. Nu cu sinceritate.

Zayne a clătinat din cap.

– Asta nu înțeleg la tine. Ești om, dar vezi spirite și stafii. Da, știu că mai pot și alți oameni să le vadă, însă tu locuiești cu Gardieni și ai fost antrenată împreună cu ei, suficient cât să te poți lupta cu unul dintre noi.

– Cred c-am făcut mai mult decât doar să mă lupt cu tine, am subliniat, fără vreun rost, la urma urmei.

– Ai dreptate. Ai ucis un Gardian fiind în deplină autoapărare, a spus, și am simțit cum un sloi de gheață mi se înfige în stomac. Ai fost atacată, și nimeni de aici, nici măcar tu, nu pare să-și facă griji.

– Îşi fac griji. Iar eu...

– Serios? m-a provocat el. Pentru că te fâțâi de colo-colo singură, de parcă nici nu ți-ar trece prin cap c-ar putea cineva să-ți vrea răul.

– N-ar trebui să mă plimb așa, dar, în fine, amenințarea la adresa mea a fost anihilată. Și să știi că nu mă fâțâi de colo-colo.

– Ba exact asta faci, a răspuns Zayne, sec. Ce cauți aici, mai exact? Vorbeai cu cineva.

– Da, am oftat.

A ridicat din sprâncene.

– Am văzut un spirit.

Ochii i s-au mărit puțin.

– Aici, la Ceremonie?

Semăna atât de bine cu Misha în momentul ăsta, încât m-a făcut să râd.

– Da, spiritele sunt pretutindeni. Chiar și aici. Dar a fost ciudat. Nu l-am mai întâlnit niciodată, însă el părea să mă cunoască. Probabil a fost Gardian aici.

– Poți vedea spiritele Gardienilor?

Am dat din cap, bucuroasă că ajunsesem iar pe un teren mai sigur.

– Nu des. N-am văzut niciodată o stafie de Gardian. Dar câteva spirite, da.

Zayne a părut să reflecteze.

– De ce crezi că n-ai văzut niciodată stafia unui Gardian?

– Fiindcă probabil trec cu toții dincolo, am spus. Spre deosebire de oameni, ei nu se tem de moarte.

– Probabil... Colțurile gurii i s-au întors în jos. I-am simțit încordarea când a privit spre copacii și tufele din jur. Brusc, nu mai eram sigură că respira. Pe urmă, a desfăcut brațele.

Am simțit un ghem de neliniște în stomac, care s-a răspândit ca un virus, și apoi... respirația fierbinte din ceafă, apăsarea de la baza spinării...

Privirea mi s-a rostogolit de la Zayne la statuie și spre toate colțurile întunecate din jurul nostru.

Demoni.

Erau demoni în apropiere.

Mi s-a tăiat respirația când Zayne m-a prins de braț. Un șoc electric mi-a pornit din degetele lui prin piele și mi-a urcat pe braț, urmat de un sentiment ciudat de conștientizare acută, dar a trecut repede și nu m-am mai gândit la el.

Acum o secundă stăteam lângă statuie, vorbind despre spirite și stafii, și în clipa următoare mă roteam prin aer, când m-a împins în spatele lui și m-a ținut acolo, plutind la vreo cincisprezece centimetri deasupra pământului.

Ceva... ceva s-a întâmplat cu Zayne. Brațul cu care-mi cuprindea talia era ca o bandă de oțel, iar spatele de care îmi lipisem pieptul a devenit dur ca piatra și fierbinte de parcă ar fi stat în soare. S-a auzit un sunet de haine sfâșiate, apoi un vârtej de aer mi-a ridicat șuvițele de păr în jurul feței, când aripile lui Zayne s-au desfăcut.

Zayne se transforma.

Am inspirat întretăiat, în timp ce aerul din jurul nostru a părut să explodeze.

16

Am icnit de teamă în clipa în care Zayne s-a îndoit de mijloc și m-a așezat în genunchi, pe jos.

Ce se întâmpla, în numele Iadului?

Creierul meu nu putea procesa strigătele care veneau din toate direcțiile, vaietul sirenelor care se declanșaseră, zgomotul de sticlă spartă și urletele ascuțite, de groază. De la discuția despre spirite, lumea explodase în jurul nostru. Niciun fel de antrenament nu m-ar fi putut pregăti pentru un asemenea moment, ca să pot reacționa suficient de rapid.

Ceva s-a izbit de pământ lângă mine, lovind marmura și înfigându-se adânc în sol.

„Gloanțe."

Erau gloanțe, și nu avea niciun sens. Demonii nu foloseau arme.

Cimentul s-a crăpat și au sărit pietricele, biciuindu-mi fața și brațele. Mi-am mușcat buza până când am simțit gust de sânge, și am strâns din pleoape. Oricât aș fi fost eu de grozavă, corpul meu era parțial uman. Nu mă împăcam cu gloanțele, și iată-le acum plouând deasupra noastră.

Înăuntrul meu, căldura puternică a *harului* s-a trezit la viață.

Brațul lui Zayne mi s-a încordat în jurul taliei, și, înainte să vorbească, am simțit când a tras aer în piept, de parcă aș fi fost în pielea lui.

– Rămâi la pământ!

N-am apucat să răspund. O clipă mai târziu, brațul i-a alunecat de pe mine și mâna i s-a lipit de mijlocul spatelui meu. Una cu pământul, am atins cu degetele răsfirate asfaltul spart. Apoi, greutatea și căldura mi-au părăsit trupul și am auzit un fâlfâit de aripi deasupra noastră.

Un soi de instinct primar m-a cuprins, amuțind vocea rațiunii, care-mi șoptea să țin capul la cutie. Am ridicat bărbia. Am clipit și apoi am mijit ochii, în încercarea de a distinge ceva printre șuvițele de păr care-mi obturau vederea deja încețoșată.

Am zărit... *picioare* – picioare care se apropiau de mine.

Zayne a aterizat în fața mea, ghemuit, zguduind pământul. Mi-a sărit inima din piept când m-am sprijinit într-un cot, mi-am dat părul la o parte și l-am văzut.

Am văzut cine era cu adevărat Zayne.

Statura lui înaltă mi se înfățișa în toată splendoarea. Avea aceeași formă și aceeași dimensiune ca acum câteva clipe, însă tunica albă îi atârna zdrențuită din talie. Spatele gol i s-a încordat, mușchii i s-au mișcat sub pielea cenușie și...

Sfinte Sisoe pe-un biscuit cât Texasul de mare!! Aripile i s-au întins în lateral, măsurând cel puțin doi metri și jumătate, poate chiar trei. Separându-i părul blond, coarnele feroce i se răsuceau spre spate.

Crezusem mereu că Misha era mare pentru un Gardian, dar nici nu se compara cu Zayne.

S-a lansat în față, și am auzit un icnet de durere. Ceva a căzut la pământ. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că era un soi de pușcă. Următorul lucru care a lovit solul a fost un trup, cu gâtul întors într-un unghi ciudat. Stomacul mi s-a strâns când Zayne s-a răsucit spre dreapta, ridicându-se de la pământ și coborând iar. Am auzit un plescăit ca de carne – piele și mușchi care cedau. Mai multe împușcături au răsunat când degetele mi s-au înfipt în țărână.

Nu înțelegeam nimic. Demonii nu foloseau arme, iar gloanțele erau, practic, inutile împotriva Gardienilor. După ce se transformau, pielea lor nu putea fi pătrunsă.

A mea însă da, așa că am rămas culcată la pământ și mi-am întors capul spre dreapta, în direcția salonului. Focul automat părea să vină de peste tot în același timp, iar Jada era înăuntru. La fel și Misha, și Matthew, și toată lumea.

Nu puteam să zac acolo. Sprijinindu-mă în brațe, am...

Un bubuit puternic mi-a străpuns urechile, și apoi s-a lăsat tăcerea. Noaptea s-a transformat brusc în zi de la o flacără ultra-strălucitoare, portocalie, cu margini albe. A urmat o explozie de aer fierbinte, cu o forță care m-a trântit înapoi la pământ, evacuându-mi aerul din plămâni. Uluită, am încremenit o clipă, apoi în jurul meu a început să plouă cu resturi. Hălci mari de ciment s-au fărâmat pe lângă mine. Mi-am ridicat brațele deasupra capului și am icnit. Lumea se spărsese în bucăți.

Apoi, lumea a încetat să se sfârșească.

Zgomotele și strigătele au revenit în plină forță. Tot ce auzeam erau urlete și oameni care se strigau pe nume.

Cu membrele tremurând, m-am ridicat în genunchi și am văzut un nor alb și gros deasupra clădirii. Acolo unde fusese un zid era acum doar o gaură

căscată. Cablurile atârnau libere. Reflectoarele au pornit, cu o serie de păcăneli, și lumina puternică a inundat grădina, tăind prin fum. Mirosul de metal și plastic arse și de ceva care-mi amintea de... un grătar m-a înconjurat. Ce-am apucat cu mâna s-a spart când m-am ridicat în picioare. Am privit în jos și am văzut că degetele mi se încleștaseră pe sabia statuii. Un chicotit aproape isteric mi s-a ridicat în gât.

Chinuindu-mă să respir, în timp ce norul de praf greu și alb plutea deasupra grădinii, m-am împleticit, în căutare de adăpost. N-am văzut pe nimeni, nici măcar pe Zayne. Explozia fusese aproape, și nu știam cât de mult rău îi putea face unui Gardian.

– Zayne? am strigat, tresărind din cauza uscăciunii gâtului.

Panica m-a cuprins în gheare ascuțite când am încercat să văd ceva prin perdeaua groasă de fum. Am strâns mânerul de fier și am strigat din nou:

– Zayne?

Nu cred că mă putea auzi cineva prin haosul de urlete și sirene care îi avertizau pe toți cei din comunitate că avusese loc o pătrundere în perimetru și că trebuiau să caute adăpost.

Norul de fum alb s-a agitat în fața mea, întinzându-se, risipindu-se. Am văzut un bărbat care purta frac și o mască albă. Era o mască de păpușă de porțelan, cu cercuri rozalii pictate pe obraji și cu un zâmbet roșu.

La fel ca masca pe care o purtase Clay.

– Ce mama naibii? am șoptit.

Mi-am coborât privirea. Ținea ceva, iar corpul meu a reacționat înainte ca mintea să înțeleagă ce vede.

Rotind sabia de piatră cât îmi stătea în puteri, l-am lovit peste braț, aruncându-i obiectul – o pușcă – din mâini. A urmat un icnet de durere, care mi-a amintit în treacăt de sunetul scos de un animal. Nu m-am oprit. Am lovit iar și l-am nimerit sub bărbie. A căzut la pământ, tremurând.

Am lăsat din mâini sabia de piatră și l-am încălecat. Nu m-am gândit înainte să apuc capul creaturii și să îl sucesc brusc. Un spasm, și s-a liniștit. Apucând de mască, am tras până când curelușa care o avea pe față a plesnit. M-am trezit privind...

– Un om. M-am retras, uluită. Omul ăsta... Era om. Am clătinat încet din cap și m-am ridicat.

Am început să înțeleg. Simțisem demoni, însă ăsta nu era demon, și dintr-odată totul a căpătat sens. Eu puteam simți demonii cu minute bune înaintea

Gardienilor. Nu detectasem prezența acestor bărbați în grădină, și nici nu-i auzisem, ca Zayne. Demonii nu erau aici.

Încă.

Ceva m-a atins pe umăr, și am tresărit. M-am răsucit și am dat nas în nas cu Zayne, în forma lui de Gardian.

Era chipul lui, și nu era. Avea aceiași pomeți înalți, dar fruntea îi era mai lată, nasul, mai plat, și maxilarul, mai mare.

Era frumos într-un mod cât se poate de primitiv.

– Ce ți-am zis? a spus, cu o voce mai profundă și mai aspră. Am văzut doi colți albi. Știu că poți lupta, dar au arme. Ți-am zis să rămâi la pământ.

– Sunt oameni, am spus. Sunt oameni și... l-am ucis pe unul dintre ei.

Vocea lui a rămas morocănoasă, deși expresia a părut să i se îmblânzească.

– E-n regulă. Ai făcut ce-a fost necesar.

Am deschis gura să spun că într-adevăr o meritase, dacă era parte din ce se întâmpla, dar tocmai ucisesem un om, și asta nu mai făcusem niciodată.

– Ești bine? m-a întrebat atunci, plimbându-și ochii stranii peste fața și apoi peste restul corpului meu. Ești rănită? Trinity?

– N-am nimic. Tu?

– Nici eu.

– Sunt...? M-am uitat în jur, dincolo de bărbatul mort, spre ușile pe care ieșisem mai devreme. Pe pământ erau niște... siluete. Sunt...?

– Nu. Cealaltă mână a lui mi-a prins ceafa și mi-a întors privirea spre el. Nu te uita!

Aveam inima în gât.

– Sunt alți oameni, nu? Sunt mai mulți...

– Trinity? Ești acolo? Trinity!

Am recunoscut vocea lui Misha și m-am smuls din strânsoarea lui Zayne. Am căutat disperată prin fumul care se risipea, dorindu-mi să îl văd, să știu că e bine, chiar dacă știam deja, pentru c-aș fi simțit dacă i se întâmpla ceva, datorită legăturii noastre. Cu toate astea, aveam nevoie să fiu sigură.

L-am văzut. În sfârșit. Venea cu pași mari prin gaura de pe o latură a clădirii, dând cablurile la o parte.

– Misha! am strigat, pornind spre el. Era prea departe ca să-mi dau seama dacă e rănit. Misha!

Zayne m-a oprit înainte să parcurg o jumătate de metru. L-am luat de braț și i-am simțit pielea dură și fierbinte.

– Dă-mi drumul! am spus. Dar el m-a tras înapoi. Dă-mi drumul!

– Nu pot.

– Ce? am strigat, trăgându-mi mâna. Trebuie să...

Aripile lui Zayne mi-au blocat însă vederea. Nu l-am mai văzut pe Misha, n-am mai văzut grădina – lumea.

– Rahat! am icnit, lipindu-mă de pieptul lui. Nu vedeam *nimic*. Eram în beznă. De parcă orbisem. Am simțit un nod de panică amară în gâtlej.

– Ascultă-mă. Respirația lui Zayne mi-a ridicat firicelele de păr din jurul urechii. Nu ești în siguranță să alergi prin grădină. Ar putea fi mai mulți oameni înarmați.

– Dar nu văd, am șoptit, încercând să respir, însă nodul din gât îmi creștea mai departe.

– Ar putea fi și alte bombe, a continuat Zayne, de parcă nu mă auzise. Nu te pot lăsa să fugi de colo-colo.

– Nu văd, am repetat, respirând spasmodic.

– Ești bine. Ești...

– Nu văd! am țipat, până m-a usturat gâtul.

Aripile lui s-au deschis atât de brusc, încât n-am apucat să îmi ajustez vederea. Am tresărit când lumina puternică m-a izbit din plin în față. Am clipit de câteva ori, încercând să-mi adaptez ochii, tocmai când Misha s-a cățărat peste un zid jos, ca să ajungă la mine.

– Trin, a exclamat el. Avea fața murdară. Sub nas îi apăruse o pată roșie. Ești bine?

– Da, a răspuns Zayne, desprinzându-și brațul din jurul taliei mele.

M-am dezlipit de el și m-am îndreptat spre Misha.

– Ce fac Jada și Ty? Thierry și Matthew?

– Sunt teferi. S-a uitat la Zayne. Ce s-a întâmplat aici?

– Au venit... oamenii, i-am spus, privind peste umăr. Au venit cu arme și au tras, și l-am ucis pe unul dintre ei.

Misha mi-a cuprins fața cu mâinile, cercetându-mă.

– Ai...?

Știam ce voia să mă întrebe.

– Nu.

– Bun. S-a întors spre Zayne. N-ar trebui să fie aici.

Afirmația lui m-a surprins.

– Nu el m-a făcut să ies. Eram aici, singură, și ne-am întâlnit din întâmplare.

Misha s-a uitat la Zayne, de parcă ar fi fost vina lui, ceea ce era ridicol. În plus, furia aceea neîndreptățită nu-și avea locul acum.

– Ce naiba s-a întâmplat? Sunt oameni, am zis. Dar am simțit... M-am abținut înainte să spun că simțisem demoni. Ca om, era imposibil.

Zayne s-a uitat la mine. Fața lui dură încremenise în așteptare.

– Ce-ai simțit?

– Că mi-e teamă, am mințit, întorcându-mă spre Misha. Au fost și demoni?

– Nu, doar oameni, a mârâit el, îndreptându-și iar atenția asupra lui Zayne. Erau și demoni?

– Nu. Zayne se uita încă la mine, cu aripile tresărind și învolburând aerul din jur. Doar oameni.

– Dar *e posibil să fie* și demoni, am zis, strângându-l pe Misha de brațe.

Înțelesese. Eu îi simțeam. Erau aproape. A încuviințat în tăcere, și i-am dat drumul.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Am clătinat din cap, uluită, întorcându-mi privirea spre salon. Nu voiam să mă gândesc cum trecuseră oamenii de ziduri. Erau *mereu* păzite, ceea ce însemna...

Însemna că muriseră Gardieni.

17

Misha mă dusese înapoi în clădirea principală, unde rămăseserăm doar noi doi. Mă plimbam de colo-colo pe hol, încă îmbrăcată în rochia aia idioată, după ce apucasem să dau o fugă până în cameră, înainte, ca să-mi iau pumnalele, pentru orice eventualitate.

– Unde e Jada? am întrebat, cu stomacul strâns de emoție.

– Cred că s-a dus cu Ty la el acasă, a răspuns Misha, stând de pază lângă ferestrele din față. Știu că e în siguranță, Trin. De îndată ce au început să tragă, s-a transformat, la fel ca Ty, și apoi el a obligat-o să-l urmeze.

Am simțit o ușurare în mușchii încordați.

– Și ești sigur că Thierry și Matthew sunt bine?

– Da. S-au ales cu câteva răni, care mi s-au părut superficiale. Mi-a aruncat o privire peste umăr. Sigur *tu* n-ai pățit nimic?

– Da. Doar niște zgârieturi. Am trecut pe lângă el, cu fusta rochiei foșnind. Nu-mi vine să cred că există oameni care colaborează cu demonii. M-am gândit, la început, că-s ăia din Biserica Fiilor lui Dumnezeu, dar dacă îi detestă pe Gardieni, de ce-ar lucra cu demonii?

– Pentru că idioții ăia nu-și dau seama că demonii există. Ar fi ușor de manipulat de oricine le-ar oferi o șansă de a-și manifesta violența față de noi.

Era adevărat, dar...

– Dar purtau măști, Misha. M-am cutremurat. Măști cum avea și Clay. Și... și Wayne a fost ucis de un demon, în zonă. Iscoadele au zis că nu există semne, dar e evident că s-au înșelat. Eu încă simt demoni.

– I-am spus lui Thierry. Caută. Misha s-a îndepărtat de fereastră. Se întâmplă ceva.

Era truismul anului.

– Unde crezi că sunt Thierry și Matthew? am întrebat. Mă stresam ca... un om.

– Probabil la ziduri.

Zidurile erau la mai puțin de doi kilometri de locul unde ne aflam, iar salonul se situa între noi și ele. Erau câteva lungimi de teren de fotbal serioase între clădirea principală și celălalt zid mult mai mic, dar dacă

demonii sau oamenii idioți ajungeau până aici, la casa aceasta, ar fi trecut prin comunitate precum cuțitul prin unt.

Majoritatea Gardienilor existenți prin apropiere, în afară de cei care păzeau zidurile și pregăteau recruții, nu erau războinici. Rămăseseră mai mult femei și copii decât bărbați, și, din cauza structurii sexiste și ridicole, femeile Gardian nu aveau parte de antrenament.

Nici măcar Jada.

M-am întors, răsucindu-mă pe călcâie, și m-am oprit când s-a declanșat iar sirena. Misha și cu mine am rămas pe loc, ținându-ne respirația. Dacă se declanșa de două ori, era totul bine. De trei ori însemna vești foarte proaste.

Sirena a urlat o dată, de două ori, în timp ce senzația de apăsare mi se instala pe umeri... și apoi a treia oară, înainte să arunce casa cea mare într-o tăcere stranie.

M-a trecut un fior. M-am întors spre Misha. În lumina strălucitoare de pe hol, buclele lui roșcate arătau ca niște flăcări de toamnă.

– Au ajuns demonii.

– Au ajuns. Pupilele ochilor lui albaștri începeau să devină verticale. Avea maxilarul încleștat când s-a întors spre ușile mari, din fier forjat.

În toți anii în care locuisem alături de Gardienii din zona muntoasă Potomac, nu pătrunsese nimeni dincolo de ziduri, darămite mai mult de-atât.

Mi s-a făcut pielea de găină, în timp ce mergeam spre ușă. Era descuiată.

– Trin, nu...

Am deschis-o. Aerul întunecat al nopții a pătruns în grabă înăuntru.

– Chiar crezi c-o să-i împiedice o ușă dacă ajung până aici?

– Cel puțin îi va încetini.

Cimentul rece de pe verandă mi-a furnicat picioarele, când am făcut primii pași. Nu auzeam nimic, nici măcar un ciripit de pasăre – de parcă percepuseră nefirescul din aer.

Era prea multă liniște. M-am uitat la aleea luminată de reflectoare și dincolo de ea, în bezna prin care nu străbătea nicio lumină.

– Vezi ceva? am întrebat.

Misha a venit lângă mine, în capul scărilor. Chiar dacă aș fi avut ochi buni, vederea lui tot ar fi fost de o mie de ori mai ageră ca a mea.

– Nu văd nimic, a zis el, privindu-mă. Cu excepția rochiei tale. Ar fi trebuit să te schimbi. Tot ce vor vedea demonii va fi...

– Taci, am mârâit.

– Poate ar trebui să te duci la zid, a continuat. Dacă te vede vreun demon în rochia asta, o să se gândească de două ori înainte să ne asedieze.

L-am împins.

– Ce prost ești! Zayne a zis că arăt ca o zeiță.

A pufnit.

– Serios?

– Și că sunt frumoasă. I-am dat un cot.

– E același tip care nu ți-a răspuns la sărut? Pe care te-am avertizat să-l eviți? Misha m-a împins la rândul lui, și m-am lovit de balustradă. Credeai că n-o să-ți aduc aminte?

– Acum nu-i momentul. De ce nu aștepți până când nu mai suntem atacați de oameni și demoni?

A oftat.

– Ar trebui să intri în casă, Trin.

L-am ignorat, așa cum făceam aproape de fiecare dată când îmi poruncea ceva sau se rățoia la mine.

– Crezi că Jada e bine? am întrebat, probabil pentru a cincea oară.

– E cu Ty. Sunt convins că e bine, m-a asigurat el, din nou. În plus, toate casele au camere de panică, în caz că se întâmplă ceva de genul ăsta, și acolo ar trebui să fii și tu. Dar nu e așa. Ei vor fi bine, cu toții.

Asta dacă demonii nu treceau de ziduri și nu distrugeau tabăra, arzând casele, așa cum auzisem că făcuseră într-o comunitate, la vest de a noastră, cu luni în urmă. Camerele de panică nu le fuseseră de niciun folos. Unele dintre ele nici nu putuseră rezista la focul nefiresc pe care-l provocaseră demonii. Dacă se întâmpla la fel și aici?

Am închis ochii și m-am cutremurat.

– Este vina mea.

– Ce? Nici vorbă. Răspunsul lui Misha a fost prompt. Prea prompt. *Nu este* vina ta.

Simțind arsura care-mi cobora tot mai jos pe gât, am clătinat din cap.

– Ba da. Am fost prinsă pe picior greșit de Clay și am sângerat peste tot, Misha. Mi-am folosit *harul*, când ar fi trebuit să fug...

– Dacă nu-l foloseai, puteai să mori. Degetele calde ale lui Misha mi-au atins obrazul. Puteam să mor și eu. Te-ai apărat. Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri.

Deschizând ochii, i-am întâlnit privirea. Sub lumina de pe verandă, ochii lui erau ca niște iazuri de albastru noptatic.

– De ce trebuie să fii mereu atât de rațional?

Misha și-a coborât capul, ca să ajungă la același nivel cu mine, iar degetele lui mari mi-au alunecat peste pomeți.

– Pentru că n-ai tu pic de rațiune.

Un hohot răgușit mi-a scăpat pe buze.

– Corect.

– De fapt, corect ar fi...

Erupția bruscă de furnicături pe ceafă și între omoplați mi-a tăiat respirația. Strângând pumnalele până când mi-au intrat mânerele în carne, am șoptit:

– Vin.

Misha s-a uitat spre alee.

– Înapoi!

De data asta l-am ascultat și am făcut câțiva pași în spate, ca să-i ofer spațiu. Misha era pe cale să se transforme, iar eu nu-mi puteam lua ochii de la el când se întâmpla asta. Nu reușisem, și mi-aș fi dorit, să văd momentul în care se transformase Zayne.

Pielea palidă, rozalie a lui Misha s-a schimbat prima. A devenit dură, și nuanța i s-a preschimbat în cenușiu. Mâinile i s-au încovoiat în formă de gheare, suficient de ascuțite cât să taie și piatra. Ambele coarne i-au ieșit prin încâlceala de bucle roșcovane. Oasele umerilor i s-au mișcat sub piele, iar omoplații i-au ieșit în relief, transformându-se în aripi care s-au întins în spatele lui, de ambele părți.

Aveam dreptate. Misha era imens, dar Zayne îl depășea.

S-a uitat peste umăr la mine, iar eu am văzut că i se schimbase și fața. Nările i se aplatizaseră, devenind niște orificii subțiri. Gura i se lățise, făcând loc unor colți care puteau sfâșia și carnea, și metalul. Doar ochii i-au rămas la fel, în nuanța albastru-Gardian.

– Ai de gând să mă asculți măcar o dată și să intri în casă? a întrebat, pe un ton mai plin, mai profund.

Am pufnit.

– Și să te las să te distrezi ucigând singur demoni? Nu.

– E ceva în neregulă cu tine, și încă rău. S-a întors spre alee, iar eu am rânjit. Dacă sunt oameni?

Zâmbetul mi s-a evaporat.

– Mă descurc.

– Nu trebuie decât să încerci să ții lucrurile sub control, Trin.

Știam la ce făcea aluzie.

– Da, *boss*.

Zgomotul de picioare care tropăiau a răsunat pe alee, iar Misha a sărit, aterizând ghemuit la câțiva metri de trepte. Mi s-a oprit respirația când un corp voluminos a apărut în goană sub reflector.

Dumnezeule mare, era un Târâtor Nocturn!

Am rămas perplexă când i-am recunoscut pielea de culoarea lunii. Nu văzusem niciodată unul cu ochii mei. Știam despre ei din textele pe care le studiasem la școală, pe lângă materiile obișnuite, ca engleza și matematica. Asemenea demonilor Călăi, Târâtorii Nocturni nu aveau rang înalt pe Pământ, fiindcă nu puteau nici pe departe să se piardă în mulțime. Veninul lor era toxic și își paralizau victimele în câteva minute, dacă nu și mai repede. Cel de față era prea departe ca să îi pot distinge trăsăturile feței, chiar și în lumina aceea puternică, însă m-am gândit că era o binecuvântare.

Erau renumiți pentru urâțenia lor.

Misha s-a ridicat de la pământ, dar eu puteam fi mai rapidă. Încordându-mi brațul, m-am concentrat, iar lumea din jurul meu s-a încețoșat. Am azvârlit pumnalul.

A nimerit, împlântându-se adânc în pieptul Târâtorului Nocturn, înainte ca Misha să apuce să își ia zborul. Pașii lighioanei s-au împleticit, și a scos un răcnet de durere și furie, atât de oribil, că m-a zguduit pe dinăuntru. Din piept i-au țâșnit flăcări, care i-au cuprins corpul în câteva secunde.

Fierul era letal pentru demoni și, dacă îi loveai într-un punct vital precum pieptul, îi puteai anihila imediat.

Lama de fier a zăngănit pe alee, în mijlocul unei grămăjoare de praf.

Aterizând la treizeci de centimetri de locul unde se aflase demonul, Misha s-a uitat la mine.

– Nu ești în stare să mă vezi dacă fac un pas la stânga, dar l-ai nimerit pe ticălos într-o secundă.

Alt Târâtor Nocturn a apărut de după colț.

– Ăsta e al meu. Misha a decolat, cu aripile despicând aerul. O secundă mai târziu, s-a lovit de creatură, izbindu-l înapoi câțiva metri, în beznă și în vidul prin care nu puteam distinge nimic.

M-am repezit după pumnal și l-am înșfăcat, ignorând cât de cald era metalul. Am rămas pe loc, măsurând din priviri întunericul, în vreme ce auzeam icnetele care veneau dinspre zona unde Misha se lupta cu Târâtorul Nocturn. Câți mai trecuseră de ziduri? Un fior de teamă mi-a accelerat pulsul, dar l-am ignorat. Teama putea fi utilă. Putea ascuți simțurile, dar totodată și copleși. Era o limită periculoasă, fragilă, și nu eram tocmai dispusă să trec dincolo de ea.

Ceva s-a mișcat în dreapta mea, prea repede pentru a-mi putea activa vederea periferică. M-am rotit la timp ca să observ o siluetă înaltă și ușoară trecând în grabă pe lângă mine. Părea umană. Frumoasă ca un înger, o femeie superbă, a cărei frumusețe cu siguranță făcuse numeroase victime printre bărbați și femei.

Era un demon de Nivel Superior.

I-am surprins ochii gălbui când a deschis gura, cu maxilarul descleștat în chip nefiresc, lăsând să-i scape un mârâit jos, care-mi amintea de o pisică foarte mare și foarte furioasă. Mi s-a făcut pielea de găină.

Am dat să țâșnesc la stânga, dar era rapidă – mai rapidă decât orice înfruntasem. Un vârtej de aer s-a rotit în jurul meu când m-a apucat de rochie și m-a aruncat într-o parte. M-am izbit de verandă. Am văzut în fața ochilor explozii strălucitoare de lumină, în timp ce mă ridicam în picioare, cu pumnalele încă în mâini.

Demonul s-a repezit la mine într-o nanosecundă, apucându-mă de umăr și trăgându-mă spre el. Nu aveam idee ce punea la cale și nici nu am așteptat să aflu.

Am permis instinctelor să pună stăpânire pe mine. M-am răsucit și i-am surprins expresia mirată, cu o secundă înainte să lovesc cu piciorul. Am nimerit-o în fața ei frumoasă, dându-i capul pe spate cu un trosnet teribil. S-a răsucit spre mine, cu căpățâna atârnându-i într-un unghi nefiresc, și cu gâtul...

– Doamne! am șoptit, cu ochii mari. Ai gâtul mega-rupt.

A scos un hohot de râs.

– N-a fost tocmai drăguț din partea ta.

Era o priveliște pe care aveam să o păstrez în memorie multă vreme.

Demonul-femeie s-a transformat, iar pielea i s-a colorat într-un portocaliu intens. Și-a desfăcut aripile, și, preț de o clipă, mi-am permis să observ cu

uimire cât de mult semănau demonii de Nivel Superior cu Gardienii. Apoi, m-am năpustit înainte...

O mână cu gheare i-a intrat prin piept, împroșcând sângele întunecat, ca de cerneală, în toate părțile. Mâna s-a retras, iar demonul s-a împleticit în spate. Surprinderea i s-a transformat în groază când s-a privit.

– Cred că aia e inima ta, am spus.

Demonul a ridicat bărbia, apoi a luat foc și a ars pe loc.

M-am uitat în sus la Misha, care-și ștergea mâna de pantalonii negri, de gală.

– Ce scârbos!

– Nu tu ți-ai băgat mâna prin ea.

– Eu sunt suficient de isteață să las pumnalele să-și facă treaba.

– Te cred că ai nevoie de pumnale, pentru că n-ai afurisitele astea minunate. Misha și-a agitat degetele însângerate. Și ți-am spus că...

Pământul s-a cutremurat când ceva mare și greu a aterizat în spatele lui Misha. Am surprins o fâlfâire de aripi negre, apoi Misha m-a apucat de braț, m-a tras după el și am alergat pe scări înapoi în casă.

Dacă acea creatură îl făcuse pe Misha să alerge, atunci era de rău. Am privit peste umăr când traversam veranda și n-am zărit decât o siluetă neagră apropiindu-se încet, pe scări, de parcă s-ar fi plimbat prin parc.

Misha m-a împins înăuntru în hol, apoi mi-a eliberat brațul și s-a răsucit, trântind ușa în urma lui.

M-am întors spre el.

– Ce-a fost as...?

Ușa de oțel a explodat din balamale, zburând în spate și izbindu-l pe Misha. Am țipat și am pornit spre el, în timp ce ușa lovea peretele, sfărâmându-se în bucăți. Misha a căzut pe jos. Mi-am mutat pumnalele într-o mână și l-am prins de braț, apoi am ridicat privirea și am înlemnit.

O beznă uleioasă umplea spațiul ușii, lingând pereții cu tentacule groase. Un val de căldură s-a revărsat înăuntru, când i-am dat drumul lui Misha și m-am ridicat.

Nu mai văzusem așa ceva. Și nici nu auzisem măcar.

Bezna de fum m-a lovit în burtă. Am zburat în spate și m-am izbit de podea. M-am rostogolit până la perete și am scăpat un pumnal. Dezorientată, m-am ridicat cu greu în picioare, în timp ce masa aceea umplea holul.

Lăsând instinctele să preia conducerea, am țintit, și pumnalul a zburat spre centrul masei amorfe.

Bezna a dispărut, iar pumnalul meu s-a înfipt în peretele din spatele locului în care se aflase până recent. O secundă mai târziu, masa a apărut chiar în fața mea.

– Rahat! am șoptit.

Chestia s-a recompus rapid. Ba era doar un ghem de umbre care pulsa, ba era un bărbat care se holba la mine, cu ochi aurii și buze curbate într-un zâmbet abia schițat și crud.

– Salutare! mi-a zis. Te căutam.

M-am răsucit, dar el m-a prins de braț cu o mână și m-a lovit cu pumnul în coșul pieptului, evacuându-mi tot aerul din plămânii și tăindu-mi picioarele. Am alunecat în spate, dincolo de birou și de bucătărie, și m-am izbit de scaunele de la bar.

Puterea *harului* s-a trezit la viață, dar m-am luptat să o rețin, șuierând după aer. Am apucat un scaun de la bar, simțind cum căldura îmi umplea venele. Nu trebuia să las demonul să afle ce eram. *Nu trebuia*...

Încă sub înfățișare de Gardian, Misha venea pe hol, pipăind cu o mână peretele.

Demonul de Nivel Superior s-a răsucit spre el, iar eu am aruncat scaunul din răsputeri.

N-a ajuns, însă, la țintă.

Demonul a prins piciorul scaunului. A privit peste umăr spre mine, zâmbind. Mirosul de lemn ars a umplut bucătăria. Scaunul s-a aprins și s-a prefăcut în scrum într-o clipă.

– Iisuse! am șoptit. Demonul putea controla focul.

– Nu tocmai, drăguță.

La naiba cu evitarea folosirii *harului*! Mi-am întins brațele, lăsând căldura din stomac să crească.

– Haide! a strigat Misha, când un corp masiv a aterizat pe podeaua bucătăriei, provocând un mic cutremur. Fără să mă uit, am știut că era Zayne și că urma să asist la un spectacol unic.

Totul s-a întâmplat prea repede ca să pot reacționa.

După sclipirea din ochii demonului de Nivel Superior, se pare că-l recunoscuse pe Zayne. În clipa următoare, s-a răsucit și s-a repezit asupra lui

Misha. S-a izbit de el și au zburat amândoi prin spațiul gol al ușii de la intrare.

M-am năpustit după ei, în timp ce panica stingea focul care se aprindea în mine. Am alunecat pe așchiile împrăștiate și m-am împiedicat de ușa distrusă.

– Misha!

Zayne m-a prins cu o mână grea și caldă.

– Trinity...

– Nu! Du-te după Misha! M-am zbătut să mă eliberez. Dă-mi drumul! Trebuie să...

– E prea târziu.

– Nu! am strigat, lovindu-l în picioare. Lasă-mă!

– Nu pot. Brațele lui m-au înconjurat și m-au tras la pieptul lui. Nu-i pot lăsa să pună gheara pe tine. Au plecat deja.

Nu m-am mai opus și am privit cerul, pe care nu puteam vedea stelele. M-a cuprins groaza. Zayne avea dreptate. Misha dispăruse în noapte.

18

Ședeam pe canapea, cu genunchii lipiți și cu mâinile în poală. Purtam încă rochia de împrumut.

Era distrusă.

Partea din față atârna în fâșii peste genunchii mei. Murdăria și sângele demonic îmi pătau corsetul și pielea. Trebuia să mă schimb și să fac duș, căci mă sufocam în stratul de jeg și de măruntaie, dar nu puteam să mă mișc până nu se întorcea grupul care plecase în căutarea lui Misha.

Plecaseră mulți – inclusiv Dez și Zayne. Chiar și Matthew li se alăturase, iar acum Nicolai și Thierry stăteau într-un colț, vorbind pe un ton scăzut. Jada ajunsese, cu Ty, după ce sunase alarma care anunța că pericolul trecuse. Se așezase lângă mine, uitându-se agitată când la mine, când la Ty. Cam de vreo jumătate de oră, renunțase să mai încerce să-mi vorbească. Eram prea tensionată ca să pot spune ceva.

– Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg ce s-a întâmplat, repeta iar și iar Alună, plutind pe lângă canapea. Deja îi explicasem ce știam, dar el tot nu pricepea, fiindcă nimic nu părea real.

Demonul de Nivel Superior îl luase pe Misha. Furia îmi crease o furtună în stomac, îndreptată împotriva lui Thierry și a lui Matthew, de fapt împotriva tuturor, mai ales a mea, la gândul că aș fi putut găsi o cale să împiedic asta. Dacă îmi foloseam *harul*, în loc să mă împotrivesc, aș fi reușit să opresc demonul înainte să-l ia pe Misha.

În schimb, ca de atâtea alte ori, făcusem ce se aștepta de la mine. Îmi ascunsesem puterea. Așa cum se întâmplase și când fusese ucisă mama.

Era mai mult decât o lipsă de acțiune. Demonul ăsta venise după mine.

Degetele mi s-au încordat în jurul genunchilor. Am închis ochii. Dacă i se întâmpla ceva lui Misha... Doamne, nu aveam să mi-o iert vreodată! N-aș fi putut...

Vocile ce răsunau în fața casei mi-au deșirat firul gândurilor. Am deschis ochii și am sărit în picioare, ducându-mă lângă Nicolai.

Zayne și Dez au intrat primii, sub înfățișare umană, urmați de Matthew. În clipa în care privirea mea a întâlnit-o pe a lui Matthew, am știut. Nu îl găsiseră.

Dez s-a apropiat de mine primul, cu o privire întunecată. Compasiunea i se imprimase pe trăsăturile chipeșe. Mi-a pus o mână pe umăr.

– Îmi pare rău.

– Nu e mort, am spus, respirând adânc și îndepărtându-mă. Știu că nu e mort.

Dez l-a privit pe Zayne și apoi s-a uitat la Thierry și Nicolai. Nu înțelegeau că aș fi știut dacă Misha murise. Așa funcționa legătura dintre noi.

M-am întors spre Thierry.

– Misha trăiește.

A încuviințat dând din cap. Apoi s-a întors spre grup.

– Ați găsit ceva?

– Da, a răspuns Zayne. La vreo cinci kilometri de aici am găsit o dubă de pasageri destul de mare, la marginea drumului. Șoferul era la volan, însă mort.

– Om? a întrebat Nicolai.

Zayne a aprobat.

– Mort. Cu gâtul tăiat. Ne-am ocupat de el.

Probabil asta însemna că scăpaseră de mașină și de corp.

– Atât am găsit, a spus Matthew cu tristețe, așezându-se lângă Jada. Niciun semn că ar aparține de biserică, dar ar fi mai sigur să presupunem că da.

Nu avea niciun sens.

– Demonii pot fi manipulatori, dar aveau Târâtori Nocturni cu ei. Cum naiba au reușit să-i ascundă?

– Poate că nici nu i-au văzut, a răspuns Zayne. Ar fi putut veni încoace separat. Dar l-am recunoscut pe demonul care l-a luat pe Misha. S-a uitat la conducătorul clanului. L-am mai întâlnit în D.C. Ne-am luptat de câteva ori. E rapid și puternic. Poate controla focul, și, de obicei, se folosește de asta ca să se eschiveze. Se numește Bael.

Bael?

Mi s-au înmuiat picioarele. Bael nu era doar un demon puternic.

– Bael? a întrebat Jada, privind în jur. Toată lumea a tăcut brusc. Înțeleg că este un demon de Nivel Superior, dar pare a fi mai mult de-atât.

Gardienii care nu erau instruiți primeau doar o educație relativă în demonologie. Nu aveau parte de toate detaliile sângeroase.

– Bael este un rege al Iadului, a explicat Nicolai. În timpuri străvechi, își lua chip de zeu fals. Unul dintre Gardienii noștri l-a văzut în ianuarie, însă

Bael nu a vrut să răspundă provocării. Am crezut că era în oraș ca să aburească vreun politician. Bael e cunoscut pentru abilitățile sale manipulatoare. De fiecare dată când l-am întâlnit, a rămas la distanță, făcându-ne să-l urmărim prin tot orașul. Așa cum a spus și Zayne, folosește focul ca să-și mascheze evadarea. A ars o grămadă de clădiri, dar nu l-am mai văzut de... vreo trei luni?

– Ultima dată când am dat nas în nas cu el s-a întâmplat la finalul lui martie, a spus Zayne. A fost ultimul demon de Nivel Superior pe care l-am văzut în oraș.

– Crezi că v-a urmărit până aici? a întrebat Ty, din spatele Jadei, punându-și mâinile pe umerii ei.

Nicolai n-a răspuns.

– Orice e posibil, a zis, după o vreme, dar dacă așa a fost, de ce să fi așteptat până acum ca să atace? Suntem aici de aproape o săptămână.

O parte din mine accepta cu greu că trecuse doar o săptămână. Mi se părea mult mai mult.

– Gardienii de pe zid au fost uciși într-un fel care sugerează că nu și-au dat seama ce i-a lovit, a explicat Dez, cu brațele încrucișate la piept. Toți au fost împușcați, având înfățișarea lor umană, direct în piept sau în cap.

– Ce s-a întâmplat în seara asta are legătură cu Clay, am spus, clătinând din cap. Și Călăii? Știm deja că nu-i vedem niciodată fără să fie însoțiți de un demon de Nivel Superior. Erau chiar lângă ziduri, iar sărmanul Wayne a fost ucis de unul dintre ei. Și atacurile asupra celorlalte comunități? Căutau...

– Cercetăm toate variantele posibile, m-a întrerupt Thierry, înainte să pot spune ce ar fi putut căuta.

– Clay era, într-adevăr, un ticălos notoriu, dar să lucreze cu demonii? Cum să fi ținut legătura cu ei? Ty și-a trecut mâna prin părul scurt. Nu știu ce să zic despre asta, Trin.

Unii Gardieni *aveau legătură* cu demonii.

M-am uitat atunci la Zayne și am simțit un gol în stomac. Zayne colaborase cu demonii, ba chiar dăduse de înțeles că nu toți erau răi. O tensiune neplăcută m-a cuprins, și m-am uitat lung la el, în timp ce restul grupului discuta despre întărirea pazei din zona zidurilor și despre trimiterea regulată a unor grupuri de iscoade, în caz că existau planuri pentru un nou atac.

Nimic din toate astea nu se întâmplaseră înainte să ajungă Zayne aici. Clay nu încercase să mă atace decât la câteva zile după venirea lor, dar de ce ar fi fost Zayne sau altcineva din clanul lui implicat în atac? Ei nu aflaseră ce eram.

Cel puțin așa credeam.

Inima a început să îmi bată cu putere. Clanul din D.C. știa că eu pot vedea spirite și stafii, iar Zayne își dăduse seama că eram mai puternică decât păream și mai rapidă decât se așteptase. Nu încercasem să mă ascund de el, și, de când ajunsese, am avut impresia că mă urmărea peste tot.

Zayne s-a uitat spre mine, cu chipul lui superb de nepătruns. M-a străbătut un fior.

Dacă aveam câtuși de puțin dreptate, tot nu-mi puteam explica de ce Zayne sau clanul lui ar fi stat în spatele atacurilor, așa că n-am zis nimic. Oi fi fost eu impulsivă, dar eram suficient de isteață încât să nu sugerez asemenea lucruri fără să am dovezi incontestabile.

Dar existau oare dovezi deja?

Lui Zayne îi lipsea o parte din suflet, motiv destul de întemeiat pentru fapte rele.

Jada adormise pe canapea, iar clanul din D.C. se retrăsese cu Matthew și cu Thierry în birou. Ty o dusese pe Jada sus, într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți, și eu îi urmasem, ducându-mă în camera mea. Mi-am scos rochia distrusă și am lăsat pe jos, în baie, grămăjoara de bumbac.

Nu voiam să o mai văd vreodată.

Am ridicat-o, am mototolit-o și am aruncat-o la gunoi.

Aveam genunchii pătați, ca o căpșună. Așa arătau și coatele mele. Nu era rău, chiar deloc, pentru că ar fi putut fi mult mai nasol.

Ce i se întâmpla acum lui Misha?

Lucruri oribile.

Nu puteam procesa ce se întâmplase. Nu era un coșmar. Era totul real. Misha fusese răpit, iar dacă demonul nu știa cine sau ce era pentru mine, va fi ucis.

Dar dacă Bael știa, și tocmai de aceea îl luase?

Exista șansa să îl țină în viață. Trebuia să-mi repet în gând că Misha fusese luat prizonier. Cel puțin așa speram, căci în felul ăsta puteam să-l revăd cândva.

Încăperea s-a umplut de abur, și m-am băgat sub duș, icnind când apa fierbinte mi-a atins locurile dureroase. Părea să fie aproape clocotită, dar nu m-a făcut să uit de răceala care mi se cuibărise în oase.

M-am spălat rapid, privind apa murdară care făcea cercuri în jurul gurii de scurgere. Când am ieșit din cadă, nesigură pe picioare, eram extenuată. Nu m-am mai oprit să mă privesc iar, ci m-am șters și m-am schimbat în hainele pe care le luasem cu mine. Colanții au fost cam greu de tras pe pielea încă umedă. Cu tricoul m-am descurcat mai ușor, și, când am năvălit afară din baie, deja transpirasem. Nu îmi doream decât să mă întind, dar nu era timp pentru așa ceva.

Alună plutea deasupra patului meu, când m-am îndreptat spre ușă.

– Ce faci, Trinnie?

– Mă duc înapoi jos să văd cum evoluează căutarea lui Misha, i-am răspuns, deschizând ușa și ieșind pe holul tăcut.

Alună m-a urmat până în dreptul ușii închise a biroului de la primul etaj. Am bătut, și mi-a răspuns vocea înfundată a lui Thierry. Am deschis ușa. Toată lumea era încă acolo. Gardienii din D.C. găsiseră niște tricouri cu care le înlocuiseră pe cele distruse în momentul transformării lor. Thierry stătea la birou, iar Matthew se sprijinea de el, încruntat.

Thierry n-a părut surprins să mă vadă.

– Ce este, Trinity?

– Vreau să știu cum îl vom salva pe Misha, am zis, oprindu-mă între Nicolai și Dez. Nu l-am privit pe Zayne, dar știam că stătea în picioare, lângă geam.

L-am pironit pe Thierry cu privirea.

Scaunul a scârțâit sub greutatea lui când s-a sprijinit de spătar.

– Trimitem noi iscoade dimineață.

– Dacă nu mai sunt prin zonă? Când au ieșit iscoadele mai devreme, n-au văzut nici urmă de Misha sau de demon.

– Bună întrebare! a zis Alună.

– Puteau sta ascunse pe undeva, a sugerat Matthew. Nu lăsăm niciun centimetru pătrat neverificat.

Nu era suficient pentru mine.

Voiam ca ei să plece pe loc să-l caute.

– Știți ce înseamnă Misha pentru mine, am spus. E încă în viață, dar cu cât așteptăm mai mult...

– De ce crezi că e încă în viață? a întrebat Zayne. Sper să ai dreptate, și ar fi o veste minunată, dar demonii nu-i țin în viață pe Gardieni decât dacă...

– Vor să se joace mai întâi cu prada? am terminat eu propoziția în locul lui, cu stomacul strâns. Sau să se folosească de ei pentru a atrage alți Gardieni? Cunosc comportamentul demonilor.

– Sper că nu-l torturează pe Misha, a șoptit Alună. E atât de speriat când mă știe pe-aproape! Dar mie îmi place tipul.

Nicolai s-a răsucit spre mine.

– Știu că te fac să suferi, dar probabilitatea ca el să trăiască...

– Nu este mort, am spus. Aș ști...

– Nu renunțăm la el, m-a întrerupt Thierry. Îl căutăm în continuare.

Între noi atârna un mare „dar". Un „dar" care însemna că îl căutau, dar nu voiau să pună alți Gardieni în pericol. „Dar" însemna că, la urma urmei, Misha nu era de neînlocuit, însă, dacă era ucis, legătura se rupea și avea să fie, pur și simplu, creată alta nouă de către tata.

„Dar" însemna că Misha era ca și mort.

– Plecăm dis-de-dimineață spre casă, a anunțat Nicolai. Îl vom căuta și în D.C.

– Deci v-ați văzut cu sacii în căruță și-acum plecați? am spus, fără să mă pot controla. Ați venit aici să ne cereți ajutorul, dar, după ce vi l-am oferit, voi vă cărați?

– Zi-le, Trinity, nu te lăsa! Alună a lovit aerul cu pumnul.

– Trinity! m-a avertizat Thierry.

– De fapt, nu primim întăriri, a spus Zayne. După atacul ăsta masiv, comunitatea nu își poate permite să se lipsească de oameni pregătiți, ca să ni-i dea nouă.

– Ce nasol! am mârâit. Îmi pare rău.

– Uau! a murmurat Alună. Ai putea fi mai convingătoare!

Atunci mi-am dat seama.

Zayne spusese că îl recunoscuse pe demon, așa că exista o șansă ca demonul să îl ducă pe Misha în D.C. Acum, că nu primeau întăriri, trebuiau în continuare să se confrunte singuri cu problemele lor – probleme legate de cine ucidea și demoni, și Gardieni.

Nu aveam nimic contra lui Zayne și a clanului său. Dar nu mă bazam pe ei în căutarea lui Misha, și nici nu puteam ajunge pe cont propriu în D.C. Nu

fusesem niciodată acolo și nu aveam idee unde să caut. În plus, mai era și problema mea cu ochii. Aveam nevoie de ajutor.

– Vreau să merg la D.C., am zis.

Alună a icnit.

– În niciun caz, a protestat Thierry, cu mâinile pe birou. Așa ceva n-o să se întâmple.

L-am ignorat, întorcându-mă spre Nicolai.

– Pot să vă ajut.

Nicolai a părut vădit jenat când s-a uitat la mine.

– Trinity, știu că ești îngrijorată pentru Misha, dar...

– Da, sunt îngrijorată. Îmi este ca un frate și nu pot să las pe toată lumea să-l caute, iar eu să stau aici, la adăpost, am spus, ignorându-l pe Thierry, care-și încleștase fălcile.

– Știu că ești antrenată și că te descurci, a început Zayne, îndepărtându-se de fereastră. Și îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Misha. O să-l căutăm. Îți promit. Dar nu avem resursele necesare să-ți purtăm de grijă cât alergi tu prin D.C. în căutarea lui.

– Să-mi purtați de grijă? am râs, strângând din pumni. Vorbești serios?

– Oh, nu! Alună și-a pus mâinile în șolduri. Băiatul e pe cale să ia un perdaf.

– Nu cred c-a vrut să sune așa, a comentat Dez.

– De fapt, chiar asta am vrut să spun.

– Nu ți-am cerut părerea, i-am retezat-o.

– Ți-o dau de bună-voie.

– Chiar dacă Zayne ar fi putut găsi o formulare mai fericită, să știi că are dreptate, a continuat Dez, pe un ton mai ridicat. Avem o problemă serioasă acasă și, fără întăriri...

– Fără întăriri, atât voi, cât și eu știm că nu veți face niciun efort să-l căutați pe Misha, și există mari șanse ca demonul să-l ducă în D.C. Ați spus cu toții că acolo l-ați văzut. Inima a început să-mi bată mai tare când m-am întors spre Nicolai, cel pe care trebuia să-l conving, dacă voiam să merg cu ei. Aveți o problemă, iar eu vă pot ajuta mai bine decât orice Gardian.

– Trinity! Thierry a dat să se ridice. Nu...

Matthew și-a pus o mână pe brațul lui, oprindu-l.

– N-am de ales, am spus. Nu vreau să stau deoparte și să permit ca Misha să pățească ceva, câtă vreme pot interveni.

– Oh, nu...! Alună a plutit spre tavan. Trinity, ce-ai de gând să faci?

„Să le arăt concret cum îi pot ajuta".

Thierry mi-a citit gândurile, când am făcut un pas în spate. A ridicat mâinile, de parcă m-ar fi putut opri.

– Tatăl tău...

– Nu-mi pasă ce crede el. Nu mă poți opri, Thierry. Nici el nu poate. Am optsprezece ani și nu există nicio lege care să fie mai puternică decât faptul că sunt majoră.

Am binecuvântat licărul de căldură ce-mi prinsese viață în pântec.

– Te iubesc – vă iubesc pe amândoi, dar trebuie să fac ceva.

Am permis *puterii mele* să-și împlinească menirea.

19

O putere caldă, călăuzitoare mi s-a aprins în vene și mi-a adus vederea periferică de la întuneric la lumină, lăsându-mă să văd momentul precis în care toți cei din încăpere și-au dat seama că nu eram cine credeau ei că sunt. M-am concentrat asupra lui Zayne.

A făcut ochii mari și s-a dat un pas în spate de la strălucirea care începea să-mi radieze prin piele.

– Ce mama Iadului...? a șoptit cineva.

– Mai degrabă opusul, am spus, întinzând mâna dreaptă și simțind focul alb cum țâșnește și mi se încolăcește pe braț, formând sabia care semăna prea bine cu aceea ținută de statuia îngerului războinic.

– Sfinte Sisoe! a șoptit Alună, de deasupra mea.

Sabia era grea și caldă, în palma mea, scuipând și picurând foc, când mi-am retras privirea de la expresia uluită care se imprimase pe fața lui Zayne și m-am uitat la ceilalți Gardieni din D.C. Strălucirea *harului* meu le dansa pe chipuri.

– Pot să vă ajut să înfrângeți chestia care ucide Gardieni, am spus, conștientă de faptul că Thierry și Matthew mai aveau puțin și făceau infarct. Sabia asta poate despica un Gardian complet transformat într-o secundă. La fel și un demon – *orice* demon. Am ridicat-o și mi-am apropiat-o de piept. Gardienii au tresărit. M-am întors spre Zayne. Deci, din câte vezi, n-am nevoie să-mi poarte nimeni de grijă. Voi aveți nevoie de mine.

– Ajunge! Vocea lui Thierry suna obosită, când s-a așezat din nou pe scaun.

– Serios? i-am provocat eu pe cei prezenți în cameră. Căci vreau să mă asigur că nimeni nu mă mai consideră o piedică. Sunt doar de ajutor.

– Fără îndoială că și-au dat seama cu toții, a spus Matthew, oftând. Trinity, te rog să te retragi. Cred că începi deja să-i sperii.

Zâmbind, am inspirat adânc și le-am dat voie mușchilor să se relaxeze. Focul alb din jurul sabiei s-a stins, iar sabia s-a strâns în sine și a lăsat în urmă doar un praf auriu, care s-a evaporat înainte să atingă podeaua. Am știut care a fost clipa în care n-au mai putut vedea ce există în mine pentru că, atunci, vederea mea periferică a redevenit încețoșată, năclăită.

Simțind că mă mănâncă pielea, mi-am încrucișat brațele la piept și am ridicat bărbia.

– Voi mă ajutați să-l găsesc pe Misha, iar eu vă ajut să vă rezolvați problema.

– Ce...? Zayne și-a dres glasul, și, când l-am privit, am știut că nu avea nicio idee ce eram. Nimeni n-ar fi putut să simuleze șocul de pe fața lui. Asta nu înseamnă că aveam încredere în ei, însă chiar nu știuse. Ce ești?

– Este o Legitim-Născută, a răspuns Thierry, părând mai obosit ca niciodată. Pe jumătate om...

– Pe jumătate înger? a completat Nicolai, cu ochii mari, privindu-mă cu un amestec de mirare și de... ceva mult mai puternic. Frică. Ești nefilim.

– Prefer Legitim-Născută, am zis. „Nefilim" sună atât de... învechit.

Alună a pufnit. Mi-am amintit că era încă în cameră.

– Cum? Zayne s-a prins de spătarul unui scaun liber. Cum e posibil? Credeam că...

– Că toți Legitim-Născuții au dispărut? Vânați de Gardieni și demoni deopotrivă? a sugerat răspunsul Matthew. Da, e adevărat.

– Dar... dar ea stă în fața noastră. Zayne a făcut un pas spre mine și s-a oprit. Cum?

– Este ultima din neamul ei, a explicat Matthew. Am primit misiunea de a o ține ascunsă, în siguranță, în comunitatea noastră, de când era o copilă. Așa a rezistat.

– Nu e singurul motiv, am spus, simțind că începe să îmi picure din nas ceva cald. M-am șters cu dosul palmei. Când m-am uitat, aveam urme de sânge. Am oftat. De aceea am fost antrenată.

– Și ținută aici? a întrebat Zayne.

– Până mă va chema tata. Am ridicat din umeri. Matthew s-a apropiat de mine, scoțând o batistă din buzunar. Până la apocalipsă, cred, sau așa ceva. Dar am fost protejată datorită lui Misha.

Matthew a ridicat încet mâna, asigurându-se că îl văd înainte să îmi tamponeze nasul cu batista.

– Trinity, a murmurat el, dându-mi batista.

– De ce sângerează? a întrebat Zayne.

– Este *harul*, a răspuns Matthew. Are mereu sângerări nazale după aceea. O slăbește. Trinity este o legendă vie, dar rămâne jumătate om. Este dificil pentru latura ei umană să își folosească *puterea*. Curând, va adormi pe undeva.

Am zâmbit vag, pentru că mă făcea să par o copilă care aștepta să fie dusă la culcare.

– Cred că știu ce rol are Misha, a spus Dez, vorbind pentru prima dată de când hotărâsem să fac demonstrația. Dacă-mi amintesc bine, când existau mulți Legitim-Născuți, erau... legați de Gardieni. Puterea lor ajută la... cum să mă exprim? La anularea unora dintre dezavantajele speciei umane? Și invers? Partea angelică alimentează Gardianul, îl face mai puternic și mai rapid?

– Misha este Protectorul meu. Dacă mă luați cu voi și mă ajutați să-l caut, vă ajut cu problema voastră. Rămân cu voi cât este necesar, chiar și după ce îl găsim pe Misha.

– Așa știi că n-a murit, a spus Zayne. Pentru că ești legată de el.

– Da. Aș simți. Mi-am dus pumnul la piept, mototolind batista. Ceea ce nu s-a întâmplat. Încă. Până atunci, nu pot renunța la el. Nu vreau. Voi ați renunța?

Un mușchi s-a încordat pe maxilarul lui Zayne. A privit în altă parte.

– Incredibil, a murmurat Nicolai. Cine mai știe ce este ea?

– Puțini, a răspuns Matthew, așezându-se. Dacă s-ar afla, demonii ar încerca să spargă zidurile zilnic, ca să ajungă la ea. Demonii cred că este om, până îi miros sângele.

– De-aia ați reacționat așa la sângele ei, a spus Zayne, înjurând încet. Pot să-l simtă și să le dea de înțeles că este pe jumătate înger? Nu s-ar putea abține să vină după ea. I-ar apropia cel mai mult de Rai.

– Da, și tind să devină cam pofticioși după aceea, am spus. Demonii cred că, dacă mănâncă un Legitim-Născut, vor putea pătrunde în Rai.

– În numele Iadului! a șoptit Dez. E adevărat?

– Nu știm, a răspuns Matthew. Dar așa cred demonii, și, câtă vreme o cred, ne paște o amenințare.

– Și nu e singura, a spus Thierry. Sângele unui Legitim-Născut, oasele, părul, și chiar mușchii, sunt râvnite pentru vrăji și incantații. Fiecare părticică din ea este valoroasă pe piața întunecată.

Piața întunecată era un soi de piață ilegală pentru traficul de organe... doar că era frecventată de vrăjitoare, demoni și de o întreagă gașcă de răufăcători supranaturali.

– Sunt specială. Am ridicat iar din umeri.

Zayne s-a uitat la mine. A deschis gura și a închis-o la loc.

– Așa se face că vezi stafii? a întrebat Nicolai.
– Ah, acum oamenilor le pasă cine mă vede? Alună a oftat dramatic de lângă ventilatorul din tavan.
– Da, pentru că îngerii văd spiritele și sufletele celor dispăruți. Pot să le vadă și oamenii, dar dacă e așa, înseamnă că au sânge angelic diluat, probabil de la vreo stră-stră-străbunică, de o mie de ori „stră“, care și-a făcut de cap cu un înger.
– Cred că e de la sine înțeles că nu puteți spune nimănui ce este Trinity, nici măcar celorlalți membri ai clanului, a subliniat Thierry, și fața lui Zayne s-a luminat. Parcă făcuse un puzzle mental și găsise acum piesa lipsă. Am primit misiunea de a o proteja până când e nevoie de ea.
– E nevoie de mine acum.
– Știu că Misha ți-e ca un frate, dar nu te poți expune în fața demonilor, a mai făcut Thierry o încercare, discret. Dacă te duci după el, îți asumi un risc cu care Misha n-ar fi de acord. Ți se poate întinde o capcană.
– Nu-mi pasă, am zis. Aș fi putut opri demonul. Aș fi putut să-mi folosesc *harul*, dar n-am făcut-o. Pot să-l controlez. Știi foarte bine. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, să nu fac nimic, Thierry. Îmi pare rău. Dacă-mi interzici, sau le interzici să mă ajute, jur pe Dumnezeu că plec singură. Nu mă vei putea opri, și ești și tu conștient.
Thierry era conștient.
Și-a trecut palma peste față, clătinând încet din cap.
– Știai că va veni și clipa asta, i-a zis Matthew. Știam amândoi. Are dreptate. Nu o putem opri. Doar tatăl ei poate.
– Cine e tatăl ei? a întrebat Zayne.
– Nu vrei să știi, a mormăit Thierry, iar eu am pufnit. Chiar nu voiau să afle. Și-a ridicat capul. Trinity este o armă, și orice problemă aveți în D.C., ea vă poate ajuta. Este adevărat. Dar voi sunteți dispuși s-o ajutați?
Mi s-a tăiat respirația în clipa în care mi-am dat seama. Thierry ceda.
– Da. Zayne a fost cel care a răspuns, uimindu-mă. Da, o vom ajuta. Ai dreptate, mi s-a adresat. N-aș putea renunța nici eu, dacă ar fi vorba despre cineva pe care-l cunosc și la care țin. Chiar înțeleg.
Simțindu-mă cam rău pentru că avusesem bănuieli în ceea ce-l privea, am spus:
– Mulțumesc.
Privirea lui Nicolai s-a mutat de la mine la Zayne și înapoi la Thierry.

– Da, o vom ajuta.

Aproape că am leșinat pe loc. O parte din mine nu putea crede ce se întâmpla. Mă ajutau să îl găsesc pe Misha și... puteam să plec de acolo, să plec pentru prima oară, după mult timp. Plecam de dimineață, și trebuia să-mi fac bagajul.

Încă uluită, l-am auzit pe Alună vorbind:

– Merg cu tine.

Surprinsă, am uitat că mai erau și alți oameni de față.

– Poftim?

Alună se materializase complet.

– Merg cu tine în D.C.

– Dar n-ai mai fost plecat din comunitate, de când te-am adus eu aici.

– Cu cine... cu cine vorbește? a întrebat Dez.

– Probabil cu Alună, a oftat Thierry. E o stafie.

– Avem o stafie aici? În vocea lui Nicolai se simțea neliniștea.

– Da, a confirmat Matthew. Acum vreo zece ani, a urmărit-o până acasă...

În timp ce Matthew explica ce și cine era Alună, m-am concentrat asupra stafiei.

– Ești sigur?

– Da. Sunt foarte sigur. Dacă pleci, merg cu tine.

– Dar mă întorc.

O privire sceptică i-a animat fața palidă.

– Dacă pleci, vin cu tine. Nu încerca să-mi aduci contraargumente. Știi că n-are rost și că te voi urmări peste tot și te voi bântui.

Da, știam. Era capabil de așa ceva.

– OK. M-am întors spre ceilalți. Se pare că primiți doi la preț de unul, pentru că vine și Alună.

A fost mai greu decât mi-am imaginat, când mi-am luat rămas-bun de la Jada și de la Ty, în dimineața următoare, chiar dacă nu plecam definitiv.

– Mi-aș dori să putem veni cu tine, a spus Jada, cu ochii ei frumoși, albaștri, în lacrimi. O să mă stresez rău de tot știindu-te acolo, afară, iar eu blocată aici, între ziduri.

– N-ai de ce, i-am spus. Știi că pot avea grijă de mine și că nu voi fi singură.

– Da, dar nu înseamnă că n-o să ne facem griji. Ty s-a întins să îmi pună o mână pe umăr. Promite că ne vei suna zilnic.

– Bineînțeles.

– FaceTime, a zis Jada. Trebuie să ne contactezi pe FaceTime, chiar dacă știu că nu poți să îl suporți.

– Așa o să fac, chiar dacă nu-l suport, am spus, râzând. N-o să fiu plecată mult. Eu și Misha o să ne întoarcem înainte să vă dați seama c-am lipsit.

– Da. Jada mi-a strâns mâinile. Cu Misha.

Jada și Ty s-au fâțâit de colo-colo până am terminat eu de făcut bagajele, adică mi-am aruncat toți colanții și bluzele, împreună cu niște pulovere subțiri, într-un geamantan supradimensionat. Vara abia începea, prin urmare m-am gândit că nopțile puteau fi încă răcoroase. La sugestia Jadei, am adăugat și câteva perechi de blugi. După ce au plecat, am îndesat toată lenjeria pe care o dețineam într-o valijoară, pentru că nu știam cât voi sta în D.C. Încercam să fiu optimistă, dar chiar și cu ajutorul clanului de acolo, nu prea îl puteam găsi pe Misha imediat, și asta *dacă*...

– Oprește-te! am șoptit, închizând ochii. Misha trăia și avea să rămână în viață. Refuzam să cred altceva. Deschizând ochii, am închis valijoara și mi-am luat laptopul, îndesându-l într-un rucsac, alături de ochelari și de săculețul cu pumnale. M-am dus la noptieră și am luat fotografia mamei și cartea ei. Le-am pus și pe ele într-o sacoșă de pânză, așezându-le cu grijă între niște pulovere care nu-mi mai încăpuseră în geamantanul mare, ca să nu se deterioreze. Tocmai căutam prin cameră să văd dacă mai aveam ceva de luat, când am auzit o bătaie în ușa deschisă. Am dat cu ochii de Zayne.

– Pot să intru?

Am încuviințat.

– Sunt aproape gata. Mă asigur că n-am uitat nimic.

– E-n regulă. Avem timp. Zayne s-a așezat pe marginea patului, cu ochii de un albastru șters fixați asupra mea. N-am dormit bine. Sunt convins că nici tu.

– Cred c-am ațipit o oră, am spus, strângând bareta sacoșei.

El chiar arăta obosit. Sub ochi îi apăruseră umbre.

– Nicolai, Dez și cu mine am stat treji să discutăm cum să procedăm, astfel încât restul clanului să nu afle.

M-am așezat lângă el și am pus sacoșa pe jos.

– Deci, care e planul?

– Să păstrăm secretul identității tale ar fi prea dificil, în comunitate, a spus el, trecându-și mâna prin părul desprins din coadă. Va fi deja suficient de greu să explicăm prezența ta în oraș, dar fiindcă eu... nu mai locuiesc în comunitate de niște luni, ne-am gândit c-ar fi cel mai bine dacă ai sta cu mine.

– Poftim? am icnit. Nu din cauză c-aș fi stat doar cu el – ceea ce chiar era mare lucru! –, ci pentru că locuia singur. Nu stai în comunitate?

– Nu.

– De ce? E periculos să locuiești singur. Demonii pot simți ce ești, am spus, făcând pe atotștiutoarea.

– Am un apartament într-un cartier bun, și, până acum, a fost cât de cât ocolit de demoni. A zâmbit. Va fi mai ușor pentru noi așa, și vom putea amâna explicarea prezenței tale.

– Dar cum o să amânați? Dacă îl căutăm pe Misha și lucrul acela de care vă îngrijorați voi, tot clanul va fi implicat, nu?

S-a înclinat spre mine.

– Nu putem implica întregul clan în căutarea lui Misha. Nu dacă trebuie să ascundem ce ești. Dez ne va ajuta, dar în principiu vom fi doar noi doi. Este cea mai bună soluție.

Am rumegat informația. Chiar că nu aveam de ales, și totul suna destul de logic.

– Bine. Ne vom descurca. Văzând că nu răspunde, l-am privit. Se uita lung la mine. Ce e?

– Acum știu de ce mi s-a părut că miroși a înghețată.

M-am înroșit.

– Ciudat lucru ai găsit de spus!

Un zâmbet i-a încolțit pe buze și imediat a dispărut.

– Știi că Raiul are miros, nu? Care e diferit, dar ține de preferințele sau de plăcerile fiecăruia. Mie îmi place înghețata.

– Serios?

– Pari surprinsă.

– Cred că sunt. Nu știu. Aveam impresia că-ți place friptura cu cartofi.

– Da, e pe locul doi, a răspuns. Dar acum înțeleg de ce-am simțit mirosul ăla la tine, când erai rănită.

– Era sângele meu, am tras concluzia în locul lui. Nu știam. Adică, știam că demonii îl pot adulmeca.

– Dar nu știai că lumina are miros?

Am clătinat din cap, gândindu-mă că nu detectasem niciodată vreun miros în preajma luminii.

– De unde-ai aflat?

– Când vin să ne vadă cei din grupul Alfa, sunt precedați mereu de o lumină densă, aurie. Nici măcar nu sunt sigur dacă e lumină, pentru că mi se pare lichidă. Când mă aflu prin apropierea lor, o pot adulmeca. A clătinat din cap. Atât de multe lucruri îmi explic acum, și mai că nu-mi vine să cred cum de nu mi-am dat seama de ele mai devreme.

– Cum ai fi putut? Legitim-Născuții sunt ca niște legende. Mi-am pus mâinile în șold. Nu vreau să mă tratezi diferit, acum că știi ce sunt.

Zayne a râs încet, ca pentru sine.

– Nu sunt sigur c-am să pot.

– De ce?

– Pentru că știu ce ești, Trinity.

– Și?

– Cum și? A râs iar. M-ai luat ușor în ziua aia, în sala de antrenament?

Încântată de întrebare, nici măcar nu am încercat să îmi ascund zâmbetul. Eram prea obosită.

– De fapt, nu. Ești bun, doar că eu sunt...

– Mai bună?

Am chicotit.

– Nu te lăsa afectat! Nici măcar Misha... Am tras aer în piept și am încercat iar: Nici măcar el nu mă poate învinge.

Privirea lui mi-a mângâiat fața.

– Nu știu cum este să fii legat de cineva la care ții, dar știu cum este să crești împreună cu cineva, ca apoi să dispară din viața ta.

– Serios?

Zayne a încuviințat.

– Nu din aceleași motive. Nici pe departe, dar este dificil să trăiești lângă cineva aproape în fiecare zi, și apoi să nu mai facă parte din viața ta și... să n-ai habar ce mai face.

Voiam să-l bat la cap și să obțin mai multe informații, dar s-a ridicat.

– Ești gata? a întrebat el încet, întinzându-mi o mână.

Întorcându-mă, m-am mai uitat o dată prin dormitor: la pat, la stelele lipite de tavan, la biroul pe care-l foloseam foarte rar și la scaunul din colț. O

senzație bruscă de incertitudine m-a cuprins. Le spusesem Jadei și lui Ty că nu aveam să lipsesc multă vreme, dar, cercetându-mi camera, nu m-am putut abține să nu simt că era ultima dată când o vedeam – și că nu aveam să mă mai întorc vreodată.

Tulburată, l-am luat de mână pe Zayne și am simțit acei fiori dansându-mi printre degete, când mi le-am împreunat cu ale lui.

– Sunt gata.

20

Din cauza lipsei de somn și a faptului că porniserăm la drum cu întârziere, fiindcă a trebuit să mă asigur că Alună era cu noi – și era – și fiindcă Thierry și Matthew se purtaseră cu mine așa cum îmi imaginam că se poartă părinții când le pleacă un copil la facultate, am adormit la o jumătate de oră după momentul plecării. Am încercat să mă împotrivesc legănatului din SUV-ul care zumzăia și liniștii din interiorul mașinii, pentru că ne îndreptam spre un loc nou și voiam să văd totul, dar am pierdut lupta.

„Trinity?"

Am tresărit la auzul numelui meu, ce răzbătea prin straturile de somn. L-am ignorat, pentru că dormeam într-un pat perfect. M-am cuibărit mai bine, și... patul s-a mișcat puțin. Ciudat.

– Trinity? s-a auzit iar vocea, iar păienjenișul somnului a început să se scuture. Am ajuns.

Ceva mi-a atins obrazul, dându-mi șuvițele de păr după ureche. I-am dat una, dar mi-am lovit propria față. Apoi, patul meu a chicotit.

„A chicotit."

Paturile nu făceau așa.

– Dormi buștean. O mână m-a scuturat cu blândețe. Haide, Trinity, trezește-te. Am ajuns.

„Am ajuns."

Cuvintele au pătruns prin ceața somnului. Am deschis brusc ochii, și în clipa în care mi s-au obișnuit cu lumina scăzută din interior, am văzut un picior îmbrăcat în blugi – de fapt, o coapsă.

„Doamne!" Am atins o stare incredibilă de alertă din categoria „Ce naiba...?"

Tresărind, m-am uitat în sus la Zayne, pe care îl folosisem drept pernă.

– Mă bucur c-ai revenit printre noi! Mă îngrijorasem. Zayne m-a privit cu un zâmbet care tachina. Mai ales când ai început să salivezi.

– Am salivat?

Ochii lui ca de gheață s-au umplut de căldură.

– Puțin.

– Ba nu. Mi-am șters repede gura cu dosul palmei și am simțit o umezeală. Ticălosule! am murmurat.

A chicotit și a făcut semn spre partea din față a mașinii. Dez și Nicolai ne priveau.

– Salut, a spus Dez, rânjind.

– Salut, am mârâit, simțind că roșesc. Am ajuns?

Dez a încuviințat.

– Perfect.

Am găsit mânerul portierei și am tras, dar era încuiată. Am oftat adânc și am așteptat ca Dez să descuie. Am ieșit din mașină, gata să văd Washington D.C.-ul pentru prima dată, în schimb aveam în fața ochilor doar... umbre.

Ce nai...? M-am întors. Mă așteptasem să văd Monumentul Washington, clădiri și oameni, însă, deși auzeam claxoanele, nu vedeam decât...

Ah! Eram într-o parcare subterană, aproape de niște lifturi.

Băieții au ieșit și ei imediat, scoțându-mi valizele, rucsacul... și pe Alună, care ședea pe bagajul meu, fără ca Zayne să știe.

Am clipit lent. Alună zâmbea atât de larg, că părea ușor dus, când Zayne mi-a luat geamantanul cel mare de mâner și a început să îl târască pe roți, împreună cu Alună, spre mine.

– Ești bine? m-a întrebat Zayne.

Alună a chicotit dubios.

– Da. Încă sunt... puțin defazată.

Zayne s-a oprit, mutându-și privirea de la mine la geantă.

– E stafia?

– Mda. Cuvântul mi-a ieșit pe buze împotriva voinței mele, iar Alună a bătut din palme ca o focă extaziată.

–Vreau să știu?

– Nu, am răspuns.

Mi-am luat sacoșa de pânză din portbagaj. Ne-am despărțit de Nicolai și Dez, iar eu l-am urmat pe Zayne spre ușile lifturilor. Zayne a apăsat pe ultimul buton și a introdus un cod. N-am văzut câte etaje am urcat, dar, ținând cont că mi-au pocnit urechile când ne aflam abia pe la jumătate, mi-am dat seama că eram undeva la înălțime. Ascensiunea a fost rapidă și lină, iar când liftul s-a oprit, ușile s-au deschis și au dat la iveală o cameră imensă, scăldată în lumina soarelui care pătrundea printr-un perete de sticlă ce părea antireflectorizant, pentru că strălucirea lui nu m-a orbit.

Alună a sărit de pe valiză.

– Am pornit să investighez!

N-am apucat să zis ceva, c-a și dispărut.

– Haide! Zayne mi-a deschis ușa, iar eu am intrat, privind în jur... confuză.

Podelele erau de ciment gol, tavanele, înalte, și ventilatoare mari se roteau lent, agățate de ele. La stânga mea era zona bucătăriei. Un șir de dulăpioare albe, separate de o mașină de gătit pe gaz și un ventilator de evacuare din oțel. Mai era acolo o insulă lungă, dreptunghiulară, suficient de mare cât să stea în jurul ei mai mulți oameni. De o parte a ei se aflau însă doar două scaune metalice negre, cu aspect solid. Vizavi de bucătărie se vedea o canapea mare, modulară, suficient de lată pentru ca doi Gardieni să se întindă pe ea unul lângă altul, în fața unui televizor mare. La stânga era un spațiu deschis. Am observat un sac de box și ceva ce păreau a fi niște saltele albastre sprijinite de perete, de genul celor pe care le foloseam la antrenamente, acasă. Erau câteva uși închise și... atât.

Apartamentul avea un aspect industrial, minimalist.

– Ești sigur că aici locuiești? am întrebat, încă uimită că Zayne locuia de unul singur. Nu mai auzisem de așa ceva.

Zayne mi-a aruncat o privire piezișă.

– Da. De ce?

– Nu arată ca și cum ar sta cineva aici. Mi-am așezat sacoșa pe insulă.

– Am tot ce e necesar. S-a îndreptat spre frigider, a deschis ușa și a scos afară două sticle de apă. A pus una pe insulă și mi-a luat bagajul, târându-l după el. Urmează-mă!

Am luat sticla de apă și am pornit în urma lui, căutând o dovadă a prezenței lui aici. O pereche de pantofi. O revistă. O cutie de suc pe jumătate băut. Nimic.

– Aici e una dintre băi. N-are duș. A făcut semn spre dreapta, apoi m-a condus către ușa din mijloc. Aici e dormitorul. A deschis ușa și a aprins lumina.

Privirea mi s-a mutat de la ferestrele acoperite de sus până jos cu storuri, la patul mare din mijloc, cu o noptieră. Atât era în cameră. Niciun dulap. Fără televizor. Nici măcar o rogojină.

Trecând pe lângă mine, a deschis una dintre uși, dezvăluind o altă baie, în timp ce eu încremenisem în dormitor.

– Aici e baia principală. Are cadă și duș.

Plasticul sticlei de apă mi-a pocnit între degete, în timp ce priveam lung spre pat – singurul pe care-l văzusem până aici. Cum aveam să facem? Urma să-l împărțim? Gândul mi-a trimis un val dezagreabil de căldură în corp.

Am clătinat din cap, căci era imposibil ca Zayne să aibă asemenea intenții. Doar era tipul care sărise de lângă mine când îl sărutasem, și faptul că-mi spusese că sunt frumoasă și că îi amintesc de o zeiță nu se punea.

Am ieșit din dormitor în camera de zi, în timp ce Zayne trecea pe lângă mine. Nu l-am văzut pe Alună, dar tot ce se poate să fi fost prin preajmă. M-am îndreptat spre ferestre. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mai intensă era strălucirea, dar am văzut clădiri de cărămidă peste drum. Am privit în jos. Avusesem dreptate: ne aflam la înălțime. Tot ce vedeam jos era o masă mișcătoare.

L-am privit pe Zayne.

– Și acum ce facem?

– Ne odihnim, a spus. Tu în pat, eu pe canapea.

M-am uitat la el cum a deschis un dulap cu lenjerie de pat și a scos o pernă și o pătură subțire.

– N-ar trebui să începem să-l căutăm pe Misha?

– Să știi că demonii nu sunt prea activi după-amiaza. A aruncat pătura pe canapea.

– Dar asta nu înseamnă că nu putem începe.

– Nu, deloc. Dar ai dormit o oră azi-noapte și încă una pe drum încoace, a subliniat el.

– Sunt bine. Cât se poate de trează. Nu era tocmai o minciună. Dacă mă întindeam, probabil că aș fi adormit, dar eu voiam să pornesc în căutarea lui.

Și voiam să văd orașul.

– Nici eu n-am prea dormit azi-noapte și, spre deosebire de tine, n-am avut parte de un picior confortabil pe care să ațipesc, mi-a amintit el, aruncând și perna pe canapea. Uite ce-i, poți să te-nvârți pe-aici și să te relaxezi în următoarele câteva ore, sau poți să dai dovadă că ești isteață și să te odihnești.

– Ce-ar fi să te odihnești tu, iar eu să-ncep să-l caut pe Misha...

– Unde vrei să-l cauți? Zayne s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate. Știi cât de mare e orașul? Câți locuitori are? Câte persoane lucrează, dar nu locuiesc aici? A continuat cu tirul amețitor de întrebări. Știi unde stau demonii? Unde poți găsi unul?

– Nu, dar...

– Nu există niciun „dar“, Trinity. N-ai nici cea mai mică idee încotro s-o apuci. Și-a trecut mâna prin păr. Uite ce-i, ți-am promis că te ajut să-l cauți pe Misha, și așa va fi. Nu fac promisiuni pe care nu le respect. Dar trebuie să fim inteligenți. Nu știm dacă demonul care l-a luat știe ce ești, dar dacă știe, te va căuta.

– Bine, m-am rățoit. Asta-mi ușurează misiunea, pentru că am de gând să-mi folosesc *puterea*.

– Nu pleci de aici fără mine, iar dacă vei încerca, am să știu.

– Acum sunt prizonieră?

– Ești o musafiră cu judecată, mi-a răspuns el. Deci, poți să te simți prizonieră sau o musafiră odihnită. Oricum ar fi, eu mă culc, pentru că voi avea nevoie de somn înainte să facem ce avem de făcut diseară.

– Ce anume? Mi-am încrucișat brațele la piept, frustrată. Ne coafăm unul pe altul și încercăm niște măști faciale?

– Chiar vrei să-mi împletești părul? Și-a încleștat pumnul pe lângă corp. Arăta de parcă ar fi fost gata să mă calce în picioare, și știam că puteam fi extrem de enervantă, însă demonul acela îl luase pe Misha, deci ce era să fac? Să trag un pui de somn de după-amiază?

– Știi cum te simți când cineva este în pericol și tot ce faci tu e să... nu faci nimic? am întrebat, cu un nod în gât. Știi?

Expresia de pe chipul lui Zayne s-a înmuiat. A făcut un pas spre mine.

– Da, știu, Trinity. Îmi dau seama cum este să fii obligat să privești când cineva la care ții este rănit, și tu să nu poți interveni.

Am închis gura. Cuvintele lui au depășit bariera iritării mele.

– Poate credem că ne cunoaștem. Știu că ai auzit lucruri despre mine, dar nu mă cunoști. Nu știi prin ce am trecut, a continuat el. La fel cum nici eu n-am habar ce experiențe ai avut tu. Dar știu despre tine că ești puternică și loială. Și mai sunt convins că ești suficient de isteață încât să-ți dai seama că amândoi trebuie să fim odihniți, pregătiți de orice.

Am inspirat întretăiat, închizând ochii ca să-mi opresc lacrimile apărute din senin.

– Ai dreptate, am recunoscut. Îmi... îmi pare rău. Am vrut...

– Ești îngrijorată. Vocea lui era mai aproape, și, când am deschis ochii, ajunsese la mai puțin de jumătate de metru de mine. Nu știam cum de se mișca atât de repede. L-am văzut ridicând mâna și luându-mi o șuviță de păr,

care îmi alunecase pe față. Mi-a dat-o pe după ureche, cu blândețe. Să știi că te înțeleg, Trinity. Chiar te înțeleg.

Corpul meu a preluat controlul. Închizând ochii, mi-am apăsat obrazul de palma lui caldă. N-ar fi trebuit, știam, dar atingerea lui avea ceva liniștitor, care mă calma. Părea pur și simplu făcut pentru așa ceva, și era ciudat să simt asta legat de el.

– Ești obosită, mi-a spus. Odihnește-te câteva ore.

– Atât de rău arăt?

– Nu. Arăți perfect.

Am deschis ochii, parcă atrasă de privirea lui. Un licăr de posesivitate întunecată i-a traversat chipul înainte să lase mâna jos și să facă un pas în spate.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Bun. Dormim, și apoi...?

– Cunosc o persoană, și nu-mi vine să cred că mă gândesc să apelez la ea, dar dacă știe cineva unde îl putem găsi pe Bael, el e acela. Ar trebui să fie prin zonă diseară. N-are tocmai un program bine stabilit.

– Cine este? Alt Gardian?

Zayne a râs, dar fără să se amuze.

– Nu este Gardian. Cred că e cel mai ascuțit ghimpe în coasta mea. Asta înseamnă că vă veți înțelege de minune.

21

M-am trezit icnind. Am tresărit și am dat nas în nas cu Alună.

Care îmi sufla în față.

– Ce faci? am întrebat, cu inima bubuind.

– Mă asigur că n-ai murit. A plutit de cealaltă parte a patului. Ghici ce?

– Ce? Mi-am dat la o parte părul de pe față. O greutate nevăzută mi s-a așezat pe umeri. Știam ce însemna. Demoni, am șoptit, îndepărtând pătura groasă și sărind din pat. Sunt demoni în preajmă.

– Poftim? a chițăit Alună.

Am alergat la ușa dormitorului și am deschis-o. Picioarele mele goale au alunecat pe cimentul rece, pe când cercetam camera, în căutarea lui Zayne. Am văzut o siluetă mare, nemișcată, pe canapea, și m-am grăbit spre ea.

Zayne adormise pe spate, cu capul întors spre spătarul canapelei. Avea un braț sub cap, iar cealaltă mână i se odihnea pe piept.

Pe pieptul gol.

Pătura cenușie i se adunase în jurul șoldurilor înguste, iar eu speram să nu fie complet gol. Nu mă gândeam că ar fi, ținând cont de prezența mea, dar majoritatea Gardienilor dormeau în forma lor adevărată. În felul ăsta, reușeau să cadă într-un somn adânc, așa că mi s-a părut straniu să-l văd dormind astfel.

– Zayne, am spus. Trezește-te.

Nu s-a clintit.

M-am întins spre el și i-am atins umărul. Am simțit o descărcare electrică stranie, care mi-a radiat prin degete, fără nicio explicație.

– Zayne...

S-a mișcat atât de repede, că nici măcar nu mi-am dat seama când am aterizat pe spate, cu el deasupra mea, cu o mână înfiptă în umărul meu, apăsându-mă între pernele groase ale canapelei. Am văzut că pupilele îi erau verticale.

– Iisuse! am icnit, și am încremenit.

A durat un moment să mă recunoască și să-și dea seama că mă prinsese sub greutatea lui. Pupilele i-au revenit la aspectul uman, obișnuit.

– Trinity, ce faci?

– Ce fac eu? am clipit. Mă întrebi ce fac, când tu ești cel care m-ai trântit pe canapea?

– Da. Eu dormeam. Era încă deasupra mea, când mâna i s-a desprins de pe umărul meu și a aterizat pe perna de lângă capul meu.

– Știu. Am îndrăznit să-mi las privirea să alunece în jos. Slavă puilor de gargui de pretutindeni că purta niște pantaloni scurți de trening! Am încercat să te trezesc. Te-am strigat, dar n-ai răspuns.

– Scuze, a mormăit. Nu sunt obișnuit cu oameni prin preajmă.

– Îmi dau seama.

– Cât e ceasul? E doar patru, Trinity, a zis, privind spre bucătărie. Ar trebui să dormi.

– Da, știu. Dar m-am trezit. Am simțit demoni.

– Eu nu-i simt. A devenit atent, și câteva șuvițe de păr blond i-au alunecat pe obraz.

– Sunt mai sensibilă la prezența lor, am răspuns. Îi pot simți, de obicei, cu minute bune înaintea unui Gardian. Sunt demoni aici, Zayne. Nu în apartament, dar pe-aproape. Probabil afară, pe stradă, sau...

– Cel mai probabil sunt afară, pe stradă, m-a întrerupt, oftând.

– OK. Atunci, trebuie să ieșim și să...

– Sunt demoni peste tot, aici, a spus, privindu-mă în ochi. De fapt, cu un ochi. Celălalt îi era acoperit de șuvițele de păr. Probabil sunt niște Afurisiți în trecere. Sunt singurii activi pe timp de zi, de obicei după-amiaza târziu.

– Și suntem încă aici pentru că...?

– Afurisiții sunt relativ inofensivi, Trinity. Tot ce fac este să strice dispozitivele electronice. Nu-i supără pe oameni.

Știam că Diavolii erau oarecum inofensivi și că aveau înfățișare umană, la fel ca el și ca mine, dacă nu-i priveai cu atenție în ochi. Lumina se reflecta ciudat din ei. Afurisiții erau motivul pentru care existau Legile lui Murphy. Dacă totul mergea pe dos într-o zi – ți se strica mașina, semafoarele nu funcționau, cafeneaua ta preferată se închidea, și biroul rămânea fără curent – mai mult ca sigur că vinovat de toate era un Afurisit.

– Nu-i... vânați? am întrebat, derutată.

N-a răspuns, o vreme.

– Cândva, vânam demoni fără nicio deosebire, indiferent de ce se făceau vinovați.

– Nu asta-i treaba ta, ca Gardian?

– Ba da.

Pentru că n-a mai zis nimic, tot ce-am putut face a fost să mă uit lung la el și să mă întreb în ce mă băgasem. Nu e de mirare că nu fusese ales conducătorul clanului. Cum să fie, dacă nu vâna Afurisiți? Și nu puteam uita că avusese legături cu demonii înainte. Dar clanul lui părea să aibă încredere în el, cel puțin atât cât să-i permită să mă găzduiască aici, chiar dacă știau ce eram.

– Ești un Gardian tare ciudat, am șoptit.

– Și tu ești pur și simplu... ciudată.

– Cred că m-ai jignit.

Zâmbetul în colțul gurii i s-a transformat într-un surâs.

– Va trebui să te obișnuiești să simți demoni. Nu glumeam când am spus că sunt peste tot, aici – mai ales cei de rang inferior, precum Afurisiții.

– OK, am fost de acord, fiindcă nu știam ce altceva să spun. Eram perfect conștientă de faptul că încă stătea deasupra mea, și chiar dacă trupurile noastre nu se atingeau, simțind căldura ce-i radia prin piele. Ultima dată când fuseserăm în aceeași poziție, îl sărutasem, și amândoi avuseserăm atunci mai multe afurisite de haine pe noi. Deci... ai de gând să mă lași să mă ridic?

Zayne a clipit, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că mă aflam încă sub el, și mi s-a părut chiar mai jignitor decât că mă făcuse „ciudată". Să fi fost... ambivalent fizic?

La naiba!

– Mda, bănuiesc c-aș putea. Zayne s-a ridicat încetișor, iar eu m-am rostogolit de sub el și apoi m-am ridicat de pe canapea. El și-a prins buza de jos între dinți. Cu umerii încordați, a privit în altă parte. Cred c-ar trebui să mai dormi vreo oră, a zis.

Am dat să protestez, din moment ce eram treji amândoi acum, dar chiar atunci mi-am dat seama că nu mă schimbasem în pijamale înainte să adorm. Nu-mi dădusem jos de pe mine decât blugii, așa că eram în tricou și chiloți, iar tricoul meu nu era lung.

Mi se vedea lenjeria intimă.

Erau niște chiloți negri, cu imprimeu de cranii albe.

Dumnezeule!

Cu fața arzând, m-am răsucit și am țâșnit spre dormitor, închizând ușa după mine. M-am sprijinit apoi de ea, cu ochii închiși.

Eram terminată.

Ceasul arăta aproape ora șase când Zayne și cu mine am părăsit apartamentul, ca să mergem să vorbim cu prietenul lui... care nu mi se părea tocmai un prieten.

Înainte să ies din dormitorul lui Zayne, pentru a doua oară, m-am asigurat că purtam pantaloni și mi-am găsit tecile pentru pumnale. Era un alt cadou de la Jada, pe care nu-l folosise niciodată, dar am fost ușurată să văd că se potrivește și că îl pot ascunde perfect sub un tricou mult mai lung.

Eram acum în garaj și mă uitam la un Chevy Impala negru și lucios, parcat lângă o motocicletă care părea super-rapidă. Încercam cu disperare să nu mă gândesc că Zayne mă văzuse în chiloți.

Eram impresionată de Impala, pentru că nu mai văzusem modelul vintage în realitate.

– Ești fan *Supernatural*?

Zayne a deschis portiera pasagerului.

– Nu până de curând. Aveam mașina dinainte de a intra în lumea familiei Winchester.

– Aha!

S-a întors să mă privească, ținând portiera deschisă. Purta ochelari de soare, la fel ca mine. Ai lui erau stil aviator, argintii, iar lentilele reflectau lumina. Ai mei erau supradimensionați, și probabil mă făceau să arăt ca o insectă. Lentilele erau pe cât de negre posibil.

Buzele lui pline s-au mișcat într-o parte.

– Urci?

– Ah! am spus. Da.

Zayne și-a ocupat locul la volan într-o secundă, întorcând deja cheia. Motorul s-a trezit la viață.

– Unde mergem? am întrebat.

– Dincolo de râu. N-ar trebui să dureze mult, a spus el, ieșind din parcare și privindu-mă. Pune-ți centura.

Nici măcar nu îmi dădusem seama că nu o purtam. Mi-am prins-o, și aproape că am dat cu nasul de geam când a ieșit din parcarea subterană și ne-am oprit brusc, în fața unei coloane de mașini. Privirea mea încerca să cuprindă tot ce vedea.

Nu semăna deloc cu priveliștea de mai devreme, care mi se înfățișase prin fereastră, de la înălțime.

Clădiri de toate dimensiunile și culorile păreau înghesuite unele în altele, ca niște degete groase care se întind spre cer la ceasul înserării, blocând mai toată lumina apusului de soare. Erau oameni peste tot.

Peste tot.

Nu mai văzusem atâția pe un singur trotuar. Nici măcar în Morgantown, când eram mai mică, nu fusese vreodată așa. Cred că erau sute de oameni, iar siluetele și fețele lor mi se păreau încețoșate, în timp ce se grăbeau, ocolindu-i pe cei care mergeau mai încet. Claxoanele urlau. Oamenii urlau și ei.

Mai mult, simțeam demoni, și știam că unii dintre oamenii aceia nu erau tocmai oameni. Zgomotul se revărsa din toate direcțiile, și mă simțeam copleșită. Abia dacă-mi dădeam seama de diferențele dintre oameni și stafii. Cum aveam să-i deosebesc acum?

– Sunt mulți oameni aici, am zis.

– Și nici măcar nu e atât de rău acum, a adăugat Zayne, și privirea mi s-a întors spre el.

– Serios? am șoptit.

– Da. N-am prins ora de vârf. Dacă ieșeam cu trei ore mai devreme, ar fi fost de două ori mai aglomerat.

– Rahat! Mă bucuram că nu mă aventurasem de una singură. Nu îmi era teamă de mulțime, sau cel puțin nu credeam că mi-ar fi. Acum nu mai eram atât de sigură.

Am întors capul să mă uit pe geamul de pe partea mea. Gândurile au început să-mi rătăcească, în timp ce urmăream imagini neclare de clădiri, care au devenit în cele din urmă un caleidoscop de ulmi și parcuri. Am început să mă gândesc la Misha, la ce i s-o fi întâmplat, și a trebuit să-mi impun să încetez. Nu îmi puteam permite să alunec într-o gaură neagră. Nu simțisem pierderea conexiunii, deci trăia încă, și asta era tot ce conta.

M-am gândit, în schimb, la ce spusese Zayne mai devreme, despre cât de dureros e să vezi pe cineva drag că e rănit și să nu-l poți ajuta. Avusese iar dreptate. Nu știam multe despre el, și voiam... voiam să știu.

– Am ajuns, a anunțat Zayne, făcându-mă să tresar.

M-am concentrat asupra împrejurimilor și am fost surprinsă să văd că ne aflam pe un soi de alee privată și parcam în fața unui... conac.

Mi-am lipit fața de geam și m-am uitat la structura de cărămidă cu două etaje, susținute de niște coloane albe ciudate, care se aliniau pe o verandă largă, ce părea să înconjoare casa.

Da, era un conac.

Nu m-am mișcat nici măcar când Zayne a oprit motorul, și am simțit prezența apăsătoare a... demonilor. Puteau fi oriunde. Ne însoțiseră aproape pe tot drumul până aici, mai puțin când trecuserăm peste un pod.

– Ești bine?

– Da, am șoptit. Unde suntem?

– De cealaltă parte a râului, în Maryland. Este... este o locuință particulară, a spus, pe un ton suficient de distant cât să-mi atragă atenția asupra lui. Se uita la conac cu o expresie tensionată. Aici locuiesc două persoane, dar cred că mai sunt unii care vin și pleacă.

– Uau! Doar două persoane?

– Da, a murmurat el, scoțându-și ochelarii de soare și punându-i în torpedou. Dar în casa lui Thierry locuiau doar patru, și era dublă ca dimensiuni.

Avea dreptate.

– Ești bine? am întrebat la rândul meu.

Zayne a clipit și s-a uitat la mine, îmblânzindu-și expresia.

– Mereu.

Am ridicat din sprâncene, dar el a deschis portiera și a ieșit, iar eu am decis că era cazul să fac la fel. Mi-am lăsat geanta pe scaun și mi-am luat doar telefonul.

Am traversat pavajul cenușiu și am remarcat că aici era mai cald, chiar dacă soarele apunea în spatele casei. Briza nu era atât de răcoroasă.

– Hei!

M-am oprit, întorcându-mă spre Zayne.

S-a uitat la mine, cu fața acoperită de șuvițele de păr suflate de vânt.

– Ca să știi: tipul la care mergem e... diferit.

– Cum adică?

– E un demon.

– Ce? am icnit, întinzându-mă după pumnale, din obișnuință.

– Trinity, nu! a murmurat Zayne, prinzându-mă de încheieturi. Ascultă-mă. N-ai niciun motiv să te porți așa. Niciunul dintre oamenii de aici...

– Adică dintre *demonii* de aici...

– Niciunul dintre *oamenii* de aici nu te vor răni, și nici pe mine. Zayne vorbea pe un ton scăzut și calm, dar ochii i s-au îngustat.

Sfinte Sisoe! Zayne chiar colabora cu demonii. Nu știam unde-mi stătuse capul. Îmi imaginasem că se întâmplase în trecut? Că nu mai colabora cu ei acum?

Zayne a făcut un pas în fața mea, încă ținându-mă de încheieturi.

– Știu că sună ciudat, dar te asigur că sunt de treabă. Pe unul dintre ei îl cunosc de o jumătate de viață, și, dacă cineva ne poate ajuta să-l găsim pe Misha, aici trebuia să venim.

Am știut imediat despre cine vorbea.

Despre fată. Fata pe jumătate Gardian, pe jumătate demon, care fusese crescută împreună cu el. Aici locuia ea? Mușcându-mi buza, am privit înspre conac, peste umăr. Puteam să intru într-o casă în care locuiau demoni, ca să le cer ajutorul?

Ce-ar fi zis tata?

Ar fi făcut infarct. O parte din mine se aștepta să apară și să-i tragă una lui Zayne, apoi să mă ducă înapoi la Thierry.

– Suntem pe mâini sigure, a continuat Zayne, dându-mi drumul la mâini ca să-mi ridice ochelarii pe cap și să mă poată vedea. Ai încredere în mine, Trinity?

– Păi... Nu eram sigură ce răspuns să-i dau. O parte din mine avea, pentru că nu îmi dăduse niciun motiv să nu am încredere în el. Dar încă eram precaută, mai ales cu toate astea. Am inspirat scurt. Chiar crezi că ne pot ajuta?

– Da.

Era un lucru enorm, și poate nebunesc, dar aș fi făcut orice să-l găsesc pe Misha, chiar dacă trebuia să încalc, astfel, tot ce învățasem.

– Bine, am spus.

S-a întors spre casă și am pornit amândoi.

Ușile duble, de bronz, erau deja deschise, și în prag se afla un bărbat. Avea părul blond, mai lung de umeri, și purta o... salopetă?

Da.

O salopetă.

Senzația de arsură în gât și de apăsare s-a intețit. Pașii mi s-au oprit și am dat să-mi caut pumnalele.

Tipul în salopetă era demon.

Zayne și-a așezat palma pe talia mea, împingându-mă ușor înainte, când demonul s-a oprit în capul scărilor.

– Ce surpriză! a spus.

M-am oprit în fața primei trepte, privindu-l pe Zayne.

– E OK. Zayne mi-a luat mâna într-a lui și m-a condus pe scări. El este Cayman.

Cayman și-a înclinat capul, plimbându-și privirea de la mine la Zayne.

– Nu ne-am văzut de ceva vreme, Zayne.

– Așa e. S-a oprit în fața lui Cayman, și, fiindcă eram aproape, am remarcat că ochii lui aveau culoarea mierii. Nu era un demon de rang inferior. E aici? Trebuie să-l văd.

– Sunt amândoi aici.

Zayne și-a încleștat maxilarul.

– Grozav!

Cayman a privit în jos, la mâinile noastre, și apoi a ridicat încet privirea.

– Este. S-a întors. Era desculț. Urmați-mă, a spus.

Piealea a început să mă furnice când l-am urmat, pășind într-un foaier mare. Am ridicat privirea și am văzut un candelabru imens, de cristal. Elegant. Zayne și-a desprins mâna de a mea, în timp ce intram pe sub o casă a scării în spirală. Privind în jur, am remarcat niște... tablouri ciudate pe un perete. Unele erau în nuanțe potolite de roșu și negru. Tablouri înfățișând focuri, alături de fotografii mărite, alb-negru, cu zgârie-nori.

– Zayne, omule, când mă lași să dau o tură cu mașina? a întrebat Cayman, privind peste umăr. Avea sprâncenele aproape negre, iar contrastul era izbitor.

– Când nu te mai ocupi de afaceri, Cayman.

Oare Cayman era un soi de broker pentru demoni? Or fi fost ei Superiori, dar făceau parte dintr-un fel de... management de nivel mediu, încheind afaceri cu oamenii, pentru sufletul lor. Erau cunoscuți în cultura maselor drept „demoni de răscruce", însă nu trebuia să găsești un drum mărginaș ca să invoci unul. Îi găseai adesea în baruri și în alte locuri care atrăgeau oameni plini de angoase.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, a zis demonul.

– Știu, a răspuns Zayne, și nu puteam înțelege cum de putea vorbi nimicuri cu demoni care furau sufletele oamenilor.

– Scuze pentru dezordinea din living. Făceam maraton de filme din seria *Răzbunătorii*[13] și mi-am construit un fort de perne.

Un... fort de perne?

Demonul din fața mea purta salopetă, voia să conducă mașina lui Zayne și construia forturi de perne?

Oare mă lovisem la cap?

Zayne n-a răspuns, dar Cayman s-a dat mai în stânga, și atunci am văzut despre ce vorbea. Livingul era imens, cu rafturi de bibliotecă din podea până-n tavan de o parte și de alta a unui televizor atât de mare, încât nici măcar nu știusem că există și asemenea dimensiuni. În centrul camerei se afla o canapea modulară imensă, iar în fața televizorului, exact ce spunea Cayman.

Un fort făcut din pernuțe colorate, unele lunguiețe, înguste, și altele mici și pufoase.

Părea foarte confortabil.

Mi-am dezlipit privirea de la fort. Cel mai mare bol cu popcorn pe care-l văzusem în viața mea se afla pe măsuță, alături de un rulou pe jumătate mâncat de... aluat de prăjituri?... și trei sticle cu suc de portocale.

Ce combinație ciudată!

Cayman s-a trântit în mijlocul canapelei, iar eu am rămas în picioare.

– Se întoarce imediat. Ochii lui stranii au alunecat în direcția mea. Poți să te așezi. Nu mușc. Decât dacă-ți place, a adăugat, cu un zâmbet leneș.

M-am încordat.

– Cayman! l-a avertizat Zayne.

Demonul l-a ignorat, iar eu am decis că stăteam bine unde eram. S-a bosumflat.

– Nici tu, Zayne?

– Sunt bine, mersi, a spus el, sprijinindu-se de un perete la nici un metru de mine, cu mâinile în buzunarele blugilor și cu gleznele încrucișate. Părea să nu-și dorească să se apropie, lucru care m-a făcut să nu mă simt în largul meu.

– Scuze, ne-a întrerupt o voce gravă. A trebuit să mă ocup de niște chestii.

Mi s-au mărit ochii când un tip înalt, cu părul negru, a intrat în cameră, probabil venind din bucătărie. Părea chiar mai înalt decât Zayne. Cu siguranță nu la fel de bine făcut, dar mai înalt. Era prea departe de mine ca să-i pot distinge trăsăturile.

– Bolovane, ce mai faci? a întrebat.

„Bolovane?!“

M-am uitat la Zayne.

I-a aruncat demonului o privire plină de răceală.

Neabătut de salutul glacial, tipul s-a dus în spatele canapelei și s-a oprit când a dat cu ochii de mine.

Și-a înclinat capul, a făcut un pas înainte, și, dintr-odată, s-a postat în fața mea, iar trăsăturile i-au devenit clare. Era... incredibil de atrăgător, cu fața aceea osoasă, bine definită, și cu ochii aurii, ca ai lui Cayman, luminoși și ușor curbați, care-i dădeau un aspect felin. Buzele i s-au despărțit într-o inspirație scurtă, sonoră.

– Ce faci? a întrebat Zayne, îndepărtându-se de perete.

Tipul n-a răspuns. A ridicat brațul, ca în transă, cu degetele întinse spre mine.

– Nu mă atinge. M-am împleticit într-o parte, lovindu-mă de Zayne.

Zayne m-a tras lângă el, și, într-o clipă, m-am trezit făcută sendviș între ei, cu spatele încălzit de Zayne și simțind căldura tipului în față.

– Amintește-ți ce ți-am spus. N-o să-ți facă niciun rău, m-a liniștit Zayne. Se poartă doar mai ciudat decât de obicei.

– Situația e din ce în ce mai ciudată, a comentat Cayman, de pe canapea. Și oarecum fierbinte, deși nu mă așteptam nici pe departe.

Am clipit.

– Poftim? Tipul din fața mea a clipit și el, apoi și-a privit mâna, surprins, de parcă tocmai își dăduse seama ce făcea. Și-a coborât brațul. Uau!

– Uau ce? Zayne m-a împins în spatele lui. Ce crezi că faci?

–Vin! s-a auzit o voce feminină. Zayne a înjurat în barbă. Scuze...

– Totul e OK, a strigat nou-venitul către ea, făcând un pas înapoi. Nu intra, Layla! Serios. Mai lasă-mă câteva secunde.

Am simțit un ghem în stomac, în timp ce mușchii spatelui lui Zayne s-au încordat.

– La naiba!

Reacția lui nu mă prea liniștea.

Demonul a ridicat bărbia.

– Unde ai găsit-o? Într-o biserică?

M-am încruntat. Oare Zayne se lega deseori de oameni în biserică?

– Nu. Ce fel de întrebare e și asta?

– OK. Păi, oriunde ai fi găsit-o, trebuie s-o pui la loc, Bolovane.

– Nu sunt o jucărie, am mârâit, îndepărtându-mă de Zayne. Sau un obiect, să mă iei și să mă pui la loc.

Ochii aceia ca de ambră s-au oprit asupra mea.

– Ah, știu perfect ce ești!

Spatele mi-a devenit rigid.

– Cum? a întrebat Zayne. Cum se face că știi?

– Nu sunt vreun demon inferior, Bolovane. Pielea a părut să i se subțieze, și sub ea i-au înflorit umbre întunecate. Sunt Astaroth, Prințul Moștenitor al Iadului. Eu *știu*.

Avengers, film american cu supereroi produs de Marvel Studios, în 2012 (n.red.)

22

Sfinte ulei de cădelniță, Zayne mă adusese să-l văd pe Prințul Moștenitor al Iadului?

Ce mama naibii?

Mă mâncau degetele să iau pumnalele, dar, mai rău, îmi simțeam *harul* că se trezește la viață. L-am înăbușit, dar era acolo, cerând să fie lăsat să iasă.

– Chiar ești prinț? am întrebat.

– Sunt Prințul Moștenitor al Iadului.

M-am întors spre Zayne.

– Când ai lăsat să cadă bomba că mergem să ne întâlnim cu niște demoni, n-ai menționat că unul dintre ei este Prințul Moștenitor.

– Scuze. Credeam că Roth va păstra pentru sine aspectul ăsta, a mârâit Zayne. Dar așa e el, special.

– Da, sunt, a răspuns Roth.

– Unic, a adăugat Zayne, și, când am privit iar spre Roth, a adăugat: O fi el Prințul Moștenitor, dar nu e chiar... atât de rău.

Roth a inspirat brusc, ducându-și o mână la inimă.

– Bolovane, tocmai mi-ai făcut un compliment?

Zayne l-a ignorat.

– Nu-i un tip rău, a repetat.

– Alt compliment? Uau, o să roșesc! a zis Roth. Dar asta nu schimbă faptul că sunt foarte, foarte supărat c-ai adus *chestia asta* în casa mea.

Zayne s-a postat iar în fața mea, blocându-mi complet vederea.

– Am venit să-ți cer ajutorul, Roth.

– Ai adus *chestia asta* în casa mea, știind că Layla e aici? a repetat Roth. Ți-ai ieșit din minți?

– OK, a zis Cayman, de undeva din spatele lor. Sunt foarte curios să știu ce se petrece.

Zayne l-a ignorat, în timp ce eu am tras cu ochiul din spatele lui.

– Știu ce este ea. La rândul ei, și ea știe. Dar nu prezintă o amenințare pentru tine. Suntem aici pentru că avem nevoie de ajutorul tău.

– Bun, eu nu mai aștept, căci jur c-am auzit vocea lui Zayne și... a anunțat femeia aflată, probabil, în bucătărie. Roth a strigat ceva, înainte să dispară

brusc. Am icnit când l-am văzut apărând dincolo de canapea chiar când Zayne s-a încordat lângă mine atât de tare, încât m-a făcut să cred că se transforma.

M-am uitat în sus la fața lui, care părea acoperită cu un văl. Când îl cunoscusem, arăta total lipsită de emoție. Dar mă înșelasem. Acum parcă era o statuie. Am văzut cum privirea îi alunecă spre o fată care se afla acum lângă canapea.

Nu mi-am putut lua ochii de la ea. Era... frumoasă într-un fel eteric, și dacă nu aș fi știut ce eram eu și ce era ea, aș fi zis că aveam de-a face cu o Legitim-Născută. Cu părul ei lung, de un blond albicios, și cu ochii mari, de un albastru șters, părea să aibă mai mult sânge de înger decât mine. Dar eu știam ce era.

Era pe jumătate demon, pe jumătate Gardian, și nu avea pic de sânge angelic.

– Zayne, a spusea, zâmbind. Sunt... sunt atât de bucuroasă că te văd. După atâta vreme.

– Da. Așa este. Avea o voce ciudat de morocănoasă. Trinity, ea este Layla. Am... crescut împreună.

– Numele ei e *Trinity*? Roth părea să se fi înecat, dar l-am ignorat, concentrându-mă asupra celei care era, la fel ca mine, o raritate.

Layla se uita în continuare la Zayne, de parcă nici n-ar fi băgat de seamă că sunt acolo. Îmi amintea de o păpușă de porțelan, frumoasă, dar oarecum înfricoșătoare, posibil bântuită. M-am uitat la Roth.

Și mai înfricoșător era felul în care se uita el la mine, în timp ce stătea lângă Layla. Mă privea ca pe o farfurie cu cartofi prăjiți și brânză rasă deasupra.

Începeam să mă simt super-incomod.

Layla și-a târât privirea de la Zayne la mine. Zâmbetul i s-a stins și a făcut ochii mari.

– Rahat! a șoptit.

Am încremenit.

– Ăăă...

– Ce vezi? a întrebat Roth, cu o mână pe brațul ei.

Stai așa! Credeam că Prințul Moștenitor al Iadului putea simți ce eram, dar o creatură pe jumătate demon, pe jumătate Gardian? Nu avea sens.

– Nu știu, a zis Layla, făcând un pas ca să-l ocolească pe Roth, care însă a prins-o de braț, înainte să apuce să se îndepărteze de el. N-am mai văzut

niciodată pe cineva de genul ăsta.

Am ridicat din sprâncene.

– Tare aș vrea să mă puneți și pe mine la curent, a zis Cayman. Mă simt pe dinafară.

– De ce m-ai adus aici? l-am întrebat eu pe Zayne.

– Este o întrebare foarte bună, pe care i-am pus-o și eu, a remarcat Roth, încă ținând-o pe Layla de braț. Acum ea se holba la mine de parcă ar fi văzut o porție de cartofi prăjiți cu brânză și sos alb.

– N-ar trebui ca ei să afle ce sunt, am continuat. Dar la cum se uită ăștia doi la mine, mă fac să mă simt tare prost.

– Și nici nu cred c-ar fi în stare să afle, dar Roth este... *special*, se pare, a spus Zayne.

– Flirtezi cu mine, Bolovane? a întrebat Roth.

– Da, exact asta fac. Zayne s-a întors spre mine, căutându-mi privirea când a spus, pe ton scăzut: Nu cred că Layla știe ce ești, dar... Îți vede sufletul.

– *Po fim*? Vocea mea era stridentă. I-am privit. Layla se uita acum la brațul lui Roth. Ești sigur că sunt de treabă?

Zayne i-a aruncat lui Roth o privire amenințătoare.

– Da. Poți avea încredere în mine. Și în ei.

– Nu știu ce să zic. Se uită la mine de parcă ar vrea să mă mănânce.

– Să sperăm că vor înceta. *În momentul ăsta*.

– Observ și eu privirea aia, a comentat Cayman. Chiar acum. Layla, cred c-ar trebui să te calmezi.

– Ce? Layla a clipit și s-a uitat prin cameră, cu obrajii roșii. Uau! Scuze.

– E OK. Am avut aceeași reacție. Roth a tras-o în brațele lui, ținând-o aproape, așa cum îl văzusem pe Ty că o strângea pe Jada. Nu înțelegeam de ce. Nu înțelegeam nimic.

Layla și-a pus mâinile pe brațul lui Roth. Se uita mai departe la mine.

– Ce vezi, Layla? a întrebat Zayne.

– Văd... Și-a trecut o mână peste brațul lui Roth. Văd alb pur... și negru pur.

Zayne s-a uitat la mine, și, fără să-mi dau seama de ce, a părut surprins.

– Ce-i mai bun din ambele lumi, a murmurat Layla, iar eu m-am cutremurat. Ce este ea? a repetat întrebarea asemenea unui copil care tânjește după o gustare.

– O Legitim-Născută, a răspuns Roth, și am simțit că mi se strânge stomacul. Chiar știa ce eram. Cunoscută drept nefilim, de fapt.

Layla a rămas cu gura căscată.

– Sfinte grămăjoare de rahat! Cayman s-a împins în picioare și a sărit peste canapea.

M-am simțit mândră de reacția lui, ținând cont de ceilalți doi, care păreau să viseze la apropiere și intimitate.

Zayne a zâmbit.

– Uau, Cayman, nu cred că te-am văzut vreodată mișcându-te atât de repede.

– Ce mama naibii, Zayne? I-am zis să ia loc lângă mine. Lângă mine. Ce porcărie! a zis Cayman, scuturând din cap. N-am văzut niciodată un Legitim-Născut. Iisuse! S-a dat înapoi, cu ochii mari. Nu mă dau în vânt după o viață de genul ăsta.

– N-o să... n-o să vă fac rău, am spus, simțindu-mă ca un ghimpe în coaste și ca o ciudățenie, în același timp. Adică, nu vreau. L-am privit pe Zayne, neliniștită. Corect?

A zâmbit în colțul gurii.

– Da.

– Dar ai putea, a spus Roth, cu bărbia lipită de creștetul Laylei. Există doar două lucruri pe lume cu care nu vreau să mă confrunt. Niciunul n-are de-a face cu un Gardian.

Zayne a oftat.

– Iar unul dintre ele este un Legitim-Născut.

– Și celălalt? am întrebat, fără să mă pot abține.

Zâmbetul lui Roth era ca fumul. M-a făcut să tresar.

– N-are motive să vă facă rău, a spus Zayne. Așa că haideți să nu-i dăm unul, pentru că, dacă ați auzit de Legitim-Născuți, atunci știți că n-o voi putea opri, odată ce se pornește.

– Și totuși, ai adus-o aici, punând-o pe Layla în pericol...

– Am venit după ajutor...

– Îmi place când ai nevoie de mine, Bolovane, a rânjit Roth.

– Doamne, cât te urăsc! a mârâit Zayne.

– Hei! În sfârșit îmi spui pe nume.

Layla și-a dat ochii peste cap.

– Suntem aici fiindcă am avut încredere că veți putea trece peste faptul că este pe jumătate înger, așa cum ea a acceptat că sunteți demoni. Deci ce-ați zice să revenim la ale noastre? a propus Zayne.

Nimeni n-a scos un cuvânt, așa că am ridicat mâna.

– Am o întrebare.

– Care? Zayne a oftat iar, și mi-a amintit atât de mult de Misha, că am simțit un junghi în piept.

M-am uitat spre Layla.

– Cum poți vedea suflete?

După ce i-a aruncat o privire lui Roth, a vorbit:

– Știi ce sunt?

– Jumătate Gardian, jumătate demon?

– Exact. Știi cine a fost *mama mea*? Și folosesc cuvântul „mamă" la modul superficial.

– Lilith? am spus, amintindu-mi ce-mi povestise Misha. Am simțit tresărirea lui Zayne, dar am ignorat-o. Mama ta este Lilith?

– Da. Însă puterile mamei se manifestă diferit la mine, datorită sângelui de Gardian, mi-a explicat, mângâind brațele lui Roth cu mâinile ei mici. Văd suflete. Pentru mine, sunt ca niște aure. Sufletele albe sunt cele mai pure – Gardienii, îngerii și oamenii fără păcat au suflete pure. S-a oprit, uitându-se la mine. Tu ai un suflet pur și...

– Și ce? Îmi doream să pot vedea cu ochii ei.

– Nu știu. N-am mai întâlnit niciodată un suflet atât de negru, a spus ea, iar eu am clipit. Vreau să zic că demonii n-au suflet, deci n-am ce vedea la ei.

Roth s-a bosumflat.

– Iar oamenii foarte, foarte răi, malefici, au suflete întunecate, însă negru pur? Negru pur și alb pur? A părut uluită. Probabil din cauză că ești ceea ce ești, și de aceea n-am mai văzut așa ceva.

– Dar de ce să fie și negru? am întrebat. Cu cât are cineva sufletul mai întunecat, cu atât mai rea este persoana...

– Pot să răspund eu, a intervenit Roth. Probabil că plătești pentru păcatele tatălui tău. Să nu crezi că îngerii ar trebui să se combine cu oamenii.

– Nu, a murmurat Cayman.

– Au făcut asta multă vreme, am zis. Ca mine, erau cu miile.

– Cu câte secole în urmă? Lucrurile s-au schimbat. Procrearea între îngeri și oameni a fost interzisă, a adăugat Roth.

– De unde știi? a întrebat Zayne.

– Sunt demon. Sunt Prințul Moștenitor. Știu ce este interzis și ce nu. Asta mă face să mă întreb de ce ar încălca un înger o asemenea regulă primordială, ca să te creeze și să te lase să trăiești.

Am ridicat din sprânceană, auzind ultima parte.

– Ceea ce mă face să mă întreb cine este tatăl tău, a zis Roth.

– Ai și alte abilități de la mama ta? am întrebat-o pe Layla, ignorându-l pe Roth. Poți fura suflete?

– Da, însă mă abțin, mi-a zis, privindu-mă și citindu-mi îndoiala pe chip. Încerc. Am călcat greșit de câteva ori, în trecut... S-a uitat la Zayne, și am știut că Misha îmi spusese adevărul: îi lipsea o parte din suflet. Și îmi dădeam seama că Layla i-o răpise. Dar fac tot ce pot să mă abțin.

– Reușește aproape întotdeauna. Roth a sărutat-o pe Layla pe creștet. Și dacă nu reușește, a continuat el, tot perfectă este.

Buzele Laylei s-au lățit într-un zâmbet blând, iar ea și-a dat capul pe spate. Roth a sărutat-o ușor, în treacăt, dar m-a uluit. Atâta afecțiune și iubire emana între ei! Eram confuză.

Nu mi se spusese niciodată că demonii pot... iubi. Da, simțeau dorință carnală, dar iubire? Fiecare curs pe care-l urmasem mă învățase că nu erau capabili de asemenea emoții omenești.

Îngerii, cei cu sânge pur, nu puteau iubi ca oamenii. La naiba, la începuturi, nici Gardienii nu putuseră. Învățaseră să iubească prin interacțiunea cu oamenii. Secole la rând, devenise un comportament dobândit. Fusese oare la fel și pentru demoni?

M-am uitat la Zayne. Era tăcut și încordat. Îi privea printre genele dese, coborâte.

A trecut un moment interminabil, până ce Prințul Moștenitor a condus-o pe Layla lângă canapea și a tras-o în jos, lângă el.

– Ia loc, Trinity. Se pare că avem de vorbit.

Nu voiam să iau loc.

Zayne m-a împins ușurel.

– Așază-te.

Împotrivindu-mă dorinței de a protesta, mi-am târșâit picioarele spre canapea și m-am așezat, în timp ce Cayman a încetat să mai arate de parcă își

dorea să dispară prin perete. Părea din nou curios.

Roth s-a aplecat în față, mutându-și privirea de la mine la Zayne.

– Deci, Treime mai mult sau mai puțin Sfântă, cum l-ai cunoscut pe Bolovanul nostru? Mor de curiozitate să-ți aud povestea.

– Și eu, a murmurat Layla.

M-am uitat la Zayne. Își lăsase bărbia în jos și părea la o clipă distanță să desprindă raftul din perete și să i-l arunce lui Roth direct în cap.

– În momentul ăsta, chiar nu contează, a spus Zayne, cu vocea încordată de nerăbdare.

– De fapt, cred că ar conta. Vreau să știu cum v-ați cunoscut, a spus Layla, privindu-mă.

– A... a venit în comunitatea în care locuiesc.

– Locuiești într-o comunitate de Gardieni? m-a întrebat ea, surprinsă.

– În sediul regional, am spus, fără să dau alte detalii, însă Layla a părut să știe la ce mă refeream.

A făcut ochii mari.

– De când locuiești acolo?

– De când eram mică. Aveam șapte sau opt ani când m-au adus, am recunoscut, nefiind sigură ce lucruri le puteam dezvălui, fără să trădez clanul care mă ocrotise. Am fost... ascunsă acolo. Puțini știau ce sunt.

– Interesant, a murmurat Roth, într-un fel care-mi spunea că i se părea fix invers. Dar sunt mai interesat să aflu de ce-ar avea nevoie Zayne de ajutorul nostru.

– Comunitatea a fost atacată aseară, și cineva... drag lui Trinity a fost răpit de un demon pe care l-am recunoscut. Un Superior pe care-l știu din D.C., a explicat Zayne. Vrem să-l găsim, și ne-am gândit că s-o fi întors aici.

Roth s-a sprijinit de spătar, ridicându-și un picior și proptindu-și glezna de celălalt genunchi.

– Acest cineva apropiat de Trinity este un Gardian?

– Da, am răspuns.

– De ce crezi că încă trăiește? a întrebat Roth, mângâind-o pe Layla pe păr. Cu excepția celor pe jumătate Gardieni, demonii nu prea iau prizonieri.

– Știu că trăiește, am spus. Este Protectorul meu și suntem conectați. Aș simți dacă este mort; și nu e.

– Protector? a mormăit Layla.

– Deci este adevărat că Legitim-Născuții erau legați de Gardieni?

Am confirmat dând din cap.

– Dacă trăiește, probabil există un motiv, și-a dat cu părerea Cayman, apropiindu-se de Roth și de Layla. Și nu vorbim de un lucru bun. O să-l...

– Folosească fie pentru a primi informații despre comunitate sau pentru a mă ademeni dincolo de ziduri, dacă au aflat ce este el și ce sunt eu, l-am întrerupt. Îmi dau seama. Dar nu știm dacă demonul a aflat ce sunt.

– Să presupunem că da, din moment ce-a intrat într-o comunitate de Gardieni și ți-a răpit doar Protectorul, a continuat Cayman.

Roth a ridicat o mână.

– Dacă tot facem treaba asta cu mâna... Mi-a făcut cu ochiul. Am o întrebare: Cum de a intrat un demon în comunitatea voastră și a reușit să scape cu viață, luând cu el un Gardian, și Protector pe deasupra?

Bună întrebare! Zayne a preluat discuția, povestind ce s-a întâmplat, inclusiv despre atacul demonilor Călăi, despre oamenii cu măștile stranii și despre Târâtorii Nocturni. Singurul lucru pe care l-a lăsat deoparte a fost întâmplarea cu Clay.

În timp ce vorbea, încă sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept, mi-am dat seama că, deși se afla în cameră, nu voia să facă parte din grupul ăsta.

– Când oamenii ajung să lucreze cu demonul ăsta, există mari șanse să fie posedați, a zis Layla, privindu-l pe Zayne. Am mai văzut asta. Un demon priceput își poate crea o armată.

Nu mă gândisem la așa ceva, și acum mă simțeam prost.

– Ce mai știți? a întrebat Roth.

– Trinity a fost atacată și când eram în comunitate, a răspuns Zayne.

Gata cu ascunsul părții respective!

Roth a devenit mai atent.

– Spune-ne, te rog. S-ar putea dovedi o informație utilă.

– Te-a atacat un Gardian? Layla a clipit de mai multe ori.

Am încuviințat dând din cap.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– E mort, am spus. L-am ucis.

– Ce fată bună! a zâmbit Roth aprobator.

M-a străbătut un fior. Avea un zâmbet tulburător.

– Atacul de la început trebuie să fi avut legătură cu restul, pentru că Gardianul care a urmărit-o pe Trinity avea pe față o mască asemănătoare cu

aceea purtată de oameni în timpul invaziei, a explicat Zayne. Și mai e ceva.

– Ce anume? a întrebat Layla.

Zayne m-a privit, și mi-a luat o clipă să-mi dau seama la ce se referea. Mușchii mi s-au încordat.

– Dar n-are legătură, l-am contrazis. Deloc.

– Ce anume? a întrebat din nou Layla.

Strângând din buze, am clătinat din cap. În viața mea nu crezusem că voi ajunge să explic unor demoni ce i se întâmplase mamei.

– Mama a fost ucisă acum un an, de un Gardian în care aveam încredere.

– Doamne! Layla și-a dus mâna la piept, peste tricoul negru pe care-l purta. Îmi pare foarte rău.

– Asta e, am murmurat, cu mâinile pe genunchi.

– De ce ești atât de sigură că n-are legătură? a întrebat Zayne, încet.

– Pentru că Gardianul care mi-a ucis mama a încercat, de fapt, să mă ucidă pe mine, fiindcă mă considera... o abominație, am spus. Fiindcă reprezentam pentru Gardieni o amenințare mai mult decât orice demon. Ne-a prins cu garda jos, iar mama... a fost tare curajoasă. I-a tăiat calea și... Da, asta a fost.

– Iisuse! a zis Zayne.

– Da, așa că n-are legătură. Am tras rapid o gură de aer și mi-am ridicat privirea spre demoni. Misha nu este doar Protectorul meu. E ca un frate pentru mine. Am crescut împreună, și chiar dacă ne enervăm reciproc până explodăm, nu știu ce m-aș face dacă ar păți ceva.

Un zâmbet trist i s-a întipărit Laylei pe chip, când s-a uitat la Zayne.

– Înțeleg cum te simți.

Nu era nevoie să fii geniu ca să știi că vorbea despre Zayne, și că ei doi avuseseră o ceartă memorabilă. Se întâmplase oare când îi răpise o parte din suflet? Era un motiv întemeiat. Sau fusese mai mult? M-am uitat la Roth. Avusese legătură cu el?

– Înțeleg, a zis Roth, fără să-mi dau seama dacă într-adevăr așa era. A privit peste umăr, spre Cayman. Știi cine-i demonul?

– Bael, a răspuns Zayne.

– Fir-ar să fie! a mormăit Roth, iar Layla a părut să pălească. S-a întors?

– Așa cred. S-a fâțâit o vreme prin oraș, și el a fost cel care l-a răpit pe Misha.

– Îl cunoașteți pe Bael? am întrebat.

– Păi, da. Noi, demonii, suntem cu toții prieteni pe Facebook, a răspuns Roth, iar eu am mijit ochii. A rânjit. Da, îl cunosc. Nu-mi place de el.

– Sentimentul este reciproc, a intervenit Cayman. Bael a fost mereu gelos pe Roth.

– Pentru că părul meu e mai mișto, a explicat Roth.

M-am încruntat.

– De fapt, pentru că Roth a fost mereu preferatul Șefului, a clarificat Cayman lucrurile, și am avut o bănuială că Șeful era Lucifer, așa că, de data asta, am rămas fără replică. Adică, *în trecut*. Acum nu prea mai este.

Roth a încuviințat încet.

– Adevărat, dar dacă ai dreptate, și Bael l-a răpit pe Protectorul tău, nu e de bine.

– Deja mi-am dat seama, am spus.

Prințul Moștenitor s-a aplecat în față.

– Nu, chiar nu cred că-ți dai seama, Trinity. Bael nu este doar un demon de Nivel Superior, cu tendințe de gelozie. N-ar răpi un Gardian de amorul artei. Ți-a luat Gardianul, și, dacă mai aveam vreun dubiu că nu știe ce ești tu și ce este el, poți să-ți iei gândul. L-a luat ca să ajungă la tine, ceea ce înseamnă c-ar trebui să renunți și să pleci de aici cât mai repede.

– Cum să renunț? Nu pot. Nu *vreau*.

– Ce crezi că se va întâmpla dacă Bael pune mâna pe tine?

– Știu precis ce se va întâmpla, am spus. O să-l ucid.

Și-a încleștat maxilarul și a continuat să mă privească. S-a uitat apoi peste umăr.

– Vezi ce poți afla despre Bael!

– Desigur. Cayman s-a întors iar spre Zayne. Mă bucur că te-am revăzut. Apoi, spre mine: Tu mă sperii. Apoi a dispărut.

Roth a zis:

– Dați-i câteva zile...

– *Po fim*?! Misha nu are la dispoziție „câteva zile“.

– Poate, a zis Roth. Dar să încercăm să ne păstrăm optimismul. Trebuie să fim isteți. Demoni precum Bael nu sunt proști. Dacă începem să minăm fiecare colț întunecat din oraș, toată lumea care știe ceva se va face nevăzută.

Strângând din buze, am clătinat din cap și m-am luptat cu frustrarea crescândă.

– O să aflăm unde ți-e ascuns Protectorul, stai fără grijă, a zis Roth. Sunt as, în zonă.

– Da, asul ticăloșilor, a comentat Zayne, și am făcut ochii cât cepele.

– Amuzant! Roth s-a ridicat râzând și s-a îndreptat spre aluatul de prăjituri. I l-a întins Laylei și s-a postat în fața fortului.

Mai rămăsese o întrebare importantă.

– De ce vreți să mă ajutați?

– Pentru că mereu am visat să fac un Legitim-Născut să-mi fie dator, a răspuns Roth, zâmbind.

M-am cutremurat, gândindu-mă că nu voiam să aflu motivul.

– Și pentru că Zayne te-a adus aici, a zis Layla. Asta înseamnă că ești importantă pentru el.

Am deschis gura, dar nu știam ce replică să-i dau. M-am uitat la Zayne, dar nu i-am putut descifra expresia feței.

– Mă ajută pentru că am promis să ajut și eu clanul lui, am zis, privindu-l pe Zayne. Nicio reacție.

– Cum? a întrebat Layla, rupând o bucățică de aluat.

– Știți că există cineva în oraș care ucide și Gardieni, și demoni de Nivel Superior, a răspuns Zayne. Oricine ar fi, este puternic, dar mă îndoiesc că ar depăși un Legitim-Născut.

Am simțit dezamăgire. Eu sugerasem că Zayne mă ajuta doar pentru că făcusem o înțelegere, dar... mi-aș fi dorit să nege și să spună că eram prieteni, și de aceea...

Însă nu știam sigur dacă eram.

– Putem vorbi? a întrebat Layla, adresându-i-se lui Zayne. Un minut.

– Nu e momentul, a răspuns el, repede. Trebuie să plecăm.

– Doar un minut, a spus ea. Atât.

– N-am timp.

Layla s-a aplecat în față, a deschis gura, după care a închis-o la loc. Și a încercat iar.

– Nu te-am mai văzut de luni bune, Zayne. Luni. Am sunat, am trimis mesaje, și nu mi-ai răspuns, iar acum apari aici, neanunțat, cu creatura *asta*.

„Creatura asta?“ Colțurile gurii mi s-au lăsat în jos. Felul în care a spus-o m-a făcut să mă gândesc că eram vreo purtătoare de boli transmisibile sexual, una de care nu poți scăpa.

– Layla... a început Roth.

– Nu. A arătat cu ruloul de aluat spre Roth.

El a ridicat mâinile, predându-se.

Layla a sărit în picioare și s-a întors spre Zayne.

– L-am văzut pe Dez, acum câteva săptămâni. Știai?

Zayne nu i-a răspuns, dar până și eu vedeam un mușchi care-i pulsa în maxilar, ca o bombă cu ceas.

– Știi ce mi-a spus? a continuat Layla, cu obrajii rozalii. Că te-ai mutat. Singur! Niciun membru al clanului nu face așa ceva, darămite să mai și supraviețuiască... S-a întrerupt, inspirând adânc, exasperată. De ce te-ai mutat?

– Nu-i treaba ta.

– Nu-i treaba mea? Apari aici, după luni de zile, cu un nefilim, după ce aflu că te-ai mutat, și asta-i tot ce ai de spus? Cine ești, de fapt?

– Cu siguranță nu cine credeai că sunt, a spus Zayne, nervos. Ți-am răspuns la întrebare?

Layla a devenit rigidă. A lăsat aluatul de prăjitură jos. Un amestec de suferință și furie i s-a citit pe față, apoi s-a întors spre mine, gesticulând cu ruloul, și am știut că nu-mi va spune ceva plăcut.

Nu mai aveam chef să tac.

– Uite ce-i! Nu știu ce se petrece aici, și, sincer, mă doare în cot. Sincer! Cel mai bun prieten al meu a fost răpit de un demon, și poate că este torturat, în timp ce noi stăm și țipăm aici unii la alții pe motiv că nu ni s-a răspuns la telefon!

Layla a închis gura.

Nu aveam de gând să mă opresc.

– Pe deasupra, am fost educată să cred că demonii sunt malefici, că nu există zone cenușii, și totuși, iată-mă în compania Prințului Moștenitor al Iadului, care construiește forturi din perne, de parcă ar fi ceva normal...

– Pentru mine este normal, a mormăit Roth. Îmi plac.

L-am ignorat.

– Și stau în fața unei persoane care este jumătate Gardian și jumătate demon și care a mâncat vreo patruzeci de kile de aluat de prăjitură în zece secunde! Pricep că aveți probleme, dar nu pot fi mai importante decât ce i se întâmplă acum lui Misha. Trebuie să-l găsesc înainte să fie ucis.

– Și dacă nu ajungi la timp la el? a întrebat Roth, în timp ce în cameră s-a lăsat tăcerea.

– Dacă e mort? Mi s-a frânt inima. Nu puteam suporta gândul. O să mă descurc.

– Există lucruri mai rele decât moartea, Trinity.

Un fior mi-a dansat pe sub piele, când l-am privit în ochii de ambră.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

– Ar trebui. Roth și-a încrucișat brațele la piept. Cred că e timpul să plecați. Ținem legătura. S-a uitat urât la Zayne. Data viitoare când sunăm, încearcă să răspunzi la telefon.

23

-Ce distractiv a fost, nu-i așa? Abia aștept să ne întoarcem, am spus, în timp ce Zayne urca la volanul Impalei. Am așteptat până ce-a închis portiera și apoi m-am aplecat spre el, lovindu-l peste braț.

– Au! S-a uitat la mine, cu ochii mari. Pentru ce-a fost asta?

– Nu mi-ai spus că mergem să-l vedem pe nenorocitul de Prinț Moștenitor al Iadului. L-am lovit iar.

Îndepărtându-se, și-a frecat locul dureros.

– Și asta?

– Pentru că te-ai purtat ca un nenorocit cu Layla. M-am pregătit să-l mai lovesc o dată.

Zayne mi-a prins pumnul.

– Nu-i frumos să lovești, a zis. Și nu m-am purtat deloc ca un nenorocit.

– Ba da. Am încercat să-mi eliberez mâna, dar fără succes.

– Uită-te la tine! Te-ai întâlnit pentru prima oară cu niște demoni, și deja îi aperi. Zayne mi-a tras mâna în spațiul dintre noi.

– Ba nu. (De fapt, asta făceam.) Care a fost faza între tine și ea?

Ochii lui palizi m-au privit țintă.

– O să mă lovești iar dacă-ți dau drumul? Sunt sensibil.

Am pufnit.

– N-o să te lovesc.

Mi-a dat drumul și a pornit motorul.

– Deci?

Zayne a oftat și a băgat Impala în viteză.

– Lucrurile cu Layla sunt... complicate, și asta-i tot ce-ți pot spune.

A tăcut, iar iritarea mea a crescut. În adâncul sufletului, eram dezamăgită. De ce nu-mi spunea ce se întâmplase între ei? Clădise un zid masiv în jurul lui, făcut din granit și încăpățânare.

Zayne a condus în tăcere. Soarele apusese, așa că mi-am dat jos ochelarii și i-am pus în torpedou.

– Crezi că ne vor ajuta? am întrebat.

– Da. Zayne a rămas cu o mână pe volan și pe cealaltă și-a întins-o peste spătarul scaunului meu. Dacă poate obține cineva informații despre Bael,

acela e Cayman.

M-am gândit la demonul în salopetă.

– Părea speriat rău de mine.

– Da, a chicotit Zayne.

Nu era de râs, dar nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

– Deci... este broker?

– Nu el e cel care caută oamenii, a zis Zayne. Ei au tendința să-și croiască drum spre el, pentru că doresc și au nevoie de ceva pentru care ar da orice, inclusiv propriul lor suflet. Ce mi se pare aiurea este că majoritatea vor lucruri complet lipsite de importanță. Își oferă o parte din suflet pentru o promovare, sau pentru a fi cu o persoană care nici măcar nu îi merită.

– Doar o parte? am întrebat. Credeam că pe tot.

– Nu. Doar o părticică.

– Ți se pare OK?

– Cred că dacă oamenii își folosesc liberul arbitru și nu le pasă unde ajung după ce mor e problema lor. Facem tot ce putem pentru a-i feri de demonii care încalcă regulile – și știi care sunt regulile. Trebuie să existe un echilibru între bine și rău, a spus Zayne, când ne apropiam de podul ce ducea spre oraș. Cayman respectă regulile.

Știam că există reguli și că echilibrul dintre bine și rău se baza pe liberul arbitru.

– Habar n-am ce să cred despre toate astea, am recunoscut, studiindu-i profilul.

Zayne a tăcut o vreme.

– Să știi că eram ca tine, în multe privințe. Vedeam lucrurile în alb și negru, fără nuanțe de gri – cu excepția Laylei. Se uita drept în față în timp ce vorbea. Credeam că partea de Gardian din ea anula partea demonică. Îi spuneam asta, când era mai tânără și venea la mine, îngrijorată din pricina a ce era, supărată că nu o accepta clanul sau speriată că era ceva în neregulă cu ea. Îi spuneam mereu că era parțial Gardian, și că doar asta conta. Greșeam.

Mi-am ținut gura, ascultându-l, căci instinctul îmi spunea că nu vorbea des despre asta.

– Ar fi trebuit să-i spun să își accepte partea demonică, și ar fi trebuit să o accept și eu, pentru că mi-a arătat, deși era prea târziu, că nu contează ce ești când te naști, ci e mai important ce devii. Și-a încleștat maxilarul. Ai știut până azi că demonii pot iubi?

– Nu, am șoptit. N-am știut.

– Da. Nici eu, până l-am cunoscut pe Roth. E unul dintre cei mai puternici demoni pe care-i vei întâlni, și încă poate fi letal, dacă-l provoci. Dar faptul că este capabil de iubirea pe care o simte pentru Layla îmi dă de înțeles că nu ni s-a spus întotdeauna adevărul.

Neștiind ce să-i răspund, îmi făceam de lucru cu centura. Să-l aprob ar fi însemnat să contrazic toate învățăturile primite. Dar avea dreptate când spunea că Roth o iubea pe Layla. Văzusem cu ochii mei și auzisem cum îi vorbea.

Dacă ne înșelam în privința unor demoni? Și, în cazul ăsta, cum puteam descifra în ce fel să ne purtăm cu ei? Unii dintre ei se amestecau printre oameni, dornici doar să își trăiască viața, și pe aceștia trebuiau Gardienii să-i lase în pace? Cum puteau Gardienii să facă diferența între ei?

Zayne parcă mi-a citit gândurile, când a zis:

– Nu mulți demoni sunt precum cei pe care tocmai i-ai cunoscut, și e ușor să-ți dai seama care sunt ca ei.

– Cum?

– De obicei, un lucru îi dă de gol. Zayne a rânjit spre mine. Nu încearcă să te ucidă pe loc.

Zayne și cu mine patrulam, iar asta însemna că dădeam mult din picioare.

Foarte mult.

Dată fiind vederea mea deteriorată, nu era neapărat cel mai simplu lucru de făcut. Mi-am dorit să fi fost amurg, pentru că era momentul zilei în care vedeam cel mai bine. Atunci, aș fi putut distinge detaliile orașului. Trotuarele erau luminate suficient de puternic încât să mă pot deplasa fără să mă împiedic, dar percepția adâncimii îmi era dereglată și abia reușeam să nu mă ciocnesc de oameni, în timp ce încercam să descifrez dacă erau toți vii, sau unii erau morți, ori demoni.

Trecuserăm pe la apartamentul lui Zayne, mâncaserăm repede ceva într-un restaurant de la colțul străzii, și apoi îmi ținusem partea de promisiune.

Patrulam cu Zayne, atentă la creatura misterioasă care ucidea Gardieni și demoni deopotrivă.

Deja mergeam de două ore, fără să fi zărit altceva în afară de câțiva Afurisiți, care-și luaseră cozile la spinare în direcția opusă, în clipa în care dăduseră cu ochii de Zayne.

– E normal? am întrebat, în timp ce ne apropiam de o gură de metrou. Să fugă Afurisiții când te văd?

– Da. Nu stau nicio clipă pe gânduri. Zayne m-a condus spre scările de la metrou.

Mi-a stat inima în loc. Scările reprezentau un pericol pentru mine, când lumina era slabă. M-am apucat zdravăn de balustradă, pășind atent.

– Eu îi las în pace. Alți Gardieni, nu, dar, așa cum am mai spus, sunt relativ inofensivi.

O parte din mine a fost ușurată să audă asta, fiindcă mulți dintre Afurisiții întâlniți îmi păruseră a fi adolescenți, și nu știam dacă era sau nu vârsta lor reală.

– Mai am o întrebare, am spus, după ce am reușit să cobor scările fără să-mi rup gâtul, ajungând pe peronul umed, cu miros de mucegai.

– Bineînțeles că ai, a oftat Zayne.

Îl asaltasem cu întrebări toată seară, și știam că devenisem super-enervantă, dar acum întrebarea mea era serioasă.

– Faptul că te-ai mutat și că ești independent are de-a face cu Layla?

– Ce-ți pasă?

– Îmi pasă. Ca să nu mai vorbim că e ciudat să locuiești singur. Și, dacă mi-ai răspunde la întrebare, n-aș fi nevoită s-o repet.

Zayne a oftat cu năduf și s-a oprit în lumina unui neon.

– Aveam nevoie de spațiu, Trinity. După moartea tatei și după situația cu... Layla, am refuzat să preiau conducerea clanului, pentru că aveam nevoie de spațiu.

Preț de o clipă, am rămas șocată că îmi răspundea.

– Ce s-a întâmplat cu Layla?

Și-a întors capul în altă parte.

– Este o poveste lungă și încurcată, însă, pe scurt, clanul s-a întors împotriva ei. Nu toți, dar suficient de mulți. După ce a crescut sub ochii lor și a devenit, din copilă, o tânără femeie, și pentru că știau de ce era și de ce nu era capabilă, au perceput-o ca pe o amenințare și aproape c-au ucis-o. Tata a condus atacul împotriva ei, a adăugat, și am simțit că mi se strânge stomacul. Și a fost vina mea.

– Cum așa? Ce...? M-am oprit, mijind ochii, și am privit în spatele lui. Se prea poate să mă înșele privirea, dar...

Eram la vreun metru și jumătate de scări, iar spațiul întunecat dintre noi și scări... vibra. Respirația pe care mi-o ținusem a țâșnit, formând norișor albi, cețoși. Un vânt înghețat a pătruns prin tunel, dându-mi părul pe spate.

– Ce mama naibii? am mormăit.

Zayne s-a întors, punându-se în fața mea.

– Fir-ar să fie!

– Ce este? am întrebat, uitându-mă pe după el, când am simțit zumzetul surd al stării de alertă explodându-mi cu toată puterea în ceafă.

Silueta a căpătat formă în câteva secunde. Era o creatură cu aspect de bărbat, de aproape doi metri și jumătate înălțime. Sub pielea lucioasă, de culoarea onixului, îi tresălta musculatura. Două coarne groase îi ieșeau din creștet, curbate spre interior. Avea vârfurile ascuțite, și nu mă îndoiam că, dacă lovea pe cineva cu capul, l-ar fi tras în țeapă.

Pupilele feline îi jucau în irișii de culoarea sângelui. Apoi a zâmbit, dezvelindu-și doi colți ascuțiți ca niște lame.

O Fiară.

Create din durere și nefericire, aceste creaturi nu trăiau pe Pământ. Citisem despre ele într-una dintre cărțile stufoase pe care le studiasem împreună cu Misha. Existau doar în fundul Iadului, unde torturau sufletele damnaților. Le era interzis să urce, și totuși, iată una în fața scărilor care duceau spre lumea de afară – unde oamenii se plimbau, nestingheriți.

Dar nu asta mă tulbura cel mai tare la el.

– E dezbrăcată. Complet, am spus, ducând mâna la pumnale.

– Da, văd.

– De parc-ar fi greu de văzut, Zayne. E super-dezbrăcată, am spus, clătinând din cap. Nu mă pot concentra. Doamne! Toate cele îi atârnă în văzul lumii.

–Vrei să nu mai subliniezi asta, te rog?

– Dar de ce este dezbrăcată? N-au haine în Iad?

– Mi-e rău.

– Încearcă să nu vomiți pe mine.

Zayne a țâșnit în față, transformându-se. Când s-a izbit de Fiară avea deja formă de Gardian. Fiara a răcnit, dându-l la o parte. A lovit zidul, cu un icnet. Bucăți de ciment au cedat la impact.

Am înjurat și am pornit spre Zayne, care se chinuia să se ridice. Ușurată că nu pățise nimic, m-am răsucit spre Fiară.

Imediat ce m-a privit, adrenalina mi s-a împrăștiat prin corp. Și-a înclinat capul, adulmecând aerul prin nările ca de taur. Ignorând faptul că era complet dezbrăcată, m-am pregătit să arunc un pumnal, când a dispărut. O clipă mai târziu, i-am simțit răsuflarea în ceafă. M-am rotit. Pe abdomenul ei musculos se vedeau două găuri, unde Zayne o lovise cu ghearele.

Am azvârlit spre ea pumnalul de fier. Fiara a dispărut și a reapărut la câțiva pași în stânga. M-am lăsat la pământ și am vrut să îi secer picioarele, cutremurându-mă, fiindcă, mda, era goală-pușcă. Dar, înainte s-o nimeresc, a dispărut iar.

– La naiba! am strigat, enervată.

Chicotitul ei profund, din gâtlej, m-a alertat în privința poziției sale. Am sărit în picioare, am țintit spre burtă și...

Mișcându-se derutant de repede, m-a prins de braț și apoi de gât, ridicându-mă în aer. Corpul ei a vibrat, și m-am trezit în fața ochilor cu un bărbat, aproape prea frumos ca să mă pot uita la el. Coarnele erau încă prezente, la fel și colții, dar arăta de parcă tocmai ieșise dintr-un calendar cu tipi sexy, goi.

Tipi sexy, goi, cu coarne.

A adulmecat iar aerul și a mârâit.

– A spus că vei fi ușor de găsit, dar nu mă gândeam că va fi *chiar* atât de ușor.

– Cine? am icnit.

Fiara cu păr întunecat a zâmbit cu colți care nu arătau nici pe departe omenești și m-a târât mai aproape de gura ei.

– Cel care-ți face Protectorul să *sângereze*.

Furia a explodat în mine. *Harul* mi-a ars venele, dar l-am domolit. Chiar dacă știau ce eram, nu se punea problema să avertizez și alți demoni din apropiere. Apucându-i încheieturile cărnoase, mi-am ridicat picioarele și m-am folosit de pieptul lui ca de o trambulină. În felul ăsta, am scăpat din strânsoare și am căzut rostogolindu-mă și sărind imediat în picioare.

Zayne a țâșnit pe peron, sărind peste balustradă. A lovit Fiara uluită în spate, răsturnând-o. Amândoi au căzut pe cimentul dur și s-au rostogolit, ajungând periculos de aproape de marginea peronului și de șine.

– N-o ucide! am strigat. Are informații despre Misha!

– Nu pot să promit. Zayne a lovit Fiara în maxilar.

Preț de o clipă, am fost în transă, văzând brutalitatea de pe chipul superb al lui Zayne, care se pregătea pentru o nouă lovitură. Poate fiindcă era prima dată când ieșisem în lume și luptam așa. Misha și cu mine ne antrenaserăm pentru ziua asta, dar, în afara Călăilor și a atacului în urma căruia fusese răpit, nu mai trăisem așa ceva.

Fiara a dispărut brusc, iar Zayne a izbit podeaua, redresându-se înainte să dea cu nasul de ciment.

Reapărând deasupra lui, Fiara l-a apucat de ceafă și l-a ridicat. Arcuindu-și spatele, Zayne și-a încleștat picioarele în jurul taliei creaturii și s-a folosit de ambele brațe ca să-i slăbească strânsoarea. A căzut, cu ambele palme sprijinite de podea. Folosindu-se de inerție și de greutatea Fiarei, a răsturnat-o.

O respirație rece ca gheața mi-a dansat pe gât. M-am răsucit și m-am trezit față în față cu o altă Fiară.

Aceasta avea pielea de culoarea cărbunilor încinși. S-a transformat într-un alt tip superb – și la fel de super-dezbrăcat.

– Prinde-o! a strigat primul.

– Gata, a zis cel din fața mea, cu o voce guturală.

– Voi chiar n-aveți haine în Iad? Lăsându-mă pradă instinctului, m-am ferit de brațul Fiarei și am apucat-o de gât, strângând-o chiar când un metrou a șuierat în depărtare.

Fiara a râs.

– Îți place ce vezi?

– Scuze, am mormăit. Nu-s interesată.

– Ah, dar eu sunt. Fiara m-a aruncat peste umăr.

Am lovit marginea peronului, căzând pe spate. Durerea mi-a explodat prin corp și m-a paralizat pe moment. Într-o clipă, creatura se postase deasupra mea. M-am rostogolit, dar nu suficient de repede. Piciorul ei m-a lovit direct în spate și, înainte să îmi revin, m-am rostogolit peste margine.

Căderea n-a fost de la o înălțime mare, dar tot a durut ca naiba. Totuși, șuieratul trenului care se apropia rapid mi-a alungat durerea. Sărind în picioare, am ignorat-o și m-am prins de margine.

– Unde crezi că pleci? Fiara era în spatele meu, trăgându-mă departe de platformă. Credeam că ai chef de joacă.

L-am văzut pe Zayne mișcându-se în spatele celeilalte Fiare și vârându-și pumnul cu gheare în spatele ei. Sânge uleios, negru, a țâșnit din pieptul creaturii, și în locul unde se afla inima – dacă avea – i s-a căscat o gaură.

Răcnetul de agonie mi-a dat de înțeles că avusesem dreptate și că nu mai puteam obține informații de la ea.

Zayne i-a dat drumul Fiarei când aceasta a luat foc. După câteva secunde, nu mai rămăsese din ea decât ciment ars și un miros de sulf.

A ridicat capul și m-a văzut.

– Rahat!

O secundă mai târziu, a aterizat pe șine, lângă mine.

– Dispari! a avertizat-o pe creatură.

Aceasta s-a transformat înapoi și a râs.

– Dă-te la o parte sau îți împrăștii măruntaiele peste tot și mă hrănesc cu inima ta, Gardiene!

– Aș vrea să te văd încercând.

– Aș vrea să te văd murind, a mârâit Fiara, dezvelindu-și colții.

Lumina i-a înghițit chiar când trenul a apărut de după o curbă, la distanță de vreun kilometru. Pulsul mi s-a accelerat în clipa în care Fiara a dispărut.

– În spate! a strigat Zayne.

M-am răsucit și am lovit, dar Fiara mi-a prins pumnul. Și-a înclinat capul într-o parte.

– Sau poate c-o să te fac să retrăiești cea mai urâtă amintire a ta iar și iar, până când îți bagi unghiile în piele și mă implori să te ucid. Ah, da... Mami? Vrei să-ți amintesc cum a murit? Cum ai...?

Furia, puternică și letală, s-a rostogolit prin mine în valuri otrăvitoare. Am simțit *harul* arzându-mi pielea.

– Du-te dracului!

Fără să mai stau pe gânduri, m-am răsucit, m-am aplecat din talie și am lovit. Am nimerit creatura cu bocancul sub bărbie și i-am dat capul pe spate. Apoi m-am rotit și i-am retezat gâtul cu pumnalul, făcând-o să scoată horcăieli.

– Unde e Bael?

– Ucide-mă. Din gură i-a țâșnit sânge. N-o să-ți spun niciodată.

Am coborât pumnalul și i-am apăsat arma pe piept, străpungându-i pielea.

– Spune-mi unde naiba este Bael!

Fiara a lăsat capul în jos, a râs însângerat și apoi s-a înfipt în pumnalul meu. Era ascuțit, și i s-a adâncit în piept.

– Rahat! am strigat, smulgând arma. Fiara s-a aprins și s-a transformat în pulbere. Am vrut să mă întorc spre Zayne...

El a țâșnit înainte, apăsându-și trupul peste al meu și lipindu-mă de zidul de piatră. Între noi nu rămăsese pic de spațiu. Un răcnet asurzitor mi-a umplut urechile când trenul a trecut în viteză pe lângă noi. Scrâșnetul ascuțit al roților pe șine mi-a străpuns timpanul. Simțeam trupul lui Zayne încordându-se pe lângă mine. Mi-am înfipt degetele în brațele lui. Aveam impresia că trenul era interminabil. Curentul creat de viteza lui ne-a lovit, făcându-ne părul și hainele să fluture.

Până la urmă, a trecut și ultimul vagon, și, după ce amenințarea s-a stins, am devenit conștientă de toate locurile în care corpul lui îl atingea pe al meu. Nu ne-am mișcat. Eu nu puteam – nu câtă vreme corpul lui era atât de aproape de al meu.

Nici nu prea voiam.

Zayne avea încă formă de Gardian, cu tricoul zdrențuit de pe urma transformării, iar căldura corpului lui mă frigea prin haine. Pielea de pe brațele lui era dură ca piatra și netedă; la fel și pielea de pe piept, de care-mi apăsam obrazul. Capul lui era lipit de al meu, iar cu mâna încă mă ținea de după ceafă. Nu-mi dădusem seama că, atunci când se repezise spre mine, își introdusese mâna între capul meu și zid, pentru a mă proteja.

Mirosea... Doamne, mirosea extraordinar. Parfumul acela de mentă mi-a invadat toți porii, și, cu fiecare respirație, i-l simțeam pe vârful limbii.

Buzele mi s-au desfăcut și am închis ochii, surprinsă că mă ținea în continuare în brațe, și dintr-odată disperată că, dacă mă mișcam, mi-ar fi dat drumul.

Nu voiam să-mi dea drumul.

Voiam să fie aproape. *Mai aproape*. Pulsul a început să mi se zbată când mi-am dat seama că inima lui îmi bătea lângă obraz. Mâna de la ceafă i-a tresărit, degetele i s-au înfipt în părul meu, și am simțit un fior de-a lungul spinării.

Respirația fierbinte a lui Zayne mi-a traversat gâtul, când și-a ridicat capul încetișor. M-am forțat să rămân nemișcată, în timp ce răsuflarea lui îmi dansa pe obraz. Apoi n-am mai rezistat.

Mi-am mișcat capul, oprindu-mă doar când i-am simțit respirația caldă pe buze. Am deschis ochii și nu i-am mai văzut decât ochii de lup, palizi, arzând, devorând. Mi-am coborât privirea și am observat colții care-i separau buzele, dar nu-mi era teamă.

Eram în transă.

M-am întrebat cum ar fi să-l sărut în forma lui adevărată, și am simțit ceva ce nu mai trăisem. O dorință puternică, paralizantă, a înflorit în mine, m-a dezarmat și m-a uluit, de parcă...

De parcă primisem ceea ce mi-am dorit dintotdeauna: pe cineva ca el.

Zayne s-a desprins brusc și a sărit pe peron, lăsându-mă să tremur de frig, în absența căldurii corpului său, și să mă întreb ce fusese asta.

– Trinity, a spus el, întinzând un braț spre mine, în timp ce se lăsa pe vine. M-a prins din zbor, și am ajuns față în față, într-o rână.

M-am rostogolit pe spatele care mă durea și mi-am îndoit genunchii.

– Sfinte Sisoe!

– Mda. A răsuflat ușurat. Te-a mușcat?

– Nu, am răspuns. Mușcăturile unei Fiare erau extrem de otrăvitoare. Ucideau un om în câteva secunde și puteau paraliza un Gardian zile în șir. Pe tine?

– Nu. Ești bine?

– Minunat. Am tresărit, ridicându-mă în capul oaselor. A fost amuzant. Mă căutau. Primul a zis...

– Am auzit ce-a zis. Poate mințea. Și-a întors capul și m-a privit. Doar ca să se joace cu mintea ta.

– Poate, am șoptit, dar, în sinea mea, știam adevărul. Și Zayne îl cunoștea. Ai văzut ce-a făcut creatura aia? S-a împins în lama pumnalului meu.

– Am văzut.

– A preferat să se sinucidă decât să ne spună unde e Bael.

– Nu-s deloc surprins. Zayne și-a dat la o parte o șuviță de păr. Știi ce înseamnă asta, nu?

– Ce? am mârâit, încercând, în zadar, să mă scutur de praf. Arătam de parcă mă rostogolisem prin zahăr pudră.

– Bael știe că ești aici.

24

-Știe că sunt aici, i-am spus din pat Jadei, în dimineața următoare. Așa cum promisesem, îmi proptisem telefonul de o pernă și mă conectasem pe FaceTime. Arăta minunat, cu ochi strălucitori, înfășurată în pilota în carouri roz și cenușii. Eu eram pe jumătate ascunsă sub pătura lui Zayne și mă bucuram că Jada nu mă putea vedea în pătrățelul din partea de sus a telefonului. Bael a trimis două Fiare după mine.

– Sfinte Sisoe! a zis ea.

– Da. Mi-am ridicat pătura până sub bărbie. Nici măcar nu le-am detectat prezența. Au apărut din senin. Uitasem de puterile mele. Am încercat să le țin în viață, dar Zayne a trebuit să ucidă una, iar cealaltă s-a înfipt în pumnalul meu.

– Doamne, Trin! Nu-i bine deloc, pentru prima seară petrecută acolo. Și-a ajustat telefonul, aducându-l mai aproape de față. Cred că știe ce sunteți tu și Misha.

– Da, mi-am dat și eu seama. M-am cutremurat. Adică... probabil sunt vești bune.

– Cum așa?

– Asta înseamnă că-l va ține pe Misha în viață. Probabil ca momeală, ceea ce nu-i deloc OK, dar trăiește, și altceva nu mă interesează.

Jada a tăcut o clipă, apoi a întrebat:

– Serios?

– Ce vrei să zici?

A oftat zgomotos.

– Nici nu vreau să mă gândesc, cu atât mai puțin tu, dar Dumnezeu știe ce-i fac acum lui Misha și ce efect vor avea asupra lui. Nu spun că e de preferat să fie mort, dar... probabil nu va fi ușor după ce îl vei salva.

– Știu. Lacrimile îmi ardeau ochii. Nu... nu vreau să mă gândesc mai departe. Indiferent în ce... stare va fi, îl vom vindeca.

– Da, a consimțit ea, clipind repede și ștergându-și ochii cu palma. Mai povestește-mi și despre alte lucruri. Ai apucat să vezi ceva din oraș?

Bucuroasă de schimbarea subiectului, am răsuflat printre suspine.

– Nu tocmai. Am stat în casă și ne-am odihnit ieri, în timpul zilei, apoi am ieșit seara, i-am spus, sărind peste întâlnirea cu Roth și cu Layla. Nu credeam că Jada ar înțelege motivul pentru care cerusem ajutorul unor demoni, când nici măcar eu nu înțelegeam.

– O să ai timp să-l vizitezi? m-a întrebat.

– Aș vrea, dar mi se pare straniu să mă plimb, în timp ce Misha este... Am clătinat din cap.

– Da, ai dreptate. A zâmbit în treacăt. Mi-ar plăcea să văd muzeele. Dintotdeauna mi-am dorit, dar pare ceva îndepărtat.

Am privit-o cu compasiune. Femeile Gardian erau ținute în colivii aurite.

– Poate că Ty va fi trimis aici, anul viitor. Au nevoie de întăriri, cu siguranță.

– Posibil, a zis, oftând. Știi, înțeleg de ce nu pot să vin și să te văd, sau să ajut, dar...

– E nașpa, i-am spus. Dacă ar antrena și fetele să lupte, nu ați fi atât de... m-am oprit, căutând cuvântul potrivit.

– Blocate, a răspuns Jada în locul meu. Așa mă simt eu. Blocată.

Nu știam ce să spun.

– Nu mă înțelege greșit, mă consider o norocoasă. Îl iubesc pe Ty și știu că voi fi fericită cu el. Dar gândul că prietenii mei sunt acolo și că au nevoie de ajutor, iar eu nu pot să-l ofer... e foarte aiurea. A oftat prelung. Mă enervează, pentru că n-ar trebui să fie așa.

– Atunci, schimbă lucrurile, i-am spus.

– Cum?

– Thierry ascultă de tine. Dacă te poate ajuta cineva să schimbi lucrurile, el este acela. Crezând că l-am auzit pe Zayne în living, m-am mișcat ușor, îndreptându-mi atenția spre ușă. Am icnit, săgetată de durerea din spate.

– Te-am văzut! a exclamat Jada. Ești rănită?

– Nu chiar. Numai că mă doare spatele, i-am zis. Fiara m-a aruncat de colo-colo, ca pe un bebeluș neastâmpărat. Te sun eu în...

– Stai! Spune-mi repede cum stau lucrurile cu Zayne.

Privirea mi-a alunecat înapoi la telefon.

– Bine. Cred. N-am încercat încă să ne omorâm.

– L-ai mai sărutat?

– Doamne! am gemut, amintindu-mi de seara trecută. Nu, dar mersi că mi-ai amintit. Închid.

A râs.

– Sună-mă mai târziu, da?

– OK. Te iubesc.

– Eu te iubesc mai mult, a spus ea și a închis.

Abia ce mă rostogolisem pe spatele care mă durea, privind poza sprijinită de o carte de pe noptieră, când l-am auzit pe Zayne vorbindu-mi din spatele ușii.

– Trinity, poți veni până aici?

M-am târât jos din pat și am ieșit din cameră, simțind imediat miros de cafea și... de șuncă? Mi-a chiorăit stomacul. Zayne era lângă aragaz. Avea părul prins la ceafă. Până atunci, nu îmi dădusem seama că apreciam așa cum se cuvine părul prins, la un bărbat.

Jada ar fi râs cu lacrimi să audă una ca asta.

– Haide! S-a uitat la mine cum rămăsesem în mijlocul camerei. M-am gândit că ți-e foame.

Nici nu știusem cât de foame, până atunci.

– Da, îmi este.

– Atunci, stai jos. Te hrănesc eu.

M-am așezat pe scaun. Zayne a stins aragazul. Pregătise deja farfuriile, ambele acoperite cu un șervet de hârtie.

– Bei cafea? m-a întrebat, privind peste umăr. Am clătinat din cap. Am și suc de portocale.

– Perfect. Am vrut să mă dau jos. Îl iau eu, dacă...

– Stai acolo! S-a dus la un dulap și a luat un pahar, apoi s-a îndreptat spre frigider. M-am gândit că, după ce ai fost fugărită de Fiare dezbrăcate, pot măcar să-ți pregătesc micul dejun.

– O să am nevoie de ani de terapie intensivă ca să-mi șterg amintirea asta.

– Amândoi o să avem. Mi-a pus în față farfuria și paharul cu suc de portocale, iar eu m-am înfipt în bacon. Era delicios, sărat și totuși dulceag. Cu aromă de arțar. A trebuit să mă abțin să îmi ling degetele după ce l-am dat gata.

Zayne și-a terminat porția de bacon și cana de cafea neagră, privindu-mă pe deasupra ei.

– Ce este? am întrebat, trecându-mi degetul peste marginea farfuriei.

– Te descurci foarte bine.

– La ce? La consumul de bacon? Sunt extrem de pricepută, așa este.

A zâmbit.

– La toate astea. N-ai mai patrulat înainte, și chiar dacă te-ai mai luptat cu demoni, nu-i ca și cum ai fi făcut-o zi de zi, așa că te-ai descurcat bine aseară.

Încântată de compliment, am ridicat din umeri.

– Pentru asta m-am antrenat, corect? Nu neapărat ca să lupt cu Fiare în pielea goală, însă mi-am petrecut toată viața antrenându-mă cu... M-am oprit, cu nasul în farfuria goală. Mi-am dorit mai mult bacon și poate niște ciocolată.

Multă ciocolată.

– Misha? a zis el, încet.

Am dat din cap, în semn de încuviințare.

– Ne pregătim de când ne știm pentru ziua în care vom fi chemați.

– Chemați cu ce scop?

– Să știi că n-am primit indicații, i-am spus, alunecând de pe scaun și tresărind când m-a săgetat spatele. Ni s-a spus doar că vom fi chemați la un moment dat de tata, ca să luptăm.

– Ce-a fost asta?

– Asta ce?

– Ai tresărit. Brusc, și-a dat seama. Ești rănită?

– Sunt bine, am spus, luând farfuria și mergând spre chiuvetă. Teoretic, chiar eram.

A rămas pe loc, și, dintr-odată, a apărut în spatele meu.

– Nu suport când te comporți așa! m-am răstit.

– Aha!

M-a luat de tricou, ignorându-mi protestele, și l-a ridicat. A înjurat încet, și știam de ce. Văzusem și eu, în oglinda din baie, azi-dimineață.

– De ce n-ai zis nimic, Trinity?

Trăgându-mi tricoul dintre degetele lui, m-am dus să-mi iau paharul cu suc de portocale. L-am înșfăcat.

– Sunt în regulă.

– Nu ești, mi-a întors-o. Spatele tău arată ca un sac de box ros.

– Frumoasă descriere!

– Din vina Fiarelor? Sau e așa de-o vreme?

– A Fiarelor. Cred că atunci când am fost aruncată de pe peron.

– Trebuia să zici ceva.

Am luat o gură de suc și am ridicat din umeri. S-a strecurat pe lângă mine, cu picioarele desculțe abia șoptind pe ciment.

– De ce n-ai zis nimic? A ocolit insula și a deschis un sertar, luând un borcănel.

– Nu știu. Sincer, nu voiam să mă creadă o plângăcioasă.

– Oi fi tu o Legitim-Născută, dar ești pe jumătate om. Te învinețești mai repede decât un Gardian, și, dacă ai fi fost om, ai fi murit de zece ori ieri-seară. S-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare, chiar dacă nu îi distingeam trăsăturile.

Mi-am dat ochii peste cap.

– N-am vrut să par că mă plâng și... chiar nu e atât de rău. Sunt doar niște vânătăi, și-o să treacă repede.

– Doar vânătăi? S-a apropiat de mine, și mi-am dat seama că avea ceva în mână. Nu sunt obișnuit să... patrulez cu cineva care e pe jumătate om, așa că nu-ți cunosc limitele. Trebuie să le cunosc, ca să nu te rănești.

– Nu sunt rănită.

– Te contrazic. Mi-a luat mâna într-a lui. E prima oară când te-ai luptat cu demoni, ca fapt divers. Nici măcar tu nu-ți cunoști limitele.

– Exagerezi.

– Ți-ai văzut spatele? m-a întrebat, târându-mă în dormitor și apoi în baie, unde a aprins luminile.

Am tresărit.

– L-am văzut. Nu e mare lucru.

– Numai tu ai fi în stare să te cerți cu mine pentru un lucru evident. A pus borcănelul pe chiuvetă. Vreau să te dezbraci de la talie în sus.

– Pardon? Am căscat ochii la el. De obicei, mi se spune că sunt frumoasă, înainte să mi se ceară să-mi scot tricoul.

– Doar de-atât e nevoie ca să-ți scoți tricoul? Ești foarte frumoasă, Trinity.

L-am privit pieziș, punându-mi sucul de portocale pe chiuvetă, ca să nu i-l arunc în față.

– Nu-i nevoie doar de-atât, mulțumesc frumos. Nici măcar n-a sunat credibil.

– Oh, dar chiar cred ce spun.

– În fine. De ce trebuie să-mi scot tricoul?

– Ca să te dau cu asta – a ridicat borcănelul – pe spate. Vânătăile o să ți se vindece mai repede, și, dacă nu cumva îți poți răsuci încheieturile în toate

direcțiile, vei avea nevoie de ajutor. Trebuie să-ți văd spatele.

L-am privit lung.

– Ești ridicolă, Trinity. Nu încerc să te văd dezbrăcată. Vreau doar să mă asigur că nu ești rănită mai grav decât îmi pot da seama, și că te vindeci, ca să ne putem relua patrularea.

O părticică din mine era... dezamăgită că nu încerca să mă facă să mă dezbrac pentru că se simțea atras de mine. Cât de aiurea suna asta? Nu aveam idee de ce eram atât de dezamăgită. N-ar fi trebuit. Zayne era gentlemanul perfect: enervant, care se crede mereu deștept, dar de cuvânt. Totuși, înțepătura ciudată a dezamăgirii s-a transformat în ceva exploziv.

Nu știu ce-a fost în capul meu când am făcut cele ce urmează, dar aveam o listă lungă de motive pentru care să-mi pierd controlul, așa că puteam da vina pe oricare dintre ele.

Privindu-l în ochi, mi-am scos tricoul și l-am trântit pe podea.

– Mulțumit?

Zayne a rămas incredibil de calm, cu ochii fixați asupra mea. Mi-a susținut privirea atât de mult, încât am crezut c-a adormit cu ochii deschiși. Dar apoi privirea i-a coborât. Mi-am ținut respirația. Nu purtam nimic sexy – doar un sutien normal, simplu, negru.

Un mușchi al maxilarului i-a pulsat când privirea lui a căutat-o leneș pe a mea. Fără să întrerupă contactul vizual, mi-a întins un prosop.

L-am luat, dar nu m-am acoperit.

– Trebuie să-mi scot și sutienul?

Zayne a ridicat din sprânceană. A trecut o clipă lungă.

– Ar fi mai ușor.

Pentru o fracțiune de secundă, mi-am imaginat cum ar fi fost să-mi scot și sutienul sub ochii lui. Mi-ar fi plăcut să văd ce mutră făcea, dar lașitatea a triumfat.

– Poți să te întorci?

Zayne s-a întors cu emfază spre duș.

Răsucindu-mă, am pus prosopul pe chiuvetă și mi-am desfăcut sutienul. Mi l-am strecurat peste brațe și l-am lăsat să cadă pe podea. L-am ascuns sub tricoul căzut, cu vârful degetelor, și mi-am acoperit pieptul cu prosopul. Îmi vedeam spatele în oglindă. Arăta ca o tablă de șah în nuanțe de roz și albastru.

– Sunt relativ decentă, am spus, și l-am văzut pe Zayne întorcându-se.

– Iisuse! a mormăit el, și nu ca răspuns la goliciunea mea. Nu pot să cred că n-ai scos o vorbă. Să nu-mi spui că nu doare. E imposibil, Trinity.

Durea.

– Sunt mai rezistentă decât par.

– Da, însă ar fi trebuit să te supraveghez mai atent.

– Nu este vina ta, l-am contrazis, adulmecând borcănelul în momentul în care a desfăcut capacul. Mirosul îmi amintea de un unguent numit Icy Hot, dar mai era ceva. Ce-i asta?

– Un unguent pregătit de Jasmine, soția lui Dez. Este foarte pricepută. E un amestec de arnică, turmeric și mentol. Cred c-a adăugat și niște hamamelis. Este antiinflamator și reduce durerea, mi-a zis. Face minuni.

Mi-a atins pielea cu degetele. Am tresărit.

– Scuze, a mormăit el. O fi fost tinctura rece și unsuroasă, dar degetele lui îmi provocaseră reacția. Altfel decât să prindă de mână, ocazional, sau să mă trântească la pământ, Zayne nu prea mă atingea.

Iar acum mă atingea serios.

Mi-a întins balsamul gros pe piele. Degetele lui mi-au atins sânul, în lateral, iar pielea mi s-a încălzit, în mod ciudat. Am ridicat privirea spre oglindă.

Îl vedeam stând în spatele meu, incredibil de înalt și de lat în umeri, cu capul blond plecat, concentrându-se la ce făcea.

Nu aveam nicio șansă să simt binefacerea răcoroasă a unguentului, atât timp cât îl vedeam în spatele meu.

– Cum e Jasmine? am întrebat, ca să-mi iau gândul de la faptul că eram pe jumătate dezbrăcată.

A chicotit.

– Ea și sora ei, Danika, zguduie sistemul ori de câte ori pot, dar ea și Dez sunt norocoși. Se iubesc, la modul serios, și au doi copii. Fetița lor, Izzy, învață acum să se transfor- me și să zboare. Se tot repede la ventilatorul din tavan.

– Doamne! am murmurat, și am tresărit când mi-am amintit de Alună cum se apropia de ventilatoare. Cu ocazia asta, m-am rugat ca Alună să nu-și facă brusc apariția. Îmi place să-i urmăresc pe micuții din comunitate când încep să se transforme. E adorabil să îi vezi învățând să își folosească aripile.

– Scuze, a murmurat, când am tresărit iar.

– E-n regulă. Simțeam că mă încălzesc tot mai tare, ceea ce era ciudat, pentru că balsamul avea un efect contrar.

Zayne a continuat, în tăcere, să-și plimbe degetele pe sub prosop, de-a lungul coastelor, făcându-mă să tremur și să mă întreb dacă aveam într-adevăr vânătăi și acolo. Când mâinile lui s-au retras, nu eram sigură dacă să mă simt ușurată sau dezamăgită.

– Crezi că le-aș putea întâlni? am întrebat, disperată să mă gândesc la altceva.

– Dacă vrei, de ce nu.

– Mi-ar plăcea.

A ridicat privirea și a întâlnit-o pe a mea, în oglindă.

– Atunci, îți voi aranja o întâlnire.

Au mai trecut câteva secunde și am început să mă gândesc la lucruri stranii – la orice, sincer –, care să-mi îndepărteze gândul de la mâinile lui.

– Înainte să știu ce eram... sau, mai bine zis, înainte să înțeleg ce sunt, mă consideram obișnuită și îmi doream să fiu o mie de lucruri, în copilărie. Niciunul nu avea legătură cu toate astea, dar...

– Ce fel de lucruri?

– Unele erau tare stupide.

– Mă îndoiesc.

Am pufnit.

– După ce m-am uitat la filmul *Jurassic Park*, am vrut să fiu arheolog.

– Nu cred că-i o prostie, a spus el, și chiar dacă nu-i puteam vedea zâmbetul, i-l simțeam după voce.

– Și voiam să fiu crescător de lame.

– Lame?

– Da. Am chicotit. Nu mă întreba de ce. N-am idee. Voiam o fermă de lame. Cred că sunt cele mai grozave animale. Știai că pot fi călărite de copii? De adulți, nu. Cred că e puțin cam incomod să călărești o lamă.

– Habar n-am. E cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Degetele lui iscusite mi-au alunecat pe șira spinării. Voiai să mergi la facultate?

– Da. Am inspirat adânc. Dar mama s-a opus mereu, înainte să pricep ce eram, am recunoscut. Voiam să văd lumea, și mi se pare ciudat, pentru că atunci când am mers la Roth și am apucat pentru prima oară să vizitez o parte din D.C., m-am speriat. Sună aiurea, așa-i?

– Nu, deloc. Orașul e greu de suportat, dacă nu ești obișnuită cu atâția oameni.

Am zâmbit melancolic.

– A fost copleșitor. Atâta forfotă! Nu-ți pot spune de câte ori n-am fost în stare să-mi dau seama dacă o persoană e moartă sau vie, în timp ce treceam pe lângă ea, pe stradă.

– Cred că e foarte neplăcut. Mâna lui a început să se miște iar. Spatele mi s-a arcuit puțin.

Mi-a luat o clipă să-mi adun gândurile.

– Da, este, puțin.

– Că tot veni vorba de stafii, cel care te-a însoțit aici...?

– Alună?

– Da. Poate... poate muta lucruri?

– Da, am spus zâmbind. A mutat ceva.

– Azi-dimineață mi-am găsit pantofii în frigider.

– Îmi pare rău. Am chicotit. Alună este foarte ciudat, dar e inofensiv. Caută să fie în centrul atenției, și are moduri ciudate de a o cere.

– Pot să fiu sincer?

– Da.

– Încerc să ignor faptul că îmi bântuie apartamentul.

– Nu-l bântuie, am spus. Gândește-te că este colegul tău de cameră.

Zayne a pufnit.

– Imediat termin. Acum îmi întindea alifia în zona coastelor. Ar trebui să te simți deja mai bine.

– Mă simt mai bine.

Era adevărat, dar fiindcă niciunul nu mai spunea nimic, nu i-am mai putut ignora atingerile și senzațiile pe care mi le provoca. Mi se părea că din degetele lui se descărca electricitate, iar când mâna lui mi-a mângâiat umflătura sensibilă de lângă coaste, am gemut.

– Scuze. Vocea parcă i se îngroșase. Ești bine?

– Mda. Mi-am dres glasul. Da. Am încercat să mă gândesc din nou la altceva. Știi de ce-i invidiez pe Gardieni?

– De ce?

– Că puteți zbura. Eu sunt o Legitim-Născută, dar n-am aripi. E nașpa.

A chicotit.

– Nu-i de râs. M-am bosumflat. Mi-ar plăcea să zbor și să ajung mai aproape de stele. De multe ori l-am bătut la cap pe Misha să mă ia cu el în

înaltul cerului, dar n-ar face-o niciodată, deși voi, oameni buni, probabil că ați putea căra în văzduh până și o mașină. Un adevărat punk, ce mai!

Zayne m-a rotit încetișor, după care și-a retras mâinile. L-am privit în ochi. Cât ai clipi, am căzut în capcana lor. Mă simțeam amețită, înfierbântată de parcă aș fi zăcut la soare, pe plaje cu nisip alb, și chiar dacă nu mă mai atingea, îi simțeam încă palmele și degetele. Nu mă puteam împiedica să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă lăsam prosopul să cadă.

Mi s-au încordat toți mușchii. Să-mi las prosopul să cadă și să rămân goală în fața lui Zayne? Doamne, ar face infarct. La ce-mi stătea mintea?

Dar îmi doream, pentru că voiam... voiam să-i simt din nou mâinile pe piele. Voiam să-i simt gura lipită de a mea, și, de data asta, să fiu sărutată de el.

Ceva se schimbase pe fața lui.

Ochii lui deschiși la culoare, de obicei reci, ardeau, iar maxilarul îi devenise o linie dură, dreaptă. Trăsăturile lui erau frumoase și brutale – o combinație puternică.

– E posibil să fie nevoie să repetăm procedura, a spus, cu o voce care suna gutural și aspru.

Așteptam cu interes.

Buzele lui s-au deschis, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar i-a sunat telefonul, în cealaltă cameră. A ezitat, cu ochii la mine, dar apoi a pus borcănelul pe chiuvetă și a ieșit.

– Doamne! am șoptit, întorcându-mă spre oglindă.

Corpul încă îmi era înfierbântat, când am inspirat întretăiat. Trebuia neapărat să mă îmbrac cu tricoul și sutienul. Așa se cădea, mai ales înainte să se întoarcă Zayne, dar am rămas acolo, privindu-mi reflecția din oglindă.

Nu semănam cu mine.

Părul prins în vârful capului era al meu, dar ochii sclipitori, buzele desfăcute și pielea rozalie, nici pe departe. Un alt fior blând m-a scuturat și mi s-a strâns în stomac. Zayne nici măcar nu mai era cu mine în baie, dar încă îi simțeam mâinile pe pielea spatelui, de-a lungul coastelor, unde vârfurile degetelor îmi atinseseră în fugă părțile laterale ale sânilor.

Un zumzet ascuțit mi s-a declanșat prin tot corpul în momentul în care am tras adânc aer în piept, și o tensiune caldă și plăcută s-a cuibărit în mine.

„Este normal."

Asta îmi tot repetam. Ce simțeam era reacția corpului meu la atingerea cuiva de care eram atrasă, adică de Zayne, însă era doar o... atracție carnală, și cu siguranță doar din partea mea.

Dar dacă nu era așa?

Respirația mi s-a accelerat. Lucrurile s-ar fi complicat atunci, nu? Corpului meu, însă, nu-i păsa. Nici părții reptiliene a creierului, care îmi transmitea brusc imagini ce însoțeau amintirea palmelor lui goale, alunecoase și netede, pe pielea mea, imagini aproape reale.

Reflexia lui Zayne a apărut în oglindă, făcându-mă să icnesc. M-a privit.

– Credeam că te-ai îmbrăcat, a zis.

– Păi... Nu știam ce să răspund, când m-am întors spre el, gândindu-mă că partea acoperită de prosop era mai decentă decât spatele meu gol. Sunt... încă udă.

Ochii lui decolorați s-au aprins de o căldură iernatică.

– Serios? a zis. Puteam să jur că suna ca un tors.

Mi s-au aprins obrajii când mi-am dat seama ce spusesem și cum putea fi interpretat.

– Alifia... este încă udă. Vreau s-o las să se usuce.

Zayne a încuviințat lent, mușcându-și buza de jos. Genele dese i-au coborât, ascunzându-i privirea.

– Cine a sunat? am întrebat.

– Roth, a răspuns, și am simțit fiori de gheață prin tot corpul. Vrea să ne vedem cu el diseară.

25

Locul în care ne-am întâlnit cu Roth s-a dovedit a fi un restaurant numit „La Zeke“. A trebuit să intrăm într-o parcare de la colțul străzii, și a fost straniu să merg alături de el, întrebându-mă dacă oamenii pe lângă care treceam aveau idee ce era.

Mi-a plăcut restaurantul încă de la intrare. Interiorul slab luminat era un amestec de lemn brut și oțel. Separeurile păreau confortabile, cu perne moi și pernuțe plușate. Părea o combinație de rustic și modern, care-mi amintea de munți și de Colorado.

Era ciudat, pentru că nu fusesem niciodată în Colorado, însă, din nu știu ce motiv, îmi imaginam că existau multe asemenea locuri acolo.

Angajata care ne-a condus la masă a dat semne că l-ar recunoaște pe Zayne. Cu un zâmbet nedisimulat și o privire lungă, pentru care n-o învinovățeam, ne-a așezat într-un separeu surprinzător de intim, lângă un șemineu mare, de piatră. Locul avea ceva romantic, care mă făcea să fiu hiper-conștientă de prezența lui Zayne și să-mi doresc să fi purtat altceva decât blugi și tricou.

În fine.

Mă simțeam confortabil, și asta era tot ce conta.

În clipa în care a plecat chelnerița, după ce ne-a așezat băuturile pe masă (o coca-cola pentru mine, apă pentru Zayne), am întrebat:

– Crezi că e OK să ne vedem aici?

Lumina lumânărilor din centrul mesei i-a jucat pe față, când a încuviințat.

– Oamenii care frecventează localul ăsta își văd de treaba lor.

– Aha! M-am jucat cu șervetul, privind în jur. Știu ce ești?

– Știu că sunt Gardian, dar n-au idee ce este Roth, mi-a explicat. Ce-ți face spatele?

– Este perfect. Chiar era. Nu mă durea, nu îmi pulsa deloc când făceam mișcări bruște. Cu mâinile în poală, m-am uitat prin restaurant înainte ca privirea mea să o regăsească pe a lui. Mulțumesc.

Și-a coborât bărbia, făcând o șuviță de păr să-i alunece pe obraz.

– A fost plăcerea mea.

O căldură năvalnică mi s-a răspândit prin corp.

– Sunt convinsă că ai lucruri mai importante de făcut decât să-mi masezi mie spatele cu alifie.
– Așa este. Am, a răspuns.
Au!
Căldura s-a disipat.
– Dar asta nu înseamnă că nu mi-a făcut plăcere, a adăugat, și m-am uitat fix în ochii lui. Zâmbea.
Înainte să-i pot da un răspuns, am simțit apăsarea binecunoscută pe umeri.
– Cred că e aici, am spus. El sau un alt demon.
O clipă mai târziu, Zayne a zis:
– Da, simt și eu. Mi se pare o nebunie că intri în alertă înaintea mea.
Zayne s-a ridicat și s-a mutat lângă mine, la masă. S-a așezat, cu coapsa lipită de a mea.
– Cum se manifestă la tine? m-a întrebat.
– Ca o respirație fierbinte în ceafă, am zis, pe un ton scăzut. Ca o apăsare pe umeri. La fel și la tine?
A dat din cap, în semn de încuviințare.
A apărut și Roth, îmbrăcat cam la fel ca prima dată. În negru. Nu era singur, ci însoțit de demonul cu părul blond platinat, împletit în codițe, care îi stăteau ciudat de bine.
– Sper că v-am făcut să așteptați. Roth s-a strecurat în separeu și s-a așezat față în față cu noi, urmat de Cayman. Și nu, n-am greșit, exact asta am vrut să spun.
– Tocmai ce-am ajuns și noi, a răspuns Zayne. N-am așteptat mult.
– Dezamăgitor! a răspuns Roth, cu privirea de ambră fixată asupra mea. Foarte ciudat.
– Ce?
S-a aplecat în față.
– Îmi tot vine să te ating.
Am făcut ochii mari.
– Ești un Prințul Moștenitor super-dubios.
A rânjit.
– Pe mine încă mă înspăimânți, m-a anunțat Cayman, în timp ce Roth s-a apropiat și mai mult de mine, cu mâna alunecându-i peste masă.
– N-o atinge, l-a avertizat Zayne.
Prințul Moștenitor s-a bosumflat și s-a retras.

– Nu-i deloc amuzant.
– Unde e Layla? am întrebat, schimbând subiectul.
– A decis că ar fi mai bine să sară peste întâlnire.
L-am privit pe Zayne. Nicio urmă de emoție pe fața lui.
– Cât de drăguți sunteți voi doi! Cayman ne-a privit cu subînțeles.
– Serios? a murmurat Zayne.
– Da, serios, a spus Roth. Îmi place de voi. Mult.
Zayne a început să bată cu degetul în lemnul separeului.
– Sunt tare bucuros să aud asta, pentru că așteptam cu mare interes impresiile voastre.
Roth a zâmbit batjocoritor.
– Ați comandat? a întrebat Cayman, privind meniul. Sunt hămesit.
Nu comandasem, și nici n-am avut șansa de a devia conversația către motivul pentru care ne aflam aici, pentru că a apărut chelnerița și a luat comanda de băutură a lui Roth și Cayman, împreună cu o comandă de antreuri.
Când a plecat, m-am aplecat în față.
– Ați aflat ceva?
Cayman a răspuns:
– Am vești așa și așa, și vești proaste.
Am simțit un gol în stomac.
– Adică?
– Am urmat toate pistele posibile, și nimeni nu vorbește despre Misha, despre Bael sau... despre tine, a răspuns el.
– Nu știu care din vești sunt astea, am comentat, privindu-l pe Zayne.
– Sunt cele așa și așa. Înseamnă că Bael nu vrea să afle nimeni, ceea ce e ciudat, pentru că nouă, demonilor, ne place la nebunie să ne lăudăm, a zis Cayman, zâmbind în colțul gurii. Și nu mă refer la genul de laude modeste, practicate de Gardieni.
Zayne a pufnit.
– Ieri-seară ne-au atacat două Fiare trimise de Bael.
– Bael are o armată de Fiare la dispoziție, așa că tot ce se poate să vă iasă în cale, dacă le-a pus pe urmele voastre.
– Și veștile proaste? am întrebat, iar Zayne mi-a atins umărul, trecându-și mâna prin părul meu ca să-mi relaxeze mușchii.
Roth m-a privit, și trăsăturile i s-au îmblânzit puțin.

– Nimeni nu știe unde l-au ascuns, dar așa îmi explic de ce activitatea demonilor de rang inferior s-a intensificat. Din moment ce este în lumea de deasupra, ei îl vor urma.

Zayne s-a foit pe scaun, cu mâna pe umărul meu.

– Ce tot spui acolo?

– Spun că, dacă-l localizăm pe Bael, nu va fi singur. Are o groază de Fiare cu el, dar vă puteți aștepta la mai multe.

– Minunat! am murmurat.

– Iar Bael nu este deloc faimos pentru ospitalitate, a remarcat Cayman, ridicând paharul cu vin. Nici măcar când încearcă să fie amabil.

L-am privit pe Roth, care a ridicat din umeri, în semn de aprobare.

– Dar știu că ți-ai dat deja seama și că îl ține prizonier pe Misha cu un motiv, lucru confirmat de distracția voastră cu Fiarele, de aseară. Se folosește de Misha ca să te atragă și să trimită Fiarele după tine.

– Nu vor pune laba pe ea, a zis Zayne.

I-am aruncat o privire, simțindu-mă... complimentată de tonul lui.

– Dar aici intervin veștile dubioase, a continuat Roth. Nimeni nu pomenește de ea. Nu se strecoară pe piață nicio șoaptă despre vreo Legitim-Născută.

– Ceea ce nu-i rău, corect? am întrebat.

– Dar nici bine. Degetele lui Zayne continuau să mă atingă ușor, reconfortant pe umăr. Pentru că nu putem afla ce urmărește Bael, în afară de a pune mâna pe tine.

– Păi ăsta poate fi un motiv suficient. Roth a trasat conturul marginii paharului cu un deget. Știi ce-i fac demonii cuiva care este Legitim-Născut.

Mi-am înăbușit tremurul în timp ce mă întindeam după pahar.

– Bael să fie oare în spatele atacurilor asupra Gardienilor și a altor demoni?

Roth a ridicat din umeri.

– Bael e mare sculă. E puternic, dar...

– Nu crezi că e el, așa-i? a întrebat Zayne.

Prințul Moștenitor n-a răspuns imediat.

– De ce-ar fi? Ce-ar avea de câștigat, riscând să se expună? Nu. Bael are tupeu, dar prost nu e.

Ne-au fost aduse aperitivele – chiftele de crab, cocktail de creveți, sosuri și cartofi prăjiți. Mâncarea arăta și mirosea minunat, dar nu m-am atins de ea.

– Ai auzit de câțiva Conducători Infernali că ar fi părăsit orașul, sau că urmează să-l părăsească? Roth a luat un crevete, privindu-l pe Zayne. Nu ți se pare... suspect?

Conducătorii Infernali erau demoni de Nivel Superior care controlau legiuni de demoni mai mărunței. Erau ca niște directori executivi, și cred că asta îl făcea pe Roth un soi de director general, în timp ce șeful lui, Lucifer, era președintele firmei. Și-atunci înseamnă că Bael era și el un fel de director general...?

Mă durea capul.

Zayne și-a răsfirat degetele pe umărul meu.

– Adică, chestia aia care bântuie pe străzi i-o fi speriat și pe ei?

– Gardienii nu sunt singurii care au fost uciși în moduri extrem de explicite, i-a amintit Roth.

– Ceva nu pricep, am spus, cu ochii fixați pe chifteaua de crab pe care mi-o vârâse Zayne sub nas. Dacă e vorba de un demon, de ce-ar ataca alți demoni?

Clătinând din cap, Roth și-a trântit o lingură de sos în farfurie.

–Vrea să fie cel mai tare din parcare, bănuiesc.

– Și voi doi nu sunteți îngrijorați? am întrebat, încruntându-mă când m-am trezit cu o furculiță între degete. Speriați? Sunteți amândoi... mari scule demonice.

Zayne a chicotit înfundat.

– Nu mi s-a mai spus așa până acum, dar da, îmi place să cred că suntem. Cayman și-a vârât un cartof prăjit în gură.

Roth a afișat un zâmbet lent, malițios.

– Dacă suntem îngrijorați? Da. Dacă ne este frică? Niciodată.

– Arogantule! a murmurat Zayne, în timp ce îmi tăiam chiftelele de crab. El a luat un crevete înăbușit. Ar trebui să-ți fie frică, dacă nu pentru tine, atunci pentru Layla.

Amuzamentul leneș a dispărut de pe fața lui Roth, când privirea i s-a oprit asupra Gardianului de lângă mine.

– Ți-am cerut sfatul cu privire la lucrurile de care să-mi fie teamă?

– Nu. Dar ai mare nevoie de el.

Mi-am găsit ocupație, luând o îmbucătură și aproape topindu-mă de plăcere. Era minunat. În mare parte carne, asezonată cu condimente Old

Bay. Am mai luat o înghițitură, vârându-mi sub nas farfuria, în timp ce Zayne și Roth schimbau între ei priviri tăioase.

– Obișnuiește-te cu astfel de scene, Trinity!

M-am uitat la Cayman.

– Cu ce?

– Cu certurile și competițiile lor. Cayman mi-a făcut cu ochiul. Unora li se pare obositor, însă eu îi găsesc super-amuzanți. Aștept doar clipa în care certurile lor pasionale se vor transforma în partide fierbinți de amor.

Mi-au tremurat buzele, iar Roth a mârâit ceva înfundat. Am terminat de mâncat delicioasele chiftele.

– Bael are capacitatea de a controla oameni, nu?

– Mai presus de ce putem face cu toții? Da. Dar la nivelul atacului pe care l-ai văzut cu ochii tăi asupra comunității? Aș fi surprins, a spus Roth. Bael este deosebit de priceput la manipulare, numai că să scoți la iveală atâtea posedări implică mai mult de-atât.

– Poftim? M-am uitat în farfuria în care tocmai îmi aterizase o porție de sos cu cartofi prăjiți. Brânza topită și crabul arătau delicios.

– O vrajă, a sugerat Roth.

–Vrăjitoare, a spus Zayne, dând din cap. Ar avea sens.

– Vrăjitoare? M-am întors spre el, surprinsă. Vrăjitoarele, cele *adevărate*, erau oameni ai căror strămoși, la un moment dat, își făcuseră de cap cu demoni, iar sângele demonic diluat le dăruise anumite abilități care, de obicei, implicau cele patru elemente: pământ, aer, apă și foc. Se pricepeau la vrăji și la incantații. Aveți clanuri de vrăjitoare în zonă?

– Da. Și încă foarte active. Se ascund și de Gardieni, și de demoni, reușind, în felul ăsta, să rămână în viață, departe și de radarele Gardienilor, a spus Roth, uitându-se cu coada ochiului la Zayne. Fiindcă, știi tu, lor le place să ucidă fără discriminare.

Zayne a oftat.

– Așa le place și celor Legitim-Născuți? a întrebat Roth, cu capul plecat și cu ochii de culoarea chihlimbarului îndreptați spre mine.

– În momentul ăsta, da, am spus, iritată.

Zayne a chicotit pe înfundate, în timp ce Roth a rânjit și s-a aplecat în față.

– Îmi place de tine.

– Mă bucur, am mormăit.

Zâmbetul i s-a lățit.

– Există șansa să fi fost implicate vrăjitoare, chiar dacă majoritatea stau departe de neamul meu, așa cum se feresc și de Gardieni. Sunt însă câteva clanuri despre care știu că fraternizează cu demonii. Mai ales unul. Roth s-a lăsat pe spate. Firește, Zayne n-ar putea vorbi cu ele. Nu agreează Gardienii.

– Dar agreează demonii? am întrebat.

– Pe mine mă agreează toată lumea, a răspuns. Te-ai putea întâlni cu ele. Te conduc eu, și nu și-ar da seama ce ești. Există un grup mare, care se întâlnește sâmbăta, de obicei.

Următoarea sâmbătă era peste o săptămână. Șapte nenorocite de zile. Nerăbdarea mea s-a amestecat cu frustrarea. Putea Misha să supraviețuiască încă o săptămână?

Zayne s-a încordat.

– Nu știu ce să zic.

Privirea Prințului Moștenitor s-a îndreptat spre Zayne.

– Credeam că ai încredere în mine?

– În tine, da, însă nu am încredere că iei decizii înțelepte.

Roth și-a dus o mână la piept.

– Mă simt ofensat.

– Eu sunt pregătită. Am ignorat privirea lui Zayne. Dacă există o șansă cât de mică să ne poată oferi informații, sunt dispusă să te las să mă însoțești, ca să mă întâlnesc cu ele.

– Perfect, a tors Roth, deși Zayne nu părea nici pe departe bucuros.

– Bun. M-am lăsat pe spătar. Trebuie doar să-mi promiți că n-o să încerci să... mă mănânci, sau ceva.

Pe chipul lui Roth a reapărut acel zâmbet diavolesc.

– Păi, cred că-mi ceri prea mult.

26

-Nu-mi place deloc, a spus Zayne, când am plecat de la restaurant. Mă țineam aproape de el, pentru că trotuarul era slab iluminat.

– Ce anume?

– Că mergi cu Roth să te vezi cu vrăjitoarele.

– Am crezut că ai încredere în Roth... Am lovit cu vârful bocancului într-o bordură pe care nu o văzusem și m-am împiedicat. La naiba!

Zayne m-a prins de braț.

– Ești bine?

– Da. Mi-am eliberat brațul din strânsoare și m-am uitat dușmănos la trotuarul pe care-l vedeam ca prin ceață. M-am împiedicat doar. Sunt bine.

– Am încredere în Roth. În vrăjitoare nu am. Nu fac nimic fără să se aleagă cu un câștig. Trebuie să ai mare grijă cu ele.

– Ca de exemplu, să nu le las să-mi ia fire de păr sau unghii?

Zayne a pufnit. Ne îndreptam spre parcarea subterană.

– Da, încearcă să te ferești, și nu încheia nicio înțelegere cu ele în schimbul unor informații. Uneori îți pot fi de folos, dar prețul plătit nu e niciodată cel la care te aștepți.

– Plătesc orice preț.

Zayne s-a oprit atât de brusc, încât m-am lovit de el. Când s-a întors spre mine, eram deja nervoasă.

–Vezi? De-asta sunt îngrijorat.

M-am uitat la el, distingându-i trăsăturile în lumina rece din parcare.

– N-ar trebui.

– Serios? Faptul că ești dispusă să faci orice de dragul unor informații despre Misha este periculos. Mai ales dacă mergi să te vezi cu un clan de vrăjitoare, renumite tocmai pentru că se folosesc de disperarea oamenilor.

– Nu sunt ușor de manipulat.

– N-am zis c-ai fi. Dar știu că ești disperată, și înțeleg...

– Chiar înțelegi? am întrebat. Nu știu ce să zic. Faci afirmații vagi despre faptul că știi cum este să vezi că o persoană la care ții are probleme, fără să poți interveni. Dacă e adevărat, ai înțelege că faci *orice*...

– Știu că e periculos tocmai pentru că înțeleg. Zayne a făcut un pas în față, dar eu m-am ținut pe poziții. Am fost suficient de disperat încât să fac tot ce mi-a stat în putință, Trinity, dar lucrurile astea se termină întotdeauna rău.

Senzația mea constantă de neajutorare a ieșit la iveală, slobozindu-mi vorbele.

– Așa se face că ți-ai pierdut o parte din suflet?

Zayne s-a dat înapoi, de parcă îl lovisem. I s-a întunecat fața, iar trăsăturile i s-au golit de orice emoție.

– Cine ți-a spus asta?

Am închis gura.

– Cine? a întrebat Zayne, și a dat să mă înșface, dar s-a oprit. Cine ți-a spus asta?

Dorindu-mi să fi tăcut, mi-am lăsat brațele să cadă pe lângă corp și mi-am mutat privirea de la el.

– Misha mi-a spus. A auzit... că ți-ai fi pierdut o parte din suflet și că... de aceea ochii tăi au altă culoare.

– Așa ți-a zis?

Cu inima bubuindu-mi în piept, am confirmat dând din cap.

Zayne nu a răspuns, o vreme.

– E-adevărat, a zis, în cele din urmă.

„O să mor."

Tremurând pe peronul metroului, știam că demonul frumos, cu ochi aurii și zâmbet crud mă va ucide. Fusese vorba să mă ajute, dar încăperea era o baie de sânge, iar grămada de carne distrusă de pe podea era Zayne.

– Nu te poate salva, a mârâit demonul printre dinții zimțați. Nimeni nu poate.

Mi s-a ridicat un strigăt în gât, când demonul s-a năpustit asupra mea cu ghearele lui ascuțite...

Tresărind, am dat să trag o gură de aer, încercând să îmi dau seama unde mă aflam. Unde eram? Nu recunoșteam dormitorul cufundat în beznă. Pe tavan nu sclipeau stele, iar patul... era mult prea mare ca să fie al meu.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc că mă aflam în apartamentul lui Zayne, în patul lui, că el era în viață, și la fel și eu.

Avusesem doar un coșmar.

Mi-am scos mâinile de sub pilotă și mi-am dat părul de pe față.

Ușa dormitorului s-a deschis, speriindu-mă. Mi-am ținut respirația și m-am străduit să disting forma care umpluse cadrul întunecat al ușii.

– Ești în regulă? Vocea lui Zayne era răgușită de somn. Mi s-a părut că te-am auzit țipând.

Rușinea mi-a înflăcărat obrajii.

– Scuze. N-am vrut să te trezesc.

– Nicio problemă, a răspuns, simțindu-l că se apropie, fără să-l și văd. Vederea mea nu se ajustase încă în momentul în care lampa de pe noptieră s-a aprins, făcându-mă să tresar. Privirea i-a alunecat spre mâinile cu care strângeam marginea pilotei atât de tare, încât mi se albiseră încheieturile. Nu poți dormi?

Am clătinat din cap, surprinsă că venise să vadă ce fac. După tot ce se întâmplase în parcarea subterană, ne purtam destul de... ciudat unul cu altul. Abia dacă ne vorbiserăm, chiar și după ce dăduserăm peste o haită de Călăi, pe o străduță din spatele unuia dintre marile cinematografe din centru. Ajunseserăm la apartament cu câteva ore în urmă, și ne duseserăm la culcare fără să scoatem o vorbă.

Am îndrăznit să ridic privirea spre el.

După expresia feței, a părut să înțeleagă ce se întâmplase, când s-a uitat în direcția ușii pe care tocmai intrase. Fără cuvinte, în timp ce inima mea își accelera bătăile, el a făcut semn spre pat.

– Pot?

Nu eram sigură dacă m-ar fi scos din starea în care mă aflam, dar nu voiam să fiu singură, așa că i-am făcut loc lângă mine, ținându-mă de pilotă ca de un colac de salvare.

– Ai avut un coșmar? a întrebat, pe o voce scăzută, așezându-se pe marginea patului.

Am dat din cap, în semn de încuviințare și l-am urmărit cum își întinde picioarele lungi, încrucișându-și gleznele.

Și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat la mine.

– Îmi pare rău.

– De ce?

A făcut o pauză lungă.

– Pentru tot. Ai trecut prin multe lucruri care te-au consumat emoțional și mental. De-asta ți-e greu până și să te odihnești.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Nu e vina ta, am spus. De fapt, tu faci tot ce poți. Doar că... nu știu. Simt că n-am niciun control. Sunt...

– Cum?

„Confuză. Neliniștită. Nesigură."

– Sunt... speriată. Știu că n-ar trebui să gândesc cu voce tare, dar mi-e teamă că nu-l voi găsi pe Misha la timp, sau, dacă-l găsesc, va fi prea târziu, pentru că probabil trece prin lucruri de neimaginat.

– E în regulă să-ți fie teamă, Trinity. Să te îngrijorezi.

– Da, știu.

– Atunci nu te mai pedepsi.

Am oftat lung.

– Ar trebui să-mi cer scuze. Nu era cazul să-ți pun întrebarea de mai devreme. Nu e treaba mea; am dat dovadă de... nesimțire. Tu încercai doar să mă ajuți.

– E-n regulă, nu trebuie să-ți ceri scuze, a zis el. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. N-ai pomenit nimic despre asta până aseară, și, la câte întrebări îmi pui...

– Da, până și eu m-am mirat.

– Vreau doar să știi că înțeleg de ce ții să faci tot ce poți, a adăugat, în timp ce eu mă luptam cu dorința de a-l întreba ce se întâmplase.

Mi-am ridicat genunchii sub pătură și mi-am sprijinit bărbia de ei.

– Deci n-ai nimic împotrivă să merg să mă văd cu vrăjitoarele?

– N-am încotro.

– Nu ești obișnuit să stai deoparte, nu-i așa?

– Câtuși de puțin.

Am zâmbit, și parcă mi-am mai revenit, după cele întâmplate în parcare.

– Crezi că vrăjitoarele alea despre care vorbea Roth ne vor putea spune ceva?

– Cine naiba știe? Genunchii lui s-au atins de ai mei. Dar dacă oamenii care au atacat comunitatea, împreună cu Bael, erau descântați, ele vor ști cine a făcut-o, sau măcar cine ar fi capabil de așa ceva, și, în felul ăsta, am putea afla unde se ascunde Bael și dacă-l mai ține pe Misha captiv.

– Și dacă vrăjitoarele sunt chiar cele care l-au ajutat?

– Atunci va ieși nasol. Știu c-ai fost învățată să nu îți folosești *puterea*, pentru că te slăbește și poate atrage alți demoni spre tine, dar dacă te găsești într-o situație din care nu poți ieși prin luptă, folosește-o.

Nu știam ce să-i răspund.

– Să știi că ești primul care mă încurajează să mi-o folosesc. Nici Misha și nici Thierry nu mi-au spus așa ceva vreodată.

– Știu că este un risc pentru tine, dar prefer să mă descurc cu riscul și cu urmările lui decât să fii rănită, sau mai rău. Dacă vrăjitoarele încearcă ceva, doboară-le.

– Ești însetat de sânge.

– Am învățat să fiu.

Îi dădeam dreptate. Am privit tavanul și mi-am dorit să văd stelele.

– Îmi lipsește tavanul meu.

– Ce? Zayne a izbucnit în râs.

– Acasă, am niște steluțe lipite pe tavan, din acelea care strălucesc pe întuneric. Sunt albe, nu verzi. N-am gusturi chiar atât de ieftine.

– Niciodată, a murmurat Zayne. Îmi amintesc că le-am văzut.

– Îmi place să mă uit la ele. Am ridicat din umeri și am simțit o ușoară durere în spate. Sună copilăresc, îmi dau seama.

– Deloc, mi-a răspuns. Îmi sună cunoscut.

Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă voi mai ajunge să stau vreodată întinsă sub ele.

– Pot să te întreb ceva?

– Da, sigur.

– Ce-a pățit mama ta, de fapt? a întrebat. Nu-mi place să deschid subiectul ăsta și m-am simțit ca naiba când am făcut-o de față cu Roth și cu Layla, dar ai spus că Gardianul acela credea că ești...

– O abominație? Am oftat. Nu vorbeam des despre mama, pentru că mereu mă întrebam de ce nu-i văzusem niciodată stafia sau spiritul, dar voiam să discut cu Zayne despre ea. Poate fiindcă nu ne cunoșteam încă, în vremea aceea, și mi-era mai ușor? Sau poate pentru că, spre deosebire de Jada sau Ty, el știa cum e să îți pierzi un părinte? Nu eram sigură. Mama a fost antrenată. Știai?

– Nu.

– A insistat să fie, în caz că se întâmpla ceva. Nu voia să-i poarte nimeni de grijă, și ea doar să stea cu mâinile-n sân și să asiste.

– Mi se pare că-i semeni mult.

– E un compliment.

– Așa sper. Cine a antrenat-o?

– Thierry și Matthew. Ei... țineau mult la ea, am spus, rostogolindu-mă pe o parte ca să-l privesc. Cred că... încă îi duc dorul, la fel de mult ca mine. Ryker era un Gardian în care mama avea încredere, și ei la fel. Erau prieteni. El a fost mereu amabil cu mine, dar... am făcut o prostie.

– De ce spui asta?

Am închis ochii.

– S-a întâmplat cam cu un an înainte ca mama să fie ucisă. Aveam șaisprezece ani și mă antrenam cu Misha. Mă dovedea. Se întâmpla frecvent, pentru că-mi cunoștea punctele slabe și le exploata, ca să mă ajute să le întăresc.

– Logic.

– Da. M-am gândit cum stătea Misha intenționat în locurile pe care nu le puteam vedea, ca să mă obișnuiască să reacționez în orice condiții. Dar eu mă enervam. După cum ți-ai dat seama, uneori sunt impulsivă.

– Oarecum, a comentat el.

– Misha mă scosese din sărite rău o dată, așa că mi-am pierdut controlul. Am permis *harului* să mă posede, ca să-i amintesc că, la urma urmei, eram de neînvins. Nu că ar fi fost nevoie, dar eram o răsfățată. Ryker m-a văzut atunci. Nu mi-am dat seama pe moment, și nici nu știu cum de s-a întâmplat, fiindcă nu participa niciodată la antrenamente, dar a înțeles ce eram. M-a privit ca pe o abominație și o amenințare pentru alți Gardieni. Mai știa și că puteam atrage demonii spre comunitate, așa că, în ochii lui, prezentam o dublă amenințare. Le-a spus și altor membri ai comunității, și împreună au decis că trebuie să mă... elimine.

– Iisuse! Zayne părea oripilat.

– Mai bizar e c-a așteptat aproape un an ca să acționeze. Un an în care s-a prefăcut a fi prietenul meu, în care a fost amabil cu mama și a ascuns faptul că mă ura. Eu mergeam pe atunci la un medic din Morgantown, pentru o afecțiune ce nu putea fi tratată în tabără, iar Ryker ne însoțise de multe ori, dar de data aceea a fost diferit. După programare, în drum spre casă, a tras pe dreapta și-a zis că avem o defecțiune la mașină. Mama și cu mine am ieșit, și atunci a atacat. S-a îndreptat spre mine, transformat, producându-mi un șoc. Am încremenit, ca o proastă, iar mama... a sărit în fața mea, și... asta a fost.

M-am întors pe spate. Zayne a rămas tăcut, și când mi-am întins picioarele, mi s-a părut că stăteam mai aproape unul de altul.

– Am fost învățată să-mi controlez *harul*. Să nu-l folosesc înainte de vreme. Dar dacă l-aș fi folosit, m-aș fi putut opri. Așa cum s-a întâmplat și cu Clay. Aș fi salvat-o pe mama.

– Trinity, nu te mai chinui! Chiar dacă te cunosc de puțin timp, știu că de doi ani încoace te învinovățești pentru asta. Nu ești răspunzătoare de moartea mamei tale.

Am înghițit în sec, încă uluită că vorbeam despre asemenea lucruri. Jada ar fi fost atât de șocată, încât ar fi vrut să mă înregistreze.

– Nu? Și dacă atunci a fost momentul când că ar fi trebuit să-l folosesc? Dacă am luat prea ca la carte povestea cu „chemarea" tatei? Dacă...

– Termină! Nu e vina ta. Nu tu i-ai făcut rău. Gardianul acela a fost, nu tu.

Știam că nu îi făcusem rău cu mâinile mele, dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc că îi făcusem rău prin lipsa de reacție. Era dificil să trec peste ideea că purtarea mea declanșase un lanț de evenimente care duseseră la moartea ei.

Zayne a tăcut o vreme.

– Cred... Uneori cred că tata e încă aici.

M-am uitat la el, cu buzele strânse.

– Aproape că... îl simt. Știu că nu-i așa, că se întâmplă, uneori, să uit că nu mai e. Mă trezesc gândindu-mă că vreau să-i spun ceva, și apoi îmi amintesc.

– Și eu am zile de genul ăsta, am recunoscut. Nu cred că vor dispărea vreodată.

– Probabil că nu. A inspirat adânc. Nu ne înțelegeam prea bine, spre final. Abia dacă ne mai vorbeam.

Am reușit să pun cap la cap ceea ce-mi povestise mai demult.

– Din cauza Laylei?

– Da, din cauza ei. A făcut o pauză atât de lungă, încât ochii au început să mi se închidă. Apoi a vorbit iar. Dar, înainte să moară, începuse să își dea seama că ceea ce ești prin naștere nu te definește neapărat ca persoană bună sau rea. Viața, chiar și pentru creaturile despre care credem că nu au liberul arbitru de a alege între bine și rău, nu este un cumul de ADN. Fiecare este... mult mai complicat decât atât.

– Ați reușit să discutați despre toate astea înainte să moară? am întrebat.

– Puțin. Zayne a tăcut iar. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie, apoi a spus: Te deranjează dacă sting lumina?

– Pleci?

– Dacă vrei, plec.

– Nu vreau.

– Atunci, nu plec, deocamdată.

„Deocamdată“ a plutit între noi în timp ce mă uitam spre locul unde îmi țineam mâna.

– Poți să mai rămâi puțin?

– Da. Patul s-a mișcat când el s-a întins să stingă lumina. Camera s-a scufundat în beznă.

– Am văzut fotografia. Semeni cu mama ta.

– Așa este, am aprobat zâmbind.

– Drăguță carte, apropo!

– Taci. Zâmbetul mi s-a lățit. O văzuse înainte să stingă lumina. Era preferata mamei... și a mea.

– Poate c-ar trebui s-o citesc.

– Nu știu dacă-ți plac cărțile cu vikingi.

– Nu se știe. A urmat o pauză. Cred că tavanului meu i-ar prinde bine niște stele.

Mi-a luat o vreme să-mi dau seama la ce se referea.

– Chiar crezi?

– Da. Nu dai impresia că mă iei în serios.

– Credeam că ți se par copilărești. Nu-mi pot imagina că ți-ai lipi stele pe tavan.

– Sunt plin de surprize, Trinity.

Mi s-au încârligat degetele de la picioare când mi-a rostit numele.

Nu știu cât timp a trecut după aceea, dar eram încă trează și... voiam să știu mai multe despre Zayne.

– Am niște întrebări.

Dinspre el a radiat un chicotit blând, care a scuturat ușor patul.

– Nu mă surprinde deloc.

– Cum de n-ai nicio iubită?

– Ce? a pufnit Zayne, încet. Nu știu ce răspuns să-ți dau. Tu de ce n-ai un iubit?

– Simplu, am spus, vrând să-mi îngrop fața în pernă. Sunt o Legitim-Născută care locuiește cu Gardieni și e considerată a fi un om. Nu prea am opțiuni.

– Ai dreptate. S-a mișcat. Tu și Misha nu ați încercat niciodată să fiți mai apropiați?
– Nu. Serios, ți-am zis deja că m-am simțit atrasă de el vreo cinci secunde. Am făcut multe pasiuni, dar Misha și cu mine nu ne-am văzut niciodată cu alți ochi. În plus, Legitim-Născuții n-ar trebui să se combine cu Protectorii lor, am spus.
– De ce?
– Este împotriva regulamentului, și se presupune că ar afecta legătura. Nu știu cum. Nu mi s-a explicat niciodată. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.
– Pentru că nu știu ce să-ți răspund.
– Arăți bine. Ești amuzant și fermecător, când nu ești enervant.
– Mersi... cred.
– Ești un tip... de treabă. Deci, mă mir că ești singur.
– Știi că se așteaptă de la Gardieni să se împerecheze. Eu am aproape douăzeci și doi de ani. Cei mai mulți masculi de vârsta mea s-au împerecheat deja și așteaptă un copil.
– Da. De ce nu ți s-a întâmplat și ție?
– Dacă-mi întrebi tovarășii de clan, îți vor spune că nu prea respect tradițiile. Dar nimeni n-o să mă oblige să-mi iau un angajament pe viață, chiar dacă viața mea nu va fi atât de lungă.
– Ți-ai propus să mori curând?
– În fiecare dimineață când mă trezesc, mă gândesc că poate fi pentru ultima oară. Nu mi-am propus nimic. Sunt pur și simplu resemnat. Așa am fost pregătit încă de la naștere.
M-am gândit la spusele lui și mi-am dat seama că era adevărat. Nu mulți Gardieni ajungeau la vârsta pensionării. Era unul dintre motivele pentru care făceau copii atât de devreme.
– Ai vrut vreodată să faci altceva?
– Multe întrebări mai pui!
– Așa este. Mâinile mi s-au relaxat pe burtă. Pricep că ai o datorie super-importantă, dar ți-ai dorit vreodată să faci altceva, sau ai vrut dintotdeauna să fii războinic?
– Uau! OK. Chiar multe întrebări. Dacă am vrut să fiu războinic? Știi, nu m-a mai întrebat nimeni până acum. Nici măcar... S-a întrerupt, și m-am întrebat cum ar fi încheiat propoziția. E tot ce știu, Trinity.
Mi-am mușcat buza.

– Dar nu e un răspuns.
– Da, îmi dau seama.
Greutatea din piept a devenit și mai apăsătoare.
– Ce... ce-ai face dacă n-ai fi Gardian?
– N-am un răspuns.
– Încearcă.
– Chiar nu pot. Nu m-am gândit niciodată.
Ce fel de viață era aceea fără opțiuni, chiar și imposibile? Eu visam încă dinainte să știu ce eram. Visam în continuare să fac mai mult decât lucrurile pentru care eram menită, chiar dacă opțiunile mele erau foarte limitate.
Între noi s-a lăsat tăcerea, și, după o clipă, am vorbit:
– Spune-mi... cum a fost să crești aici, în oraș. Te rog.
A chicotit iar. Apoi mi-a povestit ce viață dusese ca unic copil la părinți, într-o casă cu războinici antrenați, care-i ținuseră companie până ce apăruse Layla. Nu a vorbit mult despre ea. Dar a pomenit de după-amiezile petrecute pe urmele tatălui său, învățând străzile și clădirile. Nu știu cât a vorbit, dar, după o vreme, am simțit că alunec în brațele somnului și am adormit zâmbind.

27

Ședeam pe pat, turcește, și mă uitam la fotografia mea și a mamei. Tocmai încheiasem convorbirea cu Jada și Ty. Alună era în living, ascultând o muzică accesibilă doar pentru urechile lui, în timp ce Zayne vorbea cu cineva la telefon. Era după-amiază, în jur de ora trei, și mai aveam câteva ore până să ieșim să patrulăm.

În ultimele câteva zile, nu văzusem decât Afurisiți. Nici Fiare, nici Călăi. Nicio creatură care ucidea și Gardieni, și demoni. Nopțile fuseseră mai degrabă lungi și plicticoase, dar, când ne întorceam la apartament... nici pe departe nu era așa! De când îl trezise coșmarul meu, venea în cameră și stătea cu mine până adormeam. Dimineața nu îl găseam, și deși vorbeam uneori minute, alteori ore, înainte să mă cufund în somn, când ne trezeam, nu pomeneam niciunul de vizitele lui.

Nu știam dacă să le pun doar pe seama faptului că Zayne era de treabă și încerca să-mi distragă atenția, sau mai era și altceva, dar mi-am dat repede seama că abia așteptam să se termine turele de patrulare.

Îmi era dor de Misha cu fiecare fibră a ființei mele și nu treceau mai multe minute pe zi fără să mă gândesc la el, dar, după ce aveam să-l găsesc, lucrurile vor lua altă întorsătură între mine și Zayne. Nu plecam din oraș până ce nu îmi îndeplineam partea de promisiune, dar mă îndoiam că aș mai fi locuit cu Zayne. Misha s-ar fi mutat cu mine în comunitate? Eram convinsă că aș fi continuat să-l văd pe Zayne, dar n-ar mai fi fost la fel.

Am dat acele gânduri la o parte.

A doua zi, urma să mă întâlnesc cu Roth și cu vrăjitoarele, și speram că vom afla ceva care să ne ducă la Misha.

Punându-mi telefonul pe pat, m-am uitat spre ușa deschisă. Nu l-am găsit pe Zayne în cameră, când m-am trezit, iar faptul că venise la mine în toiul nopții mi se părea un vis.

Speram să nu fi fost.

Ridicându-mă din pat, m-am îndreptat spre geam și am tras storurile atât cât să văd afară. Era o zi senină, iar vremea părea plăcută. Răsuflând adânc, mi-am lipit fruntea de perete. Am închis ochii și mi-am cuprins talia cu brațele.

Mi-era dor de mama.

Mi-era dor de Misha.

M-era dor de Jada și de Ty.

Mi-era dor de Thierry și de Matthew.

Mama nu mai era, și știam că toți ceilalți erau bine, cu excepția lui Misha. Nu mă puteam gândi decât la ce spusese Jada. În ce stare avea să fie Misha? Fizic, bănuiam, în ultimul hal. Emoțional și mental, la fel, dar îl puteam ajuta să-și revină.

Împreună cu Jada și cu restul lumii, puteam... Puteam să-l punem pe picioare, dacă era cazul. Misha avea o constituție puternică, așa încât aveam încredere că va face față. Știam că nu va ceda. Că va supraviețui.

– Trinity?

Am deschis ochii și m-am întors spre locul de unde se auzea vocea lui Zayne. L-am zărit în ușa dormitorului.

– Hei! am spus, făcându-i cu mâna.

– Ești bine? a întrebat, pășind în cameră.

– Bineînțeles.

– Ești ocupată să sprijini peretele?

– Foarte. Încerc să fac asta măcar o dată pe zi.

– Scuze că te-am întrerupt, a zis, și a dat să se întoarcă.

– Ce s-a întâmplat? M-am desprins de lângă perete și m-am grăbit să-l întâmpin. Calculând greșit cât de mult ieșea marginea patului în afară, m-am lovit la pulpă. Au!

– Fir-ar să fie! Ce-ai pățit? Ești bine? S-a apropiat de mine, cu ochii lui de un albastru pal măriți.

– Da, am mormăit. Deci?

Pe față i se citea îndoiala.

– Nicolai mi-a cerut să-i raportez. M-am gândit că poate vrei să vii și tu.

– Serios?

– Da, a confirmat, și eram suficient de aproape încât să-i observ surâsul. Ai vrut să faci cunoștință cu Jasmine și cu Danika. Acum e momentul potrivit. Nu promit că vor fi amândouă prezente, dar una cu siguranță va fi.

– N-am... Ezitam, fiindcă mi-am dat seama că nu îl crezusem când confirmase că mi le va prezenta. Nici măcar nu eram sigură de ce nu-l crezusem. OK. Sunt îmbrăcată corespunzător? Purtam colanți negri și un tricou stil tunică. Mă pot schimba.

– Arăți bine, a spus el chicotind. Mergem în comunitate, nu la operă.

Luându-mi telefonul, m-am uitat pieziș la spatele lui, când a ieșit din cameră.

– Îmi doresc doar să fac impresie bună. N-aș vrea să se uite la mine și să se gândească: „cine mai e și fata asta dezordonată?“

Zayne a chicotit iar, îndreptându-se spre insulă ca să-și ia cheile.

– Nu e amuzant. M-am întors și l-am găsit pe Alună, drapat în jurul sacului de box. Dacă nu mă plac?

Zayne s-a uitat la mine peste umăr, încruntat.

– Nu văd de ce nu te-ar plăcea, și, de fapt, de ce-ar conta? Doar nu sunt clanul tău, Trinity. În momentul ăsta, nici din al meu nu prea sunt.

Am străbătut în tăcere mare parte din drumul până în comunitate. Am reflectat la ce-mi spusese Zayne. Nu mă deranja că spusese de oamenii aceia că nu erau din clanul meu. Era adevărat, și cine știe dacă aveam să-i mai văd vreodată? Ce mă deranja erau afirmațiile legate de el. Nu se simțea parte din clanul lui, din familia lui? Mă pusese pe gânduri. Într-un fel, îl înțelegeam, pentru că știam cum e să trăiești într-un clan fără să fii parte din el, însă eu nu eram Gardian. Faptul că el se simțea așa nu era de ici, de colea.

M-am jucat cu tivul tunicii. Ne apropiam de un pod. La distanță, am văzut ceva alb, înalt, profilat pe cerul albastru.

– Este... Monumentul Washington?

– Da.

– Uau! am șoptit, dorindu-mi să-l pot vizualiza mai bine.

– E prima oară când îl vezi? m-a întrebat. Normal, ar fi trebuit să-l observi în fiecare noapte, în timp ce patrulăm.

– Cred că nu eram atentă, am mințit. Într-una din zile, după ce-l salvăm pe Misha, mi-ar plăcea să-l văd de aproape, și, poate, să vizitez niște muzee.

Zayne a rămas cu o mână pe volan și m-a privit.

– Ți-aș spune că mi-ar face plăcere, dar am impresia că Misha n-ar vrea să mă știe prin preajmă cât timp explorați D.C.-ul.

Am zâmbit în colțul gurii.

– Cred că va învăța să te accepte.

– Serios?

– Da. În fond, eu te-am acceptat. M-am uitat la el. În ciuda faptului că, uneori, ești un ticălos.

Zayne a clătinat din cap.

– Nu știu. Cred, totuși, că va avea o problemă cu mine.

– Din cauza chestiei cu sufletul? am întrebat, și mi-am dorit să nu fi purtat ochelari de soare, ca să-i văd ochii. Misha va trece peste asta. Știu că voi doi o să vă împăcați foarte bine. Mai ales că amândoi încercați să-mi spuneți mereu ce să fac.

– Și nu ne asculți pe niciunul, deci mai avem ceva în comun.

– Mă rog. Deci, ce spun dacă mă întreabă cine sunt?

– Nicolai le-a zis deja că ești aici, că vii de la sediul regional și că îți cauți un prieten. Asta e tot ce trebuie să știe.

Am ridicat din sprâncene.

– Pentru că nu sună deloc dubios.

– N-au decât să bănuiască ce vor. A cotit la dreapta și a intrat într-o zonă împădurită, unde în sfârșit se putea respira, pentru că nu mă mai afecta prezența permanentă a demonilor. Membrii clanului sunt oameni buni. Nu contează dacă află ce ești.

Mama și cu mine crezuserăm și despre Ryker că e un tip de treabă, dar și oamenii buni fac lucruri rele.

Am ajuns la o poartă care s-a deschis imediat ce ne-am apropiat. În fața mea, se înălța o clădire masivă, de cărămidă, care-mi amintea atât de mult de casa lui Thierry, încât am simțit un junghi în piept.

Am răsuflat zgomotos, în timp ce Zayne a urmat aleea și a parcat în fața treptelor late. Eram neliniștită când mi-am desfăcut centura și l-am privit pe Zayne.

Își scosese ochelarii de soare și îi prinsese de apărătoare.

– Pari gata să vomiți.

– Serios?

– Ei, nu tocmai, dar arăți foarte agitată.

– Sunt. Nu știu de ce. Ai dreptate. Toată lumea de aici ar putea să mă deteste, dar cui îi pasă?

– N-o să te deteste nimeni, a zis el. Am rămas nemișcată când s-a întins spre mine, netezindu-mi câteva șuvițe de păr. Singura problemă e că porți papuci. Ar fi trebuit să te previn.

– De ce?

– Pentru că Izzy e în faza în care-i place să ronțăie degete.

– Ce? Am râs, strângând din degetele de la picioare. Serios?

– Serios. Haide, să mergem.

Hotărând că mă purtam ca o ciudată fără niciun motiv, am deschis portiera, am ieșit din mașină și m-am împiedicat. M-am sprijinit în mâini înainte să iau o gură de asfalt. Ochelarii de soare mi-au alunecat de pe nas.

– Doamne! Ești bine? am auzit o voce de femeie, deasupra mea.

Am înjurat în barbă. Firește că mă văzuse cineva.

– Sunt OK, am spus, simțind că îmi iau foc obrajii.

Zayne a ajuns dintr-odată lângă mine, apucându-mă de brațe și ridicându-mă în picioare.

– Ai pățit ceva? a întrebat, pe un ton scăzut.

– Mă simt minunat, am mormăit, privindu-mi palmele. Pielea mi se înroșise, dar nu se julise. Mi-am dat seama că ni se alăturase cineva la baza scărilor. Am ridicat privirea și mi s-au mărit pupilele în spatele ochelarilor de soare. Mă uitam la o femeie Gardian superbă, cu păr închis la culoare, care nu putea să fie cu mult mai mare decât mine.

– Ești foarte frumoasă, am spus.

A zâmbit și l-a privit pe Zayne, care era încă în spatele meu și mă ținea de brațe, parcă temându-se să nu cad iar.

– Îmi place de ea, Zayne.

– Sunt convins. Danika, ea este Trinity.

– Salut! Fata mi-a întins mâna. Mă întrebam când te vom cunoaște.

Zayne mi-a dat drumul, iar eu am luat mâna Danikăi și am strâns-o.

– De obicei, încerc să fac o primă impresie mai bună, am zis.

Danika a râs, dând din mână.

– Nu-ți face griji. Ne-am strâns mâinile. Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău. Sper să îl găsești.

– Mulțumesc, am spus, cu sinceritate.

– Ce mai faci? a întrebat Zayne, dându-mi ocol. N-am fost sigură cine s-a apropiat primul, dar s-au îmbrățișat, pe bune, cu multă afecțiune. Mi s-a strâns iar inima, fiindcă așa mă îmbrățișam eu cu Jada – sau eu cu Misha.

– Bine, a zis Danika, retrăgându-se. Tu?

– Perfect.

Și-a înclinat capul, vrând parcă să spună că știa ea mai bine, dar apoi s-a întors spre mine.

– Sper că-l păzești de probleme.

– Cred că e invers.

Danika a zâmbit și i-a aruncat lui Zayne o privire lungă, pe care nu o puteam descifra. Am început să urcăm treptele.

– Nicolai mi-a spus că veniți, și m-am bucurat mult.

– Așa de tare te plictisești? a întrebat Zayne, în timp ce eu îi urmam cu atenție pe scări, ca să nu cad iar.

– Da. A râs, aruncându-și părul negru, lucios, peste umăr. În plus, lui Izzy și lui Drake le ies dinții, așa că mai am puțin și mă arunc pe geam.

Garguii bebeluși erau dificili. Probabil un coșmar, când le ieșeau dinții.

Zayne a pășit înainte și a deschis ușa, iar Danika s-a uitat la mine peste umăr.

– Cum ți se pare orașul?

– Din ce-am văzut, drăguț, am spus, după care n-am mai avut nimic de zis. De obicei, nu eram atât de stânjenită, însă azi mă simțeam ciudat. Adică, mi-ar plăcea să mă plimb mai mult prin el.

– Ar trebui să o scoți la plimbare, Zayne. Danika l-a împins în glumă. O ții încuiată în apartament?

Am ridicat din sprânceană, traversând foaierul. Erau multe uși.

– Toată ziua și toată noaptea, a răspuns el.

– Pare distractiv. A chicotit când el a clătinat din cap. Cred că Dez și Nicolai sunt...

O ceață gri a pornit dintr-odată spre fața mea. Icnind, m-am împleticit în spate și am ridicat brațele din reflex, când cineva a strigat: „Izzy, nu!".

Mâini și aripi s-au lovit de mine, și înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, țineam un gargui mic în mâini. Se zbătea. Era micuță, dar grea ca un bolovan. Mă lovea cu pumnișorii în brațe. Trăsăturile ei au prins contur, și am văzut că era transformată, cu fața grăsuță de un cenușiu închis și cu niște cornițe simpatice separându-i buclele roșcate. Și-a aruncat brațele în jurul meu și m-a îmbrățișat strâns.

Am rămas șocată, pe când ea murmura lucruri ininteligibile și se legăna în brațele mele. M-am uitat la Danika și la Zayne peste o aripioară care flutura. Amândoi ne priveau uluiți, în timp ce eu băteam fetița pe spate, între aripi, stânjenită.

– Salut! am spus, strângând-o în brațe, și ea și-a dat capul pe spate și a chicotit necontrolat. M-am uitat la cei doi, care continuau să ne privească fix.

– Cred că ea este Izzy.

Zayne a dat din cap, în semn de încuviințare.

– Da, a confirmat Danika. Ea este. Iar aceasta e sora mea, Jasmine.

O clipă mai târziu, o femeie care semăna extraordinar de mult cu Danika a apărut în grabă.

– Doamne, îmi pare foarte rău! Dormea, și în clipa următoare, a decolat și iat-o. Jasmine și-a apucat fiica de talie, dar Izzy s-a opus. Ah, îmi pare rău. Izzy, dă-i drumul.

Izzy nu s-a desprins însă de mine, prinzându-mi părul în pumnișori.

– Cred că mă place.

– Și eu, a confirmat Jasmine.

Am privit în jos și am remarcat un băiețel cam de aceeași vârstă cu Izzy, agățat de piciorul lui Jasmine. Se uita de după ea cu ochi mari, albaștri.

– Salut!

S-a pitit iar în spatele picioarelor. O secundă mai târziu, a reapărut un ochi mare și albastru.

Am zâmbit larg.

– Izzy, dacă nu-i dai drumul fetei, nu primești budincă la gustare.

Fetița mi-a dat imediat drumul, cuprinzând gâtul mamei sale cu brațele.

– Uau, ce repede a funcționat!

Jasmine a rânjit.

– Copila asta se poartă frumos dacă-i dai budincă. În fine. Îmi pare rău.

– E OK. Am zâmbit. A fost o primire plăcută.

– Mă bucur c-ai rămas cu impresia asta. Jasmine s-a întors spre ceilalți doi. Danika, îmi faci te rog o favoare și-l iei pe Drake, ca să nu mă împiedic de el?

– Bineînțeles. A luat băiețelul cu ușurință, iar el și-a îngropat imediat fața în scobitura gâtului ei. Drake este timid.

– După cum ai văzut, nu și Izzy. Jasmine a rânjit și a făcut un pas în spate. N-ar putea fi mai diferiți de-atât.

– Și amândoi se transformă? am întrebat.

– Izzy se poate transforma complet și-și păstrează forma, dar Drake reușește doar parțial, deocamdată, mi-a răspuns mama lor, când fetița i s-a răsucit în brațe, spre mine. Izzy preferă să fie în forma de Gardian.

– Drake se gândește prea mult, asta-i problema, nu? Danika a ciufulit părul băiețelului, iar el a ridicat capul, zâmbind puțin înainte să se ascundă iar. Izzy nu stă de două ori pe gânduri niciodată. Dacă vrea să facă un lucru, îl face.

– E genul meu de fată, am spus, jucându-mă cu mâna lui Izzy, când s-a întins iar după mine.

– Și al nostru. Danika și-a privit sora. Dar îi provoacă un infarct pe secundă lui taică-su.

Râzând, m-am uitat la Zayne și am văzut că se sprijinea de perete, cu gleznele încrucișate și cu mâinile înfipte în buzunarele blugilor. Pe fața îi flutura un zâmbet, iar linia de obicei dură a maxilarului i se îmblânzise. Am fost uimită de cât de mult îmi amintea de ziua petrecută acasă la Roth și Layla.

Zayne era aici, dar nu făcea parte din decor.

Mi-a pierit zâmbetul când și-a înclinat capul spre mine.

Dinspre una dintre camerele închise s-a auzit zgomot de voci masculine. S-a deschis o ușă. Un Gardian a ieșit pe hol, și era prea departe să-i văd fața, dar am recunoscut vocea lui Dez.

– Isabella a atacat iar pe cineva?

– Nu, a râs Jasmine. A fost doar excesiv de bucuroasă când a văzut-o pe Trinity.

– Serios? Dez s-a apropiat și s-a oprit să-și ia fiul din brațele Danikăi. Salut! mi-a spus, cu Drake în scobitura brațului.

– Salut! I-am făcut cu mâna lui Izzy, care a chicotit.

– Cum merge? l-a întrebat el pe Zayne.

– Bine. Nimic de raportat, în afară de ce știi deja, a răspuns Zayne. Aici?

– Totul e bine. Dar avem vești pentru tine. Dez s-a uitat la mine. E ceva ce va dori și Trinity să audă, deci mă bucur că ai adus-o. Să mergem la Nicolai.

Zayne m-a privit, iar eu m-am desprins de Izzy, în timp ce Danika își lua nepotul de la tatăl lui. M-am apropiat de ei.

– Amintește-i lui Nicolai că are treizeci de minute la dispoziție, sau plec fără el, a spus Danika.

Dez i-a aruncat cumnatei sale o privire, însă ea i-a zâmbit. Am remarcat două lucruri: unu, amenințase că va pleca fără conducătorul clanului (nici măcar un Gardian bărbat nu spunea așa ceva), și doi, pleca? De una singură, din comunitate?

Privirea Danikăi a întâlnit-o pe a mea, și cred că mi se citea limpede pe față ce gândeam.

– Izzy seamănă cu mătușa ei, a spus ea, iar Jasmine a încuviințat dând din cap. Eu fac ce vreau.

– Îmi place de tine, am zis, zâmbind.

Danika mi-a făcut cu ochiul.

– Haideți. Dez ne-a chemat să mergem să discutăm. Înainte să apuce Trinity să discute cu Danika, pentru că am senzația că n-ar ieși bine.

– Acum chiar că vreau să vorbesc cu ea, a strigat Danika.

– Nu sunt sigur cine ar fi o influență mai proastă, a comentat Zayne, și i-am aruncat o privire. Tu sau Danika.

– Dacă ai adăuga-o și pe Layla, casa ar fi deja în flăcări, a comentat la rândul lui Dez.

– Te-am auzit! a strigat Danika, din foaier.

L-am privit pe Zayne, dar el nu a reacționat la numele Laylei sau la faptul că unul dintre tovarășii lui de clan pomenise de ea. Nu cunoșteam detaliile despre cine se întorsese împotriva ei și cine nu.

Dez a deschis ușa, și am simțit imediat un miros vag de tutun scump. Am intrat și l-am văzut pe Nicolai în spatele unui birou mare. A ridicat privirea de la hârtiile pe care le cerceta. Dez a avansat peste un covor țesut, în culori vii.

– Danika mi-a spus să-ți amintesc că, dacă nu ești gata în treizeci de minute, pleacă fără tine.

Nicolai a oftat, dar, când a vorbit, avea vocea plină de afecțiune:

– Bineînțeles. S-a sprijinit de spătar. Păi, hai să începem, ca să nu alerg după Danika pe străzi.

Am deschis gura ca să întreb dacă i se permitea într-adevăr să umble singură prin oraș, dar mi-am dat seama că Zayne nu era cu noi. Am privit peste umăr și am văzut că se oprise în pragul ușii. Părea mai palid decât de obicei și privea încet în jur, părând să înregistreze totul.

Atunci mi-am dat seama.

Acela fusese biroul tatălui său.

Am vrut să mă întorc spre el, dar a făcut un pas înainte, cu ochii lui decolorați concentrați asupra mea. Am așteptat până când a ajuns lângă mine și am șoptit:

– Ești OK?

– Ca întotdeauna, a răspuns, apoi s-a întors spre Nicolai. Ai vești pentru noi?

Dacă Nicolai sau Dez îi remarcaseră ezitarea, n-au lăsat să se vadă, însă Nicolai a lansat imediat bomba.

– Bael a fost văzut aseară.

– Ce? am icnit. Când și unde?

– Cal l-a văzut în timp ce patrula, lângă Piața Franklin, a răspuns Nicolai.

Inima a început să-mi bată cu putere. Erau vești importante, la care nu mă așteptasem.

– Cal este sigur că era Bael? a întrebat Zayne.

Dez a încuviințat, luând ceva de pe birou.

– Cal i-a făcut o poză cu telefonul. Am printat-o. I-a întins-o lui Zayne. Crezi că este el?

Am țâșnit lângă Zayne și m-am uitat la imaginea ușor pixelată a unui bărbat înalt, cu părul negru, lângă o mașină neagră. Purta un costum cenușiu și avea părul dat pe spate. Se uita în sus, și chiar și eu îi puteam vedea lumina gălbuie, ciudată, care i se reflecta din ochi.

– El este, am confirmat, plină de speranță. Este Bael.

– Da, așa e. Zayne a ridicat privirea, în timp ce eu aproape că i-am smuls fotografia. Știm cine era în mașină?

Se vedea cineva pe bancheta din spate.

– Nu suntem siguri încă, dar ne-am contactat oamenii de la secția de poliție și le-am dat numărul de înmatriculare. Mașina este înregistrată pe numele unei firme de transport urban. Așteptăm să aflăm cine era șoferul și pe cine a transportat. Imediat ce primim informații, vă anunțăm.

Bael era în oraș.

– Vești bune, am spus, privindu-l pe Zayne. Nu? După ce aflăm cu cine era, îl putem găsi.

– Ba mai mult, acum știm unde să începem să patrulăm.

28

-Ești sigură că ești OK? a întrebat Zayne, întinzându-mi o mână, când am ajuns în vârful scării de incendiu a clădirii care dădea spre Piața Franklin.

M-am uitat la el, cu o sprânceană ridicată. Își luase înfățișarea de Gardian – o priveliște superbă, primitivă, cu părul blond separat de coarnele puternice. Mi-am pus mâna într-a lui, care era caldă și dură.

– Parcă ai fi Misha.

– Cu alte cuvinte, parcă aș pune întrebări pertinente? M-a ridicat cu un braț, și nici măcar nu știu ce s-a întâmplat.

Zayne ori a subestimat cât de puternic e, ori a supraestimat efortul necesar pentru a mă ridica, dar am ajuns să zbor de pe margine. Cu picioarele departe de cimentul de pe acoperiș, m-am împleticit spre Zayne. M-a lăsat de mână și m-a prins cu brațele de talie.

– Uau! a zis, râzând și așezându-mă pe picioare. Și zici c-ar trebui să nu-mi fac griji?

– N-a fost vina mea. Mi-am dat capul pe spate. Lumina argintie a lunii i-a alunecat pe față. Ești ca *Incredibilul Hulk*.

– Nu știu ce să zic despre asta.

Mă așteptam ca Zayne să îmi dea drumul și să se îndepărteze la o distanță respectabilă, cum făcea mereu, dar, văzând că nu se întâmplă așa, mi-am dorit să-i pot vedea ochii și să aflu la ce se gândea. Nu eram atât de lipiți unul de altul cum fuseserăm la metrou, dar îi simțeam căldura corpului.

Am respirat repede, superficial, și mi-am pus mâinile pe brațele lui.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, aici. Serios.

– Nu mă pot abține, când suntem la peste șaptezeci de metri înălțime. Brațele i s-au mai relaxat, iar mâinile lui mi-au alunecat sub talie. Oi fi tu super-tare, Trinity, dar nu cred că ai supraviețui dacă aluneci și cazi.

– Nu alunec, l-am asigurat. Și pot să sar extraordinar. M-am retras. Pot să-ți arăt...

– Mda. Mai bine nu. M-a prins de mână, trăgându-mă spre el. N-am nevoie de o demonstrație. Suntem aici ca să patrulăm, nu să ne dăm mari.

– Dar eu vreau să mă dau mare, am spus, dând să-mi eliberez mâna. Dar el m-a strâns mai tare. Pot să sar de pe un acoperiș pe altul. Chiar și peste

stradă, dacă îmi iau avânt suficient.
– Nu îți sugerez să încerci.
– Și dacă vedem un demon sau pe Bael jos? Sari tu și eu cobor lent pe scara de incendiu?
Zayne m-a tras spre centrul acoperișului, cu aripile îndoite la spate.
– Poți să cobori pe scara de incendiu.
– Asta mă va face extrem de utilă, dacă ai nevoie de ajutor.
– Aș prefera să rămâi în viață, nu utilă. Zayne mi-a dat drumul mâinii. În plus, în ultimele seri a fost liniște.
Aici îi dădeam dreptate.
Dar în seara asta mi se părea diferit, pentru că acum știam că Bael e prin zonă.
M-am îndepărtat de centrul clădirii, cu Zayne pe urmele mele, ca o umbră. Ca Misha. Am simțit un junghi în inimă și mi-am frecat pieptul.
Îmi era atât de dor de Misha, că simțeam o durere fizică, și mă întrebam cum de reușea Zayne să păstreze distanța față de clanul lui. M-am întors spre el.
– Pot să te întreb ceva?
– Știi ce? Aș crede că e ceva în neregulă cu tine dacă n-ai avea o întrebare pentru mine, a răspuns el.
Am pufnit.
– Păi, atunci o să te prinzi ușor dacă o să fiu vreodată posedată.
– Așa este. Aripile i s-au deschis în spate, aproape blocând luna. Care-i întrebarea?
– Cât de des îți vizitezi clanul?
– De ce? m-a întrebat, după o scurtă pauză.
– Eram curioasă.
– Ciudată curiozitate!
– Deci? Răspunde.
– Mă văd des cu ei.
– Ținând cont de cum s-au purtat Danika și Jasmine, mi s-a părut că au trecut niște săptămâni de la ultima voastră întâlnire – dacă nu mai mult.
– A trecut ceva timp de când nu le-am mai văzut, dar uneori vorbesc cu Nicolai și cu Dez la telefon, sau ne vedem aici, în oraș.
– Deci cât a trecut de când n-ai mai fost acasă? l-am întrebat, și aripile lui Zayne s-au strâns în jurul lui. Mi-am încrucișat brațele la piept. Ce-i? Este

casa ta, Zayne.

– Nu mi se pare. Nu cu tata dus și... S-a întrerupt și s-a întors cu spatele, apropiindu-se de margine. A trecut o vreme de când i-am văzut.

– Nu-ți este... dor de ei? am întrebat. Adică, eu n-am plecat de mult și mi-e dor de toată lumea până la lacrimi.

– Nu e același lucru. A sărit pe margine și s-a așezat acolo, privind orașul. Clanul meu este aici, în oraș, și pot să-i vizitez când vreau.

– Da, poți, am zis, cu pumnii strânși. Trebuie să fie plăcut privilegiul ăsta.

A întors capul într-o parte.

– Nu înțelegi. Să mă întorc... înseamnă să mă gândesc mereu la tata, la cum nu am putut să îl salvez și cum nu am putut să împiedic... să fie rănită Layla. Cândva, aveam amintiri frumoase din casa aceea. Dar acum...

– Știu cum te simți, Zayne. Ai uitat?

Zayne a înjurat.

– Nu, n-am uitat. Îmi pare rău.

– Nu are rost. Doar... ascultă-mă, am zis. Mi-ai spus că nu sunt responsabilă de moartea mamei, și nu vreau să par arogantă, dar sunt mai puternică decât tine. Aș fi putut să-l ucid pe Ryker într-o secundă. Dar nu am făcut-o. N-ai fi putut să-ți salvezi tatăl...

– Nu e la fel.

– De ce?

Zayne s-a ridicat și s-a întors spre mine.

– Eram distras de lucruri personale, Trinity. Nu aveam mintea limpede. Altfel, aș fi putut împiedica atacul.

Nu știam dacă avea sau nu dreptate, dar mi se părea că nu era chiar atât de simplu.

– Deci, tot ce făceai când a murit el era să stai bosumflat într-un colț?

– Nu. Mă luptam cu un duh.

– Uite ce-i, poate erai distras, dar nu mi se pare că n-ai făcut nimic. Moartea lui nu a fost din vina ta, și n-am idee care a fost faza cu Layla, dar sunt sigură că nici acolo n-a fost vina ta.

– Ah, a fost numai vina mea. Era cât pe ce să fie ucisă din cauza mea, și nu e doar atât, ci mai mult. A oftat, privind peste umăr în stradă. Mi-e dor de ei. Chiar mi-e dor. Dar am nevoie de spațiu. De aceea m-am mutat. De aceea nu am preluat conducerea.

– Pentru că simți că ți-ai dezamăgit tatăl?

– Pentru că nu sunt sigur dacă... dacă sunt capabil. Era în fața mea, cu aripile întinse. Nu știu dacă-mi pot conduce clanul, din moment ce nu mai am încredere că acțiunile lor sunt îndreptățite.

Am căscat ochii.

– Te referi la treaba cu uciderea fără discriminare a demonilor?

– Da. Numai pentru că ni se spune că este OK ceva nu înseamnă că și este.

Nu știam ce să-i răspund. Faptul că Zayne avea îndoieli pe tema conceptului „toți demonii sunt răi“ putea fi deja considerat suficient de dubios, însă era ceva despre care-mi imaginam că grupul Alfa ar fi fost tare supărat să audă.

La fel și tata.

Dar, după ce-i cunoscusem pe Roth, pe Layla și chiar pe Cayman, îi dădeam dreptate lui Zayne. Aceștia mă ajutau, în timp ce propriul meu clan și-ar fi dorit să... trec peste.

– Este admirabil, am spus.

– Ce?

– Felul în care îți permiți să vezi ceea ce văd mai puțin de 1% dintre Gardieni.

– Și Legitim-Născuții ce părere au?

Am ridicat din umeri.

– Cred că mai am multe de învățat despre toate.

– Da.

– Însă...

– Am terminat discuția, a spus, și, când am deschis gura, m-a întrerupt: Serios.

Am închis gura și am dat din cap, în semn de încuviințare. Mi se confesase destul, spre surprinderea mea. Simțeam că escaladasem un zid fortificat. Când briza caldă mi-a ridicat firele de păr de pe ceafă, m-am gândit la ziua în care ajunseseră Zayne și cei din clanul lui la noi.

– Când Misha se ducea pe vreun zid de acasă, să se odihnească, eu urcam pe clădiri. Acolo eram când v-am văzut apărând – pe acoperișul de deasupra salonului. Nu știu dacă ți-am mai spus. În fine, pe Misha îl înnebunea treaba asta, îngrijorându-se mereu că m-ar putea vedea cineva, sau că voi aluneca și voi cădea, am spus, apropiindu-mă de margine. Dar îmi plăcea atât de mult să fiu la înălțime, aproape de stele. Nu pot zbura, așa că este... este cel mai înalt punct unde pot ajunge.

Zayne a înjurat în barbă și a sărit pe marginea acoperișului, aterizând lângă mine, cu corpul masiv îndreptat în așa fel încât să mă prindă, dacă-mi pierdeam cumva echilibrul.

Am rânjit și am pivotat pe margine, îndepărtându-mă de el. Vederea mea periferică era compusă doar din umbre, iar pe timp de noapte nu vedeam mai nimic, însă cu echilibrul stăteam bine. În față, distingeam unde se terminau clădirile. Când mai fusesem pe alee, spațiul dintre clădiri mi se păruse de vreo șapte metri.

– Care-i faza cu fascinația ta pentru stele?

Mușcându-mi buza de jos, l-am privit și apoi mi-am ridicat privirea spre cer.

– Poți vedea stelele? Acum?

El nu a răspuns imediat, și cred că nu era o întrebare la care să se aștepte.

– Da. De ce?

– Pentru că Dumnezeu are simțul umorului dat peste cap. Am răsuflat cu putere, gata să vorbesc despre un subiect pe care-l abordam chiar mai rar decât pe cel al decesului mamei. Nu voiam, dar îl făcusem pe Zayne să se deschidă puțin, așa că poate... era rândul meu. Tata este înger – *arhanghel*, Zayne. Atât de puternic și de înspăimântător pentru majoritatea oamenilor, că nici măcar nu-mi place să-i pronunț numele. Sângele lui îmi curge prin vene, ADN-ul lui, dar la fel și al mamei și al familiei sale. Nu au o moștenire genetică tocmai bună, și una dintre problemele lor și-a croit drum în tot amestecul ăsta.

– Ce vrei să zici?

– Sufăr de ceva ce se numește retinopatie pigmentară. Nu știu nici măcar dacă-i pronunț numele corect. Este o boală degenerativă a ochilor, care se sfârșește, de obicei, cu orbire totală sau parțială, i-am explicat, la rece. Este de obicei ereditară, însă oamenii o pot și dobândi, uneori. O stră-străbunică de-a mea a avut-o, și se pare că boala a sărit peste câteva generații, ajungând ca eu să fiu moștenitoarea unei vederi extrem de proaste. Tu nu ești decât un ghem de umbre. Parcă aș purta mereu ochelari de cal, am spus, ridicându-mi palmele de o parte și de alta a capului. Și percepția adâncimii? Inexistentă.

– De aceea te văd că tresari dacă ți se apropie ceva de față?

– Da. Dacă se apropie ceva de mine dintr-o parte, adesea nu observ decât atunci când îmi ajunge sub nas. Ochii mei nu se adaptează deloc bine de la lumină la întuneric, iar lumina extrem de puternică este la fel de rea ca

zonele extrem de întunecate. Văd punctișoare negre, ca niște scântei care plutesc, și sunt ușor de ignorat, însă am deja cataracte. Este un efect secundar al picăturilor cu steroizi pe care le luam când eram mai mică. Am ridicat din umeri, mergând din nou pe margine. De aceea, luna arată, pentru mine, ca două luni una peste alta, până închid ochiul drept.

Mi-am pus mâinile în șolduri și m-am uitat la parcul de lângă stradă. Copacii erau doar niște forme în nuanțe mai întunecate, lângă umbrele mai deschise la culoare, chiar dacă parcul era luminat.

Zayne mi-a atins brațul, și, când m-am uitat la el, am văzut că se transformase înapoi în om.

– Ce înseamnă asta? Îți pierzi vederea?

– Nu știu. Probabil. Nu sunt complet umană, lucru care strică puțin planurile. Boala are nevoie de un anumit nivel de cartografiere genetică, pentru a da un pronostic corect. Dar știi că asta nu va fi posibil. Boala nu are un parcurs previzibil nici măcar la oameni. Unii de vârsta mea au orbit complet. Alții au simptome doar în jurul vârstei de treizeci de ani. Poate că pierderea vederii va încetini datorită sângelui angelic, sau poate se va opri complet, dar în ultima vreme se înrăutățește, așa încât nu cred că partea mea angelică mi-e de mare folos. Nu știu. Nu-mi poate spune nimeni. Nimeni nu poate spune nimic concret nici în cazul multor oameni cu aceeași boală.

Zayne mă asculta în tăcere.

– Când mama și-a dat seama că începusem să mă izbesc de lucruri mai des și să am probleme de deplasare când afară era foarte multă lumină, ea și Thierry m-au dus la un oculist, iar omul s-a uitat la ochii mei și m-a trimis la un specialist. După multe teste extrem de enervante, boala s-a confirmat. A fost cel puțin un șoc. Am râs. Serios. Sunt o Legitim-Născută. Să lupt cu problemele de vedere pe care le am nu e tocmai ușor. Deci... cum a fost posibil? Dar... asta e.

– Am remarcat niște lucruri, cum ar fi că tresari sau că mergi destul de nesigur noaptea, dar n-aș fi ghicit. Niciodată.

– Da, nu cred că ghicesc mulți. Să știi că majoritatea gândesc doar în termeni de nevăzători și văzători. Nu înțeleg că există și situații intermediare. Nu ascund că am boala. L-am privit. Doar că am învățat să compensez cu altele, atât de mult, încât uneori și uit... dar apoi mă ciocnesc de o ușă sau de un perete și îmi amintesc.

– Și stelele?

Am schițat un zâmbet, amintindu-mi ce-mi spusese specialistul din Morgantown.

– La ultima programare, cu vreun an în urmă, oculistul meu m-a întrebat dacă vedeam stelele noaptea. A fost ciudat, pentru că mi-am dat seama că nu-i puteam răspunde. Nu mă uitasem la stele de multă vreme, și m-a șocat, știi? Gândul că, într-o bună zi, o să mă uit și n-o să mai văd stelele. Atât. Nu voi mai putea vedea iar ceva atât de frumos și de simplu. Până atunci, le luasem ca pe un dat. Așa că, în fiecare noapte, mă uit pe cer să-mi dau seama dacă văd stelele.

Zayne n-a zis nimic, dar îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Am început să mă joc cu părul, ridicând din umeri.

– Așa că...

– Acum vezi stelele?

Mi-am dat capul pe spate. Era o noapte senină și cerul era o masă uleioasă, profundă, întreruptă de punctulețe.

– Le văd. Abia dacă le văd. Ridicând mâna, am arătat două stele, una deasupra celeilalte. Chiar acolo. Sunt două. Am închis ochiul drept, și cele două puncte albe, încețoșate, au devenit unul. Ah, stai! am râs. E doar o stea acolo.

– Da, a murmurat el, și, când l-am privit, se uita în direcția în care arătam. Acolo este o stea. S-a uitat la mine. Mai vezi și altele?

Simțindu-mă ușor amețită, am privit din nou cerul. L-am scanat.

– Văd câteva. De ce? Sunt multe?

Fiindcă nu răspundea, m-am uitat la el și mi-am dat seama că mă privea, din nou, cu capul ușor înclinat.

M-am jucat mai departe cu părul, și neliniștea mi-a devenit un cuib de păsări care se trezesc și-și iau zborul.

– Deci este plin de stele?

– Da, este. Dar cele care contează sunt cele pe care le vezi.

Privirea mi-a zburat în ochii lui.

Mi-a zâmbit.

– Ești... incredibil de puternică.

Comentariul m-a surprins.

– Ce?

– Vorbești despre faptul că-ți pierzi vederea de parcă n-ar fi mare lucru. De parcă nu ar conta. Și contează. Știi asta. Și-a pus mâna peste a mea,

surprinzându-mă. Mi-a desprins degetele din păr. Dar tu te descurci. Trăiești cu boala. Dacă nu asta e definiția puterii, atunci nu mai știu care e.

Cuibul de păsări mi s-a mutat în piept.

– Nu cred că se numește putere.

Mi-a tras mâna din păr.

– Trin...

Am roșit, fiindcă îmi folosise pentru prima dată numele de alint. Îmi plăcea. Mi-am întors privirea la cele două stele, care erau de fapt una.

– Ce vreau să zic este că nu mă consider puternică. Nu pot schimba ce urmează să se întâmple. Poate că într-o zi va exista un leac care va funcționa și pentru mine, dar, până atunci, trebuie să accept lucrurile așa cum sunt, fără să le analizez prea mult – pentru că mă sperie. Mă sperie groaznic să știu că tot ce-i în jur s-ar putea să dispară, și că va trebui să învăț să trăiesc altfel, cu așteptările legate de cine și ce sunt. Dar *trebuie* să mă descurc. N-am să las boala să mă definească sau să îmi consume fiecare clipă din viață. Nu e vorba de putere. Nu sunt specială. Pur și simplu... fac ce pot.

M-a strâns de mână.

– Așa cum am zis, este însăși definiția puterii.

De parcă mi-ar fi lipsit complet autocontrolul, m-am trezit privindu-l din nou în ochi și gândindu-mă că, într-o zi, când nu voi mai vedea stelele, va fi nasol, dar cel mai rău îmi va părea după ochii lui de lup.

– Nu pot să cred că nu mi-ai spus până acum.

– Nu o lua personal. Nu prea vorbesc despre asta. Nu știu de ce. Nu vreau ca oamenii să se poarte diferit cu mine din cauza asta. M-am întors spre el. Nu vreau să te porți altfel cu mine.

– N-aș face-o. Sau, mă rog, nu e tocmai adevărat. Te admir, dar te admiram și înainte. Așa că acum te admir mai mult.

Am încercat să nu mai zâmbesc, dar n-am reușit, când am observat cum mă ținea de mână. În lumina lunii, îi vedeam mai bine gestul.

– Dacă devine tot mai rău, ce vei face? a întrebat.

– Poate că-mi fac rost de un gargui drept ghid.

Zayne a chicotit.

– Pot să joc eu rolul ăsta pentru tine.

– Mda, mă rog, cred că te-ai plictisi repede.

– Nu cred. M-a apucat de bărbie, întorcându-mi capul spre el. Am avut impresia că mi se taie respirația. Nu cred... că m-aș plictisi nicio secundă în

preajma ta.

– Nu? Aveam nevoie de spațiu după ce discutasem lucruri atât de intime, așa că m-am desprins de lângă el și m-am dat înapoi. Bun. Pe pariu că nu mă poți prinde.

Pivotând, am alergat spre margine. L-am auzit strigându-mă, dar numele meu s-a pierdut în vânt când am prins viteză, iar părul mi s-a ridicat de pe umeri, fluturându-mi pe spate. Am ajuns la margine, cu o viteză fantastică, și n-am avut nicio clipă de ezitare sau de teamă. Am sărit, înconjurată doar de aer, și în secundele acelea scurte, chiar înainte să încep să cad, am devenit imponderabilă. Așa era să zbori.

Ajungând pe marginea clădirii de peste alee, m-am rostogolit ca să amortizez impactul și am sărit înapoi în picioare, cu un zâmbet nebun pe buze.

Zayne a aterizat o clipă mai târziu, în spatele meu, din nou transformat, iar aripile i s-au desfăcut. Acoperișul era mai bine luminat și îi vedeam expresia uluită.

Aruncându-mi capul pe spate, am râs când Zayne s-a repezit la mine.

– Ar trebui să-ți vezi fața. Doamne, zici că ți-a pierit graiul. M-am răsucit. Nu știam că e...

A ajuns la mine într-o secundă.

Am chițăit când m-a ridicat în aer și m-a strivit la pieptul lui. S-a rotit, lipindu-mă de metalul rece al unei magazii de serviciu. Ca în seara de la metrou, între noi nu mai exista spațiu. Nu știu exact când i-am cuprins talia cu picioarele, dar am făcut-o și mi-a plăcut.

Mult.

– Ești... S-a uitat urât la mine, cu colții expuși. Ești...

– Cum? Prinzându-l de umeri, am simțit că nu mai puteam să respir, și n-avea de-a face cu saltul, ci doar cu apropierea noastră.

– Ești extraordinar de enervantă, a spus, lipindu-se de mine, și am simțit un fior pe șira spinării.

Am făcut ochii mari și m-am uitat la el. Nici măcar nu eram sigură dacă-și dădea seama ce făcea. Era furios. Asta îmi era clar, dar simțea și ceva mai puternic decât furia.

– Ești sărită de pe fix. O mână i-a alunecat de pe talia mea, peste șold, pe coapsă. A apucat cu ghearele ascuțite materialul colanților și a strâns.

OK. Știa ce face.

– Ești complet nesăbuită și impulsivă, a continuat, și mi-am lăsat capul pe spate, fiindcă îmi era greu să respir. Dacă mai faci așa ceva...

– Ce? L-am strâns de umeri, și aripile i s-au ridicat și au coborât, formând un cocon în jurul nostru. Înainte, bezna completă mă făcea să o iau razna, dar acum îmi dădea curaj, de parcă aș fi putut face orice la adăpostul creat de el. Ce-o să faci?

– Ceva. Cuvintele lui mi-au ars gâtlejul, făcându-mi mușchii să se încordeze.

– Trebuie să-mi dai mai multe detalii, am spus. Pentru că sunt 100% sigură c-o să repet mișcarea.

– O să-ți pun lesă. Și-a mutat corpul, iar eu am tresărit, simțindu-i zona neașteptat de tare dintre șolduri.

„Dumnezeule!“

Inima îmi bătea cu putere și o fierbințeală îmi cuprindea tot corpul.

– Dacă mi-ai pune lesă, te-aș strangula cu ea.

Chicotitul lui aspru mi-a ars buzele.

– Te cred.

– *Da*, i-am spus, oferindu-i permisiunea pentru ceva ce nu ceruse, însă eu voiam să ofer. Ceva pe care credeam că vrea să mi-l ofere.

A rămas neclintit, apoi a spus:

– Din clipa în care m-ai sărutat în sala de antrenament, am știut c-o să ai probleme.

– De-aia ai fugit de mine?

– Nu fug de tine acum, a spus el. Se pare că fug *după* tine.

Cea mai ușoară atingere a buzelor lui pe ale mele mi-a făcut trupul să se arcuiască. Mi-am desfăcut buzele, permițându-i accesul, și am simțit vârful ascuțit al unui colț. M-am înfiorat, iar el a scos un geamăt gutural care aproape m-a terminat.

– N-ar trebui... N-a terminat ce avea de zis, târându-și colțul ascuțit de-a lungul buzei mele inferioare. N-ar trebui să facem asta.

Nu-mi trece prin minte ce altceva puteam face acum.

– De ce?

– De ce? a râs el, lipit de buzele mele. Pe lângă faptul că ar complica lucrurile?

– Îmi plac complicațiile.

– De ce nu mă surprinde? Și-a lipit fruntea de a mea. Ai trecut prin multe, Trin. Nu sunt...

Un țipăt neașteptat a sfâșiat aerul și ne-a separat. Zayne m-a lăsat în jos, pe acoperiș, și s-a rotit, cu aripile strânse, ca să nu mă lovească peste cap.

Nu i-am văzut imediat, ci doar după ce au aterizat pe acoperiș. Arătau ca niște lilieci – imenși, cu picioare. Lumina lunii le străpungea aripile subțiri, aproape transparente.

– Impi, a oftat Zayne.

Mi-am scos pumnalele și m-am pregătit. Impii nu erau faimoși pentru inteligența lor, dar compensau lipsa de minte cu tendințele violente.

– Nu stau de obicei în peșteri?

– De obicei. Poate au ieșit să viziteze obiectivele turistice.

– Crezi că mă caută?

– O să aflăm imediat.

Unul dintre impi l-a atacat pe Zayne. Celălalt a decolat și a aterizat în fața mea. Era prea întuneric ca să risc să arunc pumnalele, așa că trebuia să lupt corp la... aripă de liliac?

Am chicotit.

–Vreau să știu de ce râzi? m-a întrebat Zayne, prinzând impul de gât.

Rânjind, am țâșnit înapoi când impul meu a vrut să mă lovească. M-am lăsat în jos, pe sub brațele lui întinse, și am sărit în spatele lui, apoi m-am rotit și i-am înfipt pumnalul în spinare.

A scos un țipăt ascuțit și a luat foc. M-am întors la timp ca să-l văd pe celălalt arzând deja. Am pornit spre el...

Trasă înapoi, aproape că am scăpat pumnalele. Mă prinseseră niște gheare de tricou. O clipă mai târziu, am fost ridicată în aer. Am țipat, când impul a părut să își ia zborul. Materialul tricoului a început să mi se rupă.

Zayne s-a apropiat, rotindu-se spre locul unde atârnam, la câțiva metri deasupra acoperișului.

„Hristoase!“

Ridicând pumnalele, le-am rotit în semicercuri înalte, lovind impul în picioarele din spate. Lamele extrem de ascuțite i-au tăiat pielea și osul. Căldura umedă a țâșnit în aer. A țipat, cu un sunet care mi-a amintit de un bebeluș furios – unul care era pe jumătate hienă. Mi-a dat drumul și am căzut.

În gol.

Vuietul vântului și aerul nopții m-au înșfăcat. N-am putut nici măcar să strig, pentru că teroarea mi-a încleștat gâtul.

„Doamne! Doamne! Doamne!“ Avea să doară. Avea să doară foarte...

M-au înhățat niște brațe de talie, trăgându-mă înapoi și lipindu-mă de un piept dur. Impactul mi-a evacuat aerul din plămâni, dar știam că era Zayne.

Zayne mă prinsese.

Aerul a vâjâit în jurul nostru, iar el și-a desfăcut aripile, încetinindu-ne căderea, și a aterizat ghemuit. Impactul m-a zgâlțâit până în măduva oaselor.

– Rahat cu mac! am șoptit, clipind des. Mi se desfăcuse părul din coc și mi se lipea de față. Mânerele pumnalelor îmi păreau încastrate în palme. Rahat, nu mi-am scăpat pumnalele!

– Ești bine? Vocea lui Zayne era mai tensionată ca de obicei, când mi-a dat drumul, iar eu m-am rotit spre el. Trinity?

– Da. Mi-am pus pumnalele în teci și mi-am verificat umerii. Nu m-a zgâriat. Cred că încerca să mă ia cu el. Am ridicat privirea spre Zayne. Mulțumesc. Cred că mi-ai salvat viața.

– Cred că ți-am salvat viața, absolut.

– Absolut, am fost de acord. Am privit în jur și mi-am dat seama că eram pe aleea de lângă scara de incendiu. Ești bine?

– M-a lovit în piept. S-a uitat în jos, blestemând.

Am simțit un gol în stomac și m-am întins spre el, îngrijorată.

– Cât de rău e?

– Nu foarte rău, a zis Zayne, îndepărtându-se. Dar ar fi bine să ne întoarcem. Va trebui să mă curăț.

Am fost de acord, încercând cu disperare să ignor briza arctică ce se stârnise brusc dinspre Zayne.

29

Fâșia îngustă de lumină dinspre ușa băii m-a trezit din somn, avertizându-mă că adormisem fără Zayne.

După ce ne întorseserăm la el, se curățase în baie și apoi anunțase că se duce la culcare devreme. Stinsese luminile din living, semn clar că dorea spațiu, iar eu rămăsesem în dormitor, confuză. Spre deosebire de nopțile anterioare, nu venise în camera mea, și durase o veșnicie până să adorm.

Dar fie el, fie Alună erau în baie.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am scos picioarele de sub pătură. Podeaua de ciment era rece sub tălpile mele, pe când mergeam încet spre baie. Am pus mâinile pe ușă.

– Zayne?

– Scuze, a venit răspunsul morocănos, câteva clipe mai târziu. N-am vrut să te trezesc. Du-te înapoi la culcare.

Colțurile buzelor mi s-au lăsat. Suna... ciudat. Avea o voce mai tensionată decât de obicei.

– Ești OK?

– Da, a lătrat.

Mi-am mușcat buza. Suferea? Când ajunseseră la apartament, era palid, dar susținuse că se simțea bine, deși îl întrebasem de vreo zece ori. Știind că n-ar fi trebuit, am deschis ușa.

Ce-am văzut a fost o baie de sânge. Zayne era în fața oglinzii, fără tricou, și își... își scotea ceva din piept cu... penseta? Pe comodă erau prosoape pătate de sânge, iar într-un borcănel am văzut ceva lăptos.

– Dumnezeule! am exclamat.

– La naiba, Trinity, a mârâit Zayne, întorcându-se și revenind la numele meu întreg. Asculți vreodată?

„Nu prea."

– Mi-am făcut griji.

– Sunt bine.

– Nu s-ar zice. Avea o culoare cenușie, iar degetele lui, pline de sânge, îi tremurau pe penseta argintie. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, a mormăit, întorcându-se spre oglindă.

– Nu arată a nimic. M-am apropiat de el, bucuroasă că nu mi se făcea rău să văd sânge, dar ce încerca să-și facă îmi provoca greață. Te pot ajuta?

– Da. Poți să mă ajuți dacă te întorci în pat. S-a uitat iar la mine. Ai fața lui Elmo[14] pe pantaloni?

– Nu-mi calomnia pantalonii! Îi primisem cadou de la Jada – un cadou jenant, însă erau cei mai comozi pantaloni scurți ai mei. Uite ce-i, n-am chef să leșini sau să mori pentru că ai încercat să te operezi singur. Deci nu te mai purta ca un mascul Alfa încăpățânat și lasă-mă să te ajut.

Spatele i s-a încordat și a privit peste umăr, la mine.

– Tocmai mi-ai spus că sunt un mascul Alfa încăpățânat?

– Da.

A ridicat un colț al gurii și a lăsat capul în jos, privindu-se. Câteva șuvițe de păr i-au căzut pe față.

– Impul ăla nenorocit m-a nimerit în piept.

– Știu, dar ar trebui să te vindeci.

Întinzându-se după un prosop, și-a absorbit sângele care-i curgea din piept.

– Da, numai că una dintre ghearele lui s-a rupt înăuntru. Am scos mare parte din ea.

Mi-a înghețat sângele în vene.

– Ai... o gheară de imp în tine?

– Da. Așa se explică penseta.

Nu eram sigură cât îi puteam fi de folos, cu vederea mea slabă, dar puteam face mai mult decât el, care-și săpa prin carne.

– Dă-mi penseta. Trebuie s-o scoatem acum.

Zayne a întors brusc capul spre mine și m-a privit de parcă mi-ar fi crescut două capete.

– Ce-i? Îți scot eu gheara. Mai bine mă lași pe mine să încerc decât să-ți sapi tu în carne.

– Ești sigură?

– Oi fi eu pe jumătate oarbă, dar fără îndoială pot face treabă mai bună decât tine acum.

S-a uitat lung la mine, până când am crezut că-mi va spune iar să mă întorc în pat, și, dacă o făcea, cred că eram în stare să-l lovesc. În schimb, a mârâit un „Bine“. S-a întors spre chiuvetă, a dat drumul la apă și a pus penseta sub robinet.

– Gheara are doar doi centimetri lungime și este neagră.

Doi centimetri? Dumnezeule! Am luat penseta și i-am privit pieptul. Zona în care săpase era chiar deasupra sfârcului drept, adică la nivelul privirii mele.

Nu vedeam nimic în afară de carne sfâșiată.

– O să trebuiască să...

– Știu ce trebuie să faci. Respirația lui caldă mi-a atins fruntea. Fă-o!

Am inspirat scurt, mi-am pus degetele de fiecare parte a tăieturii adânci și am desfăcut laturile rănii. Zayne a icnit, iar eu am ridicat capul. Avea pupilele verticale.

– Scuze, am șoptit.

– E-n regulă.

M-am aplecat și am încercat să ignor mirosul lui mentolat, amestecat cu izul metalic de sânge.

– Cât ți-a luat să-ți dai seama că ai o gheară înăuntru?

– Când m-am trezit și mi-a venit să vomit. Atunci mi-am dat seama că nu mă vindec. Cu vreo oră în urmă.

– Râcâi așa de o oră?

– Da.

– Groaznic! Am ridicat privirea și i-am văzut maxilarul încleștat. Trecându-mi mâna peste pielea lui, am tras iar de rană. Scuze.

– Nu-ți mai cere scuze.

– E cam dificil să nu o fac, câtă vreme smulg carnea de pe tine.

A râs sec.

– Nu faci tocmai asta.

O clipă mai târziu, am văzut ceva negricios înfipt în carnea rozalie.

– Mai ești supărat?

– De ce?

– Pentru că am sărit de pe clădire? Am prins bine penseta.

– Încercam să trec peste asta, a zis el, pe un ton liniar.

Am ridicat privirea. Am vrut să-l întreb dacă încerca să treacă și peste ce se întâmplase după aceea. Cuvintele mă ardeau pe vârful limbii, dar am înghițit întrebarea.

– Nu sunt supărat, Trin.

Încurajată de faptul că numele meu de alint era din nou la modă, am luat o gură de aer. Concentrându-mă asupra ghearei, am plasat corect penseta și m-am rugat în gând.

– N-ai venit în camera mea, să-mi spui noapte bună.

A tăcut o clipă, apoi a zis:

– Nu pentru c-aș fi supărat. Zayne a icnit când am strecurat penseta înăuntru. Ai o mână foarte sigură.

– Da, știu. Mi-am mușcat buza. De ce n-ai venit? Am strâns vârful ascuțit al pensetei în jurul marginii ghearei rupte.

– Nu sunt sigur că vreau să vorbesc despre asta în timp ce-mi scormonești prin carne.

În ciuda mesajului transmis, cuvintele lui m-au făcut să zâmbesc în colțul gurii când am tras de gheară. Mi-a alunecat penseta, iar Zayne a tresărit.

– Scuze.

– E-n regulă.

Am încercat iar, reușind să prind gheara cu penseta.

– Sunt surprinsă că te-a dovedit un imp.

– Mersi că-mi amintești.

– Ziceam și eu.

– *Eram* distras.

– Nu din vina mea.

Am tras din nou, și am simțit că gheara cedează.

–Voi spune c-a fost vina noastră. Zayne s-a încordat.

Nenorocita de gheară nu se clintea.

– Cât de distras erai?

– Cred că ai... simțit cât eram de distras.

– Da, am simțit. M-am uitat în sus la el, cu mâna nemișcată.

Obrajii lui s-au colorat într-un roz pal.

– Iată răspunsul.

Am zâmbit ușor.

– Roșești.

A închis ochii.

– Să știi că majoritatea oamenilor n-ar scoate în evindență așa ceva.

– Eu nu sunt ca majoritatea.

– Am remarcat. Nu mi-am dat seama încă dacă este bine sau rău, a zis, zâmbind.

– Uau! am murmurat, și am tras brusc. Gheara a cedat, iar Zayne a tras o înjurătură. Gata. M-am dat în spate și am privit gheara, strâmbând din nas. Scârbos.

– Mersi. A răsuflat ușurat și s-a întins după prosoape, dar am ajuns înaintea lui.

Am pus penseta deoparte, am luat un prosop și am oprit noul șuvoi de sânge care se scurgea din el. Rana din piept i se închidea deja.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp. Eu mă vindecam repede, însă era o nebunie să vezi cât de rapid era procesul în cazul Gardienilor. Deja își recăpăta culoarea normală a feței.

– Arăți mult mai bine.

– Mă și simt mai bine. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și apoi a alunecat în jos, trimițându-mi furnicături până în vârful degetelor de la picioare. S-a uitat iar în ochii mei și m-a prins de încheietură. Ești plină de sânge.

N-am zis nimic. Mi-a luat prosopul și nu m-am opus când m-a împins spre chiuvetă.

– Pot să mă spăl singură pe mâini, i-am zis.

– Știu. A dat drumul la apă și a deschis un sertar, de unde a scos un săpun lichid. Ai reușit să dormi?

– Puțin. Am ridicat privirea și am văzut chipurile noastre reflectate în oglindă. Avea capul plecat și era concentrat să-mi pompeze săpun în palme.

M-am pierdut puțin în acea imagine. Era mult mai înalt și mai solid decât mine. Blond, cu pielea aurie, în contrast cu tenul meu măsliniu. Privirea mi s-a oprit asupra mâinilor noastre. Apa se colorase în roz și roșu și se scurgea cu tot cu spumă prin gura de la chiuvetă. Mi-a spălat mâinile până n-a mai rămas niciun firicel de sânge, apoi a luat un prosop curat din alt sertar.

Uscându-mi mâinile, m-a întors spre el.

– Îți aduci aminte ce m-ai întrebat mai devreme? Mi-a eliberat încheieturile și mi-a atins antebrațele. Voiai să știi de ce n-am venit în seara asta la tine.

Pulsul mi-a luat-o razna. Am dat din cap, în semn de încuviințare.

– Fiindcă n-am putut. Aveam senzația că nu mă pot întinde lângă tine, după cele întâmplate pe acoperiș. Nu fără să te ating. Avea vocea mai gravă și mai plină, în timp ce mâinile lui m-au prins de brațe. M-a ridicat ușor și m-a așezat pe comodă.

M-a trecut din nou un val de căldură.

– Și dacă... vreau să mă atingi?

– Asta e problema.

– De ce?

Și-a trecut degetele prin părul meu, dându-mi șuvițele la o parte.
– Fiindcă n-ar trebui, Trin. Am complica lucrurile. În seara asta n-am fost atenți. Impul era cât pe ce să te răpească. Puteai păți ceva.
– Dar n-am pățit.
– În schimb, eu am fost rănit, și n-ar fi trebuit. Privirea lui o căuta pe a mea. E vina mea, Trin. Pentru că știu ce se întâmplă când nu sunt atent. Facem o echipă bună...
– Asta da, am intervenit, prinzându-mă cu degetele de marginea comodei. Facem o echipă foarte bună.
– De aceea cred c-ar fi o idee proastă.
– Eu cred că este o idee minunată.
– Bineînțeles, dar e mai complicat.
– Nu sunt tatăl tău...
– Iisuse, sper că nu!
– Și nici Layla nu sunt, am adăugat, iar pe față i-a apărut o expresie care a dispărut aproape imediat. Trebuie doar să ai atenție distributivă.
– Atât? a râs el.
Am încuviințat în tăcere.
– Chiar dacă aș reuși, tu ai trecut prin multe. Una din palmele lui mi-a atins gâtul. Degetele mi-au mângâiat linia maxilarului. Sunt mai în vârstă.
– Serios? Cu câțiva ani!
Genele lui dese au coborât, iar el mi-a trasat linia pometelui, dându-mi fiori.
– Ai venit aici să-l găsești pe Misha, și ți-ai pus toată încrederea în mine c-am să te apăr. Mă simt...
– Bine, i-am sugerat răspunsul, plină de speranță. Pentru că mie așa mi se pare. Și eu la fel... M-am înroșit. Mi se pare în regulă, Zayne. Vrei să spui că ție nu?
– Nu la asta mă refer. Genele i s-au ridicat, iar ochii lui spălăciți m-au privit intens. Vrei să mă săruți din nou, așa-i?
Fiecare mușchi mi s-a încordat.
– Da. Vreau...
Zayne m-a sărutat.
La început, a fost un sărut dulce, blând, cu buzele lui atingându-le pe ale mele o dată, de două ori. Apoi sărutul s-a adâncit, și orice urmă de ezitare a

dispărut. Mi-a ars buzele, mi-a pătruns până în suflet și s-a transformat într-o combinație brută de dorință înăbușită, gata să explodeze.

M-a tras spre marginea mesei de toaletă, apăsându-și trupul între picioarele mele, și, când m-a sărutat iar, m-a lăsat fără suflu și dezarmată, ca un cablu fără înveliș. L-am cuprins pe după talie cu picioarele și i-am mângâiat pieptul cu mâna, atentă la rana care se vindeca. Mâna lui mi s-a strecurat sub braț, apoi pe spate, și am simțit că amețesc de la săruturile lui.

M-a ridicat în brațe, mergând cu spatele, în timp ce îmi încleștam degetele în umerii lui. Mi-a mușcat buzele, ciocnindu-se de perete, iar eu am râs și am continuat să-l sărut. A mârâit la mine. Cu chiu, cu vai, am ajuns în dormitor, și m-a întins pe pat, așezându-și peste mine corpul mare și cald, sprijinit în brațe.

Călăuzită de lumina din dormitor, i-am atins fața. Mi-a întâmpinat atingerea și m-a sărutat în palmă. Când a deschis ochii, puteam să jur că străluceau.

Nu ne-am mișcat și n-am spus nimic o vreme, și jur pe Dumnezeu că, dacă apărea Alună, găseam o cale să-l readuc la viață doar ca să-l pot ucide cu mâna mea.

Alună, însă, nu a apărut, dar Zayne începea să mă îngrijoreze, în nemișcarea lui.

– Zayne?

A înghițit cu greu.

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Ce? I-am studiat fața, mângâindu-l pe obraz.

Mi-a sărutat vârfurile degetelor.

– N-am... n-am mai făcut asta.

Degetele mi-au înțepenit.

– Cum adică n-ai mai făcut-o?

– Mă rog, am făcut... chestii, dar nu sex. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. A zâmbit. Acum tu ești cea care pare în stare de șoc.

– Scuze. Fără să vreau. Adică... ești frumos și inteligent. Ești blând, și bun, și...

– Enervant.

– Da, și...

– Și insistent.

– Da, și...

– Și totuși n-am făcut sex.

– De ce? am întrebat, și imediat m-am simțit ca o tembelă. Scuze. N-ar fi trebuit să întreb.

– E OK. Pur și simplu.

Eram șocată, dar și ușurată, oarecum.

– Nici eu.

Un zâmbet leneș i s-a întins pe chip. Un zâmbet adevărat, genul de zâmbet care frânge inimi și apoi le lipește la loc.

– Nu știu încotro ne îndreptăm, am spus, mângâindu-l pe umăr. Dar știu că-mi placi, Zayne. Îmi placi mult, și nu are legătură cu nimic altceva. Te doresc, dar... nu trebuie să mergem mai departe de-atât.

– Nu trebuie. Și-a coborât fruntea și m-a sărutat în colțul buzelor. Dar putem face alte lucruri.

De data asta, când m-a sărutat, mi-a sorbit buzele, mi-a înghițit gemetele, și-a trecut degetul mare peste obrazul meu într-o atingere ușoară ca o pană, însă eu m-am agitat fără speranță. Dorința îmi străpungea pielea, în timp ce el își plimba vârfurile degetelor pe gâtul, apoi pe umărul meu. Mi-a scăpat un geamăt slab.

Nu mințisem când îi spusesem că îl plăceam. Că îl plăceam mult, și faptul că eram conștientă de lucrul ăsta, că-l *simțeam*, mă speria puțin. Era primul tip care mă atrăgea cu adevărat, dar era vorba de mai mult de-atât. Era vorba despre forța și bunătatea lui, despre convingerile lui, chiar dacă mă șocase, la început. Despre istețimea lui. Despre simțul acut și inerent al protecției, și despre felul în care îndoielile îl făceau... uman.

Altceva îmi copleșea gândurile – un sentiment de familiaritate față de el, de piese multe, care se regăseau în forma potrivită.

Mi se părea așa cum trebuie.

Zayne era *așa cum trebuie*.

Și-a mișcat mâna spre centrul pieptului meu.

– N-ai idee cât am visat la momentul ăsta.

L-am atins pe o parte, apoi am continuat să-i frământ mușchii încordați de pe spate. Cu o mână pe șoldul meu, m-a tras mai jos, pe pat. Apoi s-a ridicat deasupra mea, sprijinit într-o mână. Mi-a desfăcut coapsele cu propria coapsă și s-a lăsat peste mine. Duritatea lui s-a contopit cu moliciunea mea, și, când s-a frecat de mine cu o mișcare lentă, unduioasă, am icnit și mi-am înghițit șocul de plăcere.

– E bine? m-a întrebat.
– Da. Absolut.
A chicotit, mișcându-și iar șoldurile. Mi le-am ridicat și eu, iar el și-a lipit buzele de obrazul meu, după ce mi-l mângâiase înainte.
– Te-ai gândit la asta? La noi? Te-ai întrebat cum ar fi?
– Da, am șoptit, desfăcându-mi picioarele ca să-i cuprind corpul. M-am gândit.
Mâna lui mi-a mângâiat șoldul, apoi burta. S-a oprit chiar sub sâni, iar degetul lui mare mi-a atins unul ușor. Mi s-a tăiat respirația când săruturile lui au ajuns iar în colțul gurii. Ni s-au întâlnit buzele.
– Nu trebuie să-ți faci griji c-am merge prea departe, mi-a spus.
– Nu-mi fac. Tu?
– Întotdeauna, a murmurat, și înainte să mă întreb ce voia să spună, și-a coborât capul în spațiul dintre gât și umăr. Cu mâinile alunecându-i pe șoldurile mele, m-a sărutat pe gât. Aproape că mi-a atins apoi umflătura sânului.
Nu m-am mișcat și n-am spus nimic. Am așteptat să văd ce face.
– Când îmi spui, mă opresc.
– Da, știu. Eram răgușită. Am încredere în tine.
Zayne s-a oprit și s-a retras puțin. Pentru o clipă, m-am temut că spusesem ceva greșit, dar apoi mâinile lui mi-au atins marginea tricoului.
–Vreau să te văd, să te ating... să te gust.
Cuvintele lui mi-au trimis un fior prin corp.
– *Da*.
Mi-a ridicat tricoul, și m-am sprijinit în coate, tremurând când mi-a tras materialul peste cap. Apoi mi-a scos pantalonii. A inspirat scurt, dar s-a pierdut în zgomotul inimii mele, care bubuia. M-am întins iar, doar în lenjerie transparentă, știind că putea vedea totul, cu ochii lui de Gardian, și m-am luptat cu dorința de a-mi acoperi sânii.
– Ești frumoasă, Trinity.
Aplecându-se, și-a trecut vârful limbii peste o parte sensibilă, făcându-mă să gem și să-l apuc de umeri. A râs cu nasul în pielea sânului meu, dar hohotul i s-a transformat repede într-un geamăt, când mâinile mele i-au explorat partea de jos a stomacului. Mi se părea că e satin întins peste piatră, și eram uluită de felul în care mușchii i se adunau sub atingerea mea.
Am ridicat privirea și mi-am trecut degetele peste fiecare fibră întărită.

– *Tu* ești perfect.

– Hm? Și-a mișcat mâna și apoi limba pe celălalt sân. Vrei să mă opresc?

– Nici pe departe.

– E cea mai bună veste, pe anul ăsta.

Am râs, dar am sfârșit prin a geme când Zayne m-a tras deasupra lui și s-a lăsat pe spate, în timp ce eu îi încadram șoldurile cu genunchii. Cea mai moale parte a mea s-a lipit de cea mai tare parte a lui. Purta încă pantalonii de pijama, și eu eram în lenjerie intimă, însă îi simțeam fiecare centimetru din corp.

Degetele lui mi-au trecut prin păr și mâna i s-a curbat în jurul cefei mele. Mi-a tras gura spre a lui și m-a sărutat, iar eu l-am prins de umeri, așezându-mă mai bine în poala lui. Geamătul de răspuns a trimis valuri de fiori prin mine.

– Total atipic pentru un Gardian, am șoptit.

– Ai fi șocată de toate lucrurile atipice care-mi trec acum prin minte.

Mă simțeam amețită, vie și înfierbântată.

– Atunci arată-mi.

Mi-a arătat.

Mi-am dat capul pe spate, și respirația mi s-a transformat în icnete scurte. Mâinile și gura lui erau lacome, provocându-mi *valuri de plăcere*. Partea de jos a corpului meu a început să se miște în cercuri mici, și, Dumnezeule, cred că îi simțeam pulsul prin bumbacul pantalonilor.

Nu îmi puteam aminti dacă mă simțisem vreodată așa – cu siguranță nu cu Clay și nici când mă exploram eu însămi. Era... mult mai bine. Aveam senzația că prin vene îmi curge lavă topită. Dorința creștea înăuntrul meu, amețindu-mă.

Corpul mi s-a arcuit, lipindu-se de al lui. Dorința intensă aproape că mă speria, dar aveam încredere în el. Aveam încredere în el în orice privință.

Când gura lui mi-a tras sânul și limba lui mi-a mângâiat pielea, am încetat să mai gândesc. Totul s-a transformat în senzații brute, care-mi ajungeau până în vintre, mă încălzeau și mă umezeau.

I-am atins mușchii abdomenului, care se încordau. Șoldurile mi s-au legănat spre el, și, când mi-a șoptit ceva la ureche, avea vocea îngroșată. Gâfâiam, cu buzele lipite de ale lui, cu degetele tremurând, în timp ce-i atingeam pielea. Mi le-am agățat de elasticul pantalonilor. Și el îi prinsese

deja, trăgând materialul în jos și ridicându-se atât cât să-i împingă de pe coapse. Apoi, între noi n-a mai rămas nimic.

– Doamne! a gemut în gura mea.

Mâna lui mi-a cuprins șoldul, îndemnându-mă să mă mișc și să iau ce doream. Dar n-aveam nevoie de îndemn. Corpul meu se mișca deasupra lui, iar corpul lui, dedesubtul meu. Căldura corpului, frecarea, umezeala, felul în care-mi mușca gura, totul mă copleșea, însă îmi doream mai mult. Între picioarele mele tensiunea a crescut, tăindu-mi respirația și lăsându-mă în stare de șoc. Mișcările noastre au devenit aproape disperate. Icnetul lui aprobator mi-a ars pielea, aprinzând focul, și am explodat, cu mușchii încordându-se și relaxându-se în același timp. Niciodată nu mai simțisem ceva la fel de puternic, de delicios.

Zayne m-a urmat imediat, iar geamătul lui răgușit mi-a înăbușit țipătul. Eliberarea ne-a zguduit, și m-a sărutat lung, de parcă nu dorea numai să mă guste, ci să îmi devoreze ființa, în vreme ce eu... nu voiam decât să fiu devorată.

Nu știusem că era posibil un asemenea sărut.

Fără să-mi dau seama, am ajuns întinși pe o parte, cu fețele la câțiva centimetri distanță, cu picioarele împletite și cu brațul lui sub coastele mele. Cu celălalt braț mă ținea de după talie. Nu credeam că voi mai putea respira normal.

– A fost... Mi-am dres glasul. N-am crezut că mă pot simți așa fără să... o facem.

Brațele lui Zayne s-au încordat și m-a tras la pieptul lui.

– Nici eu.

Am zâmbit, și, când m-a sărutat iar în colțul buzelor, zâmbetul mi s-a lățit. Mi-a împins capul în spațiul de sub bărbia lui, și m-am simțit legănată de căldura emanată de corpul lui.

Nu știu cât timp a trecut, dar începeam să alunec în brațele somnului.

– Rămâi... rămâi cu mine în noaptea asta?

Mi-a atins fruntea cu buzele.

– Dormi, Trin. Nu plec nicăieri.

Elmo este un monstru de pluș roșu, personaj Muppet din emisiunea de televiziune pentru copii „Sesam Street“. (n.red.)

30

-Ai vreo veste? m-a întrebat Jada, prin telefon, căutând printre hainele pe care mi le luasem ceva potrivit pentru întâlnirea cu vrăjitoarele. Simțeam că am nevoie de o ținută întunecată, de fată rea.

– Bael a fost văzut alaltăieri-seară. Mi-am ținut telefonul lipit de ureche cu umărul. Nu îi spusesem Jadei că urma să ne vedem cu niște vrăjitoare sau că lucram cu demonii. Nu eram sigură că ar înțelege – și eu abia dacă înțelegeam. Așteptăm să aflăm unde-l putem găsi. Așa sper, cel puțin, pentru că nu-mi pot imagina... Am închis ochii.

– Da, știu, a zis Jada încet. Vestea bună este că încă simți legătura, nu?

– Da.

– Așa că trăiește. Asta e tot ce contează.

Mi-am dres glasul. Am deschis ochii.

– Ce face Ty? Ce fac Thierry și Matthew?

– Ty este grozav, ca de obicei, mi-a răspuns. Thierry și Matthew sunt bine, dar le este dor de tine.

– Și mie de ei. Lui Ty nu-i este dor de mine?

Jada a râs.

– Ba da, deșteapto!

– Ar face bine. N-ați mai avut atacuri, nu?

– Totul e bine, a spus ea, și m-am încruntat când Alună a plutit prin perete și prin geanta mea, deranjându-mi hainele. E plictisitoare rutina de-aici.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

– Ce nasol... pentru tine!

– Și pentru tine, când te întorci, mi-a amintit.

Am privit spre ușa deschisă a dormitorului, și am simțit o tresărire ciudată.

– Și pentru mine.

– Ce face Zayne?

Mi-am mușcat buza de jos, gândindu-mă la noaptea trecută, la felul în care mă atinsese și mă făcuse să mă simt, la cum mă ținuse în brațe după aceea. M-am înroșit când mi-am amintit și am fost bucuroasă că nu eram pe FaceTime.

Zayne rămăsese cu mine până dimineață, când mă sărutase atât de dulce, încât simplul gând îmi făcea pieptul să se umfle ca un balon.

Apoi îmi pregătise micul dejun (vafe și bacon), în timp ce eu mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să-l păstrez lângă mine pentru totdeauna.

– Trinity?

– E bine, am răspuns în cele din urmă, cu o voce scăzută, pentru că făcea duș, în baie.

– Pun pariu.

Am chicotit. Voiam să îi povestesc totul, dar nu știam dacă era momentul. În plus, îmi dădeam seama că urma să-mi pună întrebări la care nu aveam răspuns. Noaptea trecută însemna că vor urma și altele? Însemna că eram împreună? Habar nu aveam. Nu purtaserăm încă discuția asta.

– Stai puțin! Am lăsat telefonul jos când l-am văzut pe Alună îndreptându-se spre baie. Alună! Să nu îndrăznești!

Stafia și-a ridicat brațele și a plutit agitat spre pat, după care s-a trântit în el, dispărând.

– Ce face? a întrebat Jada.

– E un afurisit pervers.

– Nu sunt pervers, s-a auzit vocea înfundată a lui Alună, de undeva din pat. Trebuie să merg la toaletă.

– Alună, în primul rând, avem două băi, și, pe deasupra, ești mort și n-ai nevoie!

– Poate ar trebui să te las, a zis Jada, iar eu am oftat. Sună-mă mâine, da?

– Da. Vorbim cât de curând. Mi-am lăsat telefonul pe pat, și Alună și-a ițit capul. Potolește-te!

A rânjit, deși arăta ca o grimasă care îi expunea toți dinții.

Clătinând din cap, m-am concentrat iar asupra hainelor. Am luat un top negru, mai scurt în față și mai lung la spate.

– Ce zici de ăsta? l-am întrebat pe Alună.

– De ce crezi că știu ce-ar fi potrivit să porți la o întâlnire cu vrăjitoarele?

– Nu știu. Am oftat și m-am trântit în fund.

– Nu pot să cred că vrăjitoarele sunt reale. Capul lui Alună rămânea încă singurul lucru vizibil. Nu pot să cred nici că mă mai poate surprinde ceva.

– Nici eu, am fost de acord.

– Nu pot să cred ce-ați făcut voi doi azi-noapte.

Am făcut ochii mari și mi-am coborât glasul.

– Ne-ai spionat?

– Nu, fii serioasă! Ce scârbos! Dar chiar n-aveam unde să mă duc, ca să nu vă aud.

„Doamne!“

Ușa băii s-a deschis, și, când am privit peste umăr, l-am văzut pe Zayne ieșind, fără tricou, ștergându-și părul cu un prosop. Purta pantaloni de trening uzi în... locuri interesante, ceea ce-mi spunea că nu apucase să se usuce.

– Ce faci?

– Încerc să găsesc ceva de purtat. Am ridicat topul, străduindu-mă să mă port de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între noi. Crezi că e potrivit?

– Poți purta ce dorești, Trinity.

– Îmi place cum îți spune pe nume, a comentat Alună.

Deci nu eram singura care considera că îmi rostea numele într-un fel aparte.

– Da, însă nu vreau să ies în evidență.

– Nu cred c-ar fi posibil altfel.

Zâmbeam ca o idioată. Când s-a întors spre dulap, l-am sorbit din priviri cu atâta lăcomie, încât Alună a chicotit.

– Pieptul te mai doare? am întrebat.

– Nu. Mi-am aplicat alifie în dimineața asta, și pare OK. A găsit un tricou negru și l-a tras peste cap. Ce simplu era pentru bărbați să-și aleagă hainele! M-am gândit s-o luăm încet în seara asta, după ce ne întoarcem din vizită.

– Serios? Ce însemna oare „s-o luăm încet“? Am privit patul și am simțit că mi se înroșește tot corpul.

Trebuia să mă controlez.

S-a îndreptat spre ușă, cu o pereche de blugi în mână.

– Da, am putea ieși să mâncăm undeva.

Am tremurat de încântare. Urma să vizitez niște vrăjitoare și apoi să ies la cină cu Zayne, ca o persoană normală, ca o...

M-am oprit, înainte să îmi termin gândul. Lăsând privirea în jos, mi-am împăturit tricoul.

– Mi-ar plăcea, dar dacă vrăjitoarele ne oferă informații, va...

–Va trebui să acționăm, a fost el de acord.

– OK. Mi-am permis să zâmbesc.

– Bine. Zayne s-a oprit în prag, șovăind. Mai ai mult?

Am clătinat din cap.

– Te aștept, a zis, închizând ușa în urma lui.

În clipa în care a plecat, m-am lăsat să cad pe burtă, peste valiză.

– Cred că-ți place de el, a șoptit Alună.

Am gemut.

– Cred că-ți place mult.

– Taci, am zis, închizând ochii.

– Cred că-ți place foarte mult, a cântat Alună, iar eu n-am avut ce replică să-i dau, fiindcă era perfect adevărat.

Îmi plăcea de Zayne.

Îmi plăcea mult.

Drumul până la Bethesda a durat mai mult decât am crezut, din cauza traficului. Când am ajuns, se lăsase noaptea, iar Roth ne aștepta în parcarea subterană, îmbrăcat în negru. Nu era singur.

Îl însoțise Layla.

Hotărâsem să îmi pun colanții cu cranii, pentru că mi se păruseră potriviți pentru o întâlnire cu niște vrăjitoare, și topul negru, însă văzând-o pe Layla, care purta o rochie albastru pal, vaporoasă, înflorată, am simțit că poate trebuia să aleg ceva mai... drăguț.

Prea târziu.

În plus, nu-mi puteam ascunde pumnalele într-o asemenea rochie.

– Ce mama naibii? a mormăit Zayne, oprind motorul. A deschis portiera și a ieșit odată cu mine.

Roth și Layla s-au apropiat de noi ținându-se de mână.

– Bună, am spus, îndreptându-mă stânjenită spre demoni.

Roth a rânjit. Layla a zâmbit în treacăt, încordată.

– Eu rămân aici, a anunțat ea, zâmbindu-i inocent lui Zayne. Ca să-ți țin companie.

Aha!

Maxilarul lui Zayne s-a încordat, de parcă era pe cale să-și spargă molarii.

– Ca să vă pun la curent, Bael a fost văzut acum două nopți, lângă Piața Franklin. Am patrulat prin zonă, dar nu l-am văzut.

– Era cu cineva, însă nu știm cu cine, încă, am adăugat. Așteptăm să aflăm.

– Ce loc straniu și-a ales! a comentat Layla, cu sprâncenele ridicate. Îl privea pe Zayne. Nu cred c-am văzut vreodată demoni pe-acolo, de când

patrulez.

– Ai patrulat?

– Da. Cândva... marcam demonii, ca să-i găsească mai ușor Gardienii care îi vânau.

– Am atât de multe întrebări pentru tine.

– Abilitatea Laylei de a vedea suflete înseamnă și că, dacă atinge un demon, acesta se luminează, iar Gardienii îl pot vedea, a explicat Zayne, cu brațele încrucișate la piept. Mă întreb dacă și tu l-ai putea vedea.

– Nu știu.

– Nu funcționează cu demoni cum e Roth, a continuat Layla. Dar funcționa perfect cu cei de rang inferior. Îi marcam, iar Zayne îi vâna mai târziu.

– Ce vremuri! a tors Roth, zâmbind. Nu-i așa?

Layla se uita lung la Zayne, care privea într-un punct îndepărtat.

– Vânai demoni? am întrebat, confuză, pentru că nu era doar jumătate Gardian, ci și jumătate...

– Da. Marcam pe toată lumea, indiferent ce făceau, mi-a explicat ea. Încă mai patrulez cu Roth, însă îi marchez doar pe cei care fac lucruri rele.

– Eu nu pot spune că patrulez, fiindcă mă doare fix în cot de ce fac demonii. Roth a rânjit. Sunt aici ca să mă asigur că Layla e în regulă. Dar am face bine să ne apucăm de treabă.

Nu aveam idee ce se petrecea între Zayne și Layla, dar simțeam că nu era nici pe departe bucuros de prezența ei. I-am atins brațul ca să-i atrag atenția.

– Ești bine? l-am întrebat, pe un ton scăzut.

S-a uitat la mine și a încuviințat scurt.

– Ca întotdeauna.

Nu eram convinsă. M-am uitat la cei doi demoni și am descoperit că ne priveau atent. Roth părea amuzat, însă Layla avea o expresie... nesigură și parcă voia să-mi ia mâna de pe brațul lui Zayne.

– E-n regulă, a insistat Zayne.

I-am căutat privirea și am încuviințat dând din cap.

– Distracție plăcută!

Roth a ridicat din sprâncene.

– Cred c-ar fi indicat să terminăm povestea asta cât mai repede. Îndreptându-se spre Layla, a prins-o de bărbie și i-a dat capul pe spate. A

sărutat-o, și încă cum! Am simțit că roșesc, apoi mi-am ferit privirea, până când Roth a întrebat: Ești gata?

Am ezitat, fiindcă simțeam că trebuie să-i spun ceva lui Zayne înainte să plec. Dar ce? Nu aveam idee, și nici nu puteam să îl sărut așa, pur și simplu, și nici el pe mine – deși mi-ar fi plăcut –, așa că m-am întors și am pornit spre Roth.

– Trin, așteaptă! a strigat Zayne.

Inima mea idioată s-a dat peste cap, și m-am răsucit, urmărindu-l cum se apropia de mine cu pași mari.

– Da?

– Ai pumnalele la tine? Am încuviințat, iar el m-a privit cu atenție. Ce ți-am spus mai devreme?

– Să-mi folosesc *harul*, dacă trebuie, am șoptit, conștientă că Layla și Roth ne puteau auzi.

– Bun. S-a uitat la Roth, apoi iar la mine. Aș vrea să pot merge cu tine.

– Și eu, am murmurat.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună mai multe, după care mi-a dăruit un zâmbet strâmb, înainte să-și îndrepte atenția spre Roth.

– Ai grijă de ea!

– Da, a spus Prințul Moștenitor.

– Plec, i-am spus lui Zayne, dezamăgită că nu primeam nici măcar o îmbrățișare, deși știam că avem spectatori. Mă întorc repede.

Zayne m-a lăsat să mă îndepărtez de el cu un pas, apoi m-a prins de mână și m-a tras spre el. Mi s-a tăiat respirația. Înainte să-mi dau seama ce face, mi-a șoptit:

– Ai grijă de tine.

I-am simțit buzele pe tâmplă, și am închis pentru o clipă ochii. A fost un sărut dulce, rapid, dar pentru mine a însemnat mult. Când am deschis ochii și m-am retras, am văzut căldura din ochii lui șterși. Poate că însemna ceva și pentru el.

M-am simțit ridicol de amețită, am dat din cap și apoi m-am răsucit pe călcâie, grăbindu-mă spre Roth.

Prințul Moștenitor a ridicat din sprâncene spre mine, apoi s-a răsucit elegant.

– Urmează-mă, Preasfinția Ta.

M-am încruntat, dar am ținut pasul cu el, ieșind din parcare. Străzile erau luminate de felinare puternice.

– Deci mergem într-un club? am întrebat, dându-mi seama că ne îndreptam spre un hotel.

– Mai degrabă restaurant. Este privat. Mi-a deschis ușa. Nu cred că ți-ai imaginat ceva de genul ăsta.

Deja îmi dădeam seama că avea dreptate.

Am pășit în holul hotelului. Am privit candelabrele de argint care aruncau o lumină sclipitoare peste podelele de marmură neagră, amintindu-mi de lumina lunii. Roth m-a condus spre lifturi, care s-au deschis înainte să ajungem la ele.

– Straniu, a comentat el, rânjind.

L-am privit pieziș, iar el a chicotit când am intrat în lift și a apăsat pe butonul pentru etajul 13.

– Credeam că hotelurile nu au etajul 13.

– Ăsta are.

Bun. Era ciudat, dar când ușile s-au închis, m-am uitat la Roth, care se retrăsese într-un colț.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Care-i faza cu Zayne și Layla?

A ridicat din sprâncene.

– Ce te face să crezi că e ceva cu ei?

– În afară de întâlnirea de la tine, evident stânjenitoare, și ce s-a întâmplat acum în parcare? Zayne părea mai degrabă dispus să se împerecheze cu un porc spinos decât să aștepte în compania ei.

– Simpatică imagine! Clătinând din cap, și-a încrucișat brațele la piept. Atunci i-am remarcat tatuajul de pe biceps. Arăta ca un... *pisoi* ghemuit? N-avea cum. Demoni tatuați cu pisoi? Cred că vederea mea se înrăutățea pe zi ce trece. Ce știi tu despre ei? m-a întrebat.

Am simțit un gol neplăcut în stomac.

– Știu că au crescut împreună și că el se simte... nasol pentru că nu i-a acceptat partea demonică.

– Ți-a zis el asta?

– Da. Și mi-a spus ce i s-a întâmplat. Ce i-a făcut clanul lui, și că vina i-a aparținut.

Maxilarul i s-a încleștat.

– Ți-a spus care a fost motivul? a întrebat Roth.

– Doar că se simte răspunzător.

– Firește că nu ți-a spus, a mormăit el, iar liftul s-a oprit. Ușile s-au deschis. Terminăm discuția după aceea.

– Dar...

– După, a repetat el, ieșind pe hol. Haide, Trinity. Trebuie să ne concentrăm, iar dacă vorbim despre asta acum, nu-ți va sta mintea la treabă.

Am vrut să insist, dar avea dreptate, așa că am lăsat-o baltă. Holul pe care-l parcurgeam era lung și îngust, și, când a cotit spre dreapta, am dat peste ceea ce părea a fi un restaurant plin de siluete umane.

Roth a zâmbit în treacăt.

– Ți-am zis că nu e ce te așteptai să fie.

– Ai dreptate, am murmurat, îndreptându-mi atenția spre o tânără de la recepție.

Abia dacă m-a privit, dar s-a concentrat asupra lui Roth, cu buzele strânse într-o linie aproape invizibilă.

– Tu, din nou.

– Rowena, ți-a fost dor de mine? Roth a zâmbit, sprijinindu-și antebrațele pe standul de la recepție. Mie da.

– Nu, a spus ea, făcând un pas în spate. Deloc. Ai venit s-o vezi pe Faye?

Roth a încuviințat.

Femeia a oftat atât de tare, că putea să i se rupă o coastă.

– Urmează-mă.

Rowena ne-a condus prin labirintul de mese, pe lângă oameni care arătau ca... niște oameni. S-au uitat cu toții la Roth de parcă știau precis ce era, și nimeni n-a părut încântat. Și-au tras cu toții scaunele ca să-i ofere spațiu suficient.

Nu știam la ce mă așteptasem. OK, îmi imaginasem femei în rochii negre, lungi, și bărbați în robe, care incantau cuvinte mistice. Și focuri – multe focuri. Nu îmi închipuisem persoane îmbrăcate în blugi și rochii de vară, care mâncau calamari prăjiți.

Eram dezamăgită.

Am ajuns într-un separeu rotund, ocupat de o tânără frumoasă, cu părul negru, scurt. A ridicat privirea când ne-a lăsat Rowena lângă ea. Era surprinsă. Apoi s-a posomorât.

– Salut, Faye, a zis demonul.

– Roth! Femeia a dat să se ridice. Ce surpriză... ah!

S-a întâmplat ceva foarte *ciudat*.

O... umbră i-a ieșit din trup, separându-se într-un milion de punctișoare negre. Au căzut pe podea și s-au țesut laolaltă, ridicându-se iar și formând un...

– Rahat pe-un biscuit! Am sărit în spate, cu mâna la piept, și *harul* mi-a vibrat în trup când un șarpe imens, de cel puțin trei metri lungime și la fel de gros ca mine, a apărut la niciun metru distanță.

Șarpele s-a aruncat pe Roth, cu trupul gros zbătându-i-se. Și-a pus capul în formă de diamant pe umărul demonului, iar limba lui roșie i-a țâșnit afară, mișcându-se.

Nu încerca să mă ucidă.

Nu încerca să-l ucidă nici pe Roth.

Am rămas cu gura căscată. Îmi amintea de un cățel fericit – dacă un cățel fericit putea lua chip de șarpe gigantic. Dădea din coadă. Stați așa! Oare șerpii aveau coadă? Nu știam, dar am simțit nevoia să stau jos.

– Fato, ți-a fost dor de mine? Roth a scărpinat capul șarpelui. Știu. A trecut multă vreme.

Am clipit încet.

– Este... un șarpe gigantic.

– Da, exact. Roth l-a sărutat pe nas. Se numește Bambi.

– Numele șarpelui este *Bambi*? am chițăit.

– Am o slăbiciune pentru filmele Disney, a răspuns el, și mi s-a părut o informație profund tulburătoare. Este unul dintre animalele mele fermecate, dar i l-am împrumutat acestei vrăjitoare...

– Nu așa ne-am înțeles, a spus Faye, dar a tăcut când Roth i-a aruncat o privire.

Bineînțeles că nu văzusem niciodată un animal fermecat, deși citisem despre ele. Arătau ca niște tatuaje când se odihneau, dar se desprindeau de pe piele când erau chemate. Doar cei mai puternici dintre demonii de Nivel Superiori aveau așa ceva.

Privirea mi s-a oprit asupra brațului lui Roth. Tatuajul cu pisoi încă era acolo. Să fi fost tot un animal fermecat? Un *pisoi*?

– Bambi, ea este Trinity. O *prietenă*, a continuat el, când șarpele și-a răsucit trupul lung și gros spre mine.

Am făcut ochii mari.

– Cum procedăm noi cu prietenii? a continuat Roth. Nu îi mâncăm, Bambi.

– Mănâncă... oameni? am întrebat.

– Mănâncă tot felul de lucruri. Uneori demoni, alteori oameni. N-a mâncat un înger – încă. Pe de altă parte, Bocănilă a prăjit pe unul din grupul Alfa, a răspuns Roth.

– Bocănilă?

Rânjind, Roth și-a ridicat cămașa. De-a lungul taliei subțiri avea tatuat, în nuanțe aprinse de albastru și galben, un...

– Dumnezeule, este un *dragon*? am șoptit.

Mi-a făcut cu ochiul, lăsându-și cămașa la loc.

– Da, este. Așază-te, Trinity.

Ținându-mă la distanță de Bambi, m-am așezat vizavi de Faye, iar Roth a ocupat locul de lângă mine. O clipă mai târziu, Bambi s-a trântit în poala lui Roth, făcându-mă să mă îndepărtez cât de mult, când șarpele m-a privit cu ochi roșii, diabolici.

– Cu ce te pot ajuta, Roth? a întrebat Faye, privindu-mă curioasă.

– Avem nevoie de informații, a spus el, mângâind capul lui Bambi.

– Știam eu. Și-a dat o șuviță scurtă de păr pe după ureche. Scuze. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cine ești?

– Sunt prietenă cu Roth, am spus, gândindu-mă că nu rostisem niciodată așa o propoziție, și, ținând cont de zâmbetul demonului, vedeam că îl bucura mult afirmația aceea. Caut un prieten. Un Gardian care a fost răpit de un demon.

– Un demon care a devenit foarte activ, recent, a adăugat Roth. Se numește Bael.

– Dar știi că noi... fraternizăm rareori cu demonii. Faye s-a întins după paharul cu vin roșu, și mâna i-a tremurat ușor.

Era agitată.

– Știu că fraternizați cu demonii și cu alte lighioane, când clanul poate trage foloase, a răspuns el, încet. Așa că hai să renunțăm la afirmațiile politice despre cum sunteți voi niște vrăjitoare de treabă, care venerează copacii și se țin de mână cântând „Kumbaya“.

Am ridicat din sprâncene.

– Știm amândoi că nu este așa, a continuat el, fără să mai zâmbească. Un grup mare de oameni a atacat o așezare de Gardieni. Lucrau cu Bael, și nu exista nicio șansă să-i fi posedat pe toți.

– Ceea ce ne duce la întrebarea dacă un singur demon ar putea aduna o mică armată de oameni gata să moară pentru el, am intervenit. Cred că știu răspunsul.

Faye a încremenit.

– Și eu, a spus Roth, aplecându-se în față. Poate clanul tău a ajutat un anumit demon cu o vrajă? Una care să vă permită să controlați oamenii? Și hai să nu ne prefacem că nu există asemenea vrăji!

Faye și-a țuguiat buzele.

– Există o asemenea... vrajă. Nu prea se folosește și, de obicei, este interzisă.

Am fost distrasă de zgomotul unui motoraș care pornise lângă mine. Am privit-o pe Bambi. Șarpele... torcea.

Bambi m-a privit, arătându-și limba bifurcată.

Fie!

– Dar vouă vă plac lucrurile interzise, a spus Roth. L-ați ajutat pe Bael cu vraja?

Luând o gură de vin, Faye a clătinat din cap, înghițind în sec.

– Tu nu ești Gardian, mi-a zis ea.

– Nu sunt.

– Și ce-ți pasă ție de un atac asupra unei comunități de Gardieni? l-a întrebat ea pe Roth.

– Am zis că mi-ar păsa?

I-am aruncat o privire ucigașă.

– L-ați ajutat sau nu pe Bael cu vraja? a întrebat el.

– Dacă l-am ajutat, și acest „dacă” e cu un mare semn de întrebare, nu suntem răspunzători pentru felul în care a folosit-o, a zis.

Sprâncenele mi s-au unit brusc.

– Nu sunteți răspunzători? E ca și cum ai da foc unui tufiș, ai pleca, și apoi focul s-ar întinde la o clădire, care ar arde până în temelii. N-ai vrut să se întâmple, dar e vina ta. Ce ți-ai imaginat că va face cu vraja? Credeai că o va folosi ca să convingă un grup de oameni să facă voluntariat?

Roth a pufnit.

Vrăjitoarea a strâns paharul în mână.

– Începe să mă plictisească discuția asta, Faye. Roth s-a sprijinit de spătar. Ați luat sau nu legătura cu Bael?

– Îți dai seama ce impact ar putea avea asupra noastră dacă s-ar afla că divulgăm... activitățile altora?

Roth a continuat să mângâie capul lui Bambi, privindu-mă și zâmbind.

– Îți dai seama că mă doare fix în cot de repercusiunile împotriva voastră? Ar trebui să vă preocupe ideea de a nu mă călca pe coadă.

– Bineînțeles, dar...

– Dar tu nu-ți dai seama că ultimul lucru pe care ți l-ai dori ar fi să o superi *pe ea*, a continuat el, în timp ce am ridicat mâna și-am fluturat din degete spre vrăjitoare. Răspunde la nenorocita de întrebare!

Faye m-a privit lung, apoi s-a cutremurat.

– Ca să știi, am sfătuit sabatul să nu ajute pe nimeni cu așa o vrajă, dar s-a votat împotriva mea. Nu era un demon cel care a venit la noi, acum două luni.

Speranța care mi se aprinsese mai devreme mi se stingea acum în piept.

– N-a fost un demon?

A clătinat din cap.

– Un om a venit să ceară vraja.

M-am uitat la Roth, întrebându-mă dacă spunea adevărul.

– Cine?

Faye a strâns din buze și a clătinat încet din cap.

– Era... John Fisher.

Numele nu-mi spunea nimic.

– John Fisher? a repetat Roth. Te referi la senatorul John Fisher, liderul majoritar al senatului? *Acel* John Fisher?

Faye a dat din cap.

– Chiar el.

– De ce-ar avea nevoie un senator de o asemenea vrajă? am întrebat. Dacă nu pentru a o folosi ca să-și asigure voturi, de exemplu?

– Nu știu de ce-i trebuia.

– Oamenii vin des să-ți ceară vraja aia? a întrebat Roth.

Faye s-a încordat.

– Nu. A fost prima...

– Deci putem presupune liniștiți că descântecul a fost folosit pentru a transforma oameni în carne de tun.

– Bael a fost văzut în compania cuiva, cu două seri în urmă. Nu știm cine era sau dacă persoana era sau nu om, i-am zis lui Roth. Dar senatorul trebuie să fi avut de-a face cu demoni, ca să știe că poate apela la vrăjitoare pentru așa ceva, nu?

– Corect! Roth a privit-o pe Faye. Doar dacă nu este el însuși vrăjitor, dar sunt gata să-mi pun la bătaie o mână sau un picior că nu este, așa-i?

– Ai dreptate, a mormăit Faye.

– Știi la ce-i trebuia vraja? am întrebat.

– Nu l-am întrebat. Și-a terminat vinul. E mai bine ca unele lucruri să rămână ascunse. Ne-a oferit o sumă mare de bani.

– Convenabil! a murmurat Roth. Să nu-mi spui că niciuna dintre voi n-a fost măcar nițel preocupată de ce ar putea face un nenorocit de senator cu o asemenea vrajă! Chiar aveați atât de mare nevoie de bani?

– N-a oferit doar bani, a zis ea, cu brațele încrucișate la piept. A mai oferit ceva foarte râvnit.

– Și anume?

– Un nefilim, a șoptit ea.

– Și de ce v-ar interesa așa ceva? am întrebat, deși o parte din mine știa deja răspunsul.

– Sunt multe vrăji care necesită... părți dintr-un nefilim. Oase. Țesuturi. Fire de păr.

M-a cuprins furia văzând cum femeia asta vorbea despre părțile *mele* de parcă erau ingrediente pentru plăcinte.

– De ce-ai crede că un senator poate avea acces la o creatură ștearsă de pe fața Pământului cu un mileniu în urmă? a întrebat Roth.

Creatura cu pricina era împunsă în coapsă de un șarpe gigantic. Am privit în jos, la Bambi, care se uita la mine cu ochi mari, roșii, plini de speranță.

Faye s-a uitat în jur, apoi a vorbit:

– Mi-a zis că știe de unul care trăiește încă și că poate pune mâna pe el.

– Cum? am întrebat.

– A zis că-l are pe *Protectorul* nefilimului.

Dorința de a o lovi în plină figură peste masă m-a furnicat din cap până-n picioare.

– Ți-a spus cumva și unde-l ține?

Ea a clătinat din cap.

– Ne-a spus doar că se așteaptă să-l aibă până la finalul solstițiului.

– Solstițiul este peste câteva zile, am spus.

– Da, a confirmat ea, ridicând din umeri. Așa că vom afla în curând dacă și-a ținut promisiunea.

– Nu și-o va ține. Am atins ușor capul lui Bambi. Poți conta pe asta. Deci sper că banii aceia au fost suficienți, pentru pierderea unor vieți de oameni nevinovați.

I s-a încleștat maxilarul.

– Ai interacționat doar cu acest senator? a întrebat Roth. Nu cu Bael?

– Exact.

– Poți afla unde-l țin pe acest Protector, nu? am întrebat. Vrăjitoarele nu pot face vrăji de... clarviziune?

– Nu dacă-s în căutare de Gardieni sau demoni, a spus ea. Funcționează doar la oameni.

– Nu avem nevoie de asta pentru a găsi senatorul, a intervenit Roth.

Bambi mi s-a împins în palmă, evident deloc încântată de lipsa mea de atenție. M-am strâmbat și am aplicat puțină presiune pe capul șarpelui, care s-a pus pe tors.

– Ne mai poți spune și altceva? a întrebat Roth.

Faye și-a pus pe masă paharul gol.

– Știu că nu lucra singur. Când a venit la noi, vorbea mereu la telefon cu cineva care părea să-i dea ordine, a explicat ea. Atâta știu.

Era ceva nou și nu suna deloc bine. Un demon de Nivel Superior era suficient de rău deja, dar mai mulți?

M-am lăsat cu spatele pe bancheta separeului.

– Mersi că ne-ai fost de ajutor, a zis Roth, cu o urmă de sarcasm. Cred că e timpul să plecăm. Mângâind șarpele, s-a lăsat pe spate, iar Bambi și-a ridicat capul de pe piciorul meu și s-a retras, permițându-ne să ne ridicăm. O să ne revedem curând, a adăugat, mângâind-o iar pe cap. Du-te la ea. A arătat spre Faye, cu bărbia.

Animalul fermecat s-a zbătut și a scos un oftat cât se poate de omenesc, înainte să se descompună în punctulețe, din care s-a format o umbră deasă. Masa a plutit înapoi la Faye și s-a lipit de brațul ei.

– Roth, a spus Faye, când ieșeam din separeu. Noi plecăm în curând. Ar trebui să faci la fel.

M-a străbătut un fior, în timp ce prințul s-a întors spre ea.

– Tot sabatul pleacă.

– De ce?

– Se întâmplă *ceva*, la care nu vrem să luăm parte. Privirea ei întunecată a alunecat spre mine. Dar simt că vei afla ce anume, mai devreme sau mai târziu.

– Straniu și deloc folositor, dar mersi, am zis, clătinând din cap. Roth m-a urmat pe hol. Crezi că vorbea despre demonul care ucide și Gardieni, și demoni?

– Nu cred că este un demon.

– Atunci ce-ar putea fi?

S-a uitat la mine ciudat.

– Nu pricep. M-am oprit în mijlocul holului. De ce-ar fi un senator implicat? Ce poate câștiga? Doar nu e vorba de bani. Iar dacă senatorul ăsta m-a oferit pe post de parte a înțelegerii, ce plănuiește Bael să facă? Doar să mă ucidă?

– Ei bine, el este demon. Demonilor le place să ucidă, în special... S-a aplecat și a șoptit: Chestii angelice.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu se poate. E imposibil să fie atât de simplu și de prostesc.

– Unii demoni așa sunt, simpli și proști. La fel ca mulți oameni, a continuat el. Uneori, cel mai evident răspuns este și cel mai prostesc.

M-am uitat o clipă la el. Era la fel de inutil ca vrăjitoarea.

– Dar sunt vești bune. Unde e senatorul acolo se află și Bael, nu?

– Așa ar trebui, a răspuns Roth. Asta dacă Bael i-a spus senatorului unde e. Senatorul poate fi și el posedat.

– Nu-mi strica ploile, i-am zis.

– Eu doar mă gândesc la toate posibilitățile, a răspuns el. Pot exista multe fundături, Trinity. Dacă Bael se folosește de senator să-i facă treaba murdară, există șansa ca Bael să fie suficient de isteț încât să-și acopere urmele. Nu poate fi atât de simplu să mergi acasă la senator și să primești răspunsuri.

– Știu.

– Chiar știi?

Da, știam, dar încă mai speram să nu întâmpinăm dificultăți. M-am întors apoi spre lift, meditând la vorbele vrăjitoarei și la avertismentul ei ciudat, și simțeam că are legătură cu chestia aia care îi ucidea pe Gardieni și pe demoni, deopotrivă. Întâlnirea nu ne-o fi oferit toate răspunsurile, dar nu

fusese pierdere de vreme. Aveam o altă pistă, și poate că se înfunda, așa cum sugerase Roth, dar voiam să aflu. Am dat să apăs pe butonul liftului.

Atunci, Roth a rostit câteva cuvinte care m-au zguduit.

– Zayne o iubește pe Layla.

31

Toți mușchii corpului mi s-au blocat.

– Ce?

– Este îndrăgostit de ea de când erau copii, a spus el. Și Layla îl iubește. Îl iubește de mică. Au fost împreună un timp.

Încet, m-am întors spre Prințul Moștenitor. Eram suficient de aproape încât să îi citesc expresia feței. Nu avea nici urmă de zâmbet pe buze și nici de animozitate în ochii de culoarea ambrei, nicio intenție rea.

– Layla mă iubește pe mine mai mult, însă, a continuat el, și știu că dacă nu ne-am fi întâlnit, ea și Zayne ar fi împreună. Uneori mă surprinde că nu l-a ales pe el. A oftat. E un tip mult mai bun decât aș putea spera eu vreodată să devin.

Atât de uluită eram de ce-mi spunea, că nu aveam cuvinte. Tot ce am fost în stare să zic, când am reușit să-mi mișc iar buzele, a fost:

– O iubește?

Roth s-a sprijinit de un perete.

– Da. Adică, acum șase luni, o iubea. Nu-mi dau seama cum de genul ăsta de iubire – știi tu, de ani și ani – poate pieri *atât* de repede.

În piept mi s-a deschis o fisură mică, dovedindu-mi cât de mult îmi plăcea Zayne – chiar și fără să îmi dau seama.

De ce eram surprinsă?

De aceea avusesem atâta încredere în el, cu o seară înainte. De aceea nu-mi puteam lua ochii de la el, când era prin preajmă. De aceea îi spusesem despre vederea mea și discutasem cu el chiar și despre mama.

Poate că nu era iubire, dar cu siguranță era un sentiment puternic, care putea provoca suferință, fiindcă orice ar fi fost, mă durea acum.

Sprijinindu-și capul de perete, Roth a oftat.

– Îți place de el, nu?

Mi s-a încleștat maxilarul, atât de tare strânsesem din dinți.

– Cred că și el te place. A plăcut-o și pe Stacey.

– Stacey? am clipit.

– Cea mai bună prietenă a Laylei. Ea și Zayne au fost apropiați, după tot ce s-a întâmplat între el și Layla. N-au fost împreună. Încerc să nu mă amestec

în treburile lor, dar cred că se... își plângeau pe umăr unul altuia.

– Din ce cauză?

– Pentru că sufereau. Nu știi multe lucruri, Trinity. De exemplu, habar n-ai că motivul pentru care clanul Laylei a atacat-o și aproape a ucis-o a fost că Zayne a sărutat-o, iar ea i-a răpit o parte din suflet. Și nu știi că se pedepsește în fiecare zi din cauza asta, a continuat Roth. Din ce alt motiv să se fi mutat singur? De ce să refuze să preia conducerea de la tatăl său?

– Mi-a spus că avea nevoie de spațiu și că nu era de acord cu acțiunile clanului, am spus.

– Sunt convins că acesta e adevărul. Doar că nu complet. Trăsăturile lui Roth s-au îmblânzit. Sunt surprins că clanul lui nu s-a opus când te-ai mutat la el.

– De ce să se fi opus? Mă îndoiesc că ei discută cu oricine despre... fostele lui relații.

– Da, însă tu ești o Legitim-Născută, și trebuie să fii protejată cu orice preț. Nu avea nici urmă de ironie în glas. Iar el ar trece peste tine, dându-și viața pentru ea, în orice clipă.

Am inspirat, încercând să atenuez înțepătura provocată de cuvintele lui. Mi-am întors capul, și pieptul mi s-a umflat și dezumflat brusc în încercarea de a mă scutura de vorbele lui, repetându-mi că Roth e un demon care-și bate joc de mine, dar... de ce-ar face așa ceva?

Văzusem cum se purta Zayne cu Layla, auzisem cum îi vorbea și cum evita să interacționeze cu ea, cu orice preț.

Roth nu mințea.

Am închis ochii.

– Da, îți place de el. V-ați combinat?

– Pardon?

– Întreb doar, pentru că știu că n-a făcut nimic cu Stacey. S-au prostit, da, însă n-au trecut la următorul nivel.

– De unde știi?

– Din păcate, am ascultat prea multe conversații între ea și Layla, a răspuns el, sec. Își spun totul. Deci ați făcut-o? Ați trecut la următorul nivel? Pentru că, dacă s-a întâmplat, atunci să știi că dau o petrecere, fiindcă te rog să mă crezi că nimeni nu-și dorește mai mult ca mine să știe că Zayne își vede de viață mai departe.

Strângând din buze, am clătinat din cap.

– Nu e cazul de petrecere.

– La naiba! a oftat Roth. Uite, așa cum am zis, nu vrea nimeni mai mult decât mine să-l vadă cu cineva – să-l vadă *într-o relație* cu cineva, trăindu-și nenorocita de viață, dar să știi că latri la copacul greșit. S-a desprins de perete și s-a apropiat de mine. A apăsat pe buton. Asta se întâmplă cu Zayne și cu Layla. Zece ani de iubire pentru ceva ce nu poți avea, și apoi pierzi totul, în momentul în care, în sfârșit, ți-ai dat seama că-l puteai avea oricând.

Liftul și-a anunțat sonor sosirea.

Roth și cu mine am coborât în tăcere, apoi am ieșit în aerul umed al nopții. Eram uluită de ce-mi spusese Roth, dar o parte din mine înțelegea că nu era cazul să fiu surprinsă. Semnele erau acolo, însă nu îl cunoșteam suficient de bine pe Zayne, ca să le citesc.

O așchie de suferință mi s-a înfipt în piept, când mi-am dat seama de realitate. Crezusem că îl cunoșteam binișor, mai ales după toate nopțile în care vorbiserăm verzi și uscate, dar, de fapt, îmi împărtășise doar chestii superficiale.

Niciunul n-a vorbit când am intrat în parcare, iar inima îmi bătea cu putere când i-am văzut pe Zayne și pe Layla, care stăteau în fața mașinii lui. Se aflau la vreun metru distanță și aveau capetele apropiate, de parcă ar fi discutat ceva important. Când au ridicat privirea, mi s-a strâns stomacul.

– Trinity, probabil vom avea amândoi parte de o noapte interesantă. S-a îndreptat apoi spre Layla – spre fata pe care o iubea Zayne. Salut, piticot!

Am încetinit și am citit expresia de pe chipul lui Zayne, când m-am apropiat. Nu părea nici furios, nici iritat, ci la fel cum îl lăsasem. Mai degrabă... trist.

Am simțit o apăsare în piept, și nu știam dacă era din cauza mea, a lui sau a întregii situații.

A ridicat bărbia și, orice simțea, a fost ascuns imediat ce privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Am văzut vălul alunecându-i peste față și mascând tot ce simțea. Nicio emoție, nimic decât suprafața.

– Ce ați aflat? a întrebat Layla, cu o voce răgușită, de parcă trebuia să-și dreagă glasul.

– Că există un senator care a venit la vrăjitoare să le ceară descântecul, a explicat Roth, în timp ce eu am rămas pe loc și am încercat să-mi adun gândurile. John Fisher, liderul majoritar al senatului. A oferit un Legitim-

Născut, practic, pe bucăți, clanului, în schimbul unui descântec, zicând că-l are pe Protector.
– Ce mama naibii? a exclamat Zayne, întorcându-se spre mine.
– Exact. Roth a cuprins umerii Laylei cu brațul. Deci știm că Bael lucrează cu senatorul.
– Dacă-l găsim pe senatorul Fisher, s-ar putea să-l găsim pe Bael. Zayne se uita încă la mine. Vești bune.
Am dat din cap încet, în semn de încuviințare.
– Dau niște telefoane. Gideon, unul dintre membrii clanului – aproape un geniu al tehnicii – va reuși să găsească adresa senatorului, a spus Zayne. Deja își vârâse mâna în buzunar, ca să dea un telefon rapid. Ar trebui să primim niște informații în câteva ore.
–Vă duceți la el acasă după ce aflați ce și cum? a întrebat Layla.
– Da, am spus, ignorând privirea lui Zayne. Ar trebui...
– Mai așteptați până mâine-seară, a sugerat Roth. Layla și cu mine trebuie să ne ocupăm de ceva diseară, dar mâine vă putem fi de folos, dacă aflați unde stă și decideți să mergeți.
Am deschis gura, însă Zayne a vorbit înaintea mea.
– Nu cred că va fi necesar.
– Nu cred că-mi pasă, a răspuns Roth.
Layla s-a dat înapoi și l-a lovit pe demon în piept, apoi s-a uitat la noi – la Zayne.
– N-ai idee cu ce te confrunți. Poate e doar senatorul, sau poate că are pază umană, și, în cazul ăsta, ai nevoie de noi...
– Pentru că eu pot să mă ocup de oameni fără nicio remușcare, a explicat Roth. Vreau să spun, dacă ne fac probleme.
Am închis gura.
– Nu doar din acest motiv. Layla i-a aruncat iubitului ei o privire, iar el a rânjit. Ci și pentru că am impresia că nu prea vă ajută clanul, și mă gândesc că nu v-ar strica niște întăriri, dacă situația scapă de sub control.
– Are dreptate, am zis, încrucișându-mi brațele la piept. Ar fi o prostie să mergem fără voi.
Zayne a oftat, apoi a încuviințat.
– Când aflu vești de la Gideon, vă trimit un mesaj cu adresa, și mergem mâine acolo. Pe la opt?

– Da. Roth a luat-o de mână pe Layla. Ne vedem atunci. A dat să se întoarcă, apoi s-a oprit și m-a privit. Îmi pare rău că n-ai primit toate răspunsurile.

Știam că nu se referea doar la Bael sau la Misha. Vorbea despre Zayne. Am dat din cap și m-am întors, îndreptându-mă spre Impala.

Zayne a venit în urma mea și mi-a deschis portiera.

Politicos. Mereu un gentleman.

– Gideon va obține informațiile de care avem nevoie, a zis, pe un ton ușor detașat.

– Da, știu.

Sprijinindu-se de portieră, Zayne și-a înfipt o mână în păr.

– Avem o pistă, dar faptul că Bael a implicat un senator nu miroase-a bine, pe termen lung.

– Așa este. Am oftat, prea frustrată și secătuită emoțional și mental, și m-am uitat la Zayne. Dar suntem mai aproape de Misha măcar.

Zayne a tăcut și a întors capul, privind în direcția în care dispăruseră cei doi demoni.

– Simt că... ratăm ceva. Că este chiar sub nasul nostru, și noi nu vedem.

– Roth crede că Bael îmi dorește moartea. Că, aflând de existența mea, e posibil să-și fi făcut un plan elaborat, ca să mă ucidă.

Zayne a ridicat din sprâncene.

– Dar nu are sens. De ce să-l țină pe Misha în viață? Prin conexiunea noastră, și eu, și el suntem mai puternici. Dacă știu suficiente lucruri despre Misha, de ce nu l-au ucis?

– Habar n-am. Zayne a făcut un pas în spate. Dar aici nu vom găsi niciun răspuns.

Nu, deloc.

Mi-am prins centura. Zayne mi-a închis portiera și a ocolit mașina spre locul lui. Știam că trebuia să mă concentrez la ce spusese vrăjitoarea, dar nu mă puteam gândi decât la vorbele lui Roth, în timp ce ieșeam din parcare.

Inima a început să îmi bată din nou cu putere, și l-am privit pe Zayne. Chipul lui era marcat de umbre. Am privit pe geam, încercând să mă gândesc cum să deschid subiectul, fiindcă trebuia să vorbim. Poate, dacă n-am fi petrecut împreună noaptea trecută, n-ar fi fost necesar, fiindcă nu m-ar fi privit. Dar acum era și treaba mea.

– Ești OK? am întrebat, ștergându-mi palmele, surprinzător de umede, pe pantaloni.
– Da. De ce?
– Pentru că mi se pare că ești foarte tăcut.
– Sunt?
– Da, am confirmat, întrebându-mă dacă răceala din vocea lui era reală, sau exista doar în imaginația mea. Cum... cum a decurs conversația cu Layla?
– Bine.
Am ridicat o sprânceană.
– Bine?
– Da, bine.
– Nu mi se pare.
Mi-a aruncat o privire, dar n-a răspuns.
Frustrarea mea a crescut, dar la fel și senzația de gust amar, de groază, din gâtlejul meu. Am ridicat mâinile. Nu voiam să dau drumul porumbelului, dar așa a ieșit.
– Roth mi-a povestit tot.
Zayne n-a răspuns imediat, așa că m-am răsucit pe scaun spre el. Era concentrat la drum, cu maxilarul încleștat.
– Ce ți-a povestit, Trinity?
– Despre tine și Layla.
Niciun răspuns. Niciunul. Nici măcar o privire scurtă sau o urmă de emoție.
– Mi-a spus că ești îndrăgostit de ea.
De data asta provocasem o reacție – nu cea la care mă așteptam, dar era ceva. Buzele i s-au răsucit într-un zâmbet trist, în timp ce clătina încet din cap.
– Așa ți-a spus?
– Da, am șoptit, și am așteptat să spună ceva, orice. Dar n-a adăugat nimic. Ești îndrăgostit de ea?
A răsuflat, cu o mână pe volan. A trecut o clipă atât de lungă, încât am considerat că-mi primisem răspunsul. Era oricum același pe care-l știam dinainte să întreb.
M-am concentrat asupra ceții întunecate de pe geam. Am deschis gura, am închis-o la loc – erau multe lucruri pe care voiam să le spun și nu știam cum.
– Întotdeauna o să țin la ea, a spus Zayne, încet. Întotdeauna.

Am tresărit.

– Nu trebuie să-mi răspunzi. Știu deja. Nici măcar nu-mi dau seama de ce-am întrebat.

– Ce ți-a spus? a întrebat Zayne.

– Suficient ca să... Nu știu. Să-mi vin în fire, cred, am mormăit. Ce-a însemnat noaptea trecută?

„Doamne!“

În clipa în care am pus întrebarea, am vrut s-o prind și să mi-o bag înapoi pe gât. Dar era prea târziu.

– Ce ți-a spus, Trinity? a repetat el.

– Că ești îndrăgostit de Layla și c-ai fost îndrăgostit de ea mereu. Că ați fost împreună și că ți-a răpit o parte din suflet. Dacă tot mă pornisem, nu mă puteam opri. Mi-a povestit despre o fată pe nume Stacey, care... M-am întrerupt. Mi-a spus destule.

– Doamne! a mormăit Zayne. De ce mă mai întrebi pe mine ce simt sau ce cred, când se pare că ți-a spus el totul?

– De parcă tu ai dat dovadă de solicitudine de fiecare dată când te întrebam despre Layla, am zis, furioasă. Îmi era mai ușor să fiu furioasă decât tristă. N-ai pomenit nimic despre toate astea azi-noapte, când enumerai motivele pentru care nu trebuie să facem ce am făcut. Cel mai important motiv era că încă mai iubești o persoană pe care nu o poți avea.

– Nu mi-am dat seama că tu și cu mine ajungem atât de departe, mi-a zis, și mi-am întors brusc capul în direcția lui.

Buzele mi s-au deschis și am inspirat brusc. Durerea de mai devreme s-a întors, chiar mai intensă. Nodul din gât o însoțea, și, dintr-odată, m-am simțit atât de aiurea în pielea mea, încât mi-am dorit să fiu oriunde. Pe stradă. Lângă râu. În mijlocul unei cete de demoni înfometați. *Oriunde*, numai pe scaunul acela nu. Mi s-au încordat umerii și mi-am retras încet privirea de la el.

– Rahat! a exclamat el. Trin, n-am vrut să sune așa. N-am vrut...

– Putem să nu vorbim chiar acum?

– Nu, trebuie să vorbim. Mă simt... mă simt tare ciudat acum. Nu mă așteptam să vină și ea în seara asta cu... cu tot rahatul care e legat de ea. Și nu mă așteptam nici ca Roth să bârfească precum o babă. Nu mă așteptam ca noaptea trecută...

– Nici eu, Zayne. Nu mă așteptam să-mi placă un tip care-i îndrăgostit de altcineva. Mi-am înfipt degetele în carnea de pe genunchi. Și *chiar* nu mai vreau să vorbim despre asta.

– Nu înțelegi.

– Ai dreptate, am spus, clipind ca să-mi înghit lacrimile. Nu eram atât de slabă. Eram o luptătoare antrenată. Nu plângeam. Eu n-am fost niciodată îndrăgostită de cineva. Deci da, nu înțeleg.

– Trin...

– *Nu vreau să mai vorbim despre asta.* Ce parte nu pricepi? Nu vreau, bine? Sunt obosită și vreau acasă. Adică, la tine acasă.

O clipă de tăcere.

– Credeam că te încântă ideea să mergem la masă.

Nu mai voiam.

– Nu mi-e foame. Vreau să merg acasă.

– OK. Așa facem.

Și așa am făcut, într-o tăcere de mormânt, care ne-a urmat și în lift, și s-a încheiat când am intrat în apartament și m-am îndreptat spre ușa dormitorului.

– Dacă te răzgândești, este mâncare în frigider, a spus el.

– Pleci?

– Da. Ies.

Am făcut un pas spre el, fiindcă îmi dădeam seama că nu voiam să plece... dar nu-mi doream nici să rămână. Voiam să forțez conversația, și totuși n-aveam chef s-o redeschid. Eram complet derutată de emoțiile acelea care se băteau cap în cap.

– Unde? am întrebat.

– Nu știu.

A pornit spre lift, apoi s-a oprit și s-a întors spre mine. Pentru o clipă, zidul a căzut. Am văzut totul. Tristețea, furia, dezamăgirea, și, mai ales, un sentiment pe care l-aș fi recunoscut oriunde. Zayne *tânjea după ceva*. Apoi mi-a întors spatele.

– Îmi pare rău, Trinity. Trebuie să... Îmi pare rău.

Și a plecat.

Știam de ce plecase și de ce fusese atât de tăcut pe drumul de întoarcere. Acum știam și de ce nu făcuse niciodată sex și de ce nu insistase pe lângă mine.

Motivul era că fusese mereu îndrăgostit de Layla, pe care o iubea în continuare.

Am dat să trag aer în piept și mi s-a blocat în gât. Mi-am privit mâinile strângându-se în pumni. Mă durea pieptul de parcă aș fi primit o lovitură în plex, și nu știam de ce mă simțeam atât de proastă, dar, uitându-mă la ușile acelea, mă puteam gândi doar la lucrurile pe care mi le făcuse, cu o seară înainte. La cum mă atinsese, la cum mă ținuse. La faptul că fusese tot timpul îndrăgostit de Layla, de cineva care era pe jumătate Gardian, pe jumătate demon, care, la rândul ei, îl iubea pe Prințul Moștenitor al Iadului.

Mă văzuse măcar, noaptea trecută? Mă simțise? Sau o văzuse pe Layla și se prefăcuse că eram...

Un râset ciudat mi-a scăpat de pe buze.

– Doamne!

Nu aveam idee de câtă vreme stăteam în mijlocul apartamentului, privind ușile închise ale liftului. Poate minute sau ore, până ce m-am îndreptat spre canapea și m-am așezat, complet amorțită.

Alună a plutit deasupra mea. Nu știam de unde apăruse.

– Trinnie?

Am clătinat din cap, neavând puterea să vorbesc.

– Ești bine? a întrebat. Unde e Zayne?

Am deschis gura – dar ce să spun? Nu aveam nicio idee unde era.

– Totul e...

Am auzit liftul, și vocea lui Zayne a umplut dintr-odată liniștea din apartament.

– Știi ce, Trin? La naiba cu toate! Trebuie să vorbim.

– Iată-l, a anunțat Alună.

Cu ochii mari, am sărit în picioare și m-am întors, urmărindu-l cum străbate livingul. Și-a aruncat cheile pe insulă.

– Nu era treaba lui Roth să-ți spună tot ce ți-a spus. Nici pe departe. O fi crezând el că știe totul despre mine, dar nu știe niciun rahat...

– Nu suntem singuri, am spus.

Zayne a închis gura, privind în jur, iar Alună i-a făcut cu mâna, nevăzut.

– Stafia e-aici?

– Se numește Alună, i-am amintit.

– Alună. OK. Zayne și-a trecut mâna prin păr, iar șuvițele i-au alunecat imediat înapoi pe obraz. Alună, ne lași puțin singuri?

Alună s-a uitat la mine.

– Vorbește... vorbește cu mine?

– Da, vorbește cu tine.

– Serios? Chipul lui Alună s-a umplut de uimire. Nimeni nu vorbește cu mine, cu excepția ta, chiar și atunci când se știe că sunt de față.

– Ei bine, acum vorbește cu tine, Alună. Corect? M-am uitat la Zayne.

Zayne a dat din cap.

– Mda, Alună, vorbesc cu tine. Poți să ne lași singuri?

M-am întors spre Alună.

– De obicei, aș da orice să asist la o conversație care se anunță mega-stânjenitoare, dar fiindcă el m-a rugat, am să vă las în pace, a zis Alună, și mi s-a părut tare aiurea că făcea de dragul lui Zayne ceea ce nu făcuse niciodată pentru mine. Mă duc să văd ce face Gena.

– OK. Pleacă. Stai, cine e Gena?

– E o fată super-mișto de la etajul patru, care mă poate vedea. Facem maraton de episoade din serialul *Stranger Things*, mi-a zis, și am clipit. Ne vedem mai târziu!

– Stai! Am dat să-l apuc, dar Alună a dispărut pe loc. M-am întors spre ușă. Doamne! Își petrece timpul cu o puștoaică de la etajul patru, care-l poate vedea. Nu știu dacă este sau nu un lucru bun, dar cu siguranță explică de ce n-a mai prea fost prin zonă.

– Poate că e o rudă îndepărtată de-a ta, a comentat Zayne, ironic.

I-am aruncat o privire urâtă și mi-am dat părul de pe față.

– Voi încerca să-mi dau seama mai târziu ce să fac. Am inspirat adânc și m-am uitat în sus la ochii lui de un albastru deschis. Copleșită brusc de oboseală, am oftat. Despre ce vrei să vorbești cu mine?

– Roth ar fi trebuit să tacă.

– De ce? Ca să continuăm habar n-am ce, fără ca eu să am idee că dorești să fii cu altcineva? Mi-am amintit ce spusese mai devreme. „Nu mi-am dat seama că ajungem atât de departe." Am simțit un junghi în piept, am făcut un pas înapoi și m-am așezat pe marginea canapelei. E foarte aiurea.

– Nu de-aia. N-ar fi trebuit să se amestece, fiindcă nu e treaba lui.

– Eu l-am întrebat. Nu el a început să povestească. Am vrut să știu ce s-a întâmplat între voi. El doar mi-a răspuns.

– Chiar și așa, nu era treaba lui.

M-am uitat la el. Poate că Zayne avea dreptate. Poate că nu era treaba lui Roth, dar asta nu schimba nici ce spusese, nici faptul că știam adevărul. Am privit în altă parte.

– N-ar fi trebuit să-ți spună, pentru că n-am vrut să se întâmple așa. Cu tot ce se petrece acum, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să suferi.

„Doamne!"

De ce mă răneau oare și mai tare vorbele lui?

– Nu sufăr. Era o minciună. Simțeam că aveam o gheară de imp înfiptă în piept. Nu știu la ce mi-a stat mintea azi-noapte, am zis, cuprinzându-mi genunchii cu brațele și uitându-mă la ecranul televizorului. Nu cred că ești îndrăgostit nebunește de mine. Îmi dau seama că te enervez prea mult. Dar nu știam că există altcineva.

– Nu există.

– Nu? Poate că nu ești cu Layla, dar ești îndrăgostit de ea, și asta înseamnă că ai prefera să fii cu ea, iar eu sunt... a doua opțiune. Sunt...

– *Nu ești* a doua opțiune, Trin. Zayne a oftat, și mi s-a strâns inima. Știu că suferi. La naiba! Mor încet când te aud ce spui.

– Serios? De ce, Zayne?

– Pentru că țin la tine. Azi-noapte a fost...

– O greșeală?

– Nu. Pentru mine. Pentru tine a fost?

O parte din mine voia să-i spună că da. Dar tot ce-am putut să fac a fost să clatin din cap, în timp ce îmi priveam mâinile și mă întrebam cum de ajunsesem în punctul ăsta.

– Ai...?

– Ce?

Am clătinat iar din cap, cu inima bubuindu-mi și cu un nod în gât. L-am privit.

– Ai vrut să faci tot ce-ai făcut cu mine noaptea trecută pentru că te gândeai la ea?

A făcut ochii mari.

– Doamne, mă întrebi chestia asta pe bune?

– Prima dată când te-am sărutat, ai decolat ca o rachetă. De câte ori m-am apropiat de tine, de atunci, ai bătut în retragere. Nu mi s-a părut c-ai fi sărit pe mine azi-noapte. A trebuit să te... conving, am șoptit, cu stomacul întors

pe dos, când mi-am dat seama cât de adevărat era. Și că nu îl puteam privi. Mi-ai enumerat toate motivele alea, iar eu...

– N-a fost nevoie să mă convingi. Ce simt pentru Layla – ce am simțit pentru ea – nu are nimic de-a face cu noaptea trecută. Deloc. Ce s-a întâmplat între noi a fost al naibii de aproape de perfecțiune, a continuat el, și am simțit cum se mișcă pernele canapelei, când s-a așezat lângă mine. Am tresărit simțindu-i degetele sub bărbie. Scuze, a murmurat el, dar nu regret niciun moment din noaptea trecută.

Am clipit.

S-a uitat la mine o clipă, apoi și-a ferit privirea.

– O cunosc pe Layla de jumătate de viață. De mai multă vreme. A fost... o fetiță la început, care mă urmărea peste tot și mă enerva îngrozitor. Cred că așa a fost Misha pentru tine.

Am strâns din ochi și am tras cu greu aer în piept. Voiam să tacă. Voiam să continue să vorbească. Voiam...

Nu știam ce-aș fi vrut.

Dar Zayne a continuat:

– Am crescut odată cu ea. Știam că are o slăbiciune față de mine, și, la început, mi-a fost ușor să o ignor, fiindcă era mică. Dar apoi n-a mai fost, și a mers la școala de stat – lucru pentru care s-a rugat și a implorat –, iar eu abia așteptam să se întoarcă acasă, zi de zi, și să-mi povestească cum a fost. Știam că mă plăcea, dar n-am acționat niciunul.

– Pentru că nu era Gardian? Am deschis ochii.

El își privea încă mâinile. A scos un hohot aspru.

– Nu. Pentru că abilitățile mamei sale se manifestau diferit la ea. Știi despre unele, însă nu știi că ea nu poate săruta nimic care are un suflet. Așa se hrănește.

Am făcut ochii mari.

– O relație între noi ar fi fost... dificilă, dar eu aveam încredere în ea. Nu mi-a fost niciodată teamă că mi-ar face rău. Problema e că ei îi lipsea încredere în sine, a spus, dându-și capul pe spate. A înghițit în sec. Nu știu precis când mi-am dat seama că tot ce simțeam față de ea nu era... frățesc. A fost înainte ca Roth să intre în peisaj. Asta știu. M-am văzut cu alte fete, dar nu îmi plăcea de niciuna, pentru că exista ea. Flirtam, însă ea nu credea că o priveam așa. Indiferent de câte ori flirtam cu ea sau îi dădeam de înțeles că...

o plăceam, că îi împărtășeam sentimentele, ea pur și simplu nu înțelegea. Apoi a apărut Roth.

– Roth a zis că voi doi ați fost împreună, cândva.

Și-a lăsat bărbia în jos și a confirmat din cap.

– Da. Am încercat. E o poveste lungă. Roth a respins-o, pentru că tata l-a avertizat să stea departe de ea. Roth a ascultat, fiindcă se temea pentru ea, și atunci a fost șansa mea – șansa noastră – să încercăm să facem lucrurile să meargă. Am văzut-o și am profitat. Dar n-a durat.

– Pentru c-ai încercat să o săruți? am întrebat, gândindu-mă că ar fi fost nasol să nu poți face asta – însă existau tot felul de lucruri pe care le puteai face fără contactul buzelor.

– De fapt, puteam. Și o pusesem amândoi pe seama faptului că își putea controla abilitățile, însă motivul adevărat era acela că purta animalul fermecat al lui Roth, pe atunci, care-i altera abilitățile...

– Pe Bambi? am întrebat. Sau...?

– Pe Bambi. De unde ai știut?

– Am cunoscut-o în seara asta. O purta vrăjitoarea.

– Șarpele ăla a ajuns să-mi placă. A zâmbit în treacăt. Când Layla a fost rănită de clanul meu, era pe moarte. Vrăjitoarele aveau un leac, iar Roth a făcut un târg în schimbul acelui leac. Ele au vrut-o pe Bambi, iar el le-a dat-o. Am auzit că să pierzi un animal fermecat e ca atunci când pierzi o parte din tine, așa că iată cât de mult o iubește el pe Layla.

– Ah! am murmurat.

– Ultima dată când am sărutat-o, nu o purta pe Bambi, și s-a hrănit cu mine din greșeală, a zis el. Mi-a luat o părticică din suflet, dar nu asta ne-a pus capăt. L-a ales pe Roth. Cât a fost cu mine, îl voia pe Roth. Mă iubea. Încă mă iubește, dar... îl iubește mai mult pe el.

Am tresărit. Asta spusese și Roth.

– După aceea, am fost furios. M-am simțit folosit și aruncat. Am fost multă vreme supărat pe ea.

– Pari să fii încă.

– Nu sunt.

– Serios?

– Dacă mă supără ceva, atunci este situația în sine. N-am pierdut doar relația cu ea, ci mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Lucrurile s-au schimbat – pentru ea, pentru mine. Știu c-am părut furios pe ea, și am fost,

dar nu pentru că s-a despărțit de mine. Ci pentru că încă încearcă să se poarte cu mine de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. De parcă poate să-mi ceară socoteală despre ce se petrece în viața mea și cu cine sunt. La un moment dat, îmi petreceam timp cu o fată, și Layla a intervenit.

– Cu Stacey?

– Doamne, e ceva ce i-a scăpat lui Roth?

– Scuze, am mormăit. S-a exprimat de parcă Stacey ar fi pierdut pe cineva.

– Da. Și-a pierdut iubitul. Era și prietenul Laylei. Și-a trecut mâna prin păr. Stacey și cu mine suntem amici. Ne-am... prostit de câteva ori. După aceea, lucrurile au decurs ciudat, pentru că suntem amândoi apropiați de Layla. N-am mai văzut-o de ceva vreme. Oricum... Layla crede că-i datorez ceva, și nu înțeleg ce. Acceptare? Am acceptat deja că e cu Roth. Iertare? Mi-a luat o vreme să ajung acolo, dar am ajuns. Să revenim în punctul unde am lăsat lucrurile, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu cred că e posibil, și mi se pare o nebunie să pretindă asta de la mine.

– E o super-nebunie, ca să fiu sinceră. Nu s-a întâmplat de mult, așa-i?

– În decembrie, a zis el. Nu acum o veșnicie, dar nici ieri.

– Nu. I-am privit profilul feței, fără să-mi pot explica în vreun fel cum mă simțeam. Se întâmplase cu șapte luni în urmă, nu cu șase, și nu știam cât durează să se vindece o inimă frântă. Nu știu ce să spun.

Era adevărat, pentru că știind toate astea am înțeles mai bine, dar junghiul din inimă nu mi-a dispărut. Sau gelozia din vintre, pentru că voiam ca Zayne să simtă pentru mine ce simțea pentru ea.

Cum de putuse Layla să nu-l aleagă pe el?

Era loial și bun. Deștept, amuzant, puternic, protector. Era tipul cel bun, cu o latură întunecată – dacă ar fi fost să mă iau după noaptea trecută.

Zayne nu era perfect, dar nici departe.

– Roth ar fi trebuit să-și țină gura, pentru că de unde naiba să aibă el habar ce e în sufletul meu sau ce vreau, dacă nici măcar eu nu știu?

– Cum adică?

Zayne a clătinat din cap.

– Credeam că... știu. În ultimele șapte luni, am crezut că voi tânji după o singură persoană toată viața. Să o doresc cu adevărat. Așa am simțit până când m-ai bătut măr în sala de antrenamente. Atunci, te-am vrut *pe tine*. Acolo, pe nenorocita aia de saltea. N-ai idee de cât control am avut nevoie

ca să nu... Mâna i s-a încordat în poală, albindu-i încheieturile. Nici măcar nu cred c-am vrut-o vreodată *pe ea* așa. A fost ca un pumn în stomac.

Am rămas cu gura căscată.

– Am fost șocat. De aceea am fugit. N-am mai simțit niciodată o reacție atât de... brută față de cineva. Nu știu ce fac, când vine vorba de tine. Când suntem împreună, nu mă gândesc la ea, și cu siguranță nu o văd pe ea. Te văd doar pe tine. Nu știu ce înseamnă, atât pot să spun. Tot ce știu este că n-am vrut niciodată să te fac să suferi.

Îl credeam.

Mi-am înghițit lacrimile și am dat din cap, în semn de încuviințare. Îl credeam, iar asta mă făcea, cumva, să vreau să plâng. Mi-am ferit privirea, fără să-mi dau seama unde aveau să ducă toate astea.

Nu, mințeam.

Știam, de fapt.

– Îmi placi, Trinity, și țin la tine. Știu că înseamnă ceva, a spus el, și pentru că nu l-am privit, i-am simțit degetele pe maxilarul meu, dându-mi capul pe spate, ca să mă uit la el. Te vreau. Doamne, îmi ies din piele de dorință pentru tine, și simt că... mă atragi. E o nebunie. Parcă aș ști unde ești fără să mă uit. Când eram amândoi la Potomac și ți-am zis că parcă te cunosc, nu vorbeam prostii. Așa simt, și n-am vreo explicație.

Dar.

Exista un „dar“ suspendat între noi.

Zayne mă plăcea. Ținea la mine. Mă dorea. Dar se arsese crunt. În jurul lui se ridicase o fortăreață, care n-avea de-a face numai cu Layla, ci și cu tatăl lui și cu răspunderea față de clan. Nu știa ce vrea cu-adevărat.

Poate că nu știam cum e să fii îndrăgostit sau să iubești pe cineva așa cum iubise el, dar mă gândeam că... știi dacă îți place mult o persoană, dacă lucrurile pot evolua, cu toate că n-au trecut săptămâni, luni, sau ani de când o cunoști. Pur și simplu *știi*. Iar dacă îți dai seama că o placi cu adevărat, ții de ea și nu o lași să-ți scape. Lupți ca să o câștigi.

Eu știam că îl plăceam pe Zayne, și îmi dădea seama că, indiferent cât de aiurea era totul, dacă și el simțea la fel, voiam să profit.

Dar eram la fel de sigură că, în ciuda a tot ce spusese, nu avea de gând s-o apuce pe drumul acela cu mine. Să se țină după mine. Să mă câștige. Nu era pregătit.

– E-n regulă, am spus, și m-am străduit să zâmbesc.

Chiar dacă mă simțeam oribil.

Degetele lui Zayne mi s-au desfăcut pe obraz, și am închis ochii.

– Trin...

Zâmbetul a început să-mi tremure, și am înțeles că era momentul să mă distanțez puțin. Lucrurile trebuiau să iasă bine. Aveam nevoie de ajutorul lui. El urma să aibă nevoie de ajutorul meu, și, dacă plângeam, nu rezolvam nimic.

Degetul lui mare mi-a alunecat pe bărbie, chiar sub buza de jos, făcându-mă să trag o gură de aer. Am simțit atingerea până în vârful degetelor de la picioare.

– Chiar suntem OK?

– Mda. Înțeleg.

Ochii lui frumoși erau încărcați de îndoială, dar a zâmbit și a lăsat bărbia în jos, apăsându-și buzele pe fruntea mea. Sărutul a fost precum cel de mai devreme, din parcare, dulce și blând – complet devastator.

M-am retras, m-am eliberat și m-am ridicat în picioare, nesigură.

– Cred că... sunt obosită. Adică, chiar sunt. O să mă duc la culcare. Nu era nici măcar ora unsprezece. Mulțumesc c-ai vorbit cu mine.

A deschis gura, dar parcă nu-și găsea cuvintele.

– Te rog să nu-mi mulțumești acum, a îngăimat, răgușit.

Am simțit un spasm în piept când am dat din cap, în semn de încuviințare. M-am întors, înainte să fac ceva... impulsiv, necugetat, cum ar fi să-i spun că mi se rupe de inima mea făcută bucăți și să mă cațăr la el în brațe. Pentru că știam că avea să mă lase.

Că avea să se bucure.

Nu puteam face asta, pentru că deja mă îndrăgosteam de el, și nu-mi permiteam.

Trebuia să fiu cu capul pe umeri.

Reușeam să fiu cu capul pe umeri.

Pentru că în sfârșit găsisem pe cineva pe care-l doream, după care *tânjeam*, și nu voiam să fiu vioara a doua a unui trecut în care era încă blocat.

M-am dus direct în dormitor.

– Noapte bună, Zayne, am zis din prag.

A rămas pe canapea, și, când am dat să închid ușa, a zis:

– Noapte bună.

Am tras-o după mine și am încuiat-o.

32

Nu am plâns.

Voiam să plâng, dar lacrimile care s-au tot adunat n-au mai curs, în timp ce zăceam pe spate, dorindu-mi să pot privi stelele.

Nu-mi aminteam ultima dată când îmi permisesem să plâng. Când murise mama? Nu. Nici măcar atunci. Sigur că simțisem arsura lacrimilor în gât și în ochi, dar nu le lăsasem să curgă.

Nu puteam să le las acum.

N-am dormit prea mult. Imediat ce adormeam, tresăream și mă trezeam parcă după câteva minute, din coșmaruri cu Misha plin de sânge, pe moarte, sau din vise în care-l urmăream pe Zayne fără să-l pot ajunge, indiferent cât de repede alergam sau cât de tare îi strigam numele. Așa am ținut-o toată noaptea, așa că atunci când m-am trezit de dimineață, în sfârșit, și am văzut lumina slabă a zorilor strecurându-se pe sub storurile grele, am renunțat la somn.

M-am rostogolit pe partea cealaltă și m-am întins după cartea cu coperți roase de pe noptieră. Cu degetele strânse în jurul legăturii fragile, am strâns-o la piept și am închis ochii.

Trebuia să-mi readuc viața pe linia de plutire.

Concluzia asta o trăsesem, în zori, zăcând pe patul lui Zayne și ținând cartea mamei la piept. M-am gândit la ce se întâmplase între mine și Zayne cu o seară înainte. M-am gândit la ce-i spusese vrăjitoarea despre mine lui Roth și la ce i se întâmpla, probabil, lui Misha acum.

Nicio clipă nu m-am amăgit că Bael voia doar să mă prindă, să mă ucidă și să mă vândă pe bucăți sabatului de vrăjitoare. Trebuia să fie mai mult de-atât, și de aceea trebuia să fiu cu ochii-n patru. Nu era cazul să mai pierd vremea cu Zayne și cu sentimentele mele față de el.

Voiam să-l găsesc pe Misha, apoi să-l ajut pe Zayne să elimine orice îi amenința clanul, după care să plec împreună cu Misha acasă. Zayne... avea să rămână doar o amintire. Speram să devină o amintire plăcută, după ce mai trecea timpul, dar chiar dacă rămânea o amintire tristă, tot nu conta, fiindcă îi aveam pe Misha și pe Jada. Aveam de îndeplinit o misiune, alături de Misha.

Dar dacă seara nu ne ducea nicăieri?

Demonul îl luase pe Misha ca să ajungă la mine. Trimisese deja Fiare și impi după mine. Dacă singura cale de a-l găsi pe Misha era să-i ofer ce voia?

Pe mine.

Am strâns cartea la piept. Mi se părea un gând necugetat și nebunesc, dar eram dispusă. Dacă nu primeam răspunsuri în seara asta...

Probabil am ațipit, pentru că m-am trezit cu Alună pe marginea patului și cu cartea mamei blocată de greutatea mea.

– Neața, a zis Alună. De fapt, e aproape după-amiază. Ar trebui să te ridici din pat și să faci ceva productiv.

M-am încruntat la el.

– Și cred că vei vrea să te trezești, pentru că Domnul Bărbat-Băiat Gargui Sexy pregătește niște bacon.

Bacon?

M-aș fi ridicat din pat și-aș fi apărut complet dezbrăcată în fața lui Zayne, pentru niște bacon.

M-am întors pe spate, scoțând cartea de sub mine și punând-o pe noptieră.

– Cât e ceasul?

– E ora la care să-ți faci ordine în viață.

Mi-am dat ochii peste cap.

– E aproape prânzul, a spus el. Totul OK între tine și Zayne? Când m-am întors, nu erați grămadă unul peste altul, ca doi îndrăgostiți.

Nici măcar nu voiam să mă gândesc că ne văzuse împreună, și nici că mi se zbătuse pieptul.

– Suntem bine, am spus.

– Nu mi s-a părut, seara trecută.

– Că tot veni vorba... M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat părul la o parte. Cine e fata cu care vorbești?

– Gena? Gena e minunată. M-a văzut acum câteva zile, când verificam ce se întâmplă pe hol. Mi-a vorbit despre *Stranger Things*, și eu i-am vorbit despre *Războiului stelelor*. Știi, trilogia originală, de referință?

Mi se părea ciudat că-l mai putea vedea și altcineva pe Alună.

– Câți ani are?

– Paisprezece, cred. E tare! Ți-ar plăcea. Ar trebui să vă fac cunoștință.

Mi s-a strâns stomacul.

– Nu i-ai spus nimic despre mine și despre ce sunt, nu?

A dat ochii peste cap.
– Normal. Doar nu-s prost. Dar, dacă mă poate vedea, nu înseamnă că e ca tine.
– Nu tocmai. M-am ridicat. Probabil că are un strămoș angelic, dar nu e același lucru ca la mine. Eu sunt...
– Specială?
M-am uitat urât la el.
– Nu. Eu fac parte din prima generație. Mi-ar plăcea s-o cunosc, dar acum o să merg să fac un duș și să-mi pun ordine în viață.
– Era cazul.
L-am ignorat, am intrat în baie și am făcut un duș rapid, lăsând apa fierbinte să-mi spele proasta dispoziție. După ce am terminat, mi-am descâlcit părul și m-am schimbat într-o pereche de colanți și un tricou confortabil, cu o față zâmbitoare imprimată pe piept.
Alună ieșise din dormitor. M-am oprit în ușă și am inspirat adânc.
„Sunt în stare.“
Puteam ieși, puteam da ochii cu Zayne și mă puteam comporta... așa cum se cuvine. Eram în stare. Trebuia.
Și am făcut întocmai.
Am deschis ușa, iar stomacul mi-a chiorăit de la mirosul de bacon. Zayne era lângă insulă și culegea fâșiile crocante din tigaie. Am încetinit pasul când a ridicat capul și s-a uitat la mine. Chiar dacă nu-i puteam vedea ochii de unde mă aflam, îi simțeam intensitatea privirii.
M-a cuprins un val de stânjeneală, dar m-am forțat să înaintez.
– Neața, am murmurat. Sau bună după-amiaza.
Zayne a pus câteva fâșii de bacon pe o farfurie, și, când m-am apropiat, i-am văzut un zâmbet vag agățat de buze. Și-a dat o șuviță pe după ureche.
– Tocmai veneam să verific dacă ești trează.
– Da, sunt, am spus, și apoi mi-am dat seama cât de stupidă era afirmația. M-am dus la frigider și am scos o sticlă cu suc de portocale. Ai dormit bine?
– Da. S-a întors, a așezat cleștii în tigaie și s-a sprijinit de insulă. De fapt, e o minciună. Am dormit groaznic.
Am tras cu greu o gură de aer.
– Și eu.
– Îmi pare rău, a murmurat, coborând privirea. Sper ca baconul și veștile pe care le am pentru tine să compenseze.

– Baconul rezolvă aproape orice. M-am așezat pe scaun, sprijinindu-mi picioarele desculțe pe bară. Ce vești ai?

– Gideon m-a sunat de dimineață, a spus, referindu-se la Gardianul din clanul lui. Ne-a făcut rost de adresa senatorului. Este în Tennessee, dar are și o casă peste râu, aproape de restaurantul în care ne-am întâlnit cu Roth.

– Super! Deci mergem deseară? Simțeam privirea lui Zayne ațintită asupra mea, în timp ce ronțăiam din bacon.

– Da, însă am și alte vești. A așteptat să mă uit la el. Gideon a reușit să găsească mașina în care a fost văzut Bael. Firma care pune la dispoziție astfel de mașini deservește doar oficiali ai guvernului și diplomați. A contactat șoferul și, cu nițică muncă de convingere, a putut obține o listă cu oamenii care au fost transportați în ziua respectivă. E vorba de o singură persoană.

– Lasă-mă să ghicesc. Senatorul John Fisher?

– Da. A ridicat o fâșie de bacon și a arătat spre mine. Deci aveam bănuieli și înainte, dar acum știm sigur că senatorul Fisher și Bael lucrează împreună.

– Bun. N-am de ce să mă bucur, dar...

– Avem o pistă clară. O conexiune.

Am încuviințat.

– În seara asta, am putea... M-am întrerupt, nevrând să mă las purtată de speranță prea departe.

Zayne mi-a luat însă vorba din gură.

– L-am putea găsi pe Misha. Sau am putea afla informații despre locul unde se află. Nu-i nimic rău în a-ți face speranțe.

– Serios? Mi-am șters mâinile cu șervetul de hârtie care apăruse în fața mea, ca prin magie. Dacă nu găsim nimic?

– S-ar putea. A înconjurat insula, și m-am încordat când s-a oprit lângă mine. Era atât de aproape, încât îi simțeam căldura. Dar nu ne strică să nădăjduim că totul se va termina cu bine.

M-am gândit că marile speranțe nasc mari dezamăgiri, dar am păstrat ideea pentru mine și mi-am lăsat privirea în jos. Până în dreptul pieptului lui. Purta un tricou de bumbac gri, fără un strop de grăsime pe el. Mă gândeam că era nevoie de multă pricepere ca să prăjești baconul în felul ăla.

Am inspirat adânc și am prins din zbor izul de mentă. Am înghițit în sec.

– Mersi pentru micul dejun. Aș... aș spune că îți voi întoarce favoarea, într-o zi, dar nu cred c-ai vrea.

– De ce?

– Nu sunt în stare nici măcar să fierb un ou.

A chicotit.

– Sigur nu-i atât de grav.

– Ba da, este. O dată, am încercat să fac un sendviș cu brânză și am reușit să lipesc și pâinea și brânza de tigaie, i-am spus. Apoi era cât pe ce să dau foc casei lui Thierry, convinsă fiind că puteam face pui prăjit. Sunt un dezastru în bucătărie.

– Pot să te învăț să faci brânză gratinată, s-a oferit el. M-am uitat în ochii lui și am citit o blândețe în care m-aș fi putut pierde. Ce-ai zice să încercăm mâine, la prânz?

Inima mea fraieră a tresăltat scurt de fericire, și, dacă aș fi avut-o în față, i-aș fi dat un pumn. Mi-am privit mâinile.

– Nu știu ce să zic.

Zayne m-a tras ușor de o șuviță.

– O lecție despre cum se face brânza gratinată îți poate schimba viața.

Împotriva voinței mele, am ridicat privirea spre el.

– Spune „da“, Trin.

Ar fi trebuit să spun „nu“, dar, fiindcă eram o masochistă de prim rang, am făcut semn din cap că „da“.

Zayne a zâmbit, ceea ce a fost pentru mine ca un fel de recompensă, făcându-mă să-mi vină să-l pocnesc. Zâmbetul i-a pierit, însă, când și-a trecut degetele prin părul meu încă umed.

– Ai încuiat ușa, azi-noapte.

Am rămas tăcută.

– Mi-aș... mi-aș fi dorit să n-o fi făcut.

Am simțit că mă înec.

– Dar, probabil, a fost o idee înțeleaptă.

Zayne încercase să vină la mine azi-noapte. Fie pentru că nu reușise să adoarmă, fie pentru că mă auzise trezindu-mă în repetate rânduri.

Dar totuși încercase să vină la mine, în ciuda celor întâmplate, și nu știam ce să mai cred, decât că avea dreptate.

Probabil era un lucru bun că încuiasem ușa.

Dând încet afară aerul din plămâni, mi-am retras privirea de la pâlcul de ulmi. Se lăsase seara și eram în drum spre casa senatorului Fisher, chiar lângă Bethesda.

Trecuserăm deja pe lângă câteva clădiri atât de mari, încât până și eu le puteam vedea, dar în ultimii doi kilometri nu văzuserăm altceva decât copaci.

Zayne s-a întins după telefonul care-i suna în buzunar.

– E Roth, mi-a zis, apoi a răspuns.

L-am privit, observând cum îi tresare un mușchi al maxilarului, probabil ca reacție la ceva ce spusese Roth.

– Sigur. Ne vedem în câteva minute. A închis și a pus telefonul în suportul de pe portieră. Oprim mașina aici și o luăm pe jos. Roth și Layla aproape c-au ajuns.

Am dat din cap, în semn de încuviințare.

– Se pare că avem deja un plan de bătaie.

Zayne a parcat chiar lângă drumul acoperit cu pietriș. Copacii ascundeau mașina de oricine venea pe drum, și imediat ce-am coborât m-am felicitat că purtam un tricou larg, pentru că umiditatea m-a lovit în față.

Zayne a venit lângă mine.

– Ne îndreptăm spre vest, prin pădure. Așa mi-a spus Gideon. Ar trebui să dăm, la un moment dat, de o poartă. Roth și Layla se întâlnesc cu noi acolo.

Am aprobat în tăcere, simțind greutatea pumnalelor atașate de șolduri când am pășit pe pietriș. Am cercetat copacii. Amurgul se transforma în noapte, și nu mi se părea o excursie tocmai amuzantă.

– Ești OK? a întrebat Zayne, cu câțiva pași înaintea mea.

Am vrut să răspund cu „da“, pentru că nu voiam să-l țin pe loc, dar nu vedeam nimic în fața mea, iar terenul îmi era complet necunoscut.

– Nu... Nu văd prea bine.

Zayne s-a oprit din mers și s-a întors spre mine. O clipă mai târziu, mă lua de mână, fără să scoată un cuvânt, făcându-mă să roșesc.

– Terenul este pietros. În plus, sunt multe crengi căzute.

– OK, am șoptit, ușor stânjenită, dar și recunoscătoare. De obicei, nu-mi e atât de greu. Acasă, pot fugi prin pădure, fiindcă sunt deja familiarizată cu terenul. Îmi pare rău...

– Stai liniștită. Nu-i mare lucru.

– Trebuie să mă ții de mână, am spus, în timp ce mă conducea în jurul unei forme mari – o piatră sau o creangă.

– Nu trebuie. Vreau. A apucat o creangă care atârna foarte jos, ținând-o într-o parte ca să ne strecurăm pe sub ea. Și, așa cum ți-am zis, nu uita că îmi

doresc să fiu garguiul tău ghid oricând ai nevoie de mine.

Am râs.

– Te descurci foarte bine.

– Plănuiesc să excelez.

Am strâns din buze, neștiind sigur cum să reacționez la tonul acela lejer, de tachinare. Am decis să-mi bat mai târziu capul cu asta, mai ales că Zayne și-a încetinit mersul.

Eram lângă un gard.

M-am uitat la stâlpii de ciment luminați. Am inspirat adânc, savurând aerul proaspăt, care se combina cu izul de mentă al lui Zayne, și...

– Ciudat! am zis.

– Ce? Zayne s-a întors spre mine.

– Nu simt demoni. Singura dată când nu am simțit demoni a fost în comunitatea clanului tău și... aici. M-am uitat spre poartă. Cred că mă așteptam să-i simt aici.

– Îmi imaginez cât de nasol e să-i simți mereu, într-un oraș precum D.C.-ul.

– Mă obișnuiesc. Am ridicat o mână și mi-am trecut palma peste frunte. Dar dacă senatorul lucrează cu Bael, n-ar trebui să fie demoni prin preajmă?

– Nu cred că are vreo importanță, a spus, și l-am privit. A trecut un moment lung, când tot ce se afla în jurul nostru a alunecat înapoi în umbră. Trin...

Atunci i-am simțit.

I-a simțit și Zayne.

O respirație fierbinte în ceafă. O apăsare bruscă în aerul din jur. Ne-am întors amândoi spre poartă, când o siluetă a apărut din umbre, de cealaltă parte.

– Roth, a spus Zayne, făcând un pas în față.

Prințul Moștenitor s-a oprit, și, când am mijit ochii, am mai văzut pe cineva în spatele lui. Bănuiam că era Layla.

– Am cercetat zona din jurul casei. Se pare că nu e nimeni înăuntru.

– Rahat! am mormăit.

– Nu sunt vești rele, a zis Layla. Putem intra să vedem dacă găsim ceva.

Avea dreptate.

– Da, pentru că senatorul se va întoarce acasă, la un moment dat, a zis Zayne, iar eu am dat din cap aprobator. Așa că hai să intrăm prin efracție! Și-

a pus mâinile pe poartă și a împins. Metalul a scrâșnit și a cedat. Poarta s-a deschis. El s-a dat la o parte.

– După tine.

– Măscărici, am murmurat.

– Ce? Tu nu poți face asta? a chicotit el.

– Sunt puternică. Am făcut semn spre Roth și Layla. Dar nu atât de puternică.

– Casa avea alarmă, dar am dezactivat-o înainte de a veni, a anunțat Layla, și m-am întrebat cum de reușiseră, fără să alerteze serviciul de pază. M-am gândit că datorită lui Roth. N-am intrat încă.

– OK, am spus, în timp ce străbăteam aleea, din fericire netedă.

Zayne m-a ajuns din urmă când Layla a întrebat:

– Ați aflat ceva despre senator? Noi am făcut cercetări azi, și credem că e ultima persoană la care te-ai gândi c-ar fi implicată în chestii demonice.

– Sau prima, dacă mă întrebați pe mine, a intervenit Roth. Senatorul nostru ilustru este băgat în multe opere de caritate având ca beneficiari tinerii în situații de risc. Se duce la biserică în fiecare duminică. Provine dintr-o familie de pastori baptiști. A fost căsătorit cu iubita lui din liceu, care a decedat acum doi ani, de cancer la sân. De atunci, este implicat în reformarea sistemului sanitar și în servicii de într-ajutorare a femeilor.

– De ce-ai crede că e prima persoană?

– Pentru că mereu e ultimul de pe lista de suspecți, din experiența mea. Face parte din categoria celor care-și ascund sufletele întunecate, în loc să arate lumii ce de rahat sunt, a explicat, iar eu am clătinat din cap. Nemaivorbind de faptul că, deși e implicat în toate facerile astea de bine, a votat contra oricărei reforme și oricărui proiect de lege care ar fi putut ajuta oamenii nevoiași.

– Aha! Ultima parte părea să lămurească totul.

– Dacă nu ne întâlnim cu el în seara asta, Layla va încerca să-l găsească, pentru a-i putea privi sufletul, dar cred că știm cu toții ce va ieși la iveală.

Am iuțit pasul și am văzut tot mai clar casa în stil rustic imensă, cu un singur nivel. S-au aprins reflectoarele, făcându-mă să tresar. Roth și Layla au ocolit clădirea.

Inima îmi bătea cu putere când ne-am îndreptat spre ușa din spate. Roth a răsucit clanța și a rupt broasca în două.

– Acum cine se dă mare? a spus Layla.

– Eu, a zis Roth. Întotdeauna.

L-am privit pe Zayne și am inspirat adânc. Eram agitată când i-am urmat pe Roth și pe Layla în interiorul casei slab luminate.

Zayne venea în spatele meu.

– N-am observat încă nicio cameră de supraveghere, dar fiți cu ochii-n patru.

– Bine, *boss*, a răspuns Roth.

Am început să deschidem ușile una după alta, descoperind rânduri de dormitoare goale, și, cu fiecare cameră pustie, cu aspect normal, ne simțeam mai dezamăgiți. După ce am verificat toate dormitoarele, livingul, o bucătărie și o cămară, știam deja că Misha nu era acolo.

Nu credeam că fusese vreodată, și, dacă era să fiu sinceră cu mine, din clipa în care aflasem despre senator, știusem că nu aveam să-l găsim aici. Ar fi fost prea ușor.

– Aici este un birou, a strigat Layla din cealaltă aripă a clădirii, în timp ce eu am rămas în picioare în mijlocul unui living mare.

Pe pereți erau fotografii înrămate, și, când m-am apropiat, am văzut că reprezentau o familie. Fețele lor îmi apăreau încețoșate, dar îmi imaginam că livingul senatorului nu era diferit de alte milioane de livinguri. Am atins rama neagră, mată, a uneia dintre fotografii. Mi-am retras degetul plin de praf.

– Trin? a spus Zayne, din spatele meu.

M-am întors, cu brațele pe lângă corp. Am deschis gura, am închis-o și apoi am încercat din nou să-mi găsesc cuvintele.

– Nu e nimeni. Nici Misha, nici senatorul. Nimic. Nu cred c-a mai locuit cineva aici, de o vreme.

– Trin. Vocea lui Zayne era blândă, când s-a apropiat de mine.

– Nu spune nimic. Am ridicat mâna. Te rog să nu-ți ceri scuze acum. E doar o altă fundătură. Misha e undeva acolo, cel mai probabil torturat, și noi ce facem?

– Încercăm să-l găsim.

– Dacă nu reușim? Dacă nu-l găsim la timp? Inima îmi bătea prea repede, așa că am dat să plec. N-am ajuns foarte departe.

Zayne m-a prins cu un braț de talie și m-a tras spre el. Am protestat, dar m-a luat în brațe, ținându-mă cu o mână de ceafă. M-am cutremurat la atingerea lui, și, simțindu-i respirația pe frunte, am închis ochii strâns.

– Îl găsim, m-a asigurat el. O să-l găsim.

Cu obrazul sprijinit de pieptul lui, m-am abținut să-i spun că singura cale de a ajunge la Misha era să devin momeală.

– Hei! ne-a întrerupt vocea lui Roth. Layla a găsit ceva ce cred că vreți să vedeți și voi.

Zayne s-a retras încet, dar nu mi-a dat drumul. Avea încă palma pe ceafa mea.

– Îl găsim, Trin.

Am înghițit în sec și am dat din cap.

– Ce-ați descoperit? a întrebat Zayne.

– Vino să vezi!

M-am urnit și eu, ignorând privirea pe care mi-a aruncat-o Roth. L-am urmat într-un birou luminat de o lampă. Peste tot erau rafturi de cărți. Un glob. Mai mult fotografii cu ceea ce credeam că era familia senatorului. Layla se afla la birou, cu părul aproape alb de la strălucirea lămpii. Se uita la ceva ce păreau a fi niște foi mari, împrăștiate peste tot pe masa de lucru. Roth s-a apropiat de glob și a început să-l învârtă, iar Zayne i s-a alăturat Laylei.

Am simțit un ghimpe ciudat în piept când i-am văzut unul lângă altul, dar l-am ignorat, pentru că îmi făceam rău singură. M-am apropiat de birou, cu brațele încrucișate la piept.

– Ce este? am întrebat, fiindcă nu-mi puteam da seama.

– Par a fi... Zayne a întors o foaie. Planuri pentru o școală?

– Da. Layla a arătat spre câteva semne. Aici sunt clasele, iar dincolo, dormitoarele. Ce este...?

Zayne s-a aplecat.

– Creșa?

Globul s-a oprit din rotit.

– Ce fel de școală are și creșă? a întrebat Roth.

Zayne a clătinat din cap, ridicând o foaie subțire.

– Aici e un nume de firmă. Cimmerian Industries. Ați auzit de ei?

– Nu. Dar cuvântul „Cimmerian“... Capul lui Roth s-a mișcat într-o parte. Am simțit și eu.

Senzația de apăsare mi s-a cuibărit între omoplați, și am întors capul când Roth și-a ridicat bărbia, cu nările fremătând.

– Demoni? am întrebat, întinzându-mă după pumnale.

– Îi simți? a întrebat el, în timp ce Zayne și Layla s-au oprit din răsfoit. Și știi că nu de la noi se simte?

– Da. Vă simt și pe voi, dar asta e mai... intens.

Roth și-a aplecat capul spre mine. Jur că se bosumflase.

– Adică, la mine nu e intens?

– Uau, Roth, dar sensibil mai ești! Zayne s-a sprijinit cu o mână de birou și a sărit peste el, ghemuindu-se la aterizare. S-a ridicat, transformându-se.

Tricoul gri i s-a despicat la mijloc și pe spate, iar pielea i-a devenit, din aurie, cenușiu închisă. I s-au desfăcut aripile.

Mi s-a părut impresionant.

Mi-am târât privirea de la el către Roth.

– Ce vreau să zic este că vă simt pe tine și pe Layla, dar detectez și prezența... altora.

Pe Roth a părut să-l liniștească răspunsul meu.

– Layla, ai telefonul la tine? a întrebat Zayne.

– Da, a răspuns ea.

– Poți să faci niște poze, repede? Și să mi le trimiți printr-un mesaj?

Layla și-a scos telefonul din buzunar.

– Da, se face.

Mi-am curbat degetele în jurul mânerelor pumnalelor și m-am apropiat de geam. Nu vedeam nimic. Mi-am scos armele.

– Credeți că senatorul și, poate, și Bael se întorc? am întrebat, deși nu avea nicio logică. Nu se vedea niciun far. Nicio mașină nu se auzea pe alee. Sau o fi altceva?

– Dacă e Bael, va avea parte de o surpriză, a mârâit Zayne. Uită-te. Vezi? a întrebat, întorcându-se spre mine.

Am văzut ceva ce părea a fi... ceață, rostogolindu-se pe alee și prin curtea din față, atât de deasă, încât mi se părea un val de nori de furtună, aproape de pământ.

– Da, văd.

– Nu cred că e de bine. Aripile lui Zayne s-au strâns la spate.

– Am făcut pozele. Layla a ieșit de după birou, strecurându-și telefonul în buzunar. Nu văd nicio mașină venind pe alee și n-am văzut nicio cameră de supraveghere pe nicăieri.

– Ce vine încoace este o șleahtă imensă de demoni, a zis Roth, pe un ton scăzut. Nu cred în coincidențe.

– Vrăjitoarea care ți-a zis despre senator, a început Zayne. Există vreo șansă să-l fi anunțat pe el sau pe Bael?

– Dacă a făcut-o, nu doar că e proastă, dar curând va fi și moartă, a mârâit Roth, și l-am văzut transformându-se. Pielea i s-a subțiat, cuprinsă de o întunecime uleioasă, care i-a transformat tenul din măsliniu în nuanța abanosului. Avea aripile aproape la fel de late ca ale lui Zayne, dar îi lipseau coarnele.

– Sfinte Sisoe! a șoptit Layla. Câți sunt?

Mi s-a strâns inima, încercând să disting ceva prin ceața de afară.

– Nu văd nimic... Am observat însă, chiar atunci, niște forme care prindeau contur în mijlocul ceții. Doamne!

Erau... *cu zecile*, unele mici, altele mari. Unele mergeau, altele se târau. Sau zburau. Nu văzusem niciodată atâția demoni la un loc.

– Am crezut că nu sunt chiar atât de mulți demoni pe-aici. M-am întors spre Zayne.

– Da, a rostit el cuvântul, cu greu. Nu erau.

– Acum cred că s-au adunat cu toții, a spus Roth, cu ochii la Layla. Dacă iese prost, vreau să dispari. Te duci acasă, la Cayman...

– Te-ai drogat? a întrebat Layla. Dacă iese prost, o să-i bat măr.

– Layla...

– Nu uita că sunt dată naibii, a spus ea, ridicând o mână spre el.

– Sunt cam peste patruzeci de demoni acolo.

„Peste patruzeci? Dumnezeule!"

– Dacă trebuie să-ți folosești *harul*, o faci. Da? Dacă obosești după aceea, îți asigur spatele.

Cu inima bubuind, am încuviințat.

– Dacă rămâi, ar trebui să te pregătești, Layla, a zis Zayne, când creaturile alea din ceață s-au oprit la vreo trei metri de casă.

Layla s-a transformat și ea, dar nu distingeam clar în ce. Arăta ca ea, doar că avea aripi – aripi negre, cu pene.

– Pene. Ai aripi cu pene, am zis, prostește.

– Da. Aripa stângă a Laylei a tresărit când mi-a zâmbit larg. E o poveste lungă, dar ideea este că aproape am murit, așa că asta se întâmplă acum, când mă transform.

– Arăți ca... un înger. Doar că ai aripi negre.

– Nu sunt un înger. A ridicat din umeri. Sunt unică.

– Ești, iubito, a zis Roth, întinzându-i o mână. Ea i-a luat-o. Au rămas unul lângă altul în fața geamului. El s-a aplecat și i-a șoptit: Știu că ești dată naibii. N-aș putea uita așa ceva.

Mi-am luat privirea de la ei la timp încât să văd una dintre siluetele înalte apropiindu-se de fereastră. S-a oprit însă prea departe ca să-i disting trăsăturile.

– Este un demon de Nivel Superior, mi-a explicat Zayne, știind că vederea îmi era încețoșată. Nu este Bael. Nu l-am mai văzut. Roth?

– Am mai zis că nu sunt prieten cu toți.

Zayne a pufnit.

– Hei? a strigat demonul de lângă casă, parcă gata să vândă prăjiturele făcute de cercetași. Știm că sunteți acolo. A ridicat un braț și a făcut un semn. Ce avem noi aici? O... fiică a lui Lilith corcită. Un Prințul Moștenitor care a fost foarte, foarte obraznic. Un Gardian cu prieteni bizari, și o... Legitim-Născută în viață?

– Există vreo specie de demoni care au privire laser? am întrebat.

– Nu, din câte știu, a mormăit Roth.

–Vă întrebați de unde știm? a strigat demonul, iar eu mi-am dat ochii peste cap. M-aș bucura să vă spun, și sper să fie o experiență plăcută pentru toți cei implicați. Să începem cu prezentările. Eu sunt Aym, dar unii mă cunosc drept Haborym. Sunt un diavol tare chipeș, dar să nu lăsați fața mea frumoasă și dispoziția mea fermecătoare să vă păcălească. Sunt un Mare Duce al Iadului, conduc douăzeci și șase de legiuni demonice, și jumătate din ele sunt aici, cu mine, a tors el. Am ars castele și orașe întregi, lăsând doar cenușă și moarte în urmă, dacă nu am primit ce am vrut. Ca să știți.

Roth a căscat.

– Ah, și puteți să mă considerați... asistentul personal al lui Bael, a continuat Aym. Deci, acum că știți cine sunt, aveți întrebări?

– Da, a strigat Zayne. Chiar trebuia să avem parte de unul cu o logoree ca a ta? Cât îmi va lua ca să te ucid e timp pierdut pentru mine.

– Serios, Bolovane, cred că-i prima dată când suntem de acord, a râs Roth.

A urmat un hohot gutural, care a făcut ferestrele să se zguduie.

– Gardianul vorbește primul. Interesant. N-aveți chef de povești? Bine. Am venit aici pentru Legitim-Născută.

– Nu mai spune! a mormăit Roth.

– Dați-ne-o, și vă lăsăm în pace. Aym s-a oprit. Jur pe roșu.

– Așa ceva nu se va întâmpla, a răspuns Zayne. Planul B.

– Planul B este că muriți cu toții. Începând cu tine, Gardiene. O să te ard de viu.

Mi s-a răsucit stomacul, dar Zayne n-a părut afectat. Am făcut un pas în față și am strigat:

– Ce vreți de la mine? Să mă tăiați și să mă dați pe bucăți vrăjitoarelor?

– Nici pe departe, draga mea nefilim, a gângurit Aym, iar eu am încremenit. Vrem doar să te iubim, să te ținem în brațe și să devenim cei mai buni prieteni.

– Uau! am zis, cu mâna pe pumnal. Layla și Roth au schimbat o privire. Unde este Misha?

– Protectorul tău? a întrebat. E chiar aici și te așteaptă.

Cred că, o clipă ce mi s-a părut cât o veșnicie, mi-a stat inima-n loc. Apoi am reacționat fără să stau pe gânduri.

33

S-a întâmplat foarte repede.

Zayne s-a răsucit, și l-am auzit strigând, în timp ce se arunca spre mine. Roth și Layla s-au întors amândoi, dar niciunul nu a fost suficient de rapid. Nu și în cazul în care nu doream să fiu oprită.

Am ajuns la ușa ce dădea spre exterior înaintea oricăruia dintre ei. Am apucat de clanță fără ezitare și am apăsat, rupând broasca în bucăți când am smuls ușa.

Aerul umed al nopții s-a revărsat asupra mea în timp ce țâșneam afară, cercetând din priviri șirul demonilor. Nu l-am văzut pe Misha, dar n-aș fi putut oricum să-l recunosc în ceața pe care nici măcar luna plină nu o putea pătrunde.

– Unde este? am țipat, răsucindu-mă spre Aym.

Demonul s-a postat brusc în fața mea. Era chipeș. Înalt, blond, îngrijit.

– Ne-a avertizat că ești impulsivă, a comentat el, mândru.

A dat să mă apuce, când ceva mare s-a izbit în el și l-a trântit înapoi în ceață.

„Zayne."

Atmosfera s-a schimbat brusc. Ceața s-a risipit. Legiunea de demoni a atacat – erau atât de mulți și de rapizi, că, pentru moment, am rămas încremenită.

Târâtori Nocturni.

Fiare.

Impi.

Călăi.

Era o nenorocită de petrecere demonică.

Roth a țâșnit pe lângă mine, prinzând ce părea a fi o Fiară. A zburat în aer cu creatura, izbind-o de un perete lateral al casei. Layla a sărit și ea lângă un Călău, prinzându-l de umeri și lovindu-l cu genunchiul în bărbie. I-a rupt gâtul. Un Târâtor Nocturn a atacat-o. S-a răsucit, dar era rapid.

Nu atât de rapid ca mine.

Am aruncat pumnalul și l-am nimerit în față. Când a atins pământul, era deja cenușă.

Layla s-a întors spre mine.

– Mersi.

Nu puteam vedea pumnalul în iarbă. Era prea întuneric, și nici timp să îl caut nu aveam.

– Misha! am strigat, sprintând peste peluză, drept spre o Fiară. A dat să mă apuce, dar eu m-am strecurat pe sub brațul ei și m-am răsucit, izbind-o cu pumnalul în spate. Un șuvoi cald de sânge m-a lovit când m-am răsucit spre ea.

Fuioare groase de ceață s-au risipit, în timp ce Zayne a zburat înapoi, lovind pământul cu suficient impact încât să mă clatin. M-am întors spre el.

– Demonul ăsta este tot atât de enervant pe cât credeam. Găsește-l pe Misha și plecați de aici.

– Nu fără tine.

Zayne m-a apucat de umăr și m-a tras spre el, coborându-și capul ca să ajungă la nivelul ochilor mei.

– Îl găsești pe Misha și dispari naibii de-aici, ai auzit? Te găsesc eu. Oriunde te-ai duce, te găsesc.

Am răsuflat suspinând, când ni s-au întâlnit privirile. Prea multe cuvinte nerostite – prea multe pe care voiam să i le spun, și nu aveam timp.

Ghearele lui mi-au prins tricoul și mi-au dat drumul, împingându-mă înapoi în vreme ce el se lansa în față, lovindu-l pe Aym, acum complet transformat, cu pumnul în stomac.

Demonul... avea două capete.

M-am rotit și am lovit un demon Călău în genunchi. S-a întors spre mine, cu gura și dinții clămpănind, și am sărit în spate. Am fentat spre dreapta și m-am răsucit, înfigându-i pumnalul în pieptul lipsit de păr.

Am scos pumnalul și m-am răsucit iar. Un Târâtor Nocturn se îndrepta spre Roth. Altul mi-a tăiat calea, cu aceeași direcție. Un altul a sărit peste mine, alergând spre Layla. Ea s-a ridicat...

Ghearele Târâtorului au lovit-o în zona taliei. El s-a rotit și a aruncat-o în lateral. Layla a strigat și a căzut pe spate, aterizând pe o aripă cu o pârâitură care mi-a dat amețeli.

„Nu."

Pământul s-a cutremurat de la răcnetul mânios, când Roth s-a lansat în aer. M-am întors chiar în momentul în care s-a răsucit și Zayne. Am văzut cum a reacționat când și-a dat seama că Layla căzuse. Și-a încleștat maxilarul, apoi s-

a întors spre Aym, în timp ce Roth ateriza în spatele Târâtorului. Roth a lovit ca o cobră. Mâna lui a tăiat prin spatele demonului. Și-a tras-o înapoi, iar Târâtorul Nocturn s-a mototolit ca un cocoloș de hârtie.

Impii țipau, plonjând asupra lui Zayne. L-am strigat, iar el s-a întors, aruncându-l pe Aym peste umăr și lansându-se în aer, unde a prins un imp de gât.

Pe pământ, Călăii alergau pe lângă mine, cu ghearele zgâriind solul. I-au atacat pe Roth și pe Layla.

Erau prea mulți.

I-au înconjurat pe cei doi, copleșindu-i. Roth se chinuia să o ridice pe Layla în picioare. Un imp l-a apucat de aripă. S-a scuturat de ei, dar continuau să vină. Doi l-au prins de aripi iar și au început să tragă. Prințul Moștenitor urla, în timp ce Layla încerca să își recapete echilibrul.

Trebuia să fac ceva.

Layla și Roth erau demoni, dar nu puteam permite să se întâmple asta. Nu puteam. Dacă impii îi rupeau aripile lui Roth, ar fi fost la pământ, iar Layla era ca și moartă. Avea brațele stropite de pete ca de cerneală, și rămăsese fără aripi. Se transformase înapoi în forma umană, și era la fel de vulnerabilă ca un pisoi nou-născut.

Făcând un pas în spate, am ridicat mâna stângă și am luat pumnalul, trecându-mi lama prin mijocul palmei. Am icnit printre dinți când mi-am despicat pielea. Sângele a țâșnit. Mi-am închis pumnul, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

Am știut exact momentul când mi-au adulmecat sângele în aer.

Impii s-au oprit. Fiarele au încremenit brusc și s-au întors încet. Târâtorii Nocturni și-au dat capul pe spate și au adulmecat aerul. Sângele meu își făcuse treaba. Demonii se concentrau acum asupra mea, lăsându-i în pace pe Roth și pe Layla.

Am zâmbit.

– E ora cinei.

Aym s-a răsucit spre mine, din nou în formă umană, cu gura deschisă alungindu-i-se, distorsionată. A scos un vaiet care mi-a ridicat toți perișorii de pe trup.

– Nu! a țipat el. Sau poate că fusese Zayne. Nu eram sigură, dar demonul a fost cel care a urlat apoi: Avem nevoie de ea în viață!

Coborându-mi mâna însângerată, știam că demonii de rang inferior nesocoteau acum comanda lui Aym. Impii au lăsat aripile lui Roth și au zburat spre mine. Eram pregătită, strângând pumnalul în mână, când am alergat spre primul, sărind și răsucindu-mă. L-am lovit adânc în piept. A țipat, și amândoi am căzut într-o încâlceală de brațe și de aripi demonice.

M-am rostogolit, aruncându-l de pe mine, și am sărit în picioare.

– Du-o pe Layla de aici, Roth! am strigat spre el, evitând la mustață picioarele cu gheare ale impului. Du-o de aici acum!

Roth n-a mai ezitat.

A înșfăcat-o pe Layla, s-a ghemuit și apoi s-a lansat ca un proiectil, dispărând pe cer, în timp ce eu m-am întors să înfrunt ce suna ca o turmă.

Toți demonii se năpusteau spre mine.

Mi-am pus pumnalul în teacă și am cedat adrenalinei care-mi pompa prin vene, când *harul* m-a cuprins cu totul, cerând să iasă... și l-am lăsat.

M-a umplut lumina, arzându-mi venele, în timp ce vederea periferică mi se aprinsese. Mușchii mi s-au încordat când o lumină auriu-albicioasă, pură, mi-a erupt din braț, formând sabia. În clipa în care mi s-a format mânerul în palmă, am strigat și am ridicat arma, lovind cea mai apropiată Fiară și tăind-o în două de la mijloc. M-am răsucit și am vârât sabia în pieptul altui demon. Am scos-o, am pivotat și am lovit de-a lungul coapselor un Târâtor, despicându-l și pe el în două.

Un ciclon de sânge și de violență m-a învăluit, și lumea s-a redus la fiecare lovitură aplicată, sau pe care o încasam când demonii încercau să ajungă la mine. Corpurile s-au îngrămădit în jurul meu, murind unele peste celelalte, înainte să se transforme în cenușă. Nu simțeam nimic, decât o furie îndreptățită, în timp ce doboram demon după demon și sângele mi se amesteca încet cu sudoarea...

Durerea mi-a explodat într-o parte, și m-am împleticit în față. Sabia a clipit și a pălit, fiindcă pierdusem conexiunea cu *harul*. M-am răsucit spre demonul răspunzător.

Acesta purta o armură roșie, din cap până în picioare. Părul ei lung și blond era prins într-o coadă înaltă. Când ne-am privit în ochi, a căscat gura și a întins-o grotesc. Vaietul scos m-a înfiorat. Dar, mai mult decât orice, să văd o femelă demon m-a uluit. Era de Nivel Superior, cu siguranță atrasă de sângele meu.

A lovit și m-a nimerit în stomac.

Dacă așa voia să ne luptăm, fie.

– Nu vrei să te bagi în treaba asta, drăguță.

Mi-a dat târcoale.

– Te mănânc de vie, cățea!

– Oricât de fermecător ar suna, nu ești genul meu. Am țâșnit în față și m-am aplecat pe sub brațul ei întins, apoi am lovit-o în maxilar.

Împleticindu-se în spate la vreun metru, a scuipat o gură de sânge negru.

– N-a fost un gest prea amabil.

S-a mișcat repede, lovindu-mă în piept. Am căzut la pământ. Îmi pulsa spatele, dar era numai o fărâmă de durere, în peisajul general. M-am ridicat, m-am răsucit și am izbit-o cu piciorul în burtă. Am făcut schimb de lovituri și de parade. Era feroce și nu se dădea în lături nici de la tras de păr.

M-a prins zdravăn și m-a aruncat la pământ. Mă enervasem atât de tare, încât am sărit în picioare și i-am întors serviciul. Îmi curgea sânge din nas. Am apucat-o de coada blondă, am tras-o în față și mi-am ridicat genunchiul. Pocnetul scârbos care a rezultat anunța că nasul demonului tocmai se rupsese, lucru care m-a umplut de o bucurie imensă.

– Așa cum ți-am spus, nu vrei asta, am repetat, lovindu-i fața de genunchiul meu, din nou.

– Du-te naibii! a scuipat ea.

Sătulă de atâta joacă, am lăsat-o și mi-am scos pumnalul, aplicându-i lovitura finală în piept. L-am tras afară, respirând greu.

– Trinity! a strigat Zayne, și, o clipă mai târziu, era lângă mine, cu un braț în jurul taliei mele, ridicându-mă tocmai când un perete de foc s-a înălțat din locul unde stătusem.

Am icnit și l-am strâns de braț, iar el m-a trântit la pământ. Flăcările ne urlau deasupra capetelor. Aripile lui m-au înconjurat, înfigându-se în pământ.

– Este Aym, a mârâit el. Ucide ceilalți demoni.

Chiar dacă ne dădea o mână de ajutor, știam că nu o făcea din bunăvoință. Aym avea nevoie de mine în viață și era dispus să își ucidă semenii, pentru a-și atinge scopul.

De îndată ce flăcările s-au retras, Zayne s-a ridicat în picioare și m-a tras și pe mine după el. Mirosul de pământ ars și de ozon mi-a atacat simțurile, așa că m-am concentrat asupra demonului blond.

– Voi doi nu aveți idee ce urmează, a spus Aym, cu flăcări țâșnindu-i din degete, în timp ce se apropia. Scânteile au atins copacii, care s-au aprins ca niște vreascuri uscate. Dar veți afla.

Zayne a reacționat, și, fiindcă stătea lângă mine, nu l-am văzut până n-a fost prea târziu. Cu brațul în spate, m-a prins de talie și m-a împins într-o parte, când ne-a atacat demonul.

M-am împleticit cu spatele de-a curmezișul curții și m-am prins de peretele casei, în timp ce Zayne își lua zborul, izbindu-se în demon.

– La naiba! am strigat. Mi-am luat pumnalul, dar pentru că se suceau și se roteau, nu puteam să-l țintesc pe Aym fără a risca să-l rănesc pe Zayne.

Păreau doi Titani care se luptă, lovitură după lovitură. Demonul se transformase și el. Avea pielea de un maroniu întunecat. Cu fiecare lovitură, făcea să țâșnească flăcări. Am simțit miros de carne arsă.

Focul... Focul îl ardea pe Zayne.

– Nu, am șoptit. Am țâșnit în față, dar m-am oprit când un zid de flăcări a apărut în fața mea, arzând intens și obligându-mă să bat în retragere, înainte să se stingă și să lase pământul pârjolit.

Era o ceață de corpuri furioase, care se răsuceau, și, dintr-odată, Zayne a zburat cu spatele înainte și s-a izbit de casă. M-am răsucit și am aruncat pumnalul spre demon. L-am nimerit în umăr, și s-a împleticit în spate, în vreme ce Zayne se ridica. I-am aruncat o privire. Una din aripile lui era complet carbonizată, iar jumătate din corp...

„Nu."

Trebuia să-l scot de aici. Trebuia...

Aym s-a lansat în aer, venind drept spre mine. *Harul* s-a mișcat înăuntrul meu, din nou, iar eu am stat și mi-am dorit doar să-l termin pe nenorocitul...

Zayne a prins demonul, și au căzut în spatele meu, alunecând pe pământ și izbindu-se de perete. M-am răsucit, și atunci am văzut șocul de pe fața demonului și pe Zayne trăgându-și capul înapoi. Din coarne și de pe gheare îi picurau sânge și măruntaie.

– La naiba! a icnit Aym, și, o secundă mai târziu, Zayne i-a sfâșiat gâtul. Capul lui s-a întors într-o direcție, iar corpul în alta. Ambele au erupt în flăcări, înainte să atingă pământul.

Impresionant.

Scârbos.

Dar impresionant.

Zayne se sprijinea într-un genunchi, și mi-am dat seama că încerca să se ridice. Aripile i se adunaseră pe spate, dispărând apoi în fantele de deasupra omoplaților și închizându-se peste pielea care devenise brusc din rozalie, în unele zone,... roșie și neagră în altele.

Doamne!

N-am ajuns la el la timp. A căzut pe o parte, lângă zid, în formă complet umană.

– Zayne! am strigat. M-a cuprins groaza când l-am privit. I-am luat mâna. Zayne!

– Cred... că sunt nițel ars de soare.

Mi-am înghițit râsetul pătat de lacrimi.

– Puțin? Doamne... la ce te gândeai? Aș fi putut...

– Focul lui... te-ar fi ars... te-ar fi ucis.

Așa era. Pielea lui de Gardian îl proteja într-o anumită măsură, pentru că petele albicioase de pe pielea carbonizată îmi spuneau că avea arsuri de gradul III. M-a cuprins groaza.

– Zayne...

– Este... în regulă. S-a înfiorat, cu ochii închiși. Voi fi... bine.

Nu avea cum să fie bine. În niciun caz. Era oribil, iar panica m-a cuprins, odată cu extenuarea care-mi emana din fiecare por. Era grav rănit.

– Te scot de aici. Îi sun pe Nicolai sau pe Dez, și...

– Misha, a gemut Zayne.

Am clătinat din cap, cu inima bubuind.

– Îl găsim mai târziu. Acum, tu ești prioritatea. Tu...

– Nu, a zis el, închizând și deschizând ochii, și uitându-se în spatele meu. *Misha.*

– Miroase a grătar aici. A grătar de Gardian.

M-am oprit.

Mi-a stat inima-n loc.

Totul s-a oprit.

Ca prin vis, m-am întors spre sunetul familiar al unei voci care nu avea sens. Am cercetat din priviri curtea. Nu. Era imposibil să fie acolo.

L-am văzut pe Misha, scăldat de lumina lunii.

– Știam eu că pot să contez mereu pe impulsivitatea ta.

34

Era Misha. Cu buclele arămii mângâiate de razele lunii, cu chipul la fel de plăcut ca întotdeauna și în postura bine-cunoscută, cu picioarele depărtate și cu umerii drepți, provocator.

„Misha."

O clipă cât o veșnicie, am rămas blocată, incapabilă să mă mișc. L-am privit făcând un pas înainte, apoi ușurarea m-a făcut să prind viață, și am strigat, dând să mă ridic în picioare...

Mâna lui Zayne s-a strâns pe brațul meu.

– Nu, a gemut el. Ceva... nu e-n regulă.

M-am întors spre el, confuză.

– Este Misha, am spus eu. Este...

– Cred c-ar trebui să-l asculți, Trin, m-a avertizat Misha. Cu atât mai mult cu cât nu pare să mai aibă mult de trăit.

Am simțit un curent rece pe spinare și m-am răsucit iar spre Misha.

– Ce?

– Pari surprinsă. S-a oprit la câțiva metri de mine. Copacii care ardeau îi aruncau o strălucire roșiatică pe față. Rânjea. Aș vrea să-ți poți vedea fața acum.

– Nu înțeleg. Am rămas în genunchi, lângă Zayne, și am ridicat cealaltă mână, lipind-o de piept și luptând cu dorința de a fugi spre el, de a mă arunca în brațele lui și a-l atinge, pentru că... nu pricepeam. Cum ai scăpat?

– Să scap? A dat un șut cenușii lui Aym cu vârful bocancului. A prezis că asta vei crede.

– Cine? Aym? Privind în jos spre Zayne, i-am văzut ochii deschiși. Tăcea. Mă ținea mai lejer de mână, dar știam că era conștient de ceea ce se întâmpla. I-am dat drumul și m-am ridicat pe picioarele tremurânde.

Misha a râs.

– Nu idiotul ăla! Doamne, cine ne-o fi învățat că demonii sunt inteligenți și calculați n-a avut de-a face nici cu jumătate din ei.

Mi-am desprins mâna dintr-a lui Zayne.

– Ce se petrece, Misha? Ai fugit? Dar dacă era așa, de ce nu ne ajutase?

– Ce caut aici? a întrebat, desfăcând brațele. Am o întrebare mai bună. Chiar credeai că ești singura cu puteri ieșite din comun?

– Ce?

– *Ce*? A făcut o grimasă. Așa credeai, nu? Tot timpul ăsta ai crezut că ești aleasa, Legitim-Născuta care va fi chemată cândva. Iar eu, Protectorul, *umbra* ta nenorocită, târându-se în urma ta.

Uluită, am pornit spre el, dar m-am oprit când am ajuns suficient de aproape încât să-i citesc ura întipărită pe chip.

M-am dat înapoi, cu un ghem în stomac.

– Despre ce vorbești? Ce ți-a făcut?

– M-a ales, a zis Misha. Asta a făcut. M-a ales.

– Cine? Bael? Cine...?

– Doamne, credeam că ești mai isteață, a zis. Știu că ești.

M-am uitat la el, cu inima strânsă de durere.

– Nu știu ce naiba ai, dar putem să ne dăm seama împreună. Evident, demonul ți-a făcut ceva...

Misha a țâșnit înainte. Palma i-a aterizat pe fața mea, cu o lovitură usturătoare, care m-a împins un pas în spate.

– Nu mi-a făcut nimic! Bael e doar o unealtă care m-a ajutat să trăiesc clipa asta. Tot ce a avut de făcut a fost să vă distragă atenția. Să intre, să ne ia pe mine și pe tine... dar a dat-o în bară. Așa cum a făcut și Aym în seara asta.

Simțind gust de sânge, mi-am întors încet capul spre el.

– Chiar m-ai plesnit?

–Voi face lucruri mult mai rele.

Am inspirat foarte adânc. L-am privit. I se întâmplase... ceva teribil. Era posedat? Avea ochii normali, de un albastru intens. Arăta ca Misha pe care-l cunoșteam eu, pe care-l iubeam, dar nu vorbea ca el.

– Știai că legătura cu un Protector se poate rupe oricând, nu doar la moartea unui Legitim-Născut? a întrebat Misha, râzând când mi-a văzut ochii. Tatăl tău nu ne-a învățat nimic.

Instinctul m-a copleșit. Am dat înapoi, păstrând între noi un spațiu suficient.

– Pentru ca legătura să se rupă, este nevoie ca un Protector să ucidă o persoană nevinovată, a spus Misha. Nu o să te ucid, Trinity. Nu acum. Dar, la un moment dat, va trebui să rup această legătură, fiindcă tu *vei muri*.

Am simțit că îmi îngheață sângele în vine. M-a cuprins groaza.

– Misha, tu nu ești așa. Nu vorbești despre uciderea nevinovaților. Despre uciderea cuiva, de parcă ar fi o nimica toată. *Tu nu ești așa*.

– Nu cred că este o nimica toată, a recunoscut el, cu un mușchi zbătându-i-se pe obraz. Dar trebuie s-o fac. Mi-a arătat calea. M-a învățat totul, când m-a ales. Mi-a arătat cum să țin ascuns totul, și-a funcționat. Plănuiesc asta de ani de zile.

„Ani?"

Am clătinat din cap, uluită de vorbele lui și îngrozită că spunea adevărul, și că el așa era, și că, într-adevăr, nu îmi dădusem seama. Pentru că, dacă era cazul, nu mai puteam repara nimic.

– Tu cine crezi că se afla în spatele lui Ryker? El nu venea niciodată la antrenamente, dar a venit chiar când ai decis să-ți arăți harul. A chicotit, citindu-mi groaza pe chip. Cine crezi că i-a încurajat teama și furia? Cine crezi că a tras sforile?

Cu inima frântă, am clătinat din cap.

– Nu.

– Ba da.

– Nu, am șoptit. Nu. Cum e posibil? Mi-a ucis mama. A *ucis-o*.

– Era necesar, a scuipat el, și am încremenit în fața urii și a dispreţului care-i picurau din fiecare vorbă. Începea să-și dea seama că Thierry greșise. Tu n-ai observat, dar nu mă surprinde. Mereu a fost vorba despre tine – despre viața pe care n-o aveai, despre cât de plictisită sau de singură te simțeai, și despre cum nu puteai găsi pe nimeni, dacă rămâneai în comunitate. Mereu a trebuit să ne asigurăm că tu ești bine și că ești apărată. Întruna s-a vorbit despre cât de importantă ești, ce dorințe ai, ce nevoi. *Niciodată n-a fost vorba despre mine*! a răcnit el.

Am tresărit. Rostise adevărul. Așa era. Dumnezeule, tipic mie!

– Nu a fost niciodată vorba despre mine, până când *el* nu m-a ales și nu mi-a arătat calea. Și știe că voi reuși, pentru că tu... nu mă vei ucide. Nu poți. Așa că, măcar o dată în viață, ascultă-mă și vino cu mine. Dacă nu vii, te oblig, și nu îți va plăcea.

– Și Clay?

– Ah, cu el n-am avut nicio legătură. Era un ticălos care avea ceva de împărțit cu tine, a zis el. Nu cred c-a vrut să te ucidă. Doar să te sperie. Masca a fost însă o idee bună, și am copiat-o.

– Misha, te rog... Nu se poate să fi pus asta la cale. Cineva te-a transformat. Cineva ți-a...

– Arătat cât de important sunt, pentru prima dată! a strigat el, iar eu am tresărit.

– Cine este „el“?

– Mesagerul, a zis Misha, zâmbind. A fost deja aici. El este ceea ce vânează ei și nu vor găsi niciodată. Mi-a arătat ce va urma, Trinity. A clătinat din cap. Vei fi și tu parte din plan.

– Cum? am întrebat. Cum o să fiu o parte din plan? Și apoi? Rupi legătura și mă ucizi? Ce se întâmplă cu tine, Misha? O să trăiești împăcat, după aceea? Am avut încredere în tine. Te iubesc, și tu ce faci? Îmi faci asta mie? Nouă?

– Da. Pot și vreau s-o fac, a spus Misha. Trin, nu a existat niciodată „noi“. A fost vorba doar despre tine.

Era mai rău decât o palmă peste față. Era un cuțit în inimă.

– E timpul pentru o nouă eră.

– O nouă eră? Am clătinat din cap. Ți-ai pierdut mințile?

Misha a sărit la mine, fără să-mi dea ocazia să mă îndoiesc că intenționa cu adevărat să facă absolut tot ce spunea. Și poate c-a fost șocul, sau poate nu-mi venea să cred că era acolo, în fața mea. Oricum, nu m-am mișcat.

Prima lovitură m-a trântit în fund, paralizându-mă. A doua, primită în spate, m-a trezit naibii. Am sărit în picioare, și a treia lovitură nu m-a nimerit, pentru că m-am ferit.

– Ești extenuată. Ți-ai folosit *harul*. Ar fi trebuit să te controlezi, a zis el.

– Iar tu ar trebui să mă cunoști mai bine.

Buzele lui Misha s-au strâns într-un mârâit.

– Așa să fie.

Apoi s-a transformat. Tricoul i s-a rupt și pielea i s-a întărit ca piatra. M-a atacat repede și dur, uluindu-mă cu brutalitatea lui.

Să mă lupt cu Misha era ca și cum m-aș fi luptat cu mine însămi – dacă eram un Gardian care își pierdea cumpătul. Mi-a parat aproape fiecare lovitură, iar pumnii lui m-au lovit mai des decât puteam număra. Era sălbatic și brutal, și am simțit toată ura pe care o strânsese Misha în toți anii aceia, până acum, cu fiecare pumn și fiecare lovitură de picior, iar ultima m-a trântit în genunchi.

Din gură și din nas îmi curgea sânge. Aveam buza despicată. Am scuipat o gură de sânge. Brațele îmi tremurau când m-am ridicat în picioare. Refuzam

să mă uit la corpul lui Zayne, știind că nu-mi permiteam să mă gândesc în altă parte.

M-a lovit cu furie, aproape vârându-și ghearele în stomacul meu. Un atac rapid, care m-a secerat și m-a împins până în zidul casei.

Cuvintele lui îmi reveneau în mine, cuvinte pe care mi le repetase ani de zile, la antrenamente.

„Lupa este doar anticiparea următorului atac. Găsește tremurul muscular. Uită-te unde se uită și el, cum își poziționează corpul. Îți va spune unde lovește, fără cuvinte."

Dar nu era de-ajuns.

Misha îmi cunoștea mișcările și punctele slabe. Mă putea înfrânge.

Lovitura lui de picior prin rotație m-a nimerit în maxilar, dându-mi capul pe spate și aruncându-mă iar la pământ. M-am rostogolit pe o parte, gemând. Am clipit. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar durerea m-a trântit înapoi în iarba arsă. Icnind, am încercat să îmi forțez plămânii să se oxigeneze mai bine. Durerea mi-a săgetat pieptul. Ceva... părea să se fi rupt. O coastă? Mai multe? Nu eram sigură. Am închis ochii.

– Stai acolo! Misha a călcat peste picioarele mele. Să-i curm ăstuia suferința.

„Nu!"

– Asta nu se va întâmpla, a mârâit Zayne, iar eu am deschis ochii și l-am văzut încercând să se ridice. M-am sprijinit într-un cot. O să-ți sfâșii gâtul.

– Serios? Misha a chicotit, îngenunchind lângă Zayne. Trebuia să fii tu.

Nu aveam nicio idee la ce se referea Misha, dar ce mai conta. Trebuia să mă ridic în picioare. Trebuia să... Trebuia să-l opresc, pentru că voia să-l ucidă pe Zayne.

Nu puteam permite să se întâmple așa ceva.

M-am desprins de la pământ și m-am clătinat, când harul meu s-a trezit la viață încă o dată, arzându-mi venele și mușchii, oasele, țesuturile, fiecare celulă din corp. Focul a trosnit în mine când am chemat sabia și am simțit că răspunde, grea și fierbinte în mâna mea.

Eram doar furtună și mânie când am făcut un pas spre Misha, care a ridicat privirea.

– Te iubesc, am spus, și el a făcut ochii mari. A tresărit, surprins, de parcă nu i-ar fi venit să creadă c-am s-o fac, și, pentru o secundă, nu am știut ce

voia de la mine și la ce se aștepta. Nu mă cunoștea deloc? Nu știa că nu-l puteam lăsa să-l ucidă pe Zayne?

Că nu-l puteam lăsa să mă ia?

De ce nu-și dădea seama?

Misha m-a atacat.

Dar eu am ridicat sabia care scuipa foc alb.

Strigătele mi-au umplut urechile, înecând totul în jurul meu și în mine, și o parte distantă a mea și-a dat seama că eu strigam, că mă văitam, în timp ce-l loveam pe Misha cu sabia.

Flăcările albe ardeau cu putere, și a fost un moment în care cred că ni s-au întâlnit privirile, un moment în care l-am văzut pe băiatul cu care crescusem privindu-mă, cu ochii lui familiari, albaștri. Dar apoi flăcările l-au înghițit pe Misha, și într-o secundă a dispărut. N-a mai rămas nimic din el decât cenușă...

Am avut brusc o senzație care mi-a evacuat aerul din plămâni. Am mai făcut un pas, dar mi-au cedat picioarele și am ajuns în genunchi, fără ca măcar să simt durerea.

„Doamne!“

M-a scuturat un fior, din cap până-n picioare, iar când s-a potolit, luând și răcoarea glacială cu el, nu am...

Nu am mai simțit-o.

Am ridicat o mână tremurândă și mi-am apăsat-o pe piept, chiar sub sâni. Nu o mai simțeam – legătura.

Dispăruse. Se frânsese. Asta însemna că Misha... nu mai era.

35

Harul s-a retras din nou în mine. Sabia a dispărut, iar colțurile câmpului meu vizual s-au întunecat. Mă uitam la locul în care stătuse Misha. Am deschis gura, fără să pot scoate un sunet. De parcă mi s-ar fi blocat gâtul. Înăuntrul meu se căsca un hău...

Misha nu mai era.

Îndoindu-mă de mijloc, am inspirat scurt și m-a durut. Suflul mi s-a oprit în gâtul care mă ardea. Îmi tremurau mâinile. Tot trupul îmi tremura de o durere brutală, de nesuportat, care m-a înghițit întreagă. Întrebările mă asaltau fără oprire. Cum de fusese posibil? Cum putuse Misha să facă una ca asta? Cum de se pierduse așa, fără ca eu să îmi dau seama? Am ridicat mâinile și m-am uitat la ele. Îmi tremurau degetele. Picioarele. Tremuram din tot corpul.

Îl ucisesem pe Misha. N-avusesem încotro, dar îl ucisesem, și...

„Zayne."

M-am ridicat în picioare și am mers împleticit spre el. Fiecare parte din ființa mea s-a concentrat asupra lui. Zayne era acolo. Rănit. Rău de tot. Trebuia să-l ajut. Era o prioritate. Nu Misha. Nu eu. Zayne. Am căzut în genunchi lângă el. Am întins mâna, dar m-am oprit, fiindcă nu știam unde-l pot atinge.

– Zayne, am șoptit.

Pentru o clipă, nu am știut ce să fac. Avea ochii închiși. M-a cuprins teama. Era atât de rău, că panica m-a acaparat complet, până când i-am văzut pieptul mișcându-se.

Nu era în forma de Gardian. Părea să-și fi pierdut puterea de a se preschimba. Jumătate din trupul lui era... carbonizat. Negru. Pe piept avea o tăietură oribilă, suficient de adâncă încât să îi expună mușchii de sub piele. Orice răni aveam eu – și păreau multe –, nu se comparau cu ce pățise Zayne.

Cu ce-și făcuse singur, ca să mă protejeze.

– Trebuie să merg după ajutor, am spus, atingându-i obrazul stâng, care nu era ars. Crezi că...

– Îmi pare rău. Avea vocea răgușită. Îmi pare atât de rău.

Am clătinat din cap, dorindu-mi să îl ating, dar temându-mă că îi voi face rău.
– Pentru ce? Ai...
– Pentru Misha, a gemut el, cu ochii mijind. Îmi pare atât de rău.
Dacă crezusem că inima nu mi se mai putea frânge, greșisem. S-a despicat iar. Am clipit, ca să-mi opresc lacrimile.
– Nu, am șoptit, dându-i ușor la o parte părul de pe față. Nu te scuza pentru el.
– Știu... I s-a încordat fața. Știu cât a... însemnat pentru tine, și tu... n-ar fi trebuit să faci asta.
M-am luptat cu lacrimile.
– Mulțumesc.
– Te-a... rănit.
– O să fiu bine. Eu da, dar, Zayne... Crezi că te poți ridica? Sau măcar transforma?
– Nu cred, mi-a spus. Era foarte rău. Dacă s-ar fi putut transforma, i s-ar fi activat abilitățile de vindecare, dar dacă rămânea în formă umană, starea i s-ar fi înrăutățit, până când...
Am îndepărtat gândul acela.
– Nu te las să mori, Zayne. Mă enervezi prea mult ca să te las.
A scos un hohot de râs îndurerat.
– Nu are... rost.
– Ba da, i-am zis. Trebuie să te transformi.
– Tu trebuie... să pleci înainte să apară... alți demoni, a zis. Sângerezi peste tot. Simt mirosul... de înghețată.
– Nu te las, Zayne. Trebuie să te concentrezi și să te transformi. Dacă nu... o să mori virgin, Zayne. Vrei să mori virgin?
Hohotul de râs i s-a stins într-un sunet înecat, care mi-a făcut inima să plonjeze în gol.
– Nu pot să cred c-ai spus așa ceva.
– Nici eu. Dar, serios, Zayne. Te rog. Doamne, te rog, nu fă asta. Am... *Te plac.* Era posibil să fie mai mult. Era posibil să mă îndrăgostesc de el. Nu-l puteam pierde. Nu acum. Niciodată. Îmi placi mult, Zayne.
– Cred că... a fost evident, acum câteva... nopți.
În ciuda a tot ce se întâmplase și a tot ce se mai putea întâmpla, m-am înroșit și i-am luat mâna, simțind acel șoc care însoțea mereu contactul direct

cu el.

– Am nevoie de tine, Zayne. Nu te las să mori. Te vei transforma, și apoi o să plecăm...

Atunci am simțit respirația fierbinte din ceafă. Fiecare mușchi al corpului mi s-a încordat și m-am răsucit din talie, gata să distrug pe oricine sau orice...

Din fum și foc a luat ființă o siluetă. Doar când a ajuns la câțiva metri de mine mi-am dat seama că era Roth.

M-am relaxat.

Puțin.

– La naiba! a mormăit Roth, mergând direct spre Zayne. A căzut în genunchi lângă el și a dat să-l atingă, dar s-a oprit, cu mâinile în aer. Am venit cât de repede am putut, numai că...

– E grav rănit. Trebuie să-l ducem de aici și să-l ajutăm.

Roth m-a privit cu ochii lui de ambră luminoși, și privirea lui mi-a golit aerul din plămâni. Tot ce nu îndrăznea să spună se citea în expresia lui îndurerată. Toate lucrurile de care mă temeam erau acolo.

Prea târziu.

Asta-mi spunea privirea lui Roth.

Era prea târziu.

– Nu, am șoptit.

Roth a dat să vorbească.

Dar ceva s-a întâmplat.

A început ca o fulgerare de lumină care arăta de parcă licuricii ar fi invadat curtea. Mi s-a făcut pielea de găină, iar Zayne a ridicat capul. Am privit în jur, văzând mii de luminițe sclipitoare, de parcă ar fi coborât stelele de pe cer. Focurile din jurul nostru s-au stins.

Am simțit o teamă explozivă. Nu pentru mine. Nici pentru Zayne. Ci pentru Prințul Moștenitor, care nu se purta deloc demonic, care o iubea pe Layla și care se întorsese pentru Zayne.

Capul mi s-a răsucit spre locul unde Roth se ghemuise lângă Zayne, ai cărui ochi erau din nou închiși.

– Trebuie să pleci, am zis. Acum.

Roth se uita la luminițe, cu ochii mari.

– Este...?

– Da. Mi s-a uscat gura. Dacă rămâi, te ucide. Știi asta, nu? Nu poți să-l dovedești. Nimeni nu poate. Trebuie să pleci. O să fim bine. Dar tu, nu.

Pentru o clipă, am crezut că Roth o să mă contrazică și o să spună ceva arogant, dar instinctul de conservare a triumfat. A părut să știe că nu era cineva din grupul Alfa pe care animalul lui fermecat l-ar fi putut înghiți întreg. Ce venea spre noi însemna moarte pentru el. S-a uitat la mine, apoi la Zayne.

– Nu muri, a mârâit el. Ai supăra-o pe Layla.

Apoi a dispărut, mișcându-se prea repede ca să-l pot vedea. Am răsuflat și suspinat în același timp și m-am concentrat asupra luminițelor care sclipeau.

– Văd... chiar văd așa ceva? a întrebat Zayne, și nici măcar nu știam dacă își dăduse seama că fusese și Roth acolo.

– Da.

L-am strâns mai tare de mână. O lumină albă, orbitoare, s-a revărsat în curte, picurând din copacii arși și curgând pe zidurile casei. Era atât de puternică, încât m-au înțepat ochii și mi-am ferit privirea.

Știam cine era.

Știam cine venea.

Zayne a încercat să se ridice, aruncându-și un braț pe după umerii mei și mutându-și trupul mare, ca să fiu parțial apărată. Chiar și în halul acela, încerca să mă protejeze, și am încercat să îi spun că e totul în regulă, însă atunci au răsunat trompetele, zgâlțâind pereții și timpanele noastre. Mi-am dus mâinile la urechi, când au mai răsunat o dată. După ce s-au oprit și lumina s-a retras, Zayne privea spre mijlocul curții, cu spinarea rigidă.

– Sfinte...! a dat să spună.

Am ridicat capul, mi-am lăsat mâinile în jos și m-am uitat în direcția în care privea Zayne.

Era în centrul aleii, cu picioarele lungi și depărtate îmbrăcate în piele, cu abdomenul și pieptul apărate de o platoșă aurie, de luptă. Avea brațele goale, iar pielea lui emana o strălucire care făcea dificilă estimarea nuanței sale real. Avea părul deschis la culoare, până la umeri, și, din câte-mi dădeam seama, nu părea mai în vârstă decât Nicolai, deși eu știam că nu avea vârstă.

Aerul s-a mișcat când și-a ridicat aripile albe, cu pene, care se întindeau fiecare pe cel puțin trei metri în spatele lui.

Arhanghelul Mihail, tatăl meu, știa să-și facă intrarea.

– Ce păcat! a comentat el, privind la ce mai rămăsese din Misha.

Am tresărit.

S-a apropiat de noi, iar pământul s-a cutremurat sub greutatea lui. Mi-am dat seama imediat de ce era aici.

Groaza mi-a cuprins stomacul, și m-am interpus în fața lui Zayne.

– Nu, i-am zis tatei. Nu-l obliga să facă asta.

Tata s-a oprit.

Am înghițit în sec când i-am citit pe chip șocul produs de faptul că îndrăzneam să îl opresc.

– Ai văzut ce s-a întâmplat când ai forțat legătura cealaltă. Te rog nu-i fă asta și lui Zayne. Te rog nu-l obliga să accepte legătura.

– Ce? Zayne se întinsese pe o parte.

– Te va obliga să devii Protectorul meu, așa cum a făcut cu Misha, am spus. Nu permit. Nu te las...

– Termină cu prostiile! m-a întrerupt tata, cu ochii pulsând. Presupui prea multe.

– Nu presupun...

– Presupui prin simplul fapt că vorbești, m-a întrerupt el, din nou. S-a concentrat asupra lui Zayne. Tu nu mă impresionezi.

– Bine de știut. Zayne a gemut, forțându-se să stea în șezut. M-am împins în spate, să-i susțin greutatea.

Tata a mârâit mai departe.

– Încrederea ta în demoni mă tulbură enorm.

– Cred și eu, a răspuns Zayne. Dar... ținând cont de...

– Dar iată-ne acolo unde ar fi trebuit să fim. Acum zece ani s-a făcut o greșeală. Nu se va mai repeta.

– Greșeală? Imediat mi-am amintit ce spuseseră Thierry și Matthew și ce auzise Alună. Vorbiseră despre o greșeală. De același lucru pomenise și mama, după spusele lui Misha. Ce greșeală?

N-am crezut că tata îmi va răspunde, dar a zis:

– Protectorii sunt predestinați la naștere, legați de cel de care trebuie să fie răspunzători, încă înainte de a-l cunoaște. Ei au crezut că era Misha, fiindcă te-ai atașat repede de el. Au greșit.

– Ei?

– Cei care au avut grijă de tine. Thierry. Matthew. S-a întors spre Zayne. Tatăl tău.

– Tata? s-a mirat Zayne.

– Tatăl tău trebuia să o aducă *pe ea*, a zis el, arătând cu bărbia spre mine. Nu pe fata aceea jumătate demon.

Am rămas cu gura căscată.

Zayne a clătinat din cap, gemând.

– Nu înțeleg.

– Nici eu. Adică, înțeleg. Spui că n-ar fi trebuit să fiu conectată cu Misha. Atunci de ce? De ce n-ai intervenit? Ar fi trebuit...

– Nu era treaba mea să intervin și nici a ta să judeci ce-ar fi trebuit sau nu să fac, a zis el. Nu mi-am dat seama că se făcuse o greșeală decât după aceea. Am decis să văd ce se va întâmpla.

– Ai... decis să vezi ce se va întâmpla?

– Probabil că a făcut parte din marele plan, a răspuns el, apoi a ridicat din umeri, de parcă nu era mare lucru.

Nu eram în stare decât să mă uit lung la el. Nu îi păsa.

Nu îi păsa că Misha nu trebuia să fie legat de mine, sau că acum era mort. Nu îi păsa.

De ce eram surprinsă? Îngerii nu aveau emoții. Nici măcar suflet nu aveau – nu ca oamenii.

– Gardiene, accepți această legătură, renunțând la toate celelalte și la îndatoririle tale, pentru a deveni Protectorul ei până când moartea vă va separa?

– Da, a gemut Zayne. Da, vreau să devin Protectorul ei.

Se întâmpla mult prea repede.

– Zayne...

– Atunci, așa să fie. Tata și-a pus mâna pe o parte a feței distruse a lui Zayne, făcându-l să icnească de durere. Și-a pus cealaltă mână pe a mea, și atunci am simțit.

Căldura i s-a degajat prin palmă, în mine și din mine, curgând prin arhanghel și în Zayne. *Harul* l-a umplut, trupul i s-a arcuit, irevocabil conectat cu mine. Zayne a fost scăldat de lumina divină. Abia dacă puteam respira, simțind căldura din piept, care înlocuia legătura avută cândva cu Misha și ștergea pustietatea resimțită de pierderea lui.

Durerea trădării lui Misha era încă prezentă, dar... Zayne era și el prezent. Îl simțeam adânc în mine, înrădăcinându-se. Esența lui devenea parte dintr-a mea.

Apoi am simțit mai mult.

Două pulsuri, nu unul. Al meu. Al lui. Împreună. Așa ceva nu simțisem cu Misha.

Când lumina s-a retras, Zayne zăcea făcut grămadă, cu mâinile înfipte în țărână și cu pielea vindecată.

Am știut că va fi bine. A fost mai mult decât puteam duce, și am început să tremur iar.

Tata s-a aplecat să îi șoptească lui Zayne ceva la ureche. N-am auzit ce, însă orice-ar fi fost l-a făcut pe Zayne să se uite cu ochi măriți la mine. O privire plină de înțelegere absolută i-a acaparat expresia feței. Nu am apucat să îl întreb ce-i spusese.

– Ridică-te! Mihail și-a luat mâinile de pe noi. Ce a început cu un mileniu în urmă bate acum la ușă. A ajuns Mesagerul. Vocea i-a devenit profundă, bubuind precum tunetul, iar cuvintele rostite m-au înfiorat până în măduva oaselor. Sfârșitul este aproape. Opriți-l, sau aici se va încheia povestea omenirii.

36

-Trin.

Atingerea ușoară a vârfurilor degetelor pe obraz m-a trezit. Am clipit și am deschis ochii, pierzându-mă în ochii de un albastru șters ai lui Zayne, umbriți de gene dese. Pielea lui aurie era perfectă – nici măcar o urmă de roz nu rămăsese, după ce fusese ars. Nici nu-ți dădeai seama c-ar fi fost rănit. Noaptea trecută aproape că nu existase. Nu merseserăm acasă la senator, unde ne încolțise o hoardă de demoni. Misha nu apăruse, iar eu... nu fusesem nevoită să îl ucid. Părea doar un coșmar, unul foarte rău, care ne bântuia și ziua, ieșind la suprafață când te așteptai mai puțin.

Dar în pieptul meu se cuibărise căldura, o minge de lumină lângă inima mea, care bătea în același ritm cu a lui Zayne.

Noaptea trecută *se întâmplase totul*, iar Zayne era acum... Protectorul.

În cei zece ani în care fusesem legată de Misha, nu simțisem niciodată ce simțeam acum. Cu Misha, fusese o conexiune, dar cu Zayne era ca și cum o parte din el exista în mine.

Și era straniu.

Icnind, m-am ridicat în capul oaselor și mi-am scos picioarele de sub o cuvertură cu model curcubeu, cu care nu mă învelisem eu. Mi-a căzut părul pe față în timp ce îmi roteam privirea prin camera necunoscută. Era mică, ovală, și vizavi de canapeaua pe care ațipisem se aflau niște țarcuri de joacă. Mă aflam în tabăra din D.C. Ajunsesem aici noaptea trecută, după tot ce se întâmplase, iar Zayne se întâlnise cu Nicolai și cu restul. Eu îi sunasem pe Thierry și pe Jada, și, cumva, dădusem de cămăruța asta, în timp ce Zayne rămăsese să povestească clanului ce se petrecuse: ce făcuse Misha, ce sugerase că ar urma și ce ne avertizase tata.

N-aș fi vrut să fiu acolo pentru o recapitulare episodică a evenimentelor deja trăite, căci aveam alte probleme mai importante. Cum ar fi să sun acasă.

Să le povestesc Jadei, lui Thierry și lui Matthew prin ce trecusem a fost unul dintre cele mai dificile momente din viața mea. Jada și Matthew vărsaseră lacrimi, iar Thierry se retrăsese într-o tăcere împietrită, despre care știam că venea dintr-un șoc imens și din sentimentul de vinovăție, pentru că, la fel ca mine, nu îi venea să creadă și nu putea înțelege cum de nu văzuse

semnele. Apelul se încheiase cu Matthew promițând că vine încoace și cu mine spunând că voi veni acasă în vizită cât de curând posibil.

Nu știam cum de ațipisem, dar, după ce-mi folosisem *harul* de două ori, nu trebuia să fiu surprinsă, deși rănile mi se vindecaseră imediat ce tata îl oblojise pe Zayne.

– Ești bine? a întrebat Zayne, ridicând mâna foarte lent. Mi-au atins cu vârful degetelor obrazul, dându-mi părul pe spate. Dormi de câteva ore. Am trecut de câteva ori să văd ce faci.

Așa se explica și cum apăruse cuvertura. Mi-am pus mâinile pe pernuțele de lângă mine. Am dat din cap, în semn de încuviințare, chiar dacă nu eram sigură ce simțeam.

– Ai vești de la Roth și de la Layla? am întrebat.

A dat din cap aprobator.

– Amândoi sunt bine. Roth mi-a spus că l-ai făcut să se retragă înainte să apară... tatăl tău.

– Mda.

A urmat o scurtă tăcere.

– Layla este bine. Se odihnește. Datorită ție. Probabil i-ai salvat viața.

– Nu știu ce să zic.

– Trin, Layla zice că, dacă n-ai fi...

– Mă bucur că este bine, am spus, apoi am simțit frustrarea, ca un praf de piper pe limbă. Nu eram eu, ci Zayne. Ești frustrat, am adăugat.

– Păi, simt multe lucruri acum. Frustrarea este unul dintre ele.

– Îmi dau seama. Simt că ești frustrat, i-am spus. Tu simți? Ce simt eu?

Zayne s-a așezat lângă mine, și, când am ridicat privirea, părul lui blond era un amestec de bucle încâlcite. A lăsat privirea în jos, apoi m-a luat de mână, fără nicio vorbă. Și-a dus-o la piept, lângă inimă. Mi s-a pus un nod în gât. Știa la ce mă refeream.

– Da, simt, a spus, cu mâna lipită de pieptul lui. Te simt, dar mi-a părut familiară din clipa în care ne-am întâlnit. De parcă te-aș fi cunoscut dintotdeauna. Am vorbit despre asta, dar am crezut... că era doar o ciudățenie. Am pus-o pe seama imaginației noastre bogate, atunci, însă mă treceau fiori de fiecare dată când ne atingeam.

– Și pe mine. M-am sprijinit de el. Cu Misha nu era așa. Îl simțeam, da. Știam că eram conectați, dar era mai degrabă o legătură mentală. Nu fizică. Nu așa.

Zayne a umplut cu mâinile noastre unite spațiul dintre mine și el.

– Poate... așa ne-a fost scris.

Am închis ochii. Ne-a fost scris. El și eu. Protector și Legitim-Născută.

– Doamne! A scos un hohot de râs. Dacă este adevărat ce-a zis tatăl tău, și, fiind Arhanghelul Mihail, bănuiesc că este... atunci tata trebuia să te aducă pe tine aici, nu pe...

Nu pe Layla.

Înghițind în sec, am scuturat ușor din cap și am deschis ochii.

– Nu înțeleg, și gata. Nu înțeleg cum de s-a întâmplat, sau de ce.

– Ei bine, poate vom primi niște răspunsuri în curând, a zis el. Am venit să te trezesc fiindcă a ajuns Matthew. Acum este cu Nicolai. Ești pregătită să-l vezi?

Nu tocmai, dar am încuviințat. Zayne s-a ridicat și m-a luat cu el.

În clipa în care l-am văzut pe Matthew, m-am simțit iar ca la zece ani, și singurul lucru care mă putea binedispune mai tare era o îmbrățișare.

Am dat drumul mâinii lui Zayne și nu mi-a păsat cine mai era cu noi în cameră. Am alergat spre el de parcă ar fi ținut în mână un platou cu brioșe. M-am aruncat în brațele lui, și, când m-a prins și am inspirat adânc, mirosea a... *acasă*.

– Fata mea, a zis el, ridicându-mă o secundă de la pământ. Îmi pare atât de rău.

Mi-am înfipt degetele în spatele cămășii lui, ținându-l strâns, pentru că Matthew însemna... *înainte*, pentru mine. Înainte să vin aici cu Zayne. Înainte să facă Misha ce făcuse. Nu-mi venea să-i dau drumul, așa că am rămas acolo o veșnicie.

Matthew a trebuit să-mi desfacă brațele din jurul lui, de parcă eram o caracatiță. Când m-a condus spre un scaun, am văzut că Nicolai se afla în spatele biroului, în timp ce Zayne stătea chiar lângă mine, ca o santinelă.

De parcă fusese dintotdeauna acolo.

Matthew s-a așezat vizavi de mine, și m-am uitat la el. Avea cearcăne sub ochii umflați și riduri în colțurile gurii. A dat să spună ceva.

– A fost o greșeală, am zis. Așa a spus tata. Că trebuia să am o conexiune cu Zayne.

– N-am știut, Trin. Am crezut că trebuie să procedăm. S-a uitat la Nicolai, apoi la Zayne. Mama ta trebuia să te aducă aici, la Abbot. Așa ne-a zis, și

până în ziua de azi nici Thierry și nici eu n-avem idee de ce nu a făcut-o. Poate s-a simțit mai în siguranță cu Thierry, cu mine... iar tu te înțelegeai atât de bine cu... cu Misha. Am crezut că era el. Am început să vă antrenăm împreună, și ați fost conectați. Nu ne-am gândit, până când n-a apărut el.

Am privit spre Zayne. Fața lui era stoică, însă îi simțeam confuzia amestecându-se cu a mea.

– Voi doi păreați să vă găsiți unul pe altul imediat. Ai fost acolo să-l vezi sosind, iar el... a știut că erai în salon, când niciunul dintre noi nu avea idee. Te-a găsit în noaptea în care ai fost rănită. Știa, pe când Misha nu.

– Așa este, a spus Nicolai. Se uita la Zayne. Stăteam amândoi de vorbă și, dintr-odată, ai devenit agitat. Ai spus că ai nevoie de aer. Abia ce ieșiserăm din sală de câteva minute, când am dat peste ea.

Zayne a încuviințat încet și m-a privit.

– N-am știut că era rănită. Aveam pur și simplu nevoie să ies și să merg.

– Protectorii sunt aleși la naștere. Așa ni se spune, și pare adevărat. Un zâmbet șters a licărit și s-a stins când Matthew și-a trecut palma peste față. Atunci ne-am dat seama că erai tu. Nu știam ce să facem, iar tatăl tău...

– Nu ne-a explicat nimic. A lăsat totul la voia întâmplării. Misha nu era o persoană rea. Știu că nu era. Trebuie să știi și tu asta, Matthew. Era bun, normal, și...

– Și nu trebuia să fie Protectorul tău. Am greșit, Trinity, iar greșelile... A clătinat din cap. Tot nu înțeleg cum de s-a ajuns aici. Poate că legătura l-a zăpăcit și l-a făcut mai vulnerabil în fața influenței lui Bael. Poate că din cauza asta a ajuns să simtă și să gândească așa. Matthew a plecat capul. E singurul lucru care are sens.

Poate că da.

Poate că Matthew avea dreptate, și legătura, forțată asupra Gardianului nepotrivit, îl otrăvise. Dar eu nu eram așa de sigură. Spusese că a sosit Mesagerul, la fel ca tata.

Matthew știa asta. La fel și Nicolai. Le spusesem lui Matthew și lui Thierry la telefon. Le venea mai ușor să creadă că legătura fusese de vină. Voiam și eu să cred asta, pentru că, dacă fusese vorba despre Misha de la început, nu eram sigură cum puteam procesa întreaga poveste.

Cum aș fi putut trece peste toate?

Mă plimbam prin pădurea necunoscută, în amurg, urmărind cărarea bătătorită. Nu aveam idee încotro mergeam, dar m-am gândit că Zayne mă

va găsi, după ce se încheia misiunea în interiorul taberei.

Matthew era încă acolo și discutau despre ce găsisem acasă la senator – o casă despre care tocmai aflasem că arsese până în temelii, de dimineață. La știri se vorbea numai despre asta, iar oamenii spuneam cât de norocos fusese senatorul pentru că se afla în Tennessee, statul lui de baștină, în timpul a ceea ce se credea că ar fi fost un incendiu cauzat de o defecțiunea la rețeaua de electricitate.

Evident, senatorul era un tip rău, și trebuia să aflăm exact cum era conectat cu Bael și ce plănuia cu acea școală. Ar fi trebuit să fiu acolo, cu ei, însă nu mai rezistasem. Încercam să nu mă gândesc prea mult la cele întâmplate. Chiar încercam. Mă stresam, îmi aminteam de fiecare zi petrecută în compania lui Misha, și îmi dădeam seama că existaseră semne ale nemulțumirii lui – dar să se ajungă până aici? Nemulțumirea îl făcuse vulnerabil, pentru că sigur fusese manipulat.

Misha însemnase enorm pentru mine, și nici măcar nu-l cunoscusem cu adevărat, lucru care mi se părea mai greu de acceptat decât însăși trădarea. Dar tot nu plânsesem, și nu înțelegeam...

M-am împiedicat de un buștean căzut, reușind să nu cad.

Oftând, am mers mai departe, până ce pădurea a devenit tot mai deasă. Au apărut licuricii, scânteind în beznă. Misha le spunea gâze electrice. Când eram mai mici, îi prindeam în căușul palmelor și alergam unul după altul.

Am simțit un junghi în piept când am ocolit un copac gros și am dat peste... o căsuță?

Da. Exact asta era.

O căsuță în copac, cu o punte de observație imensă. Am privit peste umăr, în direcția clădirii principale. Eram încă pe terenul lor. Cu siguranță căsuța fusese construită cândva pentru Zayne. Pentru Zayne și Layla.

Junghiul s-a intensificat, pentru că îl plăceam pe Zayne, iar dacă lucrurile fuseseră complicate înainte, acum erau un adevărat haos, pentru că Protectorii și Legitim-Născuții...

Cu siguranță, *nu*.

Atunci am simțit arsura din gât și din spatele ochilor. Mi-am plesnit fața cu palmele și am inspirat adânc, de câteva ori, însă emoțiile amestecate din pieptul meu au crescut tot mai mult și mai mult, umflate parcă de aer, până când nu le-am mai putut reține. Nu le-am mai putut împinge nicăieri. Sfâșiau, rupeau și ieșeau la suprafață.

Palmele mi s-au umezit. Obrajii îmi erau uzi, și, când am deschis gura, strigătul pe care l-am slobozit era făcut din furie, din durere și din regrete. Păsările din copacii din jur au zburat, speriate. Am încetat doar când n-am mai avut glas și gâtul a început să mă usture. Am mai făcut un pas și atât. M-am trântit în iarba moale de sub platforma căsuței, acoperindu-mi fața cu mâinile. M-am întins pe o parte, trăgându-mi genunchii la piept.

O voiam pe mama. Tânjeam după îmbrățișarea ei, mai mult decât oricând, și îmi era dor de Misha. Doamne, ce dor îmi era de el, de acel Misha pe care-l știam și îl iubeam, nu pe cel care mă ura. Și pe care fusesem nevoită să-l *ucid*.

Voiam să mă întorc în timp și să-i dovedesc, iar și iar, că era special și important pentru mine. Mi-era ciudă. Mi-era ciudă, fiindcă nu eram eu vinovată. Nu eu îl făcusem așa. Nu eu îl transformasem. Nu era vina mea.

Și totuși, parcă era, așa că am urlat iar, fără să pot scoate, însă, vreun sunet, chiar dacă mi-aș fi sfâșiat gâtul, pentru că nu plângeam doar pentru Misha.

Plângeam pentru mama, dând frâu liber durerii care creștea în mine deja de peste un an, durerii și furiei generate de pierderea ei – mai ales acum, când știam că Misha fusese cel vinovat. Fusese el, mereu, și îmi doream să-l urăsc. Îl uram, dar voiam să-l urăsc mai mult, fiindcă în felul ăsta poate nu mai durea atât de tare.

Nu am simțit legătura încingându-mi pieptul. Eram atât de prinsă în vârtejul de emoții, că am perceput prezența lui Zayne abia când s-a așezat lângă mine pe vine, m-a ridicat și m-a luat în poala lui, cuprinzându-mă de după umeri cu brațele lui puternice.

Durerea și suferința s-au scurs din mine în suspine spasmodice, urâte, care dureau tare. Durerea mă cuprindea cu totul, și nu credeam că se va opri vreodată. Dar Zayne m-a ținut strâns, atât de strâns, încât și fără noua legătură care-i comunica tot ce simțeam, ar fi știut.

M-a ținut, cu un braț în jurul meu și cu celălalt mângâindu-mi spatele, încetișor, liniștitor. Într-un târziu, tremurul s-a oprit și lacrimile mi-au secat.

Nu știam cât timp trecuse, dar când s-a terminat totul, mă dureau tâmplele și mă ustura gâtul.

Și nu doar că îi rupsesem tricoul lui Zayne, trăgând de el, dar îl și scăldasem în lacrimi.

Je-naaant.

Desprinzându-mi degetele de pe material, m-am tras înapoi. Zayne nu mi-a dat drumul.

– Îmi pare rău.

– Nu te mai scuza, a spus el. M-am bucurat că era prea întuneric ca să îi pot vedea chipul, dar i-am simțit mâna pe gât. S-a mișcat încet, atingându-mi obrazul și prinzându-mi părul meu încâlcit, ca să mi-l îndepărteze de pe față. Te simți mai bine?

– Nu, am mormăit. Da.

– Care dintre ele?

– Nu știu. Am respirat de câteva ori. Mă simt mai bine. Ăsta e răspunsul corect.

– Nu-mi pasă de răspunsul corect, Trin. Vreau adevărul.

– Simțeam că... mă sufoc, dar acum nu mă mai sufoc.

– Atunci, e un punct de plecare.

Au mai trecut câteva minute, în care Zayne a continuat să mă țină în brațe, cu o mână lipită de ceafa mea și cu degetul lui mare alunecând în sus și în jos de-a lungul pometelui.

– Am fost egoistă. Avea dreptate cu multe lucruri. Mereu a fost vorba despre mine. M-am gândit mereu doar la mine și...

– N-ai fost egoistă. El a fost. Egoist și probabil complet paralel cu realitatea. Ce-a făcut este din vina lui, a lui și numai a lui.

–Vreau să-l urăsc, Zayne. O parte din mine îl urăște deja, dar...

– Da, știu. Te înțeleg. Chiar te-nțeleg. A trecut o clipă, apoi i-am simțit buzele calde pe frunte. O să fii bine.

Da.

Știam asta.

Aveam să fiu bine.

Urma să doară, și să mă bântuie ca o stafie, dar... aveam să fiu bine.

Trebuia să iau distanță de Zayne, înainte să fac vreun gest necugetat, care să aibă consecințe.

M-am mutat din poala lui în iarba de lângă el. Ni s-au atins coapsele. Și brațele. Nu m-am îndepărtat. Trebuia să fiu suficient de aproape încât să ne atingem, și nu știam dacă de vină era legătura sau eu.

Zayne și-a dres glasul.

– Am plecat când...

– Când m-ai simțit?

– Da.

– Legătura asta va fi un... inconvenient.

– Nu în momentul ăsta, a răspuns el. Aveai nevoie de mine. Trebuia să fiu aici.

Cuvintele lui mi-au pătruns în suflet, chiar dacă trebuia să fiu mai înțeleaptă, pentru că se datorau legăturii dintre noi, și nu izvorau din inima lui. Eram conștientă, și totuși îmi pătrundeau în mușchi și în piele.

– Ce-au zis? am întrebat, concentrându-mă asupra lucrurilor importante. Asupra conversațiilor la care nu dorisem să particip. Despre Mesager?

Zayne s-a sprijinit de trunchiul copacului.

– Sunt îngrijorați. Orice ar fi, se preocupă de ceva vreme, iar dacă Misha a fost implicat înseamnă că te vrea și încă e prin zonă.

– Nu cred că este un demon.

– Nici eu, a zis el. Nicolai la fel.

Asta ne lăsa cu marea întrebare: ce putea fi?

– Știi ce? am zis, obosită. Tata ne-ar fi putut spune. Ne-ar fi putut călăuzi. Ne-ar fi putut da un indiciu, orice.

Zayne a tăcut o clipă, și mi-am amintit că-l văzusem pe tata șoptindu-i ceva la ureche. Mi-am întors capul spre el și mi-am dat seama că gurile noastre erau la câțiva centimetri distanță.

– Ți-a spus ceva?

– Nu despre Mesager. O să ne descurcăm, Trin. Trebuie doar să împiedicăm apocalipsa, iar de restul ne vom ocupa pe parcurs.

– Nu-i mare lucru.

A chicotit, și buzele mi s-au arcuit când l-am auzit.

– Deloc.

Am tăcut amândoi, chiar dacă rămăseseră multe de spus, dar am simțit prin prisma legăturii ceea ce nu fusese rostit. Ceea ce clocotea în mine și în el. Era acolo. Dorință. Nevoie. *Dor.*

Tânjeam după mai mult. Era acolo, chiar dacă nu știam sigur ce însemna, chiar dacă inima lui îi aparținea încă alteia, poate, și chiar dacă acum era Protectorul meu.

– Trin?

– Da?

– Știu că avem de împiedicat sfârșitul lumii, dar mă gândeam la ceva.

– Dumnezeu știe ce-o mai fi de data asta!

A chicotit iar, și eu am zâmbit, știind că mă vedea.

– Ai spus că-ți plac acoperișurile, pentru că ești aproape de stele și de senzația de zbor. Ai spus că ești invidioasă pe cei care pot zbura.

– Așa am spus, adevărat.

– Vrei să zbori?

M-am răsucit spre el, chiar dacă nu-l vedeam. M-am oprit cu mâinile pe genunchii lui.

– Sugerezi ce cred eu?

– Vrei să vezi stelele? a întrebat Zayne, iar eu am încuviințat cu emfază, știind la ce se referea. M-a luat de mână, și l-am strâns cu putere, așa cum făcusem când părăsiserăm tabăra. L-am simțit transformându-se. Pielea i se întărea. Atunci, ține-te bine, Trin! Te duc cât de aproape pot.

Mulțumiri

Să scriu *Furie și furtună* a fost dificil. Nu pentru că este un subsidiar al unei serii pe care nu o mai revăzusem de ceva vreme, deși nici din punctul acesta de vedere nu mi se pare ușor. Nici pentru că lărgeam granițele lumii, oarecum prin rescrierea ei. Motivul îl constituie boala lui Trinity, care suferă de aceeași maladie progresivă ca mine. Retinopatia pigmentară face parte dintr-un grup de maladii mai degrabă genetice, care implică distrugerea și moartea celulelor retinei. Aproximativ 200 000 de oameni suferă de ea. Este o maladie progresivă care duce la limitarea vederii (vedere de tip tunel) sau la pierderea ei. Nu există nici leac, nici tratament. Dacă primești acest diagnostic, ți se va spune la ce să te aștepți. Și anume că vederea ta va continua să slăbească până când nu va mai rămâne decât un vârf de ac – sau nimic. Nu vei ști când se va întâmpla, cât va dura sau când îți vei pierde capacitatea de a vedea, dar vei ști că se va întâmpla. Este cumplit. Nu vă mint. Când am primit diagnosticul, pe la treizeci de ani, l-am ignorat, la început. L-am ignorat ani de zile, până când medicul meu de la Wilmer Eye Institute m-a întrebat: „Poți vedea stelele noaptea?". Știți ce? N-am putut răspunde. Nu-mi aminteam ultima oară când mă oprisem să privesc stelele, și atunci am coborât cu picioarele pe pământ. Pentru că, într-o noapte, când aveam să privesc cerul, tot ce urma să văd avea să fie întuneric. Și pentru că nu-mi aminteam când văzusem stelele ultima oară. Nu voiam să fie așa. Negarea e la fel de rea ca regretul. Trebuia să mă confrunt cu realitatea, să accept ce mi se întâmpla și să mă adaptez. Voiam ca oamenii să știe despre RP.

Ca în cazul lui Trinity, RP nu mă definește. Este doar o parte din mine, și, prin ea, am vrut să ajut oamenii să afle despre maladii precum retinopatia pigmentară. Maladii tăcute, nu întotdeauna vizibile. Când oamenii interacționează cu mine, nu își dau seama că abia îi văd. Când cer ajutorul străinilor, sunt de obicei refuzată, pentru că nu pare nimic în neregulă cu mine. Sper că, după ce află despre RP, oamenii vor deveni mai empatici față de tot ce există între vedere și lipsa ei. Poate, cândva, într-o zi, se va descoperi și un leac.

Vreau să mulțumesc agentei mele, Kevan Lyon, agentei care mi-a concesionat drepturile de autor, Taryn Fagerness, Tashyei Wilson și întregii echipe de la Inkyard Press, editoarei mele, Kristin Dwyer. Lui Margo Lipschultz, asistentei și prietenei mele, Stephanie Brown, lui Stacey Morgan (care mi-a spus că prima versiune a cărții era nasoală, și avea dreptate!). Lui: Andrea Joan, Vilma Gonzalez, Jen Fisher, Lesa și Andrew Leighty. Următorii oameni sunt mereu o inspirație pentru mine, din multe puncte de vedere: Sarah J. Mass, Jay Crownover, Cora Carmack, KA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward și atâția alții.

Mulțumesc, Liz Berry și Jillian Stein, pentru că v-ați asigurat că voi vedea mereu stelele.

Mulțumiri speciale tuturor JLAnderilor mei și celor care scriu recenzii, și ție, cititorule sau cititoareo. Cartea nu ar fi existat fără voi – vă datorez totul.

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

FURIE ȘI FURTUNĂ

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

FURIE ȘI FURTUNĂ

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

FURIE ȘI FURTUNĂ

JENNIFER L. ARMENTROUT

FURIE ȘI FURTUNĂ

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

Furie și Furtună

Jennifer L. Armentrout